

TRİE ÖZGÜN

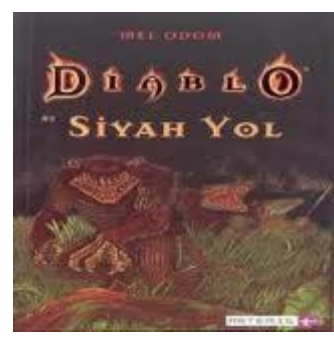
DİŞBLO

SIYAH YOL

TRİE ÖZGÜN

Mel Odom Diablo Cilt2 Siyah Yol

1957 doğumlu Mel Odom, bir çok eseriyle fantastik kurgu dünyası-

nın tanınmış yazarlarından. The Lost Library of Cormanthyrı Forgotten.

Realms dünyasına ait ilk yazdığı kitaptı. Hazır dünyaların yanında, kendi yarattığı evrenleri de olan yazar, kitaplarında çeliğin sesinden ve büyülerin parlak ışıklarından asla vazgeçmiyor.

Fantastik kurgu yanı sıra, bilim kurgu, oyun hikayeleri, film senaryo-ları, korku, gençlik, macera ve çizgi romanlar da yazan Mel Odom şu anda eşi ve Beş çocuğu ile Oklahoma, Moore'da yaşamaktadır. Mel Odom fantastik dünyaların dolaşmadığı zamanlarda çocuklarıyla vakit geçirmeyi sever. rrick Lang küreğe asıldı ve peşinde oldukları korsanların göremeyeceklerini umut ederek, Dyre Nehrine tepeden bakan, geceyle örtülmüş

dik yarıları süzdü. Elbette ki fark edildiklerini ancak ilk saldırıdan sonra anlayabilirdi. Üstüne üstlük korsanlar da VWestmarch donanması denizci-lerine karşı olan iyi niyetleriyle tanınmazlardı. Özellikle de VWestmarch kralının emirleriyle kendi peşlerinde olanlara. Yakalanma fikri hiç de hoş değildi.

Tekne hafif akıntıya karşı ilerledi. Buna rağmen pruvasının keskinliği sebebiyle yardığı sular omurgasında saklamıyordu. Teknenin görülmesi ya da duyulması halinde çevredeki tepelere yerleştirilen gözcüler alarm ve-receklerdi. Bu da büyük bir sorun demektir. Böyle bir şey olursa, Darrick, hiç D birinin Westmarch koyunda bekleyen Yalnız Yıldız a dönemeyecek-lerinden emindi.

Geminin kaptanı Tollifer, kralın emrindeki tüm VWestmarch'ın en zeki donanma komutanlarından biriydi. Şayet Darrick ve grubu şafaktan

önce dönmezlerse, gemisiyle çekip gitmek konusunda şüphe etmeyeceği kesindi.

Darrick eğilerek, küreği sudan yavaşça çıkardı ve sessizce konuştu.

"Sakin, çocuklar. Sakin olursak bu işi başarırız. O lanet olası korsanlar daha gelip gittiğimizi anlamadan, girip çıkarız." "Eer şansımız yaver giderse," diye fısıldadı Darrick'in yanındaki Mat HuRing.

"Şansımızı deneyeceğim," diye cevapladı Darrick, "Onunla hiç soru-num olmadı. Üstelik sende, hep

dağıtacak kadar çok varmış gibi görünüy-

yor." "Sen hiç bi zaman şansına güvenip işe kalkışan biri olmadın," dedi Mat.

"Asla," diye cevapladı Darrick, karşı karşıya oldukları tehlikeye rağ-

men kendini biraz ukala hissederek. "Ama şanslı arkadaşlarımı unutan bir tip de değilimdir." "Bu küçük maceraya beni de getirmen bundan mı ya-ni?" "Evet," dedi Darrick." Ve yanlış hatırlamıyorsam, son seferinde hayatını kurtarmıştım.

Galiba bu noktada bana bir borcun var." Mat sıırıttı ve gece karanlı-

ğında beyaz dişleri kara yüzünü ikiye ayırdı. Darrick gibi o da yüzünü gizlemek ve geceye karışabilmek için lamba isi sürmüştü. Ama Darrick'in kızıl saçı ve bronz tenine karşın, Mat siyah saçlı ve esmerdi.

"Ah ama bu akşam şansını oldukça zorlamaya niyetlisin di mi, arkadaşım?" diye sordu Mat.

"Sis duruyor." Darrick, nehrin hemen üzerinde dalgalanan, gümü-

şigri sis bulutlarını başıyla işaret etti. Rüzgarla su, bu gece, beraber çalışı-

yor ve sisi açık denize doğru yavaşça ilerletiyordu. Aradaki sis ile mesafe

iyice uzak görünüyordu. 3 "Belki havaya, senin şansına güvenmemiz gerektiğinden daha fazla güvenmeliyiz." "Çenenizi böyle çalıştırmaya devam ederseniz," diye homurdandı ihtiyar Maldrin, sert sesiyle, "belki orda uyumayan nöbetçiler sizi duyar da şu lanet korsanların hazırladıkları tu-zaklardan üç beşini salıverirler. Suyun konuşmaları karadan daha kolay taşıdığını biliyorsunuz, di mi?" "Evet," diye onu onayladı Darrick. "Ve sesin buradan oraya gitmeyeceğini de biliyorum.

Neredeyse on metre yukarıdalar." "Aptal Hillsfarh yabancı," diye homurdandı Maldrin. "Burdaki işe göre hâlâ bi çaylaksın ve burnun akıyo.

Bana soracak olursan bizim ihtiyar Kaptan Tollifer'in bugünlerde pek de akli başında diil." "Ve diyelim ki haklısın, ikinci kaptan Maldrin," dedi Darrick. "Kimse sana kahrolası fikrini sormadı." Teknedekilerin bir kaçı ihtiyarın böyle harcanışma güldü. Her ne kadar Maldrin'in adı vahşi bir denizci ve savaşçı olarak bilinse de mürettebatın genç olanları onu biraz anne kaz gibi ve oldukça pimpirikli olarak görüyorlardı.

İkinci kaptan kısa boylu ama omuz genişliği neredeyse bir balta sapı uzunluğunda olan bir adamdı. Grileşmiş sakalını kısa keserdi. At nalı şeklindeki kelliği tepesini boş bırakırdı ama arkasında at kuyruğu şeklinde bağladığı oldukça sık saçları vardı. Nehrin ve sisin nemi, katranlı pantolo-nunda parlıyordu ve siyah gömleğini sırılsıklam etmişti.

Teknedeki diğer adamlar ve Darrick de aynı şekilde giyinmişlerdi.

Hepsi de kılıçlarını, hem ay ışığı, hem de sudan korumak için bir parça yelken bezi ile sarmalamışlardı. Dyre 4 Nehrinin tatlı suyu ve de Westmarch Koyunun paslandırıcı tuzlu suyuna rağmen, Kraliyet Donanmasındaki denizcilik eğitimi kolay kolay unutulmuyordu.

"Saygısız enik," diye mırıldandı Maldrin.

"Ah ve bu sebeple beni yererken bile seviyorsun, Maldrin," dedi Darrick. "Şimdi mızımız bir arkadaş olduğunu düşünüyorsan, bir de seni Yalnız Yıldız'm güvertesinde bırakmış olsaydım, ne olacağını düşün. Bana, tüm gece boyunca ellerini ovuşturarak hayıflanacak bir haldeymiş gibi görünmüyorsun, ahbab. Ve bundan seni kurtarmamın karşılığı olarak aldığım teşekkürü bak." "Bu inanmak istiyo gibi görüdüün kadar kolay olmayacak," dedi Maldrin.

"Peki niye endişeleneyim, Maldrin? Bir kaç korsan için mi?" Darrick tekne mürettebatının beraber hareket etmesine dikkat ederek, küreğini aldı, yavaşça suya daldırdı ve tekrar çekmeye başladı. Tekne suyun üzerinde hızla ilerledi. İlk nöbetçinin kamp ateşini çeyrek mil önce fark etmiş-

lerdi. Aradıkları liman fazla ileride değildi.

"Bunlar sıradan korsanlar diiler," dedi Maldrin.

"Doğru," dedi Darrick "Sana hak vermek zorundayım. Buradaki bu korsanlar, Kaptan Tollifer'in başlarına biraz dert olmamız için gönderdik-leri korsanlar. Aldığım o emirlerden sonra sıradan korsanlarla yetinece-

ğim fikrine kapılmanı istemem" "Ben de," diye araya girdi Mat. "Bu korsan tayfasıyla dövüşmek için özellikle seçilmemin dooru bi karar olduunu kanıtladım." Diğer adamlardan bir kaçı ona hak verdi ve hafifçe güldüler.

Darrick, kimsenin korsanların kaçırdığı çocuktan bahsetmediğini fark etti. Daha önceki saldırıda çocuğun cesedi bu £ lunamadığı için, herkes, fidye için tutulduğunu düşünmekteydi.

Korsanların kalesine dalmalarından önce biraz eğlenceye ihtiyaç duymalarına rağmen, çocuğu düşünmek moral bozucuydu.

Maldrin sadece olumsuzca başını salladı ve dikkatini kendi küreğine çevirdi. "Ah ve sen tam bi baş belasısın, Darrick Lang. İyi ve kutsal olan her şeyin üstüne yemin ederim. Ama Kaptan Tollifer'in gemisinde bu işi kıvrılabilecek bi kişi vardıysa da o da sensin." "Buna şapka çıkartırdım, Maldrin" dedi Darrick, duygulanarak. "Tabii ki takıyor olsaydım." "Sen her şeyi bırak da şapkan olaydı, onu takıcam kafanı korumaya bak," diye homurdandı Maldrin.

"Gerçekten," dedi Darrick. "Öyle yapmayı planlıyorum." Küreğini tekrar tuttu. "O zaman, hâlâ nehir sakın ve sis bizimleyken, asılın küreklere çocuklar." Dağlara bakarken, içindeki vahşi bir yanın, gelmekte olan savaş düşüncesiyle iştahlandığını biliyordu.

Korsanlar çocuğu bedavaya geri vermeyeceklerdi. Ve kaptan Tollifer, VWestmarch kralının adına bir

de kan diyeti istiyordu.

"Lanet olası sis," dedi Raithen, sonra içtenlikle küfretti.

Korsan kaptanın öfkesi, Buyard Cholik'i dalgınlığından kurtardı. Yaşlı rahip kendisini etkisi altına alan yorgunlukla gözlerini kırpıştırarak savaştı.

Sonra binanın içindeki odalar dan gelen meşale ışığıyla hatları çizilmiş

yapılı adama baktı. "Ne oldu, Kaptan Raithen?" Raithen, aylardır konak-ladıkları küçük liman kentinin alçı'taşmdan yapılmış, sütunlu harabelerine tepeden bakan binanın taş balkonunun parmaklıklarının yanında, bir dağ

gibi duruyordu. Güçlü çenesini saran keçi sakalını çekiştirirken, dalgınca ağzının hemen sağındaki, yüzüne alaycı bir ifade katan yaraya dokundu.

"Sis. Nehri görmeyi çok zorlaştırıyor." Donuk ay ışığı, Raithen'in ko-yu yeşil bir gömlek üzerine giydiği, siyah, zincir zırh üzerinde parladı. Ge-mi kaptanının giyimi her zaman hatasız olurdu sabahın bu erken saatle-rinde bile. Ya da gecenin bu geç saatinde, diye düzeltti Cholik.

Çünkü korsan reisi için hangisinin geçerli olduğunu bilmiyordu.

Raithen'in siyah paçaları titizce üstü kıvrılmış çizmelerinin içine sokulmuş-

tu. "Ve hâlâ yaptığımız son işten o kadar da temiz sıyrılmadığımızı düşü-

nüyorum." "Sis nehirde hareketi de zorlaştırıyo," dedi Cholik.

"Belki senin için," dedi Raithen "Ama denizin yolunu yordamını bilen biri için, bu nehir sakın bir yolculuk sunar." Sakalını çekiştirerek denize baktı, sonra onaylarcasma başını salladı. "Ben olsaydım bu akşam bize saldırırdım." "Batıl inançları olan birisin," dedi Cholik ve sözlerindeki aş-

ğlamayı saklayamadı.

Kollarını kavuşturdu. Raithen'in tersine, Cholik sıskalık derecesinde zayıftı. Gecenin, gelen kış aylarının habercisi olan soğuğu, onu hazırlıksız yakalamıştı. Üstelik kaptan gibi kendini destekleyecek gençlik yılları da yoktu. Rüzgarın kızıl siyah cüppesinin arasından geçtiğini yeni fark ediyordu.

Raithen bakışlarını Cholik'e çevirdi. Yüz ifadesinde yorumu hakaret olarak algılamaya hazır bir ekşime vardı.

"Boşuna tartışma," diye emretti Cholik. "İçindeki eğilimin farkındayım. Güven bana, bundan dolayı seni suçlamıyorum. Ama ben batıl inanç-

lardan daha fazla avuntu veren şeylere inanmayı tercih ediyorum." Raithen'in kaşları çatıldı. Cholik'in cıvraklarının terk edilmiş liman kentinin al-tında gömülü buldukları kasabanın aşağı bölgelerinde

yaptıklarından do-

layı onlardan hoşlanmadığı ve onlara güvenmediği bilinmekteydi. Bölge Westmarch'm oldukça kuzeyinde, kralın kolayca uzanamayacağı bir yerdeydi. Issızlığı sebebiyle Cholik, korsan kaptanın mekanı seveceğini dü-

şünmüştü. Ancak rahip, korsanların kendilerini tanımayan ya da gümüş ve altınlarını herkes kadar çabuk harcadıkları sürece kim olduklarına önem vermeyen bazı limanlarda kendilerine sunulan konforu hesaba katmamış-

tu. Sonuç olarak korsanların alışık oldukları içki ve sefahat dolu yaşantıları şu anda kaldıkları yerde mümkün değildi.

"Gözcülerinin hiç biri alarm vermedi," diye devam etti Cholik. "Ve sanırım hepsi de geri dönmüşlerdir." "Geri döndüler," diye onayladı Raithen. "Ama bu öğleden sonra nehir boyunca giderken, ardımızda bizimle aynı rüzgarı kullanan, bir başka geminin yelkenlerini gördüğüme eminim."

"Daha dikkatli incelemeliydin." "Öyle yaptım," diye surat astı Raithen.

"İnceledim ve hiç bir şey çıkmadı." "İşte, gördün mü? Endişelenecek bir şey yok." Raithen, Cholik'e imalı bir ifadeyle baktı. "Bana o kadar para vermenin sebeplerinden biri de bir şeyler için endişelenmem." "Ancak beni endişelendirmek değil." Karamsar havasına rağmen Raithen'in dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Nezaket tavsiyelerinde bulunan, Za I arum Kilisev d,, , 'inin bir rahibi olarak, kelime seçimlerinde ol Hükça kaba b "c j r yöntemin var. adece istenen etkiyi sağlamak içm.

L eraiş göğsünde kavuşturan Raithen, sırtını bal ana yasladı ve kıkırdadı. "İlgimi çekiyorsun, Cholik. Aylar d , , , alınızda ve ne yapmak istediğini bana anlattığında sem deli şehrin altına gömülmüş bir şehir efsanesi deliçe , .. ' dedi Cholik. Bir şekilde, Jere Harash'm binlerv, 1 T

ölümüne şahit olmuş bir Vizjerei büyücüsü olan l;ln 1 sb'ın, kutsal ve unutulmaya yüz tutmuş yazıtla BinlervgeÇİ'toek için yaptıkları, onu bu şehre

getirmişti. a,, Vıl önce jere Harash, ölümlerin ruhlarına hükmet me gücünü l j v bulan genç bir Vizjerei çırağı idi. Genç delikan le,, Gidisine bir rüyada öğretiltiğini iddia etmişti. Je Mism" u e™ gucu Ç°k belirgindi ve bir efsaneye döVönt ı öaha sonra bu delikanlının geliştirmiş olduğu blmarl vı anan büyücüler, ölümlerin enerjilerini emerek hiç 'İtin A kadar güçlenmiş-

lerdi. Bu yeni bilgiyle, o sırada ki , , üç ana kabileden biri olan Vizjerei, Ruh Kabilesi °olarak anıK v , ' Pj rıaya başlanmıştı. tamnash, Jere Harash'm ruh dünyasını tamamen e geçirrn ' üivls K n yaPü8l son denemeden sağ olarak kurtul tran K rihçiydi. Delikanlı, yaptığı büyüler için gereken geçince, bir ruh vücudunu kontrol altına almış ve saçan bir çılgınlığa sürüklemişti.

Sonraları Vız "uhlâ dıkları ve farkında olmadan dünyaya bıraktıkları alında Aevli Cehennemlerden

gelen iblisler olduklarını inmişlerdi.

Vizjere: , olarak p l dönemini ve kehanetlerini kaydeden bir tarihçi Mı m al Lunnash büyük ölçüde göz ardı edilmişti. An V yazıtları Cholik'i Dyre Nehrindeki utulmuş şehrin ter kine götüren, korkunç ve karmaşık Vtn l!fM sürüklemişti.

"Hayır " dedi Raithen. "Benzeri ov yeler her yerde vardır Hatta ben bile bir kaçının peşin, Wj şmüştüm. Ama hiç j biri gerçek çıkmadı.

"O zaman gelmene bile şaşırıdım,'1 M Cholik. Bu, aylar dır kaçındıkları bir tartışmaydı ve yW ye şimdi çıkmasını beklemiyordu. Ama sadece bir açıd;,"e Raithen'in yağmalar sırasında ya da korsanlar orda olmaç.

ında ne yapıyorlarsa, onlarla geçirdiği şu son hafta içiTv' j buldukları işa-retlerden, Cholik, ölü şehrin en önemli UrJ 1 çözmek üzere olduklarının bilincindeydi. W; "Sebep senin altınlarındı," diye k rf Jendi Raithen. "Beni razı eden buydu. Şimdi, tekrar döndw ;pıden bu yana, sizin kaydettiğiniz ilerlemeyi gördüm." V? Yarı buruk bir tatlılık Cholik'in i ş , kapladı. Her ne

kadar korsan kaptanının gözünde haMç, L ortaya çıkmışsa da rahip, Raithen'in olası bir hazineyi vU Sinmeye başladığının da farkındaydı. j J "Sence aradığın şeyi ne zaman .caksın?" diye sordu Raithen. , f "Yakında," diye cevapladı Cholik D İri korsan omuzlarını silkti. "FiAjY fin olması bana yardımcı olurdu. Eğer bu gün takip 'ecp İWk..." "Eğer bu gün takip edildiyse eieye çıkıştı Cholik, "o zaman bu tamaruen sizin hatanız oll3 " Raithen, Cholik'e kurt gibi sırttı,', . iliyle mi?" Westmarch Donanması tarafmW ,, aranıyorsun," dedi Cholik, "krala kaTşl işlediğin suçlar 'ünden. Seni bulurlarsa asılırsın, Diamond Kışlasının darında sallandırılırsın." a i kanım Kilisesinin bir rahibi olarak, kelime seçimlerinde oldukça kaba bir yöntemin var." "Sadece istenen etkiyi sağlamak için." Kollarını geniş göğsünde ka-vuşturan Raithen, sırtını balkona yasladı ve kıkırdadı. "İlgimi çekiyorsun, Cholik. Aylar önce tanıştığımızda ve ne yapmak istediğini bana anlattığın-da seni deli sanmıştım." "Başka bir şehrin altına gömülmüş bir şehir efsanesi delilik değildir," dedi Cholik. Bir şekilde, Jere Harash'm binlerce yıl önceki ölümüne şahit olmuş bir Vizjerei büyücüsü olan Dunal Lunnash'm, kutsal ve unutulmaya yüz tutmuş yazıtlarını ele geçirmek için yaptıkları, onu bu şehre getirmişti.

Binlerce yıl önce Jere Harash, ölümlerin ruhlarına hükmetme gücünü bulan genç bir Vizjerei çırağı idi. Genç delikanlı, bunun kendisine bir rüya-da öğretildiğini iddia etmişti. Jere Harash'm bu yeni gücü çok belirgindi ve bir efsaneye dönüşmüştü. Daha sonra bu delikanlının geliştirmiş olduğu yöntemi kullanan büyücüler, ölümlerin enerjilerini emerek hiç olmadıkları kadar güçlenmişlerdi. Bu yeni bilgiyle, o sırada dünyadaki üç ana kabileden biri olan Vizjerei, Ruh Kabilesi olarak anılmaya başlanmıştı.

Dumal Lunnash, Jere Harash'm ruh dünyasını tamamen ele geçirmek için yaptığı son denemeden sağ olarak kurtulmuş bir tarihçiydi. Delikanlı, yaptığı büyüler için gereken trans haline geçince, bir ruh vücudunu kontrol altına almış ve onu ölüm saçan bir çılgınlığa sürüklemişti. Sonraları Vizjerei, çağırdıkları ve farkında olmadan dünyaya bıraktıkları ruhların aslında Aevli Cehennemlerden gelen

iblisler olduklarını öğrenmişlerdi.

Vizjerei dönemini ve kehanetlerini kaydeden bir tarihçi olarak, Dumal Lunnash büyük ölçüde göz ardı edilmişti. An cak yazıtları Cholik'i Dyre Nehrindeki unutulmuş şehrin terkine götüren, korkunç ve karmaşık bir yola sürüklemişti.

"Hayır," dedi Raithen. "Benzeri efsaneler her yerde vardır. Hatta ben bile bir kaçmm peşine düşmüştüm. Ama hiç biri gerçek çıkmadı." "O

zaman gelmene bile şaşırdım," dedi Cholik. Bu, aylardır kaçındıkları bir tartışmaydı ve yüzeye şimdi çıkmasını beklemiyordu. Ama sadece bir açıdan. Raithen'in yağmalar sırasında ya da korsanlar orda olmadıklarında ne yapıyorlarsa, onlarla geçirdiği şu son hafta içinde buldukları işaretler-den, Cholik, ölü şehrin en önemli sırrını çözmek üzere olduklarının bilincindeydi.

"Sebebin senin altınlarındı," diye kabullendi Raithen. "Beni razı eden buydu. Şimdi, tekrar döndüğümünden bu yana, sizin kaydettiğiniz ilerlemeyi gördüm." Yarı buruk bir tatlılık Cholik'in içini kapladı. Her ne kadar korsan kaptanının gözünde haklılığı ortaya çıkmışsa da rahip, Raithen'in olası bir hazineyi düşünmeye başladığının da farkındaydı.

"Sence aradığın şeyi ne zaman bulacaksın?" diye sordu Raithen.

"Yakında," diye cevapladı Cholik.

İri korsan omuzlarını silkti. "Fikrimin olması bana yardımcı olurdu.

Eğer bu gün takip edildiysek..." "Eğer bu gün takip edildiyerseniz," diye çıkıştı Cholik, "o zaman bu tamamen sizin hatanız olur." Raithen, Cholik'e kurt gibi sırıttı. "Öyle mi?" "Westmarch Donanması tarafından aranıyorsun," dedi Cholik, "krala karşı işlediğin suçlar yüzünden. Seni bulurlarsa asılırsın, Diamond Kışlasının darağacında sallandırılırsın." "Sıradan bir hırsız gibi mi?" Raithen tek kaşını kaldırdı. "Belki mizananın ucunda sallanan serbest bir yelken gibi darağacımın ucunda sallanırım. Ama sence kralın güvenine iha10 net etmiş, korsanlara Westmarch Koyu ve Büyük Okyanusta hangi gemilerin kralın altınını taşıdığım anlatıp duran, Zakarum Kilisesine bağlı bir rahibe göre özel bir cezası yok mudur?" Raithen'in ifadesi Cholik'e dokundu. Büyükmelek Yaerius, Akarat adındaki genç so-fuyu Kutsal Işığa bağlı bir din kurması konusunda ikna etmişti. Bir süre için Zakarum Kilisesi bu görevi harfiyen yerine getirmişti. Ama kilise sa-vaşlar boyunca ve yıllar geçtikçe değişmişti.

Çok az sayıda ölümlü Zakarum Kilisesinin en üstündekiler kilisenin iblisler tarafından değiştirildiğinin bilincindeydiler. Artık yöntemleri daha gizli ve çok daha karanlıktı. Zakarum Kilisesi aynı anda Westmarch ve kralların ardındaki güç olan, Tristram'a devamlı bir saldırı halindeydi. Hazine gemilerinin yolunu söyleyerek Cholik, korsanların Zakarum Kilisesinden de çalmalarına sebep oluyordu. Kilisenin rahipleri ise kraldan bile daha intikamcıydılar.

İri yarı adama arkasını dönen Cholik, gecenin soğuşuna karşı ısınma çabasıyla balkon boyunca yürüdü. Bir noktada buraya geleceğini biliyordum, dedi kendi kendine. Bu beklenen bir şeydi. Derin ve düşünceli bir şekilde nefesini bırakarak, Raithen'in kısa bir süreliğine üstün geldiğini

düşünmesine izin verdi. Rahiplikle geçirdiği yıllarda Cholik, zeka ve güçleri övülünce insanların daha belirgin hatalar yaptığını fark etmişti.

Cholik gerçek gücün ne olduğunu biliyordu. Tauruk'un Limanına gelme sebebi buydu: Kaos ve Kutsal Işığın sessizce ama şiddetle çarpıştığı, yüzyıllar boyunca süren Günah Savaşında ölen ve uzun süredir gömülüp kalmış olan Ransim'i bulmak. O savaş doğuda ve çok önceleri, Westmarch henüz gelişip güçlenmeden önce yapılmıştı. O zamanlarda pek çok şehir ve kasaba toprağın altına gömülmüştü. Ancak çoğu değerli eşyalarını kaybetmişti. Ama Ransim, Günah Savaşının merkezinden uzak kalmıştı. Toplumun çoğu, çarpışmalar ol JJ duğu dışında ki bunların iblisler ve Kutsal Işık arasındaki savaş sebebiyle olduğunun da bilincinde değildiler Günah Savaşı hakkında hiç bir şey bilmiyorlardı. Ransim hakkında bilgileri de yoktu. Liman şehri tam bir muamma, var olmaması gereken bir şeydi.

Ama doğu büyücülerinin bir kısmı, çalışmak ve saklanmak için burayı seçmiş ve arkalarında sırlar bırakmışlardı. Dimal Lunnash'm yazıtları, Cholik'in, Ransim'in yeri hakkında bulabildiği tek kaynaktı. Bu kitap da Cholik'i, dikkatlice tasarlanmış yalanlar ve yarı doğruların arasında saklanmış yer hakkında, yorucu bir bilgi toplama çabasına yönlendirmişti.

"Ne öğrenmek istiyorsun, kaptan?" diye sordu Cholik.

"Burada ne aradığımı," diye cevapladı Raithen, hiç duraksamadan.

"Altm ya da mücevher mi demek istiyorsun yani," dedi Cholik.

"Hazine deyince," dedi Raithen, "çoğunlukla düşündüğüm ve istedi-

ğim şeyler onlardır." Adamın ne kadar küçük düşündüğünü fark eden Cholik hüzünle başını salladı. Servet beklenti olabilecek küçük bir şeydi.

Ama güç... Güç, rahibin ihtirasla aradığı gerçek ödüldü.

"Ne?" diye düşüncesini savundu Raithen. "Altın ve mücevher um-mak için çok mu iyisin? Kralının sandıklarını satan bir adam için oldukça garip düşüncelerin var." "Maddi kuvvet çok geçici bir şeydir," dedi Cholik.

"Sınırlı ölçülerdedir. Fark edene kadar yok olur gider." "Yine de bir kaç kötü güne değiştirebilirim." Cholik yıldızlarla dolu göklere baktı, "insanoğ-

lu göklerin beyhude bir utanç kaynağıdır, Kaptan Raithen. Hatalı yapılmış, hatalı bir araçtır. Sınırlarımızın belki de içimizde olduğunu bilerek ama sanki bundan hep esirgeneceğimizi düşünerek, gücümüz smırsızmış gibi davranırız." "Aradığın altın ve mücevherlerden bahsetmiyoruz, değil mi?"

dedi Raithen, neredeyse aldatılmış bir ses tonuyla.

"Onlardan bir miktar olabilir," dedi Cholik. "Ama beni buraya çeken bu değil." Döndü ve bakışlarını

korsan kaptanına çevirdi. "Ben buraya kadar gücün kokusunu takip ettim, Kaptan Raithen. Ve gemini kendi amaçlarımda kullanabilmek için VWestmarch Kralı ile Zakarum Kilisesine ihanet ettim." "Güç mü?" Raithen inanmaz bir ifadeyle başını salladı.

"Bana bir metre uzunluğunda, ustura gibi keskin bir çelik verin de size gücü göstereyim." Cholik öfkeyle korsan kaptanını işaret etti. Rahip narin, parlak bir güç dalgasının ellerinden Raithen'a doğru yayıldığını gördü.

Dalgalar iri adamın gırtlığını, çelik kayış gibi sardı ve nefesini kesti. Aynı anda Cholik, adamın ayaklarının yerden kesilmesini sağladı. Hiç bir rahip böyle bir güce sahip olamazdı ve korsan kaptanına, kendisinin sıradan bir rahip olmadığını öğretme zamanı gelmişti. Artık olmadığını. Asla olmayacağını.

"Kara!" diye seslendi teknenin önünden biri. Sesinin fazla uzağa gitmesini engellemek için kısık konuşuyordu.

"Kürekleri kaldırın, çocuklar," diye emretti Darrick. Bu arada kendi-ninkini de nehirden çıkarttı. Yükselen nabzı şakaklarında atarak ayağa kalktı ve önünde uzanan dağ sırasına baktı.

Denizciler sudan çıkardıkları kürekleri derhal teknenin ortasına yerleştirdiler.

"Kıç," dedi Darrick, biraz ötedeki ateşlerden ya da fenerlerden gelen yuvarlak ışıklara bakarak. 13 "Efendim," diye cevap verdi Fallan, teknenin kıç tarafından.

Kürekler çekilmediği için artık tekne suyu yarmıyor, sudan yükselip kabaca akıntının üzerine düşüyordu.

"Bizi karaya götür," diye emretti Darrick, "ve şu lanet olası korsanlara kralın altınını almanın ne demek olduğunu gösterelim. Bizi sahilde sakın bir noktaya bırak." "Emredersiniz, efendim." Fallan dümeni kullanarak tekneyi nehrin sol kıyısına yönlendirdi.

Akıntı tekneyi geriye doğru itelediyse de Darrick, sadece birkaç metre kaybedeceklerini biliyordu. Önemli olan, inebilecekleri sakın bir nokta bulup Kaptan Tollifer'in kendilerine verdiği görevi tamamlayabil-mekti.

"Orası," diye uyardı Maldrin, sol kıyıyı işaret ederek. Yaşma rağmen yaşlı ikinci kaptanın gözleri, Yalnız Yıldız'daki en keskin gözlerdendi. Geceleri de daha iyi görürdü.

Darrick sislerin içinden baktı ve sarp kıyıyı fark etti. Burası dev bir balta ile Şahin Gagası Dağlarından kopartılmış gibi görünen tepelerden çıkan güdük bir kayadan başka bir şey değildi.

"Şimdiye kadar gördüğüm en sevimsiz liman," diye yorum yaptı Darrick.

"Eer bi dağ keçisiysen başka," dedi Mat.

"Kahrolası bir dağ keçisi bile buraya tırmanamaz," dedi Darrick, pay-larına düşecek olan tırmanışı hesaplayarak.

Maldrin, gözlerini kısarak tepelere baktı. "Burdan gideceksek, biraz-cık tırmancaz demektir." "Efendim," dedi Fallan, kış taraftan, " Ne yapmamı istersiniz?" "Şuradan kıyıya yanaş, Fallan," dedi Darrick. "Bu koşullar altında şansımızı deneyeceğiz." Gülümsedi. "Buradaki yol ne kadar zorlu olursa, biliyorsunuz ki korsanların beklemesi ihtimali de o kadar az olur. Bunu görüp bu geceki şans kırıntılarımıza ekleyeceğiz." Ustaca bir manevrayla Fallan, tekneyi sahile doğru götürdü.

"Tomas," dedi Darrick, " şimdi demir atmamız lazım olabildiğince çabuk." Denizci taştan çapayı teknenin ortasından kaldırdı, kenarına koyup düzeltti ve kıyıya doğru fırlattı. Müthiş ağırlık kıyıya varmayıp sığ suya düştü. Adam, halatın gevşek kısmını tutup çapayı nehrin tabam boyunca çekti.

"Aşağısı taş," diye fısıldadı Tomas, ip ellerinde gerilince. "Çamur değil." "O zaman umalım da sağlam bir şeye tutturabil," diye cevapladı Darrick. Önlerindeki tehlikeli işe başlamak heyecanıla teknede kıpırdanıp

duruyordu. Ne kadar çabuk işe girilirse, o kadar çabuk Yalnız Yıldız'a dönülecek demektir.

"Nerdeyse kıyı şeridinden çıkıyoruz," diye yorum yaptı Maldrin, tekne nehir boyunca birkaç metre sürüklenince.

"Bakarsın geceye iyi bi yüzüşle başlarız, o zaman," diye cevapladı Mat.

"Adam bu soğuk suda donar, " diye huysuzlandı Maldrin.

"Belki de bunaklıktan yataa dümeden önce şu korsanlar senin işini hallediverirler," dedi Mat. "Eminim bara çara ortaya çıktık diye ödülleri bırakmayacaklardır." Darrick'in midesi tatsızca kasıldı. Korsanların elinde tuttıkları 'ödül', Kaptan Tollifer'in, Yalnız Yıldız'ı nehrin alt tara fında tutup Darrick ve adamlarını yukarıya göndermesinin sebebiydi.

Genellikle, Westmarch'taki gemilere saldıran korsanlar kimseyi hayatta bırakmazlardı. Bu defa, Lut Gholein'li bir ipek tüccarını, bir sal göre-vi yapan, kırılmış bir direğe tutunur halde bırakmışlardı. Ona, kralın ye-

ğenlerinden birinin esir alındığını krala iletmesi konusunda da talimat vermişlerdi. Darrick biliyordu ki bunu bir fidye isteği izleyecekti.

Bu, korsanların Westmarch ile ilk bağlan tısıydı. Bunca aydır kralın gemilerine karşı süregelen başarılı saldırılarından sonra bile, halen kimse altm nakliye yolları hakkındaki bilgileri nasıl ele geçirdiklerini bilmiyordu.

Yine de sadece o Lut Gholeinliyi canlı bırakmışlar, böylece kendilerini tanıma ihtimali olan Westmarch'tan kimsenin kaçmasına izin vermedikle-rini belirtmişlerdi.

Çapa, taştan nehir yatağında sürükleniyor, başarı ihtimalini de santim santim azaltıyordu.

Su ve akıntının gürültüsü, sesi bastırıyordu. Sonra çapa durdu. Halat, Tomas'm ellerinde gerildi kaldı. Halatı nasırlı elleriyle yakalayan denizci, iyice bağladı.

Tekne durdu ama nehir akıntısıyla sallanmaya devam etti.

Darrick, iki metreden biraz daha uzaktaki kıyı şeridinde bir göz attı.

"Eh, elimizdekiyle yetineceğiz çocuklar." Bakışlarını Tomas'a çevirdi. "Suyun derinliği ne kadar?" Çapa tekneyi zorlarken Tomas ipteki düğümleri kontrol etti. "İki buçuk metre kadar." Darrick kıyıyı gözledi. "Nehir, tepelerin kenarında çok derin olmalı." "İyi ki zırhlı diiliz ha," dedi Mat. "Yine de gelecek arbedede beni sırtlayabilecek bi zincir zırhım olmasını tercih ederdim." "Olsaydı yıldırım çarpmış bir kurbağa gibi dibe batardın, diye cevapladı Darrick. "Hem belki savaşmaya bile gerek kalmaz. Belki de korsan gemisine sessize dalıp genci gürültü çıkartmadan kurtarabiliriz." "Tabii," diye mırıldandı Maldrin, "daha önce de bir iki defa yaptımız gibi."

Darrick, aklının karanlık köşelerinde bekleyen sıkıntıya rağmen sırıttı.

"Sözlerinde neredeyse bir meydan okuma seziyorum, Maldrin." "Ne hali-niz varsa görün," diye homurdandı ikinci kaptan. "En faydalı tavsiyeleri veriyom ama görüyom ki pek te kaale almıyolar. Siz ne bilirsiniz ki bur-dakiler ölülerle falan anlaşma halindeler." İkinci kaptanın sözleri Darrick'i ciddileştirdi. Her ne kadar bu geceyi bir macera olarak görse de bu tamamen bir eğlence sayılmazdı. Bazı korsan kaptanları büyü yapabiliyor-lardı.

"Biz burda korsanların izindeyiz," dedi Mat. "Sadece korsanların. Etlerini kesince kanayan ölümlü insanların." "Evet," dedi Darrick, Maldrin'in sözleriyle gırtlığının kurumasını göz ardı ederek. "Sadece insanların."

Yine de birkaç ay önce mürettebat, devriye sırasında ölülerle dolu bir gemiyle karşılaşmışlardı. O zaman çarpışma acımasız ve ürkütücü olmuş-

tu. Yaşayan ölü denizciler ve gemilerini denizin dibine gönderene kadar da pek çok arkadaşları hayatlarını kaybetmişti.

Genç komutan Tomas'a baktı. "Demir attık mı?" Tomas çapa halatı-

nı kontrol ederek, olumlu manada başını salladı. "Evet. Sanırım." Darrick sırıttı. "Geri dönebileceğim bir sandalım olsun isterim, Tomas. Ve Kaptan Tollifer mürettebatının ekipmanla rını kaybetmesi konusunda biraz has-saslaşabilir. Biz kıyıya çıktuktan sonra tekneyi sağlama al, istersen."

"Emredersiniz." Teknenin dibinde sarılı duran silahların arasından palasını alan Darrick, dikkatle, teknenin dengesini bozmayacak şekilde ayağa kalktı. Tepelere doğru son bir bakış fırlattı. Fark ettikleri son nöbetçi noktası, yüz metre kadar geride kalmıştı. Kamp ateşinin hâlâ yandığı, sislerin arasından fark ediliyordu. Uzakta parlayan ışıklara baktı; gemilerin donanımlarının direklerle vururken çıkardıkları sesler, kulaklarına kadar geliyordu.

"Yapacak bir şey yok gibi gözüküyor, çocuklar," dedi Darrick.

"Önümüzde soğuk bir yüzüş var." Mat'in kılıcını, Maldrin'in de savaş çekicini ellerine aldıklarını fark etti.

"Önden buyur," dedi Mat, nehre doğru, boş eliyle işaret ederek.

Darrick başka bir şey söylemeden, teknenin kenarından suya daldı.

Soğuk su, bir an nefesini keserek, üzerinden aştı. Akıntıya karşı, kıyıya doğru yüzmeye başladı. İKİ Olduğu yerde kıvrılan Raithen, ellerini kendini

tutan görünmez güçten kurtarmaya çabalayarak Cholik'in büyüyle sa-vaştı. Yüzünde şaşkınlık ve korku vardı. Cholik, adamın artık umursama-dan konuştuğu, ihtiyar ve zayıf olarak düşündüğü rahiple yüz yüze olmadığını fark et, tiğini biliyordu. Koca korsan ağzını açıp konuşmaya çalıştı.

Ama sesi çıkmadı. Bir hareket ile Cholik, Raithen'in balkondan dışarıya ve otuz metrelik uçurumun üzerine doğru süzülmesini sağladı. Aşağıda sadece parça parça kayalar ve Tauruk'un Limanını oluşturan binaların kalıntıları vardı.

Korsan kaptan moraran yüzünde beliren korku ifadesiyle çırpınmayı kesti.

"Beni, güç Tauruk'un Limanına getirdi," dedi Cholik, dişlerini gıcırdatarak. Büyülü kavrayışını sürdürürken böyle bir büyüü kullanmanın getirdiği zevk yüzünden okunuyordu. "Ve altında gömülü olan Ransim'e.

Bu sende hiç olmayan bir güç ve sana hiç bir faydası olmaz. Çünkü kullanmasını bilmiyorsun. Bu gücü barındıran aracın kutsanmış olması gerekir J9 ve ben, bu araç olmayı planlıyorum. Senin asla olamayacağın bir şey, bu." Rahip elini açtı.

Raithen, hırıltılar çıkararak, nehre ve terkedilmiş şehre tepeden bakan balkondan içeriye, taşların üzerine düştü. Sırtı üzerine yatıp sol eliyle zedelenmiş boynunu tutarak nefes almaya çalıştı. Sağ eli yanındaki kılıcın kabzasına doğru uzandı.

"Eğer kılıcı çekersen," dedi Cholik, "geminin kaptanım terfi ettirmek zorunda kahrım.

Hatta belki ikinci kaptanını... Ya da cesedini canlandırabilirim ama bu mürettebatın pek hoşuna gitmeyebilir. Hoş, doğrusunu istersen, onla-

rın ne düşündüklerini pek de önemsemiyorum." Raithen'in eli durdu.

Başını kaldırıp rahibe baktı. "Bana ihtiyacın var," diye homurdandı.

"Evet," diye onayladı Cholik, "bu yüzden beraber çalıştığımız sürede senin yaşamana izin verdim. Bundan pek mutluluk duyduğumu ya da bunu karakersiz bir dürüstlük hissiyle yaptığımı da düşünme." Sırtını parmaklıklara dayamış oturan büyük adama daha da yaklaştı.

Raithen'in boynunu çepeçevre saran bir morluk şimdiden belirgin-leşmekteydi.

"Sen bir araçsın, Kaptan Raithen," dedi Cholik. "Daha fazlası değil."

Koca adam öfkeyle rahibe baktı ama bir şey demedi. Yutkunmak, belirgin bir şekilde zor ve can yakıcıydı.

"Ama yaptığım işte önemli bir araçsın." Cholik eliyle bir işaret daha yaptı.

Rahibin ellerinin havada mistik semboller çizdiğini gören Raithen, irkildi. Sonra şaşkınlıkla gözleri açıldı.

Cholik bu şaşkınlığın, adamın kendisini bırakmasını beklemediği için olduğunun farkındaydı. Rahip iyileştirme büyülerini de biliyordu ama bu günlerde, zarar veren büyüler daha çabuk aklma geliyordu. "Lütfen ayağa kalk, Kaptan Raithen. Eğer birilerini buraya kadar getirdiyse ve sis onların görülmesini engelliyorsa, bunu senin halletmeni istiyorum." Raithen, kendini kontrol ederek, dikkatle ayağa kalktı.

"Birbirimizi anlıyor muyuz?" Cholik, adamın gözlerine bakarken, hayat boyu sürececek bir düşmanlık gördü. Oysa, korsan kaptanının daha uzun süre yaşayacağını hesaplamıştı.

Arıbar Raithen, Westmarch Donanmasının çoğu tarafından Kaptan Kızıl Su olarak bilinirdi.

Onun ele geçirdiği gemilerden çok az insan kurtulur, çoğu kendilerini, Büyük Denizin ve son zamanlarda Westmarch koyunun dibinde bulurlardı.

"Evet," diye homurdandı Raithen ama sesindeki kısıklık, tehditkar etkisini yok ediyordu.

"Hemen ilgileneceğim." "İyi." Cholik durup Tauruk'un Limanından kalan kırık dökük binalara baktı. Raithen'in gittiğinin ya da giderken ayak sürümesinden anladığı, kendisini arkasından bıçaklamak düşüncesinin farkında değilmiş gibi davrandı.

Metalin deriye sürtünme fısıltısı duyuldu. Ama bu defa, Cholik biliyordu ki bu, kılıcın kınına sokulurken çıkarttığı sestiydi.

Cholik balkonda kaldı. Soğuk ve büyü yaptığında ortaya çıkan yor-gunluktan titrememek için dizlerini gerdi. Biraz daha enerji kullansaydı bayılıp Raithen'in insafına kalacağını farkındaydı.

Kutsal Işık adına, zaman nasıl da geçmiş? Gücüm, kuvvetim nerede?

Kara gecenin üzerinde pırıl pırıl yanan yıldızlara bakarken, ken dinini yaşlı ve zayıf hissediyordu. Elleri titriyordu, artık. Çoğu zaman onları kontrol edebiliyordu ama bazen kontrolden çıkıyorlardı. Böyle dönemlerde elleri-

ni kıyafetinin içine gizliyor ve insanlardan uzak durmaya dikkat ediyordu.

Sonunda 2. hep düzeliyordu ama kriz süreleri gittikçe uzuyordu.

Westmarch'ta bir kaç yıldan kısa bir süre içinde, daha genç rahiplerden biri rahatsızlığını fark edip başrahibe bildirecekti. Bu olduğu zaman da Cholik kiliseden uzaklaştırılacağını ve bir yaşlılar evinde, adım adım ölümlerine yaklaşan, hastalıklı ve yaşlı insanların mezarlarına rahatça gitmelerine yardım ederken, kendini de hazırlaması görevinin ona verileceğini biliyordu. Hayatının son günlerini bu şekilde yaşama düşüncesi bile dayanılmazdı.

Tauruk'un Limanım, altında yatan Ransim'i ve kutsal belgelerden zorlukla çıkartılmış bilgileri, kendi kurtarıcıları olarak görüyordu Cholik.

Geçen yıllarda işbirliği yaptığı karanlık güçler izin verirlerse, öyle de olacaklardı.

Gözlerini yıldızlardan, sisle kaplı nehre çevirdi. Beyaz, pamuk gibi kümecikler, sahili oluşturan taşlı arazi boyunca yuvarlanıyorlardı. Daha kuzeyde olsaydı, barbar kabileleri için sorun oluşturabilirlerdi ama burada, VWestmarch ve Tristram'm oldukça kuzeyindeki bu boş topraklarda rahattılar.

En azından Raithen'in, kralın altınlarını VWestmarch'dan taze taze almak amaçlı yaptığı küçük gezisi beraberinde birilerini getirmediyse, diye düşündü Cholik. Aşağıya, kaim sis tabakasına baktı ama tek görebildiği şey, gümüşgri sisin üstüne çıkan gemi direkleriydi.

Gemilerde yanan gemici fenerleri, soluk sarıturuncu renklerde bulutçuklar gibi duran, uzaktan ateş böceklerine benzeyen ışık öbekleri oluş-

turuyordu. Cholik'in geçen yıllarda titizlikle seçtiği çırağın sesleri değil,

korsanların birbirlerini çağıran, pervasız, gündelik ve kaba bağırtıları duyulu yordu. Şehrin altında gömülü duran güçten bihaber, kadınlardan ve bu gün kazandıkları altın nasıl harcayacaklarından bahsediyorlardı.

Sadece Raithen aradıkları şey hakkında meraklanmaya başlamıştı.

Diğer korsanlar almaya devam ettikleri altınla tatmin oluyorlardı.

Cholik, titreyen ellerine ve doğudaki Şahin Gagası Dağlarından esen soğuk rüzgara küfretti.

Daha genç olsaydı ya da Vizjerei metnini daha önce bulmuş olsaydı...

"Efendim." Düşüncelerinden şaşkınlıkla kopan ama hemen toparlanan Cholik, sese doğru döndü.

Titreyen ellerini gözden uzağa, cüppesinin içine sokuşturdu. "Ne var, Nullat?" "Düşüncelerinizi böldüğüm için bağışlayın, Üstat Cholik,"

diye eğildi Nullat. Yirmili yaşlarının başında, kara saçlı, kara gözlü bir gençti. Cüppesinin üstü toz ve pislik içindeydi.

Pürüzsüz yüzünde ve bir kolunda, bir kaç gün önceki kazıda iki çıra-

ğın da yaşamlarına mal olan kazadan kalma çizikler vardı.

Cholik anlayışla başını salladı. "Önemli bir şey olmasa rahatsız etmeyeceğini bilirsin." "Evet. Altharin Kardeş sizi çağırmamı emretti." Yaşlı göğsünün içinde Cholik'in kalp atışları hızlandı. Yine de kendisi ve duyguları üzerindeki kontrolünü sağlamayı başardı. Kendi amacına uygun hale getirdiği tüm çırakları ondan ve gücünden korkuyorlar, buna rağmen bah-

şedeceğine inandıkları ödülleri de açlıkla bekliyordular. O da bu şekilde

kalmasını sağlamaya çalışıyordu. Nullat'm sorulmak üzere bıraktığı soruyu sormadan, sessizliğini korudu.

"Altharin, son kapıya ulaştığımızı inanıyor," dedi Nullat.

"Ve Altherin çalışmaları durdurdu mu?" diye sordu Cholik.

"Elbette, efendim. Her şey sizin emrettiğiniz gibi yapıldı. Mühürler kırılmadı." Nullat endişeyle yüzünü buruşturdu.

"Ters giden bir şey mi var?" Nullat, bir an için çekimserlikle durakladı. Aşağıdan, din j3 mek bilmeyen korsanların sesleri, gemi halatlarının gürültüsü ve direklerle yelkenlerin gıcirtısı geliyordu.

"Altharin, kapının arkasından sesler duyduğunu düşünüyor," dedi Nullat, gözlerini Cholik'inkilerden kaçırarak.

"Sesler mi?" diye tekrarladı Cholik, daha da heyecanlanarak. Aniden yükselen adrenalin, ellerinin daha da hızla titremesine sebep oldu. "Nasıl sesler?" "Kötü sesler." Cholik genç çırağa baktı. "Başka türlü mü olmaları gerekiyordu?" "Bilmiyorum, efendim." "Siyah Yol kalbi güçsüz olanların kurduğu bir yol değildir." Aslında, Cholik'in kutsal Vizjerei metninden anladığı kadarıyla, taşlar, kötülük ve sorunlardan uzak bir kasabada ya-

şamış kadın ve erkeklerin kemiklerinden şekillendirilmişlerdi. İblisin ge-reksinimini karşılayacak kadar kalabalık bir hale gelinceye kadar istek ve ihtiyacın ne olduğunu bilmiyorlardı. "Ne diyor, bu sesler?" Nullat olumsuz manada başını salladı. "Bilemiyorum, efendim. Söylediklerini anlayamıyorum." "Altharin anlıyor mu?" "Anlıyorsa bile efendim, bana söylemedi. Sadece gelip sizi almamı emretti." "Peki son kapı neye benziyor?"

diye sordu Cholik.

"Tıpkı sizin söylediğiniz gibi, efendim. Devasa ve korkutucu." Nullat'm gözleri büyüdü.

"Hiç buna benzer bir şey görmemiştim." Yüzlerce yıldır kimse görmedi, diye düşündü Cholik. "Yeni bir meşale al, Nullat. Gidip Altharin Kardeş'in bulduğu şeye bir göz atalım." Ve dua edelim de kutsal

metinde yazılı olanlar doğru olsun. Aksi takdirde, o kapının ardından serbest bırakacağımız kötülük, hepimizi öldürür.

Sisle kaplı uçuruma ayak uçları ve tek eliyle yapışan Darrick Lang, tutunacağı diğer çıkıntıya doğru uzandı. Göğsüne ve beline bağlı ipin farkındaydı. İpi, bir buçuk metre aşağıda tepenin kenarına saptığı çiviye geçirmiş, böylece arkasından gelenlerin kullanabilmesi için bir iz bırakmış-

tı. Eğer kayacak olursa ve her şey planlandığı gibi giderse, ip onun yirmi metre aşağıdaki nehre ya da ölümüne dalmasını engelleyecekti. Eğer planlandığı gibi gitmezse, kendisini tutan, tepenin kenarındaki iki adamı da beraberinde aşağıya indirmesi olasıydı.

Aşağılardaki sis o kadar kalındı ki artık tekneyi de göremez olmuştu.

Darrick parmaklarını, ağırlığını çekebilecek kadar sağlam görünen bir kaya çıkıntısının etrafına dolarken, Caron'ı yanımda getirmeliydim, diye düşündü. Ama Caron henüz bir çocuktü ve böyle tehlikeli ortamlara getirilmemeliydi. Yalnız Yıldız'da Caron, direklerin kralıydı. Yukarılarda görevlendirilmediği zamanlarda bile orada olurdu. Çocuğun yüksek yerlere karşı doğal bir eğilimi vardı.

Bir dakikalığına dinlenen, sırtındaki ve boynundaki kasların titreyi-

şim hissedenden Darrick, derin bir nefesle, taş ve sıkı toprağın nemli ve küflü kokusunu içine çekti. Kokuyu yeni açılmış bir mezarın kokusuna benzet-

mekten kendini alamıyordu. Kıyafetleri, nehre daldığı için sıırıslılandı ve üşüyordu. Ama vücudu, kendisini şaşırtan bir şekilde, terleyecek ısıyı buluyordu.

"Orda kamp kurmayı falan düşünmüyorsunuz, di mi?" diye, yukarıya doğru seslendi Mat.

Sesinin oldukça neşeli gelmesine rağmen, kendisini iyi tanıyan biri, altındaki küçük gerginliği fark edebilirdi.

"Manzarayı biliyor musun?" diye aşağıya seslendi Darrick. Buraya önemli bir görev için değil de eğlencesine gelmişler gibi davranmaları, denizciyi keyiflendiriyordu. Ama bu, kendi aralarında, hep böyle olmuştu.

İkisi de yirmi üç yaşındaydı ama Darrick, yedi ay daha büyüktü. Bu yılların çoğunu da Hillsfar'da, beraberce büyüyerek geçirmişlerdi. Dağlı-

larla beraber yaşamışlar, nehir limanında yük yüklemiş, kuzeydeki barbarlar yağma ümidiyle saldırdıklarında da öldürmeyi öğrenmişlerdi. On beş

yaşına geldiklerinde Westmarch'a gidip kraliyet donanmasına katılmışlardı. Darrick babasından kaçmak için gitmişti ama Mat arkasında iyi bir aile ve kendi değirmenlerinde iyi bir yaşam olasılığı bırakmıştı. Darrick evden ayrılmamış olsaydı, Mat belki de hiç ayrılmayacaktı ve bu düşünce bazen

Darrick'in suçluluk hissine kapılmasına sebep oluyordu. Çok özlediği ailesinden ne zaman haber alsa, Mat onlardan bahsedirdi.

Tekrar işine odaklanan Darrick, kayalık arazinin üzerinden iki yüz metreden az mesafedeki limana baktı. Yol üzerinde korsan gözcülerinden birinin kurduğu bir kamp daha vardı. Adam, nehirden gözükmeyecek bir yere, sarı kamp ateşini yakmıştı.

Gerilerde, yuvarlak gövdeli, uzun direkli, özellikle derin denizlerde değil de nehir ve sığ sularda kullanılmak üzere tasarlanmış, üç tane tüccar gemisi, bir şehrin yıkıntılarının önünde, tabak şeklindeki doğal bir limana demir atmış duruyorlardı. Kaptan Tollifer'in haritalarında, burası Tauruk'un Limanı olarak geçiyor, ancak hakkında yıllar önce terkedilmiş olduğundan başka bir şey söylenmiyordu.

Gemilerin üzerinde fener ve meşalelerin hareketi fark ediliyordu.

Korsanlar tarafından taşman bir kısmı da ki Darrick bundan emindi şehre doğru hareket ediyordu. Ancak denizci sabahın bu erken saatindeki yo-

ğun çalışmanın sebebini anlamamıştı. Yoğun sisin arasından görmek oldukça zordu ve Darrick ancak bu kadarım çıkartabiliyordu.

Teknede, Darrick dahil, on beş kişi vardı. Korsanların, kendilerinin neredeyse sekiz misli olduklarının farkındaydı. Uzun süreli bir çatışma düşünülemezdi ama belki de kralın yeğenini alıp kaçarken, bir kaç korsan gemisini saf dışı bırakmak mümkün olabilirdi. Darrick daha önceleri de böyle görevler üstlenmiş, hepsinden de sağ salım çıkmayı başarmıştı.

Şu ana dek, ahbap, dedi kendi kendine. Durumun tatsızlığının farkındaydı.

Korkuyor olmasına rağmen, bir yandan da bu meydan okuma sebebiyle heyecanlanıyordu.

Duvara tutundu ve bir ayağını kaldırarak, kendini yukarıya doğru çekti. Tepenin ucuna üç metreden az bir mesafe kalmıştı. Oradan şehir kalıntısına ve saklı limana doğru rahat bir şekilde yürünebilirmiş gibi gö-

rünüyordu. El ve ayak parmakları, tırmanıştan dolayı ağrıyordu ama o, bunu aklından çıkarıp yukarı doğru hareketini sürdürdü.

Zirveye varınca bir zafer çılgılığı atmamak için kendini zor tuttu. Dö-

nüp bir zafer edasıyla yumruğunu sıktı ve aşağıda duran Mat'e baktı.

O mesafeden bile Darrick, Mat'in yüzündeki dehşet ifadesini fark et-ti. "Dikkat!" İçinden gelen bir sesle aniden arkasına dönen Darrick, kendisine doğru gelen, ay ışığında gümüş rengi parlayan çe likle karşılaştı. Başı-

ni aşığı eğip tutunduğu yeri bırakırken, tepenin yamacında başka bir ı-

kıntıya doğru attı kendini.

Kılıç, taşlardaki madenden dolayı kıvılcımlar çıkartarak tepenin kenarına vurduğu anda Darrick, en son kendini yukarı çektiği küçük çıkıntıya tutundu. Vücudu hızla dağın yamacına çarptı.

"Burada birini gördüğümü söylemiştim," dedi adamın biri, kılıcım geri çekip dikkatle yamacın kenarına yaklaşırken. Kabaralı çizmeleri taşa sürtünüyordu.

"Evet," diye onayladı ikinci adam, diğerinin Darrick'i izlemesine katkı olarak.

Uçurumun kenarına sıkı sıkıya yapışmaya alışan Darrick, çizmelerini taşa dayadı ve can havliyle kendini yukarıya çekebileceği bir yer aradı.

Korsanların da kendisi gibi araziden zorluk çekmelerinden dolayı Kutsal Işığa şükretti. Kendini yukarıya çekmeye çalışırken, çizmelerinin topukları taşlarda srtnyor ve kayıyordu.

"Parmaklarını kes, Lon," diye sıkıştırdı arkadaki adam. Kısa, gelincik suratlı, bira göbeği yıpranmış gömleğini geren bir adamdı. Gözlerinde delice pırıltılar dolaşıyordu. "Parmaklarını kes de aşağıdaki diğerlerinin üzerine düşüşünü seyredeyim. Kendilerini toparlayıp buraya çıkana kadar

ateşin başına dönüp Kaptan Raithen'i uyarabiliriz." Darrick ismi aklına kazıdı. VWestmarch Donanmasında geçirdiği yıllarda Raithen adını duymıştu. Hatta Kaptan Tollifer'in söylediği kadarıyla Westmarch'taki seçme gemi kaptanlarının üç ayda bir toplanmasıyla kurulan Kaptanlar Kamarası, Raithen'in korsan saldırılarının arkasındaki kişi olmaya aday olduğunu belirtmişti. Bunu öğrenmek güzeldi, ancak haberi iletmek için canlı kalabilmek zor görünüyordu.

"Geri dur, Orphik" diye homurdandı Lon. "Başımda arı gibi vızıldayıp duruyorsun.

şişlerim seni, ona göre." "Kay kenara, Lon. Onu ben halledeceğim."

Küçük adamın 28 Sesi heyecanla titriyordu.

"Lanet olasıca," diye küfretti Lon. "ekil aradan." Kmese dalmış bir tilki kadar çabuk davranan Orphik, arkadaşının silah tutmayan ve açık kolunun, al tından geçip kendi çapında bir kısa kılıç olan, elindeki uzun ağızlı bıçağıyla Darrick'e doğru hamle yaparken gülüyordu. "Hallettim, Lon. Hallettim. Sen sadece arkana yaslan ve seyret. Eminim dibe varana kadar bağıracaktır." Ağırlığını olabildiğince dengeli dağıtıp adrenalini yk-lemesiyle vücudunda yenilenen kuvvetini kullanan Darrick, kenara tutunduğu ellerini art arda değiştirerek Orphik'in darbelerini savuşturdu. Yine de korsanın vurma teşebbüsleri sol elinin serçe parmağının eklemesinde bir yaraya sebep oldu. Darrick'in kolundan müthiş bir acı yayılıyordu ama o, daha çok, akan kanın kavrayışını nasıl kayganlaştıracağımdan korkuyordu.

"Lanet olasıca!" diye küfretti Orphik, taşlardan kıvılcımlar çıkartmayı sürdürürken.

"Olduğun yerde dur da şu iş çabucak bitiversin." Lon, daha küçük yapılı adamdan geriledi. "Dikkat et Orphik. Aşağıdakilerden birinde yay var!" Daha iri yapılı korsan, kolunu kaldırarak gömlek yeninini dikişlerinin arasında sıkışıp kalmış oku gösterdi.

Okun varlığıyla dikkati dağılan ve yeni bir okun her an gelebileceğini fark eden Orphik bir adım geriledi. Sonra tekmeleriyle kurbanının kafası-

na ulaşmaya çalıştı.

Darrick bir yana sallanarak, diğer sağlam tutuşunu kaybetmeyi göze alamadığından, kanlı eliyle adamın bacağını tutmaya çalıştı ve korsanın paçalarını kavradı. Pantolonun paçaları her ne kadar kabaralı çizmenin içine sokulmuştuysa da tutulabilecek kadar bol bir kısmı vardı. Kayalara tutunduğu sağlam eliyle ağırlığını dengeleyen Darrick, diğer eliyle kuv 29.

vetlice asıldı.

"Lanet olası herif! Lon, bu sintine sıçanı beni yardan aşağıya çekmeden elimi tut!" Orphik, süratle ellerini yakalayan adama doğru uzandı.

Aşağıdan atılan başka bir ok, arkalarındaki uçurumun kenarına çarptı ve her ikisinin de eğilmesine sebep oldu.

Karışıklığı fırsat bilen Darrick, ağırlığını bir yana ve sonra da yukarıya verdi. Ayaklarını yukarıya, vücudunun üstüne kaldırmış, kenara varabileceğini umut etmişti. Aksi takdirde düşeceği kesindi. Ya belindeki ip onu tutardı ya da belki Mat ve diğer adamlar olayların heyecanı ile ipi unutmuşlardı.

Vücudunu bir yay gibi kıvrıp çıkıntının üzerinde yuvarlanan Darrick sertçe karşıya çarptı.

Gerisin geri düşmeye başladı. Bunun yeterli olmasına dua ederek elini çaresizlikle ileriye doğru uzattı. Sinirleri bozan bir an için kenarda durdu. Sonra ağırlık merkezi değişti ve yüzükoyun çıkıntıda uzandı. ç Buyard Cholik, Nullat'ı Tauruk'un Limanının iç kısımlarından, Ransim'den kalan kötülük kokan mekanlara doğru izledi. Daha yeni olan şehrin temel-lerini oluşturan kaya katmanları arasındayken, liman milyonlarca mil uzaktaymış gibiydi ama vadiye inen sisin getirdiği titreme, hâlâ rahiple beraberdi. Odasmdayken susturmayı başardığı ağrı ve sızıları, tünellerde intikam alır gibi geri gelmişlerdi.

Çırac bir meşale taşıyordu. Tavan o kadar alçaktı ki meşalenin dans eden alevleri granit yüzey üzerinde derhal is bırakıyordu. Nullat, huzursuz bir heyecanla etrafına bakıyor, kafası hızlı bir metronom gibi bir sağa, bir sola dönüyordu.

Cholik, çırağın beklentilerine aldırmadı. Bundan üç ay önce, kazıları tüm ciddiyetiyle başladığında, Tauruk'un Limanı sıçan kaynıyordu. Kaptan Raithen, bölgenin, soğuk kuzeyden gelen barbarları izleyen sıçanlar tarafından istila edildiğini öne sürmüştü. Geçen seneki gibi çetin kışlarda barbarlar,

daha güneydeki sıcak iklimli bölgelere göçerlerdi.

Ancak sıçanlar Tauruk'un Limanına geldiklerinden beri, başka besin kaynakları da bulmuşlardı. Günah Savaşı sırasında, Vheran devasa kapıyı inşa edip Kabraxis'i insanların dünyasına soktuğu zaman, Tauruk'un Limanı üzerine, onu korumak ve doğuyla olan savaştan gizlemek için büyüler yapılmıştı. Belki de şehir o sıralarda, Ransim olarak anılıyordu. Cholik, henüz hangi şehrin büyülendiği konusunda somut bir işaret bulamamıştı.

Şehir üzerine yapılan büyüler, ölüleri, onları canlandıran iblislere hizmet amaçlı yaşayan ölülere dönüştürmüştü. Nekromansi, Büyü Sanatıyla uğraşan çoğu kimsenin bildiği ama büyük bölümünün uğraşmadığı bir daldı. İnsanların çoğunluğu nekromansi yapanların, beraberce Baş

Kötüler olarak adlandırılan Diablo, Baal ve Mephisto gibi iblislere bağladı-

ğını düşünüyordu. Ancak doğu ormanlarındaki Rathma tarikatı nekro-mensırları Kutsal Işık ve Yanan Cehennemler arasındaki dengeyi kurmak için savaşıyorlardı. Hepsi de temiz kalpli savaşçılardı; insanların çoğunun onlardan nefret etmeleri veya korkmalarına rağmen.

Tauruk'un Limanının altına ilk inen kazıcılar, aşağıdaki şehir kalıntı-

larında hâlâ dolaşan yaşayan ölülerle karşılaşmıştı. Cholik'in tahminine göre Ransim'i yıkan iblisin büyüsü ya baştan savma ya da aceleyle yapılmıştı. Ransim istila edilmişti. Binaların yanmış kalıntıları ve geride kalan katliamın izleri bunun göstergesiydi. Bu kalıntıların arasındaki herkes öl.

urulmuştu. Sonra gücü yadsınmayacak biri şehre gelmiş ve ölüleri canlandırmıştı.

Taze cesetlerin yattığı yerlerden zombiler kalkmış, hatta mezarlıktaki iskeletler bile toprak kabirlerini kazarak dışarı çıkmışlardı. Ancak hepsi bu yaşayanölülüğe, kendilerini ça32 ğıran efendileri ile gitmek için vaktinde geçiş yapamamıştı. Cholik, nüfusun geride kalanının canlanmasının belki yıllar, belki de asırlar sürdüğünü düşünüyordu.

Ama o ölüler canlanmıştı. Etləri ölümün bir adım gerisinde donmuş-

tu. Uzuvarları çürümüş ama vücutları sadece kurumuş, tamamen toprağa dönüşmemişti. Sıçanlar geldiğinde Tauruk'un Limanının çatlak ve kırıklarını kullanıp aşağıdaki şehre inmişlerdi. O günden beri sıçanlar iyi besleniyorlardı ve sayıları şaşılacak derecede artmışlardı.

Elbette, önlerine kolu bacağı çiğnenip düştükten sonra bile dövüşen bir av yerine, taze kanlı ve yeterince zarar verilince düşüp ölen birileri çıkınca, sıçanlar kazı gruplarının peşine düşmüşlerdi. Bir süre için kazıcı-

lardaki yıpranma oranı sarsıcı bir seviyedeydi. Sıçanlar, uzun aylar boyunca becerikli ve yenilemeyen düşmanlar olarak karşılarında dikilmişlerdi.

Kaptan Raithen VWestmarch gemilerini yağmalayıp Cholik'in payı olan altınlarla köle satın almakla

meşgul oluyordu. Köleleri kontrol altında tutmak için bulundurulmuş kiralık askerlere de oldukça fazla altın harcanmıştı. "Adımınızı dikkatli atın, eferidim," dedi Nullat, meşalesini önlerindeki derin boşluğu gösterecek kadar yukarı kaldırarak. "Burada bir çukur var." "Buraya son geldiğimde de burada bir çukur vardı," diye tersledi Cholik.

"Elbette, efendim. Sadece uzun süredir buraya inmediğiniz için unutmuş olabileceğinizi düşündüm." Cholik buz gibi ve sert bir sesle yanıtladı. "Ben unutmam." Nullat'ın yüzü bembeyaz oldu. Gözlerini rabibin-kilerden kaçırdı. "Elbette unutmazsınız, efendim. Ben sadece..." "Sessiz ol, Nullat. Sesin bu duvarlarda yankılanıyor ve beni usandırıyor." Cholik yürümeye devam etti. Nullat, sol tarafındaki kayalarda aniden beliren, kızıl gözlü bir sıçan sürüsünü fark edip irkildi.

Bir insanın dirseğinden parmak ucuna kadar boyları olan sıçanlar, kayaların ve birbirlerinin üzerlerinden atlayarak, bu iki yolcuya daha yakından bakmak için dövüşüyorlardı. Cıyaklayan sesleri odalarda güçlü yankılanmalara sebep oluyordu. Düz, siyah kıllar, ıslak burunlarından şişko kıçlarına kadar tüm vücutlarını sarıyor ama kuyruklarını tüysüz bıra-kıyordu. Eski ve muhtemelen bir kısmı da yeni kemik öbekleri, kırık taş

yığınlarını, parçalanmış tahtaları ve evlerden arta kalan yıkıntıları süslüyordu.

Nullat durdu ve titreyerek meşalesini sıçan sürüsüne doğru uzattı.

"Efendim, belki de geri dönmeliyiz. Haftalardır bu sayıda sıçanı bir arada görmemiştim. Bizi alaşağı edebilecek kadar çoklar." "Sakin ol," diye emretti Cholik. "Meşalemi bana ver." Son istediği şey, yeniden, Nullat'ın kehanet saçmalarını dinlemeye başlamaktı. Zaten onlardan gereğinden fazla vardı.

Nullat, Cholik'in meşaleyi alıp onu karanlıkta, sıçanlarla terk edeceğinden korkarmış gibi bir saniye durakladıktan sonra, meşaleyi uzattı.

Cholik meşaleyi sağlamca tuttu. Bir dua mırıldanıp alevine doğru üfledi. Nefesi meşaleden geçip demirci fırınlardaki gibi bir alev dalgasına dönüştü. Cholik dalgayı, başını bir sağa, bir sola döndürerek, taş ve yıkıntıların üzerindeki sıçan topluluğuna doğru çevirdi.

Nullat bağırarak kendini yere atıp sıcağından kaçarcasına elleriyle yüzünü örttü. Meşaleyi de Cholik'in elinden düşürdü. Düşen meşale Cholik'in paçalarını yaladı.

"Lanet olası aptal," dedi cüppesini çekiştiren rahip. "Beni neredeyse yakıyordun." "Özür dilerim, efendim," diye sızlandı Nullat. Meşaleyi kaparken o kadar çabuk çekti ki alevi de neredeyse sönyordu. Meşalenin düştüğü yerde taşların üzerinde, parlak bir yağ havuzcuğu yanıyordu.

Cholik adamı daha da azarlayacaktı ama ani bir kuvvetsizlik bedenini sardı. Güçlkle ayakta kalmayı becererek bir an sendeledi. Beliren baş

dönmesini durdurmak için gözlerini kapattı. Raithen'e yaptığı büyüün

üzerinden çok az zaman geçmişti. En az onun kadar kuvvetli olan bu son büyü, tüm enerjisini tüketmişti.

"Efendim," diye bağırdı Nullat.

"Kes sesini," diye emretti Cholik. Sesinin boğukluğu kendisini bile şaşırtmıştı. Odayı dolduran yanık etin bozuk kokusu, midesini bulandırdı-

yordu.

"Emredersiniz, efendim." Zorla nefes almaya çalışan Cholik, kendini kontrol etmeye odaklandı. Elleri titriyor ve sanki parmakları kırılmış gibi ağrıyordu. Yönlendirdiği kuvvet, vücudu için çok fazla gelmeye başlamıştı.

Nasıl oluyor da Kutsal Işık bir insan yaratıp onun çok güçlü büyüler kullanmasına izin verdikten sonra, kendisini bu dünyaya bağlayan ölümlü bedeninden ayırıyor? Yaklaşık yirmi yıl önce Zakarum Kilisesi öğretilerine sırt çevirmeye başlamasının sebebi, bu soruydu.

O zamandan beri iblislere yönelmişti. En azından onlar sundukları kuvvetle bir nevi ölümsüzlük veriyorlardı. Mesele bunu aldıktan sonra hayatta kalabilmektir.

Kuvvetsizlik bir nebze azahnca, Cholik gözlerini açtı.

Nullat yanı başında yere çökmüştü.

Etrafta intikam arayan sıçanlar varsa daha küçük bir hedef oluşturmak için, diye düşündü Cholik. Bundan emindi. Rahip odayı süzdü.

Büyülü ateş yeraltı odasını silip süpürmüştü. Kararmış, tü 35 ten sı-

çan ölüleri, yıkıntı öbeklerini çöplüğe çevirmişti. Yanmış etleri, iğrenç bir koku bırakarak, kemiklerinden ayrılmıştı. Kurtulanlardan sadece bir iki

cıyıklama duyuluyor, onlar da saklandıkları yerden çıkmaya niyetliymiş

gibi görünmüyordu.

"Ayağa kalk, Nullat," diye emretti Cholik.

"Emredersiniz, efendim. Ben sadece düşerseniz diye sizi tutmak için bekliyordum." "Düşmeyeceğim." Yollarına devam ederlerken Cholik, so-lundaki çukurdan aşağıya baktı. Dikkatle yapılan araştırmalar bir dibi olduğunu ama bunun çok aşağılarda bulunduğunu ortaya çıkartmıştı.

Kazıcılar kuyuyu, ölü köleleri, diğer cesetleri ve kazı alanından çıkan döküntüleri atmak için

kullanmışlardı.

Tauruk'un Limanının altındaki labirentlere haftalardır inmemiş olmasına rağmen Cholik, kazılmış tünellerin dolambaçlı yollarını hatırlıyordu. Her gün ekibin yer altından çıkarttığı türlü şeyleri inceliyor, tuttuğu günlüklere daha önemli ve merak uyandırıcı parçaları not alıyordu.

Westmarch'ta olsaydı sadece kazı alanı hakkında aldığı notlar bile binlerce altın değerinde olurdu. Kaybetmeye başladığı güç ve sağlığının yerini para doldurabilseydi, bu şanslı değerlendirirdi. Ama para bunları sağlayamıyordu; bunu yalnızca büyüün ele geçmesi sağlayabilirdi.

Ve sadece iblisler, bu gücü bol keseden dağıtıyorlardı.

İzledikleri yol, dağ yamacından içeriye, daha derinlere, Cholik'in belki de Dyre Nehrinin bile altına indiklerini dü şünmesine sebep olana kadar alçalmaya devam etti. Yeraltının devamlı soğuğu ve taşlardaki nem de bu düşünceyi destekliyordu.

Bir kaç dakika sonra, Ransim'in kalıntıları arasında kazılmış son tü-

nellerden birine dönünce, Cholik, kazı takımının yaktığı kamp ateşi ve meşalelerin oluşturduğu yoğun parıltıyı gördü. Takım gruplara bölünmüş, vardiya usulü çalışıyordu. Her grup, sekiz saati son açılan tünellerden çıkartılmış plan pislikleri temizlemekle geçirilen, on altı saatlik yoğun bir çalışma düzenindeydi. Günde sekiz saat uyuyorlardı, çünkü Cholik, bu kadar dinlenme ve uyku olmazsa, yeterince uzun bir süre sağlıklı kalama-dıklarını ve bu performansta çalışamadıklarını görmüştü.

Bu düzen ve Cholik'in sıçanlara karşı yaptığı koruma büyüleri, ölüm oranını düşürmüştü ancak, tamamen sıfıra indirememişti. Orada çalışan insanlar ölüyorlardı. Cholik'in bu konudaki tek üzüntüsü ise, Kaptan Raithen'in onların yerlerine adam bulmasının çok uzun sürmesiydi.

Cholik adamların uyuduğu ana destek odasından geçerek, tünelin girişini ve üçte birini kaplayan yıkıntılara paralel ilerleyen, yeni açılmış

tünellerden birine doğru giden Nullat'ı izledi. Yaşlı rahip etrafındaki karı-

şıklığı pek de fark etmeden geçti. Gözleri tünelin sonundaki devasa griye-

şil kapıya dikilmişti.

İnsanlar, koca kapının yanında, en az altı metre yüksekliğindeki tepesine ulaşabilmek için, merdivenlerin üzerinde çalışıyorlardı. Çekiçle keskinlerin taşa vurulma sesleri tünelde ve devamındaki odada yankılanı-

yordu.

Geride kalan insanlar artıkları el arabalarına yüklüyor ve tünelin ön tarafındaki çöplüğe götürüyorlardı.

Meşalelerden yayılan ışık, devasa kapının üzerine yansıyor, herkesin görebileceği şekilde çizilmiş sembolü aydınlatıyordu. Bu sembol, iç içe

geçmiş altı eliptik halkayı kesen eğri bir çizgiden oluşuyordu. Eğri çizgi bazı halkaların üzerin 3 den, bazılarının ise altından geçmekteydi.

Gözlerini kapıya diken Cholik, fısıldadı. "Kabraxis, Kutsal Işığı Kovan." "Yakala onu! Yakala! Yanımıza çıktı!" diye bağırdı Orphik.

Uçurumun kenarında küçük adamın bıçaklarıyla karşılaşmamak için kafasını kaldıran Darrick, korsanın kendisine doğru yaklaştığını gördü.

Kabaralı çizmeleri granit kayalarda kıvılcımlar çıkartıyordu.

"Kahrolası piç neredeyse işimi bitiriyordu, Lon," diye homurdandı Orphik, bıçaklarıyla havada şekiller çizerken. "Sen geride dur da göz açıp kapayana kadar biçeyim şunu. Sen sadece seyret." Darrick'in ellerinin üzerinden kalkmaktan başka bir şey yapmaya zamanı yoktu. Kesik parma-

ğından akan kanla kaplanmış sol eli, neredeyse kayıp düşmesine sebep olacaktı. Ama parmakları çıkıntılı bir kaya parçasına tutundu ve bu sayede ayağa kalkmayı becerdi.

Orphik silahlarına zikzaklar çizdirerek saldırdı. Sağ elini sol elinden daha yukarıda tutarak makaslar yaptığı bıçakları, Darrick'in gözlerinin bir iki santim önünden geçti. Korsan bu defa da ters hamlelerle yaklaşınca, Darrick bir adım daha gerilemek zorunda kaldı. Uçuruma bu kadar yakınken daha fazla gerilemenin aşağıya düşmesine sebep olabileceğini dü-

şündü. Bu yüzden bir sonraki saldırı geldiğinde eğilip ileriye doğru atıldı.

"1 Korsanın yanından geçen Darrick, sol çizmesinden uzun bıçağını çıkardı. Bıçak bir an için kanlı parmaklarının arasından kayd ama denizci, Orphik kendisiyle yüzleşmek için dönün38 ceye kadar, tutuşunu sağlamlaştırmıştı. Kendisine de açınmadığının bilinciyle, Darrick bıçağını, hiç

merhamet göstermeden adamın çizmelerine doğru savurdu. Bıçak, deriyi keskin bir dokunuşla yağ gibi ayırdı ve korsanın diz kirişini kesti.

Sakatlanmış bacağını kontrol edemeyen Orphik, dengesizce sallandı. Elindeki uzun bıçakları savunma için önünde tutmaya çalışırken küfrederek yardım istedi.

Darrick, Orphik'in kollarının arasından, kısa boylu korsanın göğsüne bir omuz atarak ayağa fırladı. Darrick'in yukarı yönelik hızı ve daha iri olan cüssesiyle Orphik'in ayakları yerden kesildi ve sanki atlıyormuş gibi uçurumdan aşağı uçtu. Korsan, baş döndürücü yükseklikten nehre doğru düşene kadar kollarını sallayarak çığlıklar attı. Mat ve diğer denizcileri çok az bir mesafeyle ıskaladı; adamlar yukarıda olanları görüp uçurumun kenarına yapışmışlardı.

Dizlerinin üzerine yıkılan Darrick arkasındaki duvarda, göz ucuyla fark ettiği, uçurumun bir üst

basamağmdaki ağacın köklerine tutunarak, kendisinin de aşağıya yuvarlanmasını engelledi. Olayın bu kadar ani olmasıyla hipnotize olmuş bir şekilde aşağıya baktı.

Orphik, nehri de ıskaladı. Ufak tefek korsan sığ bölgeye kafası üstü çakıldı. Taşlık dibe çarptığında çıkan iğrenç ses tepelerde yankılandı.

"Darrick!" diye seslendi Mat, yukarıya doğru.

Durumunun tehlikesini fark eden Darrick, diğer korsanın üstüne geldiğini düşünerek arkasına döndü. Lon, bunun yerine dağların geçilebilir bölgelerine giden kenara doğru, kayalarda yankılanan uzun adımlarla koşmaktaydı.

"İşaret ateşine gidiyo, diye uyardı Mat. ' Eer varırsa bütün korsanlar tepemize üşüşür.

Kralın yeenini de kendi hayatlarımızı da kaybederiz, o zaman." Bir küfürle ayağa kalktı Darrick. Tam koşmaya başlamıştı ki karnına bağlı olan ipi hatırladı. Elindeki bıçağını dişlerinin arasına sıkıştırıp becerikli parmaklarıyla düğümü çözdü.

Sonra dönüp deneyimli bir denizcinin becerisi ve karmaşa sırasındaki sakinliğiyle ipi, ağaç köküne doladı ve koşan korsanın ardından baktı, işaret ateşine ne kadar var? diye düşündü, bir an.

Lon'a sadece üç adımı daha şans vererek ipi sağlamlaştırdıktan sonra, şöyle bir yoklayarak denedi. Emin olunca aşağıya doğru, "İpi bağla-dım," diye bağırdı ve nihayet kaçan korsanın peşine düştü.

"Ayağa kalk. Giyin," diye emretti Kaptan Raithen, yanında yatan ka-dına.

Konuşmaması gerektiğini daha önceki hatalarından öğrenmişti ka-dın. Bu yüzden tek kelime etmeden yataktan çıkıp sandığın üzerinde bı-

raktığı elbiselerine doğru gitti.

Raithen her ne kadar kadın için bir şey hissetmiyor, hatta kendi ihtiraslarını kontrol etmesindeki zayıflığını su yüzüne çıkardığı için onu hor görüyorduydu da kadının giyinişini seyretti. Odadaki şömine ateşinin de etkisi ile üzeri, hem kendisinin, hem de kadının teriyle kaplıydı. Tauruk'un Limanında oturulabilecek sadece bir iki ev kalmıştı. Han, bunlardan biriydi. Korsanlar buraya yerleşmişlerdi. Yiyecek, malzeme ve batırdıkları gemilerden aldıkları malları burada depoluyorlardı.

Kadın gençti. Korsanlar arasında yaşadığı zorlu hayat bile narin hatlarını ve vücudunun yumuşak yapısını bozmamış ti.

Uyluklarının arka tarafında, Raithen'in onu kırbaçla son cezalandı-

rışmdan kalma, yarı iyileşmiş kesikler vardı.

Şu anda bile kasıtlı olarak, yavaş yavaş giyinirken, vücudunu kullanarak, korsan kaptanın üzerindeki kontrolünü hâlâ elinde tuttuğunu gösteriyordu. Kendisini önemsemese de istediğini biliyordu.

Hareketleri Raithen'i kızdırıyordu. Ama yine de onu çabucak öl-dürtmemişti. Diğer korsanların onunla olmasına da izin vermemiş, kendi kişisel ihtiyaçları için saklamıştı onu.

Eğer ölseydi, yağmaladıkları gemilerden kaldırdıkları başka hiç bir kadın Raithen'i tatmin etmezdi.

"Ruhunun hâlâ onurunu koruduğuna mı inanıyorsun, kadın?" diye sordu Raithen.

"Hayır." "O zaman bir şey mi hatırlatmaya çalışıyorsun?" "Hayır."

Cevabı sessiz ve sakindi.

Kadının aleni duygusuzluğu, Raithen'in kontrol ettiği öfkesinin sınırlarını zorluyordu.

Çürümüş boynu hâlâ baş ağrılarına sebep oluyordu. Cholik'in ellerinden tattığı aşağılanma duygusu peşini bırakmıyordu.

Yaşlı rahibin kendisini harabelerdeki odaların tepesindeki uzun boş-

luğun tepesinde sallandırışını tekrar düşündü. Böylece Raithen'in inandığı

gibi ihtiyar, titrek bir aptal olmadığını kanıtlamıştı. Korsan kaptanı yatağın yanındaki dolabın üzerinde duran, uzun boyunlu şarap şişesine uzandı.

Mürettebatının ve kendinin yağmaladıkları gemilerden aldıkları, sadece altın ve gümüşle kalmıyordu.

Raithen, şişenin tıpasını açıp içindeki koyu kırmızı şaraptan derin bir yudum aldı. Şarap gırtlığının arkasını yaktı. Neredeyse boğulmasına sebep oluyordu ama çıkartmamayı başardı.

Elinin tersiyle ağzını silip kadına baktı.

Kadın, tek parça elbisesiyle yalın ayak, sandığın yanında bekliyordu.

İlk defa yaptığında yediği dayaktan sonra, izni olmadan gitmeyi düşünmezdi bile. Ve izin de istemezdi.

Raithen şarap şişesinin tıpasını kapattı. "Sana adını hiç 41 sormadım, kadın." Bu soruyla çenesi hafiften dikleşti. Kısa bir an için gözlerine baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. "Adımı mı öğrenmek istiyorsun?" Raithen sırtıttı. "Eğer bir adm olmasını istersem sana bir tane veririm." Yanakları utanç ve öfkeden kızaran kadın neredeyse kontrolünü yitiriyordu. Güçlük-le yutkundu. Gırtlığındaki boşlukta hissettiği nabzı gök gürültüsü gibiydi.

Üzerindeki battaniyeyi tutup atan Raithen, yüzünü sildikten sonra yataktan kalktı.

Sızabilecek kadar içmeyi planlıyordu ama olmamıştı.

"Westmarch'ta önemli biri miydin, kadın?" Raithen pantolonunu giydi. Alışkanlığı gereği bıçağını ve

kılıcını kolayca ulaşabileceği bir mesa-

feye bırakmıştı ama kadın ikisine de bakmamıştı. Bunu yapmaya kalkış-
manın pahalıya patlayacağını biliyordu.

"Ben VWestmarch'tan değilim," diye cevapladı kadın.

Raithen gömleğini giydi. Diğer kıyafetleri gemideydi. Bir de sıcak banyo. Kamarotu suyun soğumasına izin vermezdi. "Neredensin, o zaman?" "Aranoch." "Lut Gholein mi? Konuşmanda bir aksan olduğunu fark etmiştim." "Lut Gholein'in kuzeyi. Babam Lut Gholein'li tüccarlarla iş yapardı." "Ne tür bir iş?" "Camcıydı. Yapılmış en güzel cam eşyalarını yapardı." Sesi titredi.

Raithen soğuk bir hissizlikle kadına baktı. Duygularının nereden kaynaklandığını biliyordu.

Bir kez bunu bulunca da bıçağı daha derine batırmaktan kendini alı-

koyamıyordu. "Baban nerede şimdi?" Kadının dudakları titredi. "Korsanların öldürdü onu. Hiç acımadan." "İhtimal onlara karşı koymuştur. Buna pek de saygı göstermezler. Çünkü onlara izin vermem." Raithen parmaklarıyla, dağınık saçlarını düzeltti.

"Babam yaşlı bir adamdı," diye belirtti kadm. "Kimseyle kavga edecek hali yoktu. yi niyetli ve nazik bir insandı. Kesinlikle bir cinayete kurban gitmemeliydi." "Cinayet mi?" diye tekrarladı kelimeyi Raithen. İki hızlı adımla aralarındaki mesafeyi kapatıverdi. "Biz korsanız kadm, lanet olası katiller değiliz. Bu iş konusunda nasıl konuşman gerektiğini öğreteceğim sana." Kadm ona bakmıyordu. Gözlerinden korkulu gözyaşları süzülüyor, morarmış yüzünden aşağıya süzülüyordu.

Elinin tersiyle yanağını okşayan Raithen, kadına doğru eğilip kulağı-

na fısıldadı. "Benim hakkımda da nasıl konuşman gerektiğini bileceksin.

Aksi takdirde dilini o güzel kafandan koparttırır ve deniz köpeklerime, sana istediklerini yapmaları için izin veririm." Kadının başı hızla ona doğru döndü. Gözleri parlıyor, şöminenin ateşini yansıtıyordu.

Rairthen kadının konuşup konuşmayacağını merak ederek bekledi.

Sonra onu kızdırmaya devam etti. "Baban iyi mi öldü? Hatırlayamıyorum.

Karşı koydu mu, yoksa ihtiyar bir kar dm gibi çılgınlık atarak mı öldü?"

"Lanet olsun sana!" dedi kadın. Sağ elini yumruk yaparak üstüne yürüdü.

Kolundan başka hiç bir yeri hareket etmeden, Raithen kadının yumruğunu yakaladı. Bunun üzerine o, geri çekilerek 3 kasıklarına doğru bir tekme savurdu. Kalçasını ve bacağını yan çeviren korsan kaptan, tekmeyi uyluklarına aldı. Sonra omzundan aldığı kuvvetle kadının yüzüne elinin tersiyle

vurdu.

Darbenin gücüyle savrulan kadın, oda boyunca sürüklendi ve duvara çarptı. Sersemlemiş ti.

Gözleri bir an yukarı doğru kaydı ve bacakları ayrık, poposunu üstüne düşüverdi.

Raithen, kadının dişlerinin sebep olduğu, elindeki yarayı emdi. Acı kendini canlı, kadının çaresizce durması da kontrollü hissettiriyordu. Boynu hâlâ sızlıyordu ama kadın bunu' bilmese de aşağılanma paylaşılmıştı.

"Seni öldüreceğim," dedi kadın, gırtlaktan gelen bir sesle. "Kutsal Işığa ve kutsal olan her şey üzerine yemin ederim ki beni öldürmezsen

seni öldürmenin bir yolunu bulacağım." Kanayan ağzını eliyle silerken kızıl renk parmaklarına da yayıldı.

Raithen sırttı. "İstersen bana aptal de ama bana çok iyi geliyorsun, kaltak. Sanki kalbimin derinliklerine bakarak söyledin sözlerini." Ona doğ-

ru baktı. "Görüyor musun? Çoğu insan senin öylesine konuştuğunu düşü-

nebilir. Kendini belki biraz daha cesur hissetmek için ağzını kullandığını.

Ama ben, gözlerine bakıyorum ve kesinlikle doğruyu söylediğini biliyorum." "Eğer yaşarsam," dedi kadın, "hayatının geri kalanı boyunca arkamı kollamak zorunda kalacaksın. Çünkü seni bulursam, öldüreceğim." Hâlâ sırttıyordu Raithen. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama o anda hayatından oldukça memnundu. Onaylarcasma başını salladı. "Yapacağını biliyorum kadın. Ve farz edelim malum bir ihtiyar rahip gibi kendine aşırı güvenen burnu büyük biri olsaydım seni aşağılayıp hayatta bırakırdım. Büyük ihti-mal44 le çoğu insanı ürkütebilirsin ve bundan endişelenmene bile gerek olmaz." Kadın açık bir isyanla ayağa kalktı.

"Ama sen ve ben, kadın," diye devam etti Raithen, "biz farklıyız. İnsanlar bize önemsizmişiz gibi bakıyor. Bizim sadece kuru gürültü olduğumuzu düşünüyorlar.

Anlamıyorlar ki bir kez onlardan nefret edip ayaklarını kaydırmayı planlamaya başladık mı, sadece kullanabileceğimiz bir zaaflarının ortaya çıkmasını bekliyoruz demektir." Duraksadı.

"Tıpkı seni kırabilmek için üzerinde uyguladığım her aşağılamayı si-neye çekip beni öldürmeyi deneyecek kadar kuvvetli kalman gibi." Kadın çenesinden kan akarak, karşısında dikildi.

Raithen, tekrar gülümsedi ama bu defa, sıcak ve içten bir gülümse-meydi. "Bu yüzden sana teşekkür etmek istiyorum. Rotamı düzeltmemi, gerçek yönümü hatırlamamı sağladın benim.

Üstat Buyard Cholik önüme ne kadar kısıntı atarsa atsın, kemik pe-

şinde koşturup önlerinde kullanılmayı bekleyen bir it değilim ben." Kadın-

na doğru yürüdü.

Bu defa kaçmadı kadın. Gözleri sanki ondan öteye bakıyormuş gibiydi.

"Teşekkür ederim, kadın." Raithen kadının dudaklarına doğru eğildi.

Kadın, o ana dek göstermediği bir hız ve kararlılıkla dişlerini korsan kaptanın gırtlığına bütün gücüyle geçirdi.

DÖRj Sarrick, aşağıda sislerin arasında kaybolmuş nehrin baş dön-dürücü görüntüsünün farkında olarak, kayalık uçurumun kenarında koşuyordu. Bazı yerlerde, ay ışığı yüzeyi öpücüklerle boğuyor, parlak yansıma-sıyla göz alıcı mücevherler bırakıyordu. Darrick'in gırtlığından fısıltılar geliyor, nefesi kısa ve hızlı çıkıyordu. Mat ve diğer denizcilerin ipten yukarıya tırmandıklarını bilmek, moralini biraz düzeltiyordu. Karanlıkta koşuş-

turup belki de uçurumun kenarında kamp yapmış bir grup korsanın kuca-

ğına düşmek, hiç de hoş bir düşünce değildi.

Bıçağı elindeydi. Palası ise belindeki kınında duruyordu. Ağır kılıç uyluklarına çarpıyordu.

Boştaki koluyla yüzünü örten Darrick, gözlerini köknar ve ladin dallarından korumayı başardı ama diğer dallar yüzüne çarpıyor, ince çizikler bırakıyordu.

İri korsan küçük bir korunun içinden geçen bir av patikadır, sini izliyordu. Ama aniden bu yolu terk edip gelişmiş çalılıkların oluşturduğu bir duvarın içine daldı ve gözden kayboldu.

Darrick adamı yakalama çabasını iki misline çıkarttı. O zorlu tırmanıştan sonra, kendi sınırlarını zorluyordu. Gözlerinin önünde kara noktacıklar uçuşuyor, ciğerlerine yeterince hava gitmiyordu.

Korsanların kendilerini fark etmesi halinde, kendisinin ve savaşçılarının, Westmarch Koyuna demir atmış Yalnız Yıldız'a ulaşmadan korsan gemileri tarafından yakalanacaklarını biliyordu, Darrick. En azından, derhal öldürülürlerdi. Büyük ihtimalle de esir tutulan çocukla beraber.

Darrick, adamın yolu terk edip çalılıkların arasına daldığı noktaya geldi ve adamın arkasından atladı. Ormanın karanlığıyla neredeyse kör-lemesine giden denizci, bir an için nerede olduğunu anlayamadı. Refleks olarak yukarıya baktı, ancak sık ağaç dalları yıldızları görmesini engelliyordu. Bu yüzden yönünü çözemedi. Sadece kulaklarına güvenerek, bü-

yük adamın çalılıklar arasında açtığı yolda koşmaya devam etti.

Aniden karanlıkların içinde bir şey fırladı. Darrick, üstüne gelen bü-

yük, deri kanatları, parlayan, siyah gözleri ve bembeyaz dişleri ancak fark edebildi. Korsanın

geçişiyile öfkelenmiş en az bir düzine yarasa, üzerine üşüştü. Keskin çığlıkları kapalı mekanda kulakları sağır ediyor, sivri dişleri etinde yanan izler bırakıyordu.

Darrick bıçağını savurarak, hızını kesmeden yoluna devam etti.

Grimsable yarasalarının sürü halinde avlandıkları bilinirdi. Genellikle de küçük avları izlerlerdi. Hiç görmemiş olmasına rağmen Darrick, bu kan içici canavar sürülerinin erişkin bir adamı bile kemiklerine kadar kemire-bildiklerini duymuştu.

Başarısızca kendini arayan yarasaların, bir iki adım ötesindeki Darrick, devrilmiş bir ağaca takılıp tepe taklak yere düş 2L tü. Elindeki bıçağı sıkı sıkı tutarak yerde bir takla attı.

Belindeki pala, kaba etine çürütürcesine çarptı. Hemen ayağa kalktı ve yüzünü takip ettiği adamın kaçış yönüne çevirdi.

Darrick gırtlığı yanarak ormanın içine daldı. Kalbi güm güm atıyordu ve kulakları kan basıncıyla patlayacak gibiydi. Boş eliyle bir ağaca tutunup ağacın kabuklarını döken keskin bir dönüş yaptı.

Korsanın durumu da pek iyi değildi. Nefesi hırıltılı çıkıyordu ve belirgin ritmini kaybetmişti.

Zamanı olsaydı, Darrick adamı yakalayabileceğini biliyordu. Ama zamanı kalmamıştı.

Şimdiden, köknar ve ladinlerin arasından, kamp ateşinin sarı, titrek ışığını görebiliyordu.

Korsan, ağaçların arasından açıklığa fırladı ve kamp ateşine doğru koşmaya başladı.

Tuzak mı? diye düşündü Darrick. Yoksa çaresizlik mi? Benim onu yakalayacağımdan çok Kaptan Raithen'in cezalandırmasından korkuyor

olabilir. Westmarch kaptanları da sert disiplinli olurlardı. Darrick'in tüm vücudunda, rütbeleri yükselene kadar oluşmuş pek çok kırbaç izi vardı.

Hiç bir zaman kaldırabileceğinden fazla bir ceza verilmemişti. Bir gün, o kaptanlardan bazıları buna pişman olacaktı.

Darrick, adamı durdurmaktan başka çaresi olmadığını biliyordu. Hiç duraklamadan, kalan son enerjisini kullanarak, ormandan dışarıya fırladı.

Kaçan korsandan başkaları varsa işi bitmişti. Hızını arttırdı. Artık kontrolden çıkmıştı.

Kamp ateşi alçak bir burnun dibinde yakılmıştı. Dans eden alevler bu burnun altındaki gölgelerle oynaşıyordu. Üzerin de, hemen ulaşılabilir mesafede, yerde duran, birbirine çatılmış üç dala asılı, içinde bir zift karışımı bulunan ve işaret ateşi yakmak için kullanılan kap durmaktaydı.

48 Darrick, işaret kabının, nehrin daha yukarısmdaki diğer nöbetçinin görebileceği şekilde ayarlandığını biliyordu. Korsan zift karışımını bir kez tutuşturdu mu, işareti engellemenin bir çaresi

kalmayacaktı.

Nefes nefese kalan korsan, kamp ateşine ulaştı, eğilip bir meşaleyi aldı ve alevlere sokuşturdu. Zift, balına yağıyla kaplandığı için, meşale sarı mavi bir ateşle, derhal tutuştu. Bir elinde meşaleyi tutan korsan, kolaylık-la burnu tırmanmaya başladı.

Darrick, mesafeyi kapatacak kadar hız ve kuvvetinin kaldığını uma-rak, korsanın üzerine atladı. Korsanı yakalamayı başardı ama yüzünü, granit kayaya çarptı. Sersemleyerek yere kayıp düşerken, korsanın da üzerine yıkıldığını fark etti.

İlk toparlanan korsan oldu. Ayağa kalkıp kılıcını çekti. Kamp ateşinin ışığı yüzüne vuruyor, korku ve öfkesini aydınlatıyordu. Silahını iki eliyle birden kavrayarak savurdu.

Darrick yerde yuvarlanarak, kendinin bile inanmadığı şekilde ham-leden kurtulmayı başardı. Hareketini devam ettirip dizlerinin üstünde palasını çekti ve ayağa kalktı. Bir elinde palası, bir elinde bıçağı, kendisinin neredeyse iki misli büyüklükteki korsanın karşısına dikildi.

Kadının dişlerini boynuna geçirmesiyle birlikte yepyeni bir acı kapladı, Raithen'i. Sıcak kanının boynundan aşağıya süzül düğünü fark ediyordu. İçinde beliren müthiş bir panik hissi, kafesteki bir kaplan gibi kafatasının sınırlarını dövüyordu. Korkunç bir saniye için kendisine bir vampi-rin saldırdığını düşündü. Belki de kadın, Raithen'in, Buyard Cholik'in iki şehrin kalıntılarında avladığından şüphelendiği ölümsüz yaratıklardan birine insanlığını satmanın bir yolunu bulmuştu.

Felç geçirten buz gibi korkusunu kontrol eden Raithen, geri çekil-meye çalıştı. Vampirler gerçek değildir! dedi kendi kendi 9 ne. Daha önce onlarla hiç karsılaşmadım.

Hareketi fark eden kadın, kafasıyla çenesine vurdu ve kollarıyla vü-

rudunu sararak bir sülük gibi yapıştı. Etini kopartan dişleri ve dudakları, parçalayacak yeni yerler aradı.

Kadının böyle bir şey yapacağını beklemesine rağmen, Raithen acıy-la bağırarak sarsıldı ve sağ kolunu bükerek, orada gizlenmiş küçük bıçağı-

nın, eline gelmesini sağladı. Bıçağı sapından tuttu, elinde çevirdi ve kadı-

nın karnına sapladı.

Kadının ağzı, yanağını yalayan zoraki bir nefesle açıldı. Korsanın boynunu bırakıp kolunu, vücuduna giren bıçağı çıkartmaya çabalarcasma itti. Olanları inkar eden bir ifadeyle başını salladı, sonra geriye doğru tö-

kezledi.

Raithen, kadını kafasının arkasından tutup saçlarını kavradı. Böylece elinden kayıp gitmesini, hatta

odadan kaçmasını engellemeyi uman korsan, üzerine gidip kadını duvara sıkıştırdı. Sonra bıçağını yukarıya çevirip kalbi aradı. Şaşkınlıkla gözleri açılan kadın, bakışlarını ona çevirdi.

"Piç," diye soludu kadın; ağzından kan kokan kelimeler dökülürken, dudaklarında aynı renkte bir gül açmıştı.

Raithen, gözlerinden anlayışın kaybolup hayat ışığının söndüğünü anlayana kadar tuttu kadını. Elinden neyi aldığını çok iyi biliyordu. Boynundan akmaya devam eden kandan dolayı aniden içini bir korku kapladı.

Şah damarını ısırması olmasından korkuyordu. Bu durumda, kanı durdurmanın bir çaresini bulamadan, bir iki dakika içinde kanamadan ölürdü.

Tauruk'un Limanında demirli gemilerde şifacı yoktu ve tüm rahipler ya ortadan çekilmişlerdi ya da mezarları kazmakla meşguldüler. Zaten, aralarında kaç şifacı olduğu konusunda da hiç bir fikri yoktu.

Bir an sonra, ölümün ağırlığıyla vücudu, kaptanın kollarına asılan kadın, hareketsiz kaldı.

Şüpheli doğasıyla Raithen, ne kadını, ne de bıçağını bıraktı. Karnındaki on santimlik bıçağa rağmen numara yapıyor olabilirdi. Geçmişte kendisinin başarıyla yaptığı bir şeydi bu.

Ve iki insanın ölümüyle sonuçlanmıştı.

Kadını bir dakika kadar daha kollarında tuttuktan sonra, Raithen onun bir daha hareket etmeyeceğinden emin oldu. Kadının dudakları, artık kesilmiş kanla biraz renklenmiş, aralık duruyordu. Cansız ve donuk gözleri korsan kaptanına dikilmişti. Yüzünde hiç bir ifade yoktu.

"Lanet olsun, kadın," diye içten bir pişmanlıkla fısıldadı, Raithen.

"İçinde böyle bir ateş olduğunu daha önce bilseydim, birlikte geçirdiğimiz zamanlar çok daha iyi olabilirdi." Derin bir nefes çekti. Son vurgunlarından çıkartıp verdiği ve yatağa gelirken sürmesini emrettiği tatlı kokuyu içine çekti. Burnuna, kanın bakırimsi kokusu da geliyordu. Her iki koku da baş döndürücüydü.

Odanın kapısı kırılarak açıldı.

Raithen, olabilecek en kötü şeyi düşünerek, hızla döndü ve cesedi kapıyla arasına aldı.

Cansız kadının bedeninden çıkarttığı bıçağı ileriye doğru tuttu.

Elinde bir arbaletle, yaşlıca bir adam içeriye daldı. Şömineden gelen ışıkla bir an gözlerini kıstı. "Kaptan? Kaptan Raithen?" Arbalet önündeki iki vücuda doğrultulmuş, titremeden duruyordu.

"O lanet şeyi başka bir yöne çevir, Pettit," diye homurdandı Raithen. "Bir arbaletin ne zaman boşalacağına asla bilemezsin." Denizci arbaleti kaldırıp metal dipçliğini beline yasladı. Üç kenarı bükülmüş şapkasını çıkardı. "Kaptanıma özürler ama baya bi fırtına varmış gibi geldi içerde.

Yani sesler, felan.

Burda bi çıtırla eyelendiini bilmiyodum." Raithen, boynundaki yaranın ne durumda olduğunu merak ediyordu. "Eğlence," dedi zorlama bir sakinlikle, "bana ait değildi." Kadını bıraktı. Ceset yere, ayaklarının dibine düştü.

Büyük Denizde ve YVestmarch Koyunda dolanan en vahşi korsanların kaptanı olarak, koruması gereken bir görüntüsü vardı. Mürettebatından biri, bir zayıflığını fark edecek olursa, bunu kesinlikle kullanırdı. Baraküda'nın kaptanlığını, eski kaptanını öldürdüğü gün ele geçirmişti.

Pettit yüzünde bir sırıtışla, odanın köşesindeki, eğri büğrü tükürük hokkasına doğru tükürdü. Elinin tersiyle ağzını sildikten sonra, "Galba bunla işin bitmiş." dedi. "Yeni bi tane getiriim mi?" "Hayır." İçinde yükselen korku ve merakı bastıran Raithen, kanlı bıçağını kadının elbiselerine sildikten sonra, odanın karşısındaki aynaya doğru yürüdü. Ayna çatlaktı ve gümüş tozlarının döküldüğü yerde, eskiliğini gösteren kara noktalar vardı.

"Doğrusu bu bana bir şey hatırlattı, Pettit." "Nedir o, Kaptan?" "O lanet olası rahip, Cholik, bizi birer yalaka olarak görüyor." Raithen aynaya bakarak, parmağıyla boynundaki yarayı inceledi. Kutsal Işığa şükürler olsun ki daha öncekinden fazla kanamıyordu. Hatta kanama durmuş gibiydi.

Diş izlerinin arasında kalan et şişmiş, morarmaya başlamıştı. Küçük deri parçaları, hatta et parçaları sarkıyordu. Raithen yaranın kalıcı olaca-

ğını biliyordu. Görünüşüne dikkat eden biri olduğu için, canı sıkıldı. Ço-

ğunluğa göre yakışıklı biriydi ve böyle kalmak için çok uğraşmıştı. Şimdi boynundaki yara konusunda çok daha parlak ve kabul edilebilir bir 52

özrü vardı.

"Hıı," diye homurdandı Pettit. "O burnu yüksek havalarıyla adamı sinir ediyolar. Sanki senden benden başka hava soluyolarmış gibi davranı-

yorlar. Bazan nöbetteyken gidip birinin boğazını keşiyim de bırakıyım diye düşünüyom. O zaman burda bizim yaptıklarımızı biraz daha iyi anlarlar."

Kadının şimdilik gözükmeyen bir hastalık taşımaması halinde hayati bir tehlikede olmadığına kanaat getiren Raithen, cebinden bir mendil çıkartıp, boynuna sardı. "Hiç de fena bir fikir değil, Pettit." "Saol kaptan. Hem düşünüyom da, bole şeytan hikayeleriyle felan dolu, terkedilmiş bi yerde de acayip uygun olur. Hem, Cholikinkilerden hangisinin gerçekten inandım bile anlarınız belki." Ağzında kalmış bir iki tane sallanan dişi göstererek, sırıttı.

"Bizimkilerin bir kısmı da bundan rahatsız olabilir." Raithen boynundaki mendili, aynaya bakarak, düzeltti. Asında, üzerinde kötü durma-mıştı. İleride, uygun şekilde kabuk bağlayınca, yarayı, daha sonra öldür-düğü ya da soyduğu bir aşığın veya Kurast'tan kaçırıp kral babasına ağırlı-

ğınca altına geri satmadan önce tadına baktığı, çılğın ve ihtiraslı prensesin kollarında, nasıl aldığına dair hikâyeler uydururdu.

"E, adamlara n'oldunu anlatırız, kâptan." "Bir sır, Pettit, bir insan tarafından saklanır. İkimizin bunu bilmesi bile tehlikelidir. Bütün mürettebata anlatmak mı?" Raithen, boynunun acısıyla irkilmemeye çalışarak, kafasını olumsuz manada salladı. "Bu aptallık olur." Pettit somurttu. "Bişi yapmalı. O rahipler asada bi kapı buldular. Eğer hep yaptıkları gibi davranırlarsa, arkasında noldunu bize göstermiceklerdir." "Bir kapı mı?" Raithen ikinci kaptanına döndü. "Ne kapısı?" 3 İri cüsseli korsan Lon, artistik kılıç oyunları ile hiç vakit kaybetmeden Darrick Lang'a saldırdı. Koca kılıcı-

nı iki eliyle kaldırıp Darrick'in kafasını olmuş bir karpuz gibi yarmak için, tüm gücüyle indirdi.

İnen kılıcın, kendisininkini parçalama ihtimalini bilmesine rağmen Darrick, başka çaresi olmadığından, palasını, darbeyi karşılamak için yukarı doğru kaldırdı. Kılıcın inişini durdurmak yerine kenara doğru sektirmek için uğraştı. Korsanın yapmaya çalıştığı ani yön değiştirmeyi de tahmin ederek, diğer tarafa doğru kaydı. Yine de darbeyi tamamen durduramadı.

Kılıcın yan tarafı, Darrick'i neredeyse bayıltacak bir hızla kafasının yan tarafına vurdu.

Sadece içgüdüleri ve deneyimli kılıç kullanımıyla Darrick, kendini toplamaya çalışırken, rakibinin kılıcını, palasıyla bloke etmeyi başardı.

Bazen, Yalnız Yıldız'm dalgaları yarmadan aralarında kayıp giderken başı-

na geldiği gibi, Darrick görme ve duyma yetisini yitirdi.

Biraz daha toparlanan Lon, Darrick'i itti. Ama bu, ona fazla yer kazandırmamıştı. Her dövüşünde içini kaplayan vahşiliği ve becerisiyle hareket eden Darrick, öne doğru bir adım ilerleyip korsanın suratına kafa attı.

Lon, inleyerek tökezledi.

Darrick, merhametsizce tekrar üzerine yürüdü. Korsan, hayatta kalmak için tüm becerisini kullanarak, gerilemeye de vam etti. Taşlı arazide düşse kalka arkasında kalan yükseltiyeye varmaya çalışıyordu. Ama biraz fazla gitmişti.

Sesi sanki çok uzaktan gelirmiş gibi duydu, Darrick. Adamın çizmeleri gevşek toprakta kaymış, adam da bağırarak, kollarını çırpıp elleriyle kafasını koruyarak yere düşmüştü.

Darrick, acımasızca ve süratle adamın elindeki kılıca vurarak, ilerdeki çalılıkların içine kadar uçmasını sağladı.

Lon, ellerini kaldırdı. "Teslim oluyorum! Teslim oluyorum! Merhamet!" Ama neredeyse kafasını kopartacak darbenin sersemliğiyle, Darrick, merhamet gösterecek durumda değildi. Westmarch bandıralı gemiyi yağmalayanların, batıkta bıraktıkları cesetleri hatırladı. Bu görüntü bile kalıcı

değildi. Karışmış aklı, onu çok daha gerilere, çocukken kendisini döven babasına kadar gitmişti. Adam tam bir kasaptı; İri ve kaba. Bir tokatla bir çocuğun elmacık kemiğinin üzerindeki deriyi yaracak kadar güçlü ve nasırlı elleri vardı.

Darrick, yıllar boyunca babasının kendisine karşı olan öfke ve kızgınlığının sebebini anlamamıştı; her zaman yanlış bir şey yaptığını, iyi bir evlat olamadığını düşünmüştü. Ancak büyüyünce aralarındaki ilişkide olanları çözebilmişti.

"Merhamet," diye yalvardı korsan.

Ama Darrick'in duyduğu, babasının küfreden, onun bütün kemiklerini kırıp öldüresiye döveceğini söyleyen sesiydi. Palasını kaldırdı ve korsanın kafasını uçurmak için indirdi.

Birdenbire başka bir kılıç, Darrick'in darbesini sektirdi. Pala, korsanın kollarının arasına aldığı başının bir iki santim yanındaki toprağa saplandı. "Hayır," dedi bir ses.

Geçmişle bu gün birbirine girmişti. Hâlâ babasından yediği dayakların hatırasına hapsolmuş Darrick, dönüp palasını kaldırdı. Ama pala sav-rulmadan önce, biri kolunu tutup darbeyi engelledi.

"Darrick, benim. Benim. Mat." Mat'in duygularıyla boğulmuş sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyordu. "Benim, lanet ol \$\$ sun. Öldürme. Bu adama ihtiyacımız var." Darrick'in başı ağrıyor, korsanın darbesiyle gözü-

nün önünde hâlâ kara benekler uçuşuyordu. Gözlerini kısıp odaklanmaya çalıştı. Yavaş yavaş kendine gelirken, geçmişin anıları da isteksizce geri çekildiler.

"O baban diil, Darrick," dedi Mat.

Darrick arkadaşına odaklandı. Duyguların yavaş yavaş ayrıldığını fark ediyor, bu da onu güçsüz ve sarsılmış olarak bırakıyordu. "Biliyorum. Farkındayım." Ama farkında olmadığını biliyordu. Korsanın darbesi nereyse tüm aklını yitirmesine yol açmıştı. Derin bir nefes aldı ve kafasını toparlama çabasını sürdürdü.

"Ona canlı ihtiyacımız var," dedi Mat. "Kralın yienini unutma. Kul-lancaamız bilgileri olabilir." "Biliyorum." Darrick, Mat'e baktı. "Bırak be-ni." Mat gözlerini Darrick'e dikti ama bileğini tutan elinde bir gevşeme olmadı. "Emin misin?" Arkadaşının omzunun üzerinden bakan Darrick, karaya çıkan diğer denizcileri gördü.

Sadece ihtiyar Maldrin, onun bu kan susamış davranışına şaşırılmamıştı. Mürettebatın çoğu bazen Darrick'i saran gözü kara öfkenin farkında değildi. Bu geceye kadar, uzun süredir kontrolünün dışına çıkmamıştı.

"Eminim," dedi Darrick.

Mat kolunu bıraktı. "O zamanları çok geride bıraktık, be. Tekrar dönmene gerek yok.

Baban Hillsfar'dan çıkıp peşimizden gelmedi. Onu da geride bıraktık.

Bana soracak olursan iyi de yaptık." Onaylayan bir baş sallayışıyla Darrick, palasını kınına sokup onlara sırtını döndü. Mat'in gözlerinin üzerinde ol-duğunun farkındaydı. Bakışlarıyla ufku süzdü. İyi olduğunu söy56 lemesine rağmen arkadaşının kendisine .güvenmemesi onu hem rahatsız etmiş, hem de kızdırmıştı.

Kulaklarında babasının, onun çaresizliğini ve değersizliğini söyleyen, aşağılayıcı kahkahası çınılıyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın baş aramı-

yordu. Hatta Westmarch Donanmasında aldığı rütbeler bile o sesi geride, Hillsfar'da bırakmasına yetmiyordu.

Darrick derin bir nefes aldı. "Pekala. İşimize dönsek iyi olur çocuklar. Maldrin, bir iki adam al ve bize biraz su getir, lütfen. Şu kamp ateşinin, kasten ya da yanlışlıkla yakılamayacak bir hale ıslatılmasını istiyorum." "Emrederiniz, efendim," diye cevapladı Maldrin. Derhal dönüp iki adama kendisine katılmaları manasında işaret etti. Nöbetçilerin eşyalarında yapılan alelacele bir araştırmayla bir çift su matarası bulundu. Ma-taraları zift kabını içine boşalttıktan sonra, adamlar daha fazla su bulup işi tamamlamak için uçurumun kenarına doğru hareketlendiler.

Darrick, dönüp Mat'in ellerini bağlamakla uğraştığı iri korsanı süzdü.

Sonra, "Burada kaç kişi nöbetteydiniz?" diye sordu.

Adam sessizliğini korudu.

"Tekrar sormakla uğraşmayacağım," diye uyardı Darrick. "Söylediklerimi iyi dinle. Şu noktada ölü, canlı halinden çok daha fazla işime yarar.

Görevimi tamamlamaya çalışırken bir de yanımda taşıdığım esirle uğraş-

maktan hoşlanacağımı hiç zannetmiyorum." Lon yutkundu ve meydan okuyan bir ifade takınmaya çalıştı.

"Ben olsam ona inanırdım," diye korsanın yanağına hafifçe vurarak tavsiyede bulundu Mat.

"Bu haldeyken, büyük ihtimalle, soruları belki cevaplarsın diye seni hayatta tutçaana, uçurumdan aşşaya attırır." Korsanın öylece yerde yatıp durumu kontrol edemeyeceğini biliyordu, Darrick. Üstelik Mat'in söyledikleri son derede mantıklıydı. Tabii ki korsan, Darrick'in böyle bir şey yapmasına Mat'in izin vermeyeceğini bilmiyordu. Her ne olursa olsun, Darrick toparlanmıştı ve artık kendini kontrol edebiliyordu.

"Hadi ama," diye o neşeli havasıyla cesaretlendirdi korsanı Mat.

Sonra da yanma çöktü.

"Anlat bakalım bildiklerini." Korsan ikisine de şüpheli gözlerle baktı.

"Yaşamama izin verecek misiniz?" "Tabii ki," diye onayladı Mat duraklamadan. "Sana söz, imzalı kaat bile veririm istersen." "Size güvenebilece-

ğim nereden belli?" diye üsteledi korsan.

Mat hafifçe güldü. "Eee., moruk, şu ana dek yaşamama izin verdik, di mi?" Darrick, adamın tepesine dikildi. "Burada kaç kişiydiniz?" "Sadece ikimiz," diye cevapladı korsan, somurtarak.

"Nöbetçi değişimi ne zaman?" "Yakında," dedi korsan, bir an durakladıktan sonra.

"Yazık," diye yorum yaptı, Darrick. "Bir iki dakika içinde buraya biri gelirse, maalesef, boğazım kesmek zorunda kalırım." "Yaşamama izin vereceksiniz zannetmişim," diye itiraz etti korsan.

Mat yine adamın yanağına hafifçe vurdu. "Arada kötü sürprizlerle karşılaşmazsak." Korsan dudaklarını yaladı. "Yeni nöbetçiler şafağa kadar gelmezler. Size öyle dedim. Belki gidersiniz; Raithen'de ateşi yakmadığım için bana fazla bozulmaz diye." "Tamam," diye kabullendi Mat. "Sence mantıklı bi plandı. Ben olsaydım da büyük ihtimalle aynıy denerdim. Ama görüyorsunuz ya burda önemli bir mesele için bulunuyoruz." "Tabii," diye onaylarcasma başını salladı korsan. Mat'in davranışları, çoğu zaman oldu-

ğu gibi, şaşırtıcı derecede anlayışlı ve nazikti.

Darrick rahatlamıştı. Gecenin ortasında nöbetçi değiştirilmesini zaten beklemiyordu. Ama bunun doğrulanması, gün ağarana kadar kralın yeğenini kurtarmak için hâlâ bir kaç saatleri olduğu manasına geliyordu.

"Peki ya kralın yeeni?" diye sordu Mat. "O sadece bir çocuk. Doğru-su başına bir şey geldiğini duymaktan hiç hoşlanmam." "Çocuk hayatta."

"Nerede?" diye sordu Darrick.

"Kaptan Raithen'in yanında," dedi korsan, dudaklarındaki kanı silerken. "Onu Baraküda'da tutuyor." "Peki, Baraküda'yı nerede bulabiliriz?"

diye sordu Darrick.

"Limanda. Kaptan Raithen, kendisi gemide olmadığı sürece, Barakiida'nın hiç bir yere ayrılmasına izin vermez." "İyi." Darrick, doğuya doğru döndü. Maldrin ve arkadaşları, geride bıraktıkları ipi kullanarak nehirden su doldurmuş, dönüyorlardı. "Şu adamı ayağa kaldır, Mat. Ağzının uygun bir biçimde kapatılmasını istiyorum." "Emredersiniz, efendim." Mat kor-

sanı çekiştirerek ayağa kaldırdı ve ağzına tıkmak için cebinden bir mendil çıkarttı.

Adama yaklaşan Darrick, korsanın irkilmesi ve sadece Mat kaçış yolunu tıkadığı için kaçmamasından

dolayı, kendini kö tü hissetti. Yüzü korsanın bir kaç santim ötesinde, yavaşça konuştu. "Bu arada bir anlaşma yapalım, sen ve ben." Aralarındaki sessizlik uzayınca korsan bakışlarını Mat'e çevirdi. Orada istediği desteği bulamayınca da geri dönüp Dar 5J

rick'e baktı ve umutla başını salladı.

"Güzel," dedi Darrick, buz gibi bir gülümseyişle. "Bir ihtimal sayıları biraz fazla olunca şanslı olacaklarını düşünerek arkadaşlarım uyarmayı planlıyor olabilirsin. Bil ki öyle bir şey olursa, boğazım soğuk kanlılıkla keserim. Anladıysan başınla onayla." Korsan başıyla onayladı.

"Korsanları hiç sevmem," dedi Darrick. "Dürüst bir insan etrafında-kileri avlamadan da geçinebilir. Büyük Deniz'de ve VWestmarch'ta bir sürü korsan öldürdüm. Bir tane daha öldürsem bir şey değiştirmez ama kendimi daha iyi hissederim. Yeterince açık mı?" Korsan, yine olumlu manada başını salladı. Gözlerinde yapmacık gözyaşları belirdi.

"Bahardaki gökyüzü gibi, efendim," diye heyecanla ekledi Mat, bir eliyle korsanın omzuna vururken. "Bence açıklamalarınızdan sonra bu arkadaş hakkında endişelenmemize hiç gerek kalmadı." "Güzel. Onu da getir ama gözünü üzerinden ayırma." Darrick doğuya döndü ve kendilerini Tauruk'un Limanına götürecek olan Şahin Gagası Dağlarının yamacını izlemeye başladı.

BEŞ Tauruk'un Limanındaki hanın odasında, ölen kadının yanında ayakta duran Raithen, Pettit'in yeleşinin cebinden bir parça kağıt çıkartmasını izledi.

"Buraya gelme sebebim bu, kaptan," dedi ikinci kaptan. "Valdir, o rahipler kapıyı bulunca,hemen bu notu göndermiş." Raithen adama yaklaşp, kağıdı aldı. Sonra açıp şömine ve gemici fenerinin ışığından yararlanmak için hafifçe eğildi.

Valdir, Raithen'in Cholik'in kazı takımına kattığı son casusuydu. Kaptan, her yeni köle grubuyla casuslarını yeniliyordu. Görevi üstlenenler bunu önemsemiyorlardı. Üstelik, diğerleri gibi hastalanmamaları ve bir deri bir kemik olmamaları, Cholik'in altınlarına sadık kalan kiralık askerlerin dikkatini çekebilirdi.

Raithen'in elindeki kağıtta iç içe geçmiş altı eliptik halkayı kesen eğri bir çizgiden oluşan bir sembol vardı.

"Bu nedir?" diye sordu Raithen.

Pettit eğilip tekrar tükürdü ama bu defa hokkayı ıskaladı. Çenesine akan tükürüğünü eliyle sildi. "Valdir'in kapıda gördüğü bir sembol. Kocaman bi kapı, kaptan. Valdir'in söledi gine göre üç adam boyu varmış."

"Onunla konuştun mu?" Pettit olumlu manada başım salladı. "Bizimle, çalış an kiralık askerlerin bi kısmıyla konuşmaya indiydim. Bizim, yanımız-da kalmalarını salamak için, bilirsin. Son batırdığımız Westmarch ticaret gemisinden vurdumuz bi kaç şişe brendi götür düydüm." Raithen Pettit'in sadece bu sebeple aşağıya gitmediğini biliyordu. Limandaki bütün kadınlar korsanların elindeydi. Cholik ve

diğer rahipler bunu önemsemiyorlardı.

Kiralık askerler için ise aynı şey geçerli değildi ve kadınlar için Pettit'le anlaşmak zorundaydılar.

Raithen'in Pettit'i ikinci kaptan seçmesindeki sebeplerden biri, Pettit'in para hırslıydı. Pettit, sadakatının hem mesleğinin, hem de hayatının devam etmesine yardımcı olduğunu biliyordu.

Pettit'in onu bir kaptan olarak asla görmediğini ve sadece, zalimliği ve işbirlikçi tarzını takdir eden bir kaptana hizmet ederek, istediği güce erişeceğini düşündüğünü bilmek, Raithen'in işine yarıyordu.

"Rahipler kapıyı ne zaman buldular?" diye sordu Raithen. Cholik bu haberi bilseydi orada olmuş olması gerekmiyor muydu? Raithen, Cholik ve adamlarının iki şehrin kalıntılarını neden karıncalar gibi deştğini, hâlâ bilmiyordu. Ama aradıkları şey her neyse, arayışlarındaki coşku Raithen'i de heyecanlandırmıştı.

"Daha yeni," diye cevapladı Pettit. "Valdir bulduklarının haberini vermeye gelirken ben de tünellerdeydim." Birdenbire Raithen'in aklına bir şey geldi. Gözlerini tekrar kağıttaki sembole çevirip, "O piç Cholik nerede?" dedi. Rahibi takip eden casusları da vardı. 62 "Kazıcılara katıldı."

"Cholik şimdi orada mı?" diye iyice artan bir merakla sordu Raithen.

"Evet, kaptan. Cholik, buldukları şeyi duyunca, hiç vakit kaybetmeden, koştura koştura aşağı indi." "Ve bizim, kapının arkasında ne olduğu-na dair hiç bir fikrimiz yok, değil mi?" dedi Raithen. Elbette, Cholik, Raithen'in kralın yeğenini fidyeye için tuttuğunu bilmiyordu. Her iki tarafında kendine sakladığı sırları vardı. Ama bunun farkında olan sadece Raithen'di.

"Yok, kaptan. Ama Valdir bunu öğrenir öğrenmez bize söyleyecektir."

"Eğer söyleyebilirse." Rahipler ne zaman önemli olabileceğini düşündükleri bir şey bulsalar, olay çözümlenene kadar bütün köleleri bölgeden uzaklaştırırlardı.

"Evet, kaptan ama bunu yapabilecek biri varsa o da Valdir'dir." Raithen kağıdı katlayıp cebine koydu. "Aşağıda rahiplerin yanında birilerinin olmasını tercih ederim. Bir grup topla ve aşağıya indir. Soran olursa kölelerin erzaklarının tazelenmesi dersin." "Daha buna zaman var." "Cholik anlamaz. Köleleri öldürene kadar çalıştırıyor, sonra da aşağıdaki lanet olası dipsiz kuyuya atıveriyor." "Emredersin, kaptan. Grubu hemen toparlıyorum." "Baraküdü'deki misafirimiz nasıl?" Pettit omuzlarını silkti. "İyidir, kaptan. Sudaki balık gibi hareketli. Canlıyken deeri çok yüksek. Ama şimdi onu öldürcek miyiz?" İkinci kaptan saçı başı dağınık kafasını iki yana salladı. "Sonuçta gübreye dönüşmesine bir adım kaldı, di mi?" Raithen dikkatle, boynundaki mendilin altındaki yarayı yoklayınca bir acı tüm bedenini kapladı. Yüzünü ekşitti. "O 63 oğlan kralın yeğeni, Pettit. Vestmarch kralı kendisinin ve soyunun zekasıyla övünen biridir. Bu çocukların eğitiminin büyük kısmını rahipler üstlenir.

Bu rahipler tarih öğretirler. Yani bence unutulması gereken şeyleri."

Tabii arada sırada anlattıkları gizli hazine yerleri ya da gömü bölgelerini saymazsak.

"Evet, kaptan. Çoğu öğrenmeye deymez. Yani bana fikrimi soracak olursan." Raithen sormuyordu ama konuyu uzatmadı. "Sence, son VWestmarch gemisinden aldığımız bir çocuğun, rahiplerin ilgilendiği tarihler ve sair şeyler hakkında bilgisi olma ihtimali nedir? Belki de bu konu

hakkında bile bilgisi vardır?" Bir eliyle sembolün çizili olduğu kağıdı koyduğu cebine vurdu.

Pettit'in yaşlı gözlerinde anlayış pırıltıları görüldü. Çenesini kaşırken, kırık ve kirli, birkaç dişini ortaya çıkaran bir sırıtışla güldü. "Bence mi, kaptan? Bence kayda deer bi ihtimaldir, derim." "Çocukla konuşacağım."

Raithen şapkasını aldı ve kafasına geçirdi.

"Uyandırmak zorunda kalabilirsin," dedi Pettit. "Pek de hoşsoppet biri diil. Şeytan çekici bu gece ona yemek götren ihtiyar Boa'nın kulaanı kopartıyordu az kaldı." "Nasıl yani?" "İhtiyar Boa, kalkıp çocuğu tuttu-muz ambara gitmiş. Velet saklandığı yerden fırlayıp Boa'nın üstüne atlamış. Sonna da duvardan söktüğü kalasla Boa'nın kafasına bi iki defa indirmiş. İhtiyar Boa'nın kafası saalam olmasaydı, oracıkta düşüp ölürdü heralde. Öle olunca da çocu Baraküda'da baya marizlemişler." "Çocuk yaralandı mı?" diye sordu Raithen.

Pettit imkansız gibi elini salladı. "Yook. Kafasına bi kaç kere vurmuş-

lar ama bi iki güne düzelir. Kalıcı bi şey yok, yani." "O çocuğa bir şey olmasını istemiyorum, Pettit," dedi sertçe Raithen.

Pettit ezilip büzülerek ensesini kaşdı. "Mürettebattan kimsenin ona zarar vermesine mücade etmem." "Onunla işim bitmeden çocuğa bir şey olursa," dedi Raithen, kadının cesedinin üstünden geçerek. "Bundan seni sorumlu tutarım ve bunu sana ödetirim." "Anlaşıldı, kaptan. Bana güven, endişelenmene hiç gerek yok." "Erzak grubunu topla. Benden haber alana kadar kimse bir şey yapmayacak." "Emredersin, kaptan." "Ben çocukla konuşacağımı. Belki bu sembol hakkında bir şeyler biliyordur." "Bi şi söyle-meme izin verirsen, kaptan. O veledin yanında kulaklarına dikkat et. Acaip

hızlı çünkü." Buyard Cholik önündeki duvarda duran kapıya baktı. Kabraxis'i ve Tauruk'un Limanının altında gömülü Ransim'in akıbetini bildiği bunca yıl, iblisin sırrını gizleyen kapının önüne gelirse neler hissedeceğini düşünmemişti. Aylardır süren plan ve çalışmaları, arada bir yer altına inip kendi planına göre çalışan çırakları kontrol etmesi, korkutması ya da des-teklemesi bile, onu bu noktaya hazırlamamış ti.

Her ne kadar buluşuyla beraber gelecek heyecan ve coşkuyu tahmin ettiyse de Cholik, şu anda içini kaplayan korku yu hiç hesaba katmamıştı.

İçinde, depreme maruz kalmış toprak gibi, müthiş bir titreme vardı. Ba-

ğırnak, insanlara Zakarum'uh prensiplerini getiren Büyükmelek Yaerius'u çağırmak istiyordu. Ama yapmadı. Cholik, Kutsal Işığı izleyenlerin af 5

fediciliğinin çok ötesine geçtiğinin farkındaydı.

Zaten o affediciliğin ölen bir adama ne faydası olabilirdi ki? Rahip, bir kaç aydır yaptığı gibi, kendini bu soruyla iğneleyerek, toparlandı. Ölü-

müne bir kaç sene vardı ve bu kadar sürede yapabilecek bir şey kalmamıştı.

"Efendim," diye fısıldadı Altharin Kardeş, "iyi misiniz?" Cholik'in sağ

tarafında ve iki adım gerisindeydi; yaşlı rahibin müsamahasının izin verdi-

ği yaklaşma mesafesinde.

Cholik rahatsızlığının, yaklaşan ölümüne karşı olan öfke ve üzüntü-

sünden kalanları silmesine izin verdi. "Elbette iyiyim. Neden olmayayım?"

' "Çok sessizdiniz de," dedi Altharin.

"Düşünme ve meditasyon," dedi Cholik, "Kutsal Işığm bize bıraktığı yüce sırları rahiplerin anlamasını sağlayan iki anahtardır. Bunu hatırlasan

iyi edersin, Altharin." "Elbette, efendim." Altharin'in azarlanmayı ve aşırı çalışmayı kabullenmedeki istekliliği, onu kazı takımının başına geçirmişti.

Cholik büyük kapıyı inceledi. Yoksa geçit mi demeliyim? diye düşün-dü. Okuduğu gizli yazıtlar, Kabraxis'in kapısının, iblisin geride bıraktığı şeylerin yanında, başka bir yeri de koruduğunu söylüyordu.

Köleler hâlâ, meşale ışığında, çıplak elleriyle kırık taşları el arabalarına yüklüyorlardı.

Zincirleri sert kayadan oluşan yere her çarptığında çınlıyordu. Diğer köleler, kapını etrafındaki kayanın üstünde ya da her harekette sallanan, döküntü merdivenlerin tepesinde, kazmalarıyla çalışıyorlardı. Hepsi de kor kuyla fısıldaşıyor ama kapıyı açığa çıkartma işini bir an önce bitirmek için, var güçleriyle çalışmaya devam ediyorlardı. Cholik, bu davranışlarının sebebinin, dinlenebileceklerini dü66 şünmeleri olduğuna inanıyordu. Eğer kapının ardından çıkan bir şey onları öldürmezse, diye düşündü rahip, belki de bir süre dinlenirler.

"Kapının büyük kısmı temizlenmiş," dedi Cholik. "Neden daha önce çağrılmadım?" "Efendim," dedi Altharin, "kapıyı bulmaya yaklaştığımızıza "

dair hiç bir iz yoktu. Kazı sırasında kapıyı gizleyen, gördüğünüz duvarla karşılaştık. Ben diğer bir mağara girişinin önünde olduğumuzu düşünmüş-

tüm. Bize seçtiğiniz yolda, daha önce de pek çok yeraltı mezarının duvarıyla karşılaşmıştık." Cholik'in yazıtlardan hatırladığı kadarıyla, şehri yapanlar, Ransim'i Dyre Nehrinin yukarısmdaki

doğal mağaraları kullanabilecek şekilde inşa etmişlerdi. Bu mağaralar, ticaret için kullandıkları malları bulundurdukları depolar olarak, şehir tarihinde bir kaç defa olduğu gibi, saldırı altında buldukları zaman, içecek su depolamak ve de Şahin

Gagası Dağlarından gelen fırtına ve benzeri doğal afetlerden korunmak amaçlı sığınaklar olarak kullanılmıştı.

Ransim'in yıkılışından sonra kurulan Tauruk'un Limanı ise bu mağara-lardan yararlanmamıştı.

"Duvarı yıkmaya başladığımızda," diye devam etti Altharin, "büyük kütleler halinde dökülmeye başladı. Bu yüzden kapının önünde bu kadar çok yıkıntı var." Cholik, kırılmış kocaman taşları el arabasına yükleyip yığına bölgesine götüren köleleri seyretti. Diğer köleler, daha küçük bo-yuttaki yıkıntıları büyük kovalarla, başka el arabalarına yüklüyorlardı.

Mağara demir tekerleklerin gıcirtısıyla doluydu.

"Kapıyı temizleme işlemi çabuk ilerledi," dedi Altharin. "Bulduğumuzu anladığım anda size haber gönderdim." Cholik, gücünün arta kalanlarını kullanarak, kapıya doğru ilerledi. Bacakları kurşun gibiydi ve kalbi göğsünde gümgüm atıyordu. Gücünün sınırlarını aşmıştı. Bunu biliyordu.

Raithen ile karşılaşması ve sıçanları yok etmek için kullandığı bu J yü, kendisinin çok üzerindeydi.

Göğsü sıkışıyordu. Büyü yapmak, bazen yaşlı ve güçsüz olanlara kolay gelmiyordu. Büyü kullanımının gerektirdiği bazı şeyler vardı ve enerjileri kontrol edemeyecek kadar güçsüz olanlar genellikle ezilirlerdi. Cholik de büyülere, senelerini Zakarum Kilisesinde harcadıktan sonra, ileri yaş-

larda ulaşabilmişti.

Kapıya doğru yaklaştıkça yer yükseliyordu. Cholik'in adımları kendi kendine hızlandı.

Onun geldiğini gören köleler yolundan çekildiler. Görmeyenleri de bağırarak, çekilmeleri konusunda uyardılar.

Çekiçler inip kalkıyor, köleler daha yukarı çıkmak için, iskelelere yeni parçalar ekliyorlardı. Acele ettikleri için, inşaat iskelesinin bir bölümü yıkıldı. Bir sarkaç gibi sahana balkondan dört tane adam düştü. Bir gemici feneri yere çarparak parçalandı. Taş zemine yayılan gazyağı anında alev aldı.

Düşen adamlardan biri, kırık bacağını tutarak acıyla bağırdı. Meşale ışıkları, derisini parçalayıp çıkmış, beyaz kemiğin üzerinde parlıyordu.

"Şu ateşi söndürün," diye emretti Altharin.

Kölelerden biri ateşin üzerine bir kova su bocaladı ama bu sadece yangının kapıya doğru yönelmesini sağladı. Alev küçük deliklere girmek-teydi.

Paralı askerlerden biri, seri bıçak hareketleriyle kölelerden birinin gömleğinden bir parça kesti, sonra su dolu başka bir kovaya batırarak, ateşin üstüne attı. Alevler, cızırdayarak söndü.

Cholik, bir korku belirtisi göstermek istemeden, ateşin üzerine gitti.

Kendisini ateşten korumak için, küçük, büyülü bir kalkan yarattı ve hiç bir yara almadan ateşin arasından geçti Yaptığı şey, istediği tepkiyi almasını sağlamıştı. Kölelerin kapıya odaklanmış korkuları, artık kendisine yönelmişti.

Kapı bir tehlikeydi; ama dişsiz bir tehlike. Cholik, daha önceleri köleleri öldürüp dipsiz kuyuya atma konusunda hiç vicdan azabı çekmediğini

kanıtlamıştı. Tüm bedenini saran güçsüzlüğe rağmen, bocalamayı kabul etmediği için sırtını dikleştirip kölelere döndü.

Kırık bacağıyla uğraşan adamın sızlanması haricinde, tüm o heyecanlı fısıldaşma, bir anda kesiliverdi. O bile, yüzünü kollarının arasına saklamış, bağırma kesmiş, sadece inliyordu.

Cholik, Kabraxis'in Kapısının ardında bekleyen şeyle karşılaştığı zaman daha çok güce ihtiyacı olacağını biliyordu. Bu yüzden, hayatı boyunca korktuğu, bir iki yıl önce uğraşmaya başladığı ve son zamanlarda usta-laştığı güç kelimelerini söyleyerek karanlığı kendine çağırırdı.

Yaşlı rahip parmak uçları açık vaziyette sağ elini kaldırdı. Zakarum Kilisesinin yasakladığı kelimeleri söylerken, gücün, jilet pençeleriyle etini, kemiğini parçalayarak, içine sızdığını hissediyordu. Eğer başarısız olursa, düşüp komaya gireceğinin farkındaydı.

Elinden mor bir bulut çıktı. Bulutun içinde bir yıldırım, kırık bacaklı adama çarptı. Adam, mor ışık bedenini sarıp görünmeyen eller kendisini tutunca bağırma başladı.

Cholik konuşmaya devam etti. Büyü adamı kendisine bağladıkça, kendisinin güçlendiğini hissediyordu. Kelimeleri daha hızlı ve belirgin çıkmaya başlamıştı. Görünmeyen eller, kölenin bacaklarını ayırdı, sonra havaya kaldırdılar. Adam havada, kafası üstü sallanıyordu.

"Hayır!" diye haykırdı adam, "Lütfen! Yalvarırım! Çalışabilirim! Çalı-

şacağım!" Bir zamanlar adamın korkusu ve yakarmaları Cholik'i etkileye-bilirdi. Ama bu tip şeyler artık onu etkilenmiyordu. Çünkü yaşlı rahip di-

ğerlerinin ihtiyaçlarını kendininkilerin önünde tuttuğu zamanları asla

hatırlayamıyordu. Geçmişte 69 Zakarum Kilisesi misyonerleriyle yaralı ve hastaları tedavi etmeye gittiği zamanlar olmuştu. VWestmarch ve Tristram arasındaki son yaşanan sorunlar sırasında, bu tip olaylar sıkça olmuştu.

"Hayıııııı!" diye bağırdı adam.

Diğer köleler geriledi. Bazıları acı içindeki adamın adını söylediler.

Cholik tekrar konuştu ve yumruğunu sıktı. Mor bulut, kara eriğin derisi gibi bir siyah renge dönüşüp köleyi sarmalayan ışığa doğru kaydı.

Karanlık köleye deyince, adamın vücudu bir anda buruşuverdi.

Adamın kol ve bacakları eklem yerlerinden ayrılırken, inanılmaz bir çatırtı mağaralarda yankılandı. Adam tekrar haykırdı. Acısı dayanılmaz olmasına rağmen, gözleri açık ve bilinci yerindeydi.

Vestmarch'ı Cholik'le beraber terk etmelerine rağmen, Zakarum Kilisesinin yolundan henüz ayrılmamış bir grup rahip, eğilip yüzlerini toprağa gömdüler. Kilisenin öğretisinde sadece iyileştirme, umut ve selamet vardı. Sadece kilise tarafından kutsanmış savaşçılar tarikatı olan Zakarum'un Eli ve kilise içindeki iblis köklü hareketleri arayıp onlarla savaşan On iki Yüce Sorgucu, Yaerius ve Akarat'ın kendilerini ilk izleyenlere verdiği lütfü kullanırdı.

Buyard Cholik bu iki gruba da dahil değildi. Ona inananlar onun kendilerini olduklarından daha ileriye götüreceğini biliyor, buna inanıyorlardı. Ama şimdi ne olabilecekleri gözlerinin önündeydi. Cholik, emme büyüyle kölenin korku ve hayatından beslenirken, takipçilerinin bir kısmının korkuyla, bir kısmının ise açlıkla kendisini seyrettiğini fark etti.

Altharin korkanlar arasındaydı. 70 Kuvvetini toplayan Cholik, büyü-
yü bitiren son kelimeyi söyledi.

Köle acıyla haykırdı ama haykırışı yarıda kesildi. Büyü adamı parça parça etti. Kanlı patlama, yakınındaki adamların korku dolu yüzlerini kızıla boyadı, iki meşaleyi ve düşen fenerden dolayı hâlâ yanan küçük yağ biri-kintilerini söndürdü.

Bir an sonra kölenin cansız parçaları mağaranın zeminine döküldü.

Bir şeyler olacağını ummasına rağmen Cholik, kendisini saran coş-
kuyu beklemiyordu.

Vampirimsi büyü bedenini yenilerken, rahip tatlı bir can acısı da hissediyordu. Daha önce yaptığı büyülerin sonucunda üzerine yapışan uyu-

şukluk kalkıyordu. Hastalığından doğan eklemlerindeki ağrıların bile bir kısmı geçmişti. Çaldığı yaşam enerjisinin bir kısmı kendi vücuduna girip ona yardımcı oluyordu ama büyü, bu enerjinin bir kısmını da iblislerin dünyasına gönderiyordu. İblisler tarafından tasarlanıp verilmiş her büyü, her zaman kendilerine yarar sağlardı.

Cholik'in etrafındaki siyahi bulut tekrar mora dönmeye başladı.

Kendisi de daha dik duruyordu. Sonra cehennemden gelen ışık, Cholik'in vücuduna girip kayboldu.

Yaşlı rahip, yenilenmiş enerjisiyle tüm duyuları çalışarak izleyicilerine baktı. Bu gece burada yaptığı, köleler, kiralık askerler, Raithen'in korsanları hatta rahipler arasında tepkiye sebep olacaktı.

Hatta Cholik, bir kısmının ertesi sabah burada olmayacağını da biliyordu.

Ondan ve yapabileceklerinden korkuyor olacaktı.

Bunu fark etmesi Cholik'in kendini daha iyi, daha güçlü hissetmesine sebep oldu. Zakarum Kilisesindeki genç bir ra hipken ya da VWestmarch'taki yerinde bile sadece gerçekten pişman olanlar ve bir şeye inanma ihtiyacı duyan umutsuz kişiler sözlerini dinlerlerdi. Ama şimdi, mağaradaki adamlar onu, bir kanaryanın bir şahine baktığı gibi seyrediyorlardı.

Ölü köleye sırtını dönen Cholik, kapıya doğru yürüdü. Adımlarım rahat ve güvenle atıyordu. Korkuları bile çok uzaklara gömülmüş gibiydi.

"Altharin," dedi Cholik.

"Buyrun, efendim," dedi Altharin, sessizce.

"Köleler işlerine devam etsinler." "Emredersiniz, efendim," diyen Altharin, gerekli emirleri verdi.

Hayatta kalma konusunda tecrübeli olan ve hiç bir bağlılıkları bu-lunmayan kiralık askerler, köleleri çalışmaya başlatmakta en acele eden-lerdi. Köleler iskeleyi sağlamlaştırıp tekrar çalışmaya başladılar. Kazmalar, griyeşil kapıyı örten mağara duvarı üzerinde inip kalkmaya başladı. Tok-maklar, büyük kaya parçalarını küçülterek, insanların taşıyabileceği boyutlara indiriyor, insanlar da bunları el arabalarına yüklüyorlardı. Kazı aletlerinin gürültüsü mağarada savaş davullarını andıran yankılar yapı-

yordu.

Cholik sabırsızca kölelerin çalışmasını izliyordu. Köleler çalışıyor, yerdeki kaya ve taş yığıntısı gitgide büyüyordu. Kiralık askerler kölelerin

arasına dalmış, durmayan kırbaç darbeleriyle terli vücutlarda kanlı izler bırakıyorlardı. Bazı durumlarda, dolu el arabalarının hareket etmesine yardımcı oldukları bile göze çarpıyordu. hızlanmıştı. Bir kaç dakika içinde kapının menteşelerinden biri gözüktü. Hemen ardından bir diğer menteşe ortaya çıktı. Cholik, gittikçe heyecanlanarak bu iki menteşeyi inceledi.

Menteşeler, Cholik'in de okuduğu yazıtlardan tahmin ettiği gibi metal ve kehribardandı.

Metal, demircilerin çalışmalarıyla kuvvetli ve dayanıklıydı; insan ya-pısı olduğu için ora72 da bulunuyordu. Kehribar ise altın rengi derinliklerinde geçmişin esansını bulundurduğu için vardı.

Cholik, kapının önünden yeterince yıkıntı kaldırılınca, kapıya doğru yürüdü. Okuduklarına göre, kölenin bedeninden çaldığı enerji, uzun ömürlü olmayacaktı. O enerji tükenince odasında ve gücünü

toplamak için hazırladığı iksirleriyle olmazsa, eskisinden de kötü bir duruma düşecekti.' Kapıya yaklaşan Cholik, içerideki gücü hissediyordu. Kapının ardındaki muazzam varlık onu hem çekiyor, hem de itiyordu. Cholik, cüppesinin içinden, siyah inciden yapılmış, oymalı kusursuz bir kutu çıkardı.

Kutuyu ellerinde tutarken buz gibi soğukluğunu hissedebiliyordu.

Bu kutuyu bulabilmesi, Cholik'in yıllarını almıştı. Onunla ve Kabraxis'in kapısıyla alakalı gizli yazıtlar, Westmarch kilisesinin derinliklerinde saklanmıştı. Kutuyu saklı tutmak ancak hıyanet ve cinayetle mümkün olmuş-

tu. Bundan Altharin'in bile haberi yoktu.

"Efendim," dedi Altharin.

"Geri çekil," diye emretti Cholik, "ve kalabalığımı da beraberinde gö-

tür." "Emredersiniz, efendim" dedi Altharin. Adamlarına fısıldayarak, geri çekildi.

Siyah inci kutunun parlak yüzüne bakan Cholik, kendisinden ve kapıdan uzaklaşan büyük kitleyi fark ediyordu. Yaşlı rahip, derin bir nefes aldı. Kutunun mülkiyetinde bulunduğu, Ransim'in ne olduğunu, nerede olduğunu araştırdığı ve karşısına çıkacak olan iblisle yüzleşmek için gerekli çaresizliği ve cesareti toplamaya çalıştığı yıllar boyunca, kutuyu açmayı hiç başaramamıştı. Kutunun içindekiler hâlâ bir sırdı.

Cholik nefesini verdi. Kutuya ve kapıya konsantre olarak ilk Kelimeyi söyledi. Gırtlığı acıyla kavruldu, çünkü bu sözcük 73 insanlara uygun de-

ğildi. Kelime ağzından döküldüğü anda kulakları sağır eden bir gök gürlemesi yankılandı mağarada. Taş duvarların arasında olmaması gereken bir rüzgar çıktı.

Kapının koyu griyeşil yüzeyindeki eliptik sembol, kapkara kesildi.

Mağarada esen rüzgarın ve gök gürültüsünün üzerinde bir uğuldama duyuldu.

Sol eliyle siyah inci kutuyu tutan Cholik, ilerledi. Metalin soğukluğunu hissedebiliyordu.

Öğrenmesi ilkinden de zor olan ikinci Kelimeyi söyledi.

Büyük menteşelerdeki kehribar, lanetli bir sarı renkte parlamaya başladı. Bir meşale alevinin geceleyin bir kurdun gözlerindeki yansıması gibi görünüyordular.

Rüzgar, insana çarpınca can yakan küçük parçacıkları de kaldırarak hızlandı. Mağarada dualar yankılanıyordu. Hepsi Kutsal Işık'a yönelik yakarışlardı, hiç biri iblislere dua etmiyordu. Cholik, içinde bir yerde onlar kadar korkuyordu. Ama yine de bu dualar onu neredeyse güldürecekti.

Üçüncü Kelime söylenince siyah inci kutu açıldı. Üç farklı tonda ye-

şille parlayan, örümcek ağı gibi bir küre, kutudan yükseldi. Küre, Cholik'in gözlerinin önünde dönüyordu. Rahibin okuduğu kadarıyla ona dokunmak, ölüm demekti.

Şu anda duraklaması kürenin Cholik'i yutup geride sadece bir kül yı-

ğını bırakması ile sonuçlanacaktı. Cholik, dördüncü Kelimeyi söyledi.

Küre, Büyük Deniz'de tutulmuş yılan balıkları gibi büyümeye başla-dı. Dikkatle hazırlandığında bu yılan balıkları, narkotik bir mutluluk veren, egzotik tatlarıyla ünlüydüler.

Ama isterse bir usta tarafından hazırlanmış olsunlar, yine de arada bir ölüm getirirlerdi. Cholik, bu balıklardan hiç yememişti. Ama şimdi yiyenlerin nasıl hissettiğini anlayabiliyordu.

Cholik, bir an için kendini öldürdüğünden emin oldu.

Sonra, parlak yeşil küre kendisinden'uzaklaştı ve Kabraxis'in kapı-

sında patladı. Devasa boyutlara yükselen, büyüünün kapıya çarptığında çıkardığı gümlleme sesi, kapının kenarlarındaki taşların ve mağara ta-vanındaki sarkıtların dökülmesine sebep oldu.

Sarkıtlar, kölelerin, kiralık askerlerin ve iki büklüm olmuş rahiplerin arasına düştü. Cholik, etrafındaki herkes yere düşerken, bir şekilde ayakta

kalmayı becerdi. Omzunun üstünden ardına bakan rahip, üç adamın acıy-la bağırdığını gördü ama hiç bir ses duymuyordu.

Kafasının içi pamukla dolmuş gibiydi. Kiralık askerlerden biri, kendini yere mıhlamış bir sarkıtle korkunç bir dans eder gibi göfünüyordu. Sonra titredi ve hayatı kayıp gitti.

Mağaraya çöken sessizliğin arasında Cholik, beşinci ve son Kelimeyi söyledi. Eliptik şeklin en dışındaki çember alev aldı. Kan kırmızısı bir damlacık başlangıç noktasından başlayıp tamamlanmış bir çemberden diğerine atlayarak, tüm daireleri yaktı. Sonra gittikçe hızlanarak, tüm şekli kesen çizginin üzerine 'sıçradı.

Sembolü bu şekilde tamamlayan damlacık, kızıl bir zaferle patladı.

Koca griyeşil kapılar açıldı ve sessiz mağara tekrar gürültüyle doldu.

Kapının açılan kanatları, önünde kalan yıkıntıları iterek yer açtı.

Cholik, korkmuş ve inanmaz gözlerle Aevli Cehennemlerin dibinden gelip kapıdan dökülen ölümü izledi.

ALI arrick, biraz önce çok işine yarayan bulutlarla kapanmış aya küfrederek, Tauruk'un Limanına baktı. Şahin Gagası Dağlarının eteklerinden bakıldığında bile şehir, detayların fark edilmesini engelleyen bir karanlıkla örtülüydü.

Dyre Nehri, zamanla dağların arasında açılmış vadilerden, genellikle doğudan batıya doğru akardı. Şehrin kalıntıları, nehrin kuzey yakasındaydı. Şehrin en geniş kısmı nehirden yana kurulmuş, böylece doğal limandan faydalanılmıştı.

"İyi günlerinde," dedi Mat, kısık sesle, "Tauruk'un Limanı başının çaresine bakabiliyomuş.

Ters akıntıda gidilebilecek kadar geniş ve millerce uzunluundaki bi nehirde bu kadar derin bir liman... Adamlar kesinlikle iyi bir hayat sürü-

yorlmuş." S "Sonuçta artık burda diiller," diye belirtti Maldrin.

"Neden ki?" diye sordu Mat.

"Biri gelip şehirlerini başlarına geçirmiştir," dedi ikinci kaptan. "Senin gibi zeki bi çocuk benim gibi biri demeden anlaması lazımdı bunu."

Mat hiç alınmadı. "İyi de acaba kim?" İki adamın bazen sıkıntı, bazen neşe veren, tanıdık atışmasını kulak ardı eden Darrick, belindeki çantadan kü-

çük bir dürbün çıkarttı. Kendisine ait bir kaç eşyadan biriydi bu.

Kurast'lı bir ustanın emeğiydi. Ama Darrick, dürbünü Westmarch'ta bir tüccardan satın almıştı. Pirinç dökümü dürbünü kınlamaz hale sokmuştu. Akıllı bir tasarımla katlanabilir yapılmıştı. Darrick, dürbünü açıp şehri daha yakından izledi.

Limanda üç gemi vardı. Nöbet tutan korsanların taşıdığı fenerlerle aydınlanıyorlardı.

Darrick, kıyıya doğru uzanan seyrek korsan ve fener çizgisini izledi.

Sonunda, kısmen yıkılmış büyük bir binaya odaklandı. Bina, sanki şehri yıkanın yerinden oynattığı kaim bir kayanın altındaydı.

"Kendilerine bi delik bulmuşlar," dedi Maldrin.

Darrick, olumlu manada başını salladı.

"Heralde orayı kadın ve şarapla doldurmuşlardır," diye devam etti ikinci kaptan. "Kutsal Işık adma, evlat, buraya kralın yieni için geldiğimizi biliyom ama o kadınları orda bırakmak fikri hiç hoşuma gitmiyo. Heralde hepsini yağmaladıkları gemilerden kaldırmışlardır.

Köpekbalıklarımı da hesaba katarsak kaç kişiyi hallettiklerine dayir düzgün bi sayı yakalamak imkansız." Darrick, kadınların, korsanların elinde maruz kaldıkları aşağılanmayı düşünerek, dişlerini gıcırdattı. "Biliyorum. Bir yolunu bulursak, Maldrin, kadınları da buradan çıkartmaya bakarız."

"Afferim, evlat," dedi Maldrin." Bu seçtiin mürettebatı tanıyom, Darrick. İyi adamlar...

Hepsi de... Kahraman olmak 77 için ölebilirler." "Biz buraya ölmek için gelmedik," dedi Darrick.

"Korsanları öldürmek için geldik." "Bi de şansımız varsa biraz dıtmak için." Mat'in sırtışı karanlıkta parladı. "Asadaki harabede bulunanlar nöbetlerini pek ciddiye almıyomuş gibiler."

"Bütün nehir boyunca gözcüleri vardı," diye onayladı Maldrin. "Gidip Yalnız Yıldız'ı buraya getirmeye kalksaydık, kesin enselenirdik. Bizim gibi azimli küçük bi grup, akıllarına bile gelmemiştir." "Küçük bir güç, sonuçta küçük bir güçtür," dedi Darrick. "Bu her ne kadar etrafta sessiz ve çabuk ilerlememizi sağlasa da durup savaşmak konusunda hiç bir fayda vermez.

Bir düzine adamız ve bu sayı, yanlış ya da şanssız bir yoldan gidildiği zaman, hemen öldürülebilecek bir sayı." Dürbünün hareketini devam etti-rerek şehir yıkıntısının sınırlarını aklına kazıdı. Sonra dikkatim iskelelere çevirdi.

Sıkıca birbirlerine bağlanmış varillerden yapılmış iki küçük iskele suyun üstünde duruyordu. Bu iki yüzen iskelenin çok daha doğusunda kalan yıkıntılara bakan Darrick, orada önceleri başka iskelelerin de olduğunu

anladı. Suyun üzerindeki kalıntılardan, zaman içinde pek çok parçanın koptuğu görünüyordu. Kalıcı iskeleler büyük ihtimalle, limanın derin sularında sabitlenmişlerdi. Böylece sığ su teknelerine de bir tehlike oluştur-mamış oluyordardı.

Üç geminin güvertesinin dokuz metre üzerindeki nehir kıyısının ucunda iki tane vinç vardı.

Vinçlerin yanında bir sü rü sandık ve büyük varil duruyordu. Bunları korumaya niyetli oldukları belli bir grup adam, eğilmiş, arkadaşlarının oynadığı zar oyununu seyrediyorlardı. Aşağıdan, Darrick'in kula78 ğma arada sırada neşeli çığlıklar geliyordu. Oyun oynayanlar aralarına ve oyun alanının iki ucuna birer denizci feneri yerleştirmişlerdi.

"Sence hangisi Barakiida?" diye sordu Maldrin. "Korsan çocu ko-dukları geminin o olduğunu söylediydi, di mi?" "Evet," diye cevapladı Darrick, "ve iddiaya girerim, Barakiida ortadaki gemidir." "Üstünde bissürü nöbetçi olan," dedi Mat.

"Evet." Darrick, dürbünü katlayıp iki ucunu da kapattıktan sonra belindeki çantasına geri koydu. Dürbünün kaliteli camları, Kurast dışında kolay kolay bulunamıyordu.

"Plan mı yapıyorsunuz, Darrick?" diye sordu Mat.

"Her zamanki gibi," diye doğruladı Darrick.

"Bu beklediimiz kadar kolay olmayacak, di mi?" diye sordu Mat. Bu defa olayın ciddiyetinin farkındaymış gibi görünüyordu.

"Hayır," dedi Darrick. "Ama yine de halledebileceğimize inanıyorum." Ayağa kalktı. "Sen ve ben önden gideceğiz, Mat. Olabildiğince seri ve sessiz olmalıyız. Maldrin, hâlâ sessiz hareket edebilir misin, yoksa aşçı-

nın yemekleri seni fazlasıyla genişletti mi?" Yalnız Yıldız'da yeni bir aşçı vardı ve genç adamın mutfak becerisi tüm Westmarch Donanmasında bir efsane olmuştu. Kaptan Tollifer bir kaç yazıcıyla konuşmuş ve aşçının kendi gemisine atanmasını sağlamıştı. O günden beri Yalnız Yıldız'daki herkeste bir şekerleme merakı baş göstermişti. Aşçının aslında denizci olmayı öğrenmek istediğini ilk fark eden Maldrin olmuştu. O da genç adamla bir anlaşma yaparak, arada bir dümeni kendisine vermesi karşılı-

ğında ekstra şekerleme almayı başarmıştı.

"Son bi iki ayda üç beş kilo almışım," diye kabullendi Maldrin.

"Ama hiç bi zaman siz eniklere ayak uyduramıcağ kadar ihtiyar ya da şişko olmıcam. Gün gelir de ööle olursam, kendimi pruvadan sallandırırım."

"Takıl peşimize, o halde," dedi Darrick. "Bakalım şu malzemeyi ele geçirebilecek miyiz?" "Ne işe yarıyorsa?" diye homurdandı Maldrin.

Darrick, nehir kıyısında kalarak, yokuş aşağı baktı. Vinçler ve adamlar neredeyse iki yüz metre ilerdeydiler. Nehrin kenarı boyunca küçük ağaçlar ve çalılıklar büyümüşü. Anlaşıldığı kadarıyla Raithen'in korsanları, arazi temizleme konusunda gereğinden fazla tembel davranmışlardı.

"Eğer yanılmıyorsam," dedi Darrick, "o varillerde balık yağı ve viski var." "O büyücünün patlayan iksirlerinden olaydı daha iyi olurdu," dedi Maldrin.

"Elimizdekiyle yetinmek zorundayız," dedi Darrick, "ve buna da şük-retmeliyiz." Tomas'ı çağırdı.

"Emredin," dedi Tomas, karanlık gölgelerin arasından çıkarak.

"Biz işaret verince," dedi Darrick, "derhal diğer adamları getirecek-sin. Biz kralın yeğenini bulmak üzere ortadaki gemiye çıkıyor olacağız."

Onu bulduğumuz zaman, olabildiğince çabuk gemiden çıkartmaya çalış-acağım. Şu vinçlerden birini kullanmak zorunda kalabilirsin, anladın mı?"

"Emredersiniz," diye cevapladı Tomas. "Çocuğu kapıveririz." "Onu tek parça istiyorum, Tomas" diye tehdit etti Darrick, "aksi takdirde yeğeninini nasıl yaralandığını ya da öldüğünü, krala sen açıklarsın." Tomas anladığını belirterek başını salladı. "Çocuğa kundaklık bir bebek gibi bakacağız, Darrick. Annesinin kollarındaki kadar emniyette olacak." Darrick, dostça Tomas'm omzunu sıvazladı ve sıırıttı. "İşi doğru adam verdiğimi biliyorum."

"Siz de aşağıda kendinize dikkat edin ve biz inmeden bir cesaret gösteri-sine girmeyin." Darrick başını onaylarcasma salladı, sonra da dağ yamacından aşağıya, nehir kıyısına doğru inmeye başladı. Mat ve Maldrin, bir hayalet kadar sessiz, peşinden geliyorlardı.

Raithen, teknelere tepeden bakan, nehir kıyısına yapılmış merdivenlerden aşağıya iniyordu.

Merdivenler kayalık dağların kenarına ilk olarak oyulduğunda, şüp-hesiz daha dengeliydiler.

Şimdi, şehrin yıkımından sonra, inişi tehlikeli yapacak şekilde bir ya-na doğru eğilmişlerdi.

Raithen ve adamları Tauruk'un Limanına konuşlandıktan beri pek çok korsan düşüp aşağıdaki denize yuvarlanmıştı. Bunların ikisi akıntıya kapılıp kaybolmuş, büyük ihtimalle de YVestmarch Koyuna varamadan boğulmuşlardı.

Raithen'in elinde bir fener vardı. Fenerin altın rengi ışığı, dağ yamacındaki çıkıntıların üzerinde parlıyordu. Kademe kademe renklenmiş ve nehre doğru koyulaşan yamaç, gündüz vakti üst kısımlarda mavi, alçaldık-

ça arduaz grisi ve nihayet, nehrin altında girdiği bölgede kömür karası renklerinde görünüyordu. Sis Raithen'in etrafını sarıyordu ama korsan yine de aşağıda demirli üç tekneyi görebiliyordu.

Yolu üzerindeki nöbetçiler, Raithen yanlarından geçerken sırtlarını dikleştirip pür dikkat kesiliyorlardı. Ona, kimilerine döverek öğrettiği, bir nezaketle bakıyorlardı.

Yukarılardan gelen bir ip çatırtısı Raithen'in dikkatini ora §J. ya çe-virmesine neden oldu.

"Canların hadi, pis herifler," diye bağıyordu kaba bir ses. "Daha bissürü erzak var burda!" "Aşağı gönder," diye bağırdı Raithen'in sağındaki gemiden bir adam. "Bi yıl oldu seni beklicez diye. Karnım sırtıma yapıştı acımdan." Sırtını yamaca veren Raithen, bodur bir fiçinin aşağıya doğru inişini izledi. Makaralar fiçinin inişini yavaşlattıklarına göre, hafif bir fiçiydi. Raithen'in burnunun dibinden tuzlanmış domuz eti kokuları geçti.

"İçine bi şişe de şarap koydum, sizin için," diye bağırdı adam.

"Ve neredeyse onunla Kaptan Raithen'e çarpıyordun, öküz herif,"

diye bağırdı korsan kaptanının bir kaç adım ötesindeki nöbetçi.

Yukarıdaki adam bir küfür mırıldandı. "Affedersin, kaptan," dedi suçlu bir sesle. "Sen olduunu bilmiyodum." Raithen, adamın yüz hatlarını görebilmesi için, feneri yukarı doğru tuttu. "Çabuk olun." "Emredersiniz, efendim. Derhal, efendim." Korsan sesini yükseltti. "Hey, çocuklar, çıkar-

tın şu fiçiyi. Başka birine ihtiyacımız var, sonna alırım." İlk geminin güver-tesindeki korsanlar tkrfffutdan çözülen halatlar vinçten yukarıya doğru çekildiler.

Yol açılır açılmaz Raithen, karanlık suların üzerinde yüzen, küçük, geçici iskelelerin ilkine yöneldi. Geminin kenarına asılmış kargo ağına tırmanıp güverteye çıktı.

"İyi akşamlar, kaptan," diyerek karşıladı onu,' yaralı yüzlü bir korsan. Fıçıdan yiyecekleri çıkarmakla uğraşan yarım düzine korsan da işlerine devam ederken aynı şeyi yaptılar.

Raithen, boynundaki acıyı hissederek, adamları başıyla selamladı.

Gemiler limandayken, denizcilerin ambara inmeleri yasaktı. Tekneler her zaman, acil bir durumda açık denize kaçma olasılığı yüzünden, tam dolu beklerdi. Korsanların diğer gemileri bir kaç gün ötede kuzey sahil şeridi açıklarında, az mürettebatlı gemiler için tehlikeli olacak bir körfezde demirliydi.

Gemilerin arasına tahtalar atılmıştı. Nehir akıntısı, demir atmış teknelerin halatları zorlamasına meydan vermeyecek kadar nazikti. Raithen ki geminin arasındaki Baraküda'nın güvertesinde, pruvaya oturmuş piposunu tüttüren Boğa'yı gördü.

"Kaptan," diye selamladı Boğa, dişlerinin arasındaki pipoyu çıkartarak. Sırık gibi uzun boylu, iri bir adamdı. Başına bağlanmış bir bandana ile yaralı kulağı sarılmıştı. Yine de boynundaki kan izleri görünüyordu.

"Çocuk nasıl, Boğa?" diye sordu Raithen.

"Gayet iyi, kaptan," diye cevapladı Boğa. "Olmaması için bir sebep mi var?" "Kulağımı duydum." "Bu küçük şey mi?" Boğa yaralı kulağına dokunup sıırıttı. "Endişelenecek bir şey yok, kaptan."

"Endişelenmiyo-rum," dedi Raithen. "Sadece bir çocuktan dayak yiyen bir korsanın mürettebatımın arasında bulunmayı hak etmediğini fark ettim." Boğa kızardı ama Raithen, bunun sebebinin utanç olduğunu biliyordu. "Çok masum görünüyordu, kaptan. Böyle üçkağıtçı olduğunu bilemedim. Hele o sopa.

Beni tamamen ga fil avladı. Eğer kral fidyeyi ödemezse, çocuğu yanımda tutmak isterim. Emin ol, kaptan, mürettebata bu veletten çok daha kötü-

lerini aldık." "Bunu aklımda tutacağım," dedi Raithen.

"Evet, efendim. Size ve aşağıdaki ambardaki delikanlıya saygıda kusur etmek istemezdim." "Onu görmek istiyorum." "Kaptan, yemin ederim ki ona hiç bir şey yapmadım." "Biliyorum, Boğa," dedi Raithen. "Kendimce sebeplerim var." "Evet, efendim" Boğa, belinden anahtarların takılı olduğu büyük bir zincir çıkardı, sonra da piposunu denize boşalttı. Ambar-lara, nöbetçilerin taşıdığı fenerler hariç, ateş sokmak yasaktı.

Onlara bile nadiren izin verilirdi.

Boğa küçük ambara girdi. Hemen ardında Raithen vardı. Kaptan ta-nıdık gelen pis bir kokuyla karşılandı. Westmarch Donanmasmdayken gemilerin böyle kokmasına izin verilmezdi. Denizciler devamlı temizlikle uğraşır, tahtaya yapışan küf ve mantardan korunmak için tuzlu su ve sir-keyle ortalığı yıkayıp dururlardı.

Çocuk, teknenin kışında, küçük, tahtadan bir hücredeydi.

Boğa hücrenin kapısını açtı ve koca kafasını içeri doğru uzattı. Ama içeriye kafasını sokmasıyla çıkartması bir oldu. Uzanıp kafasına nişanlanmış tahta parçasını tuttu ve asıldı.

Çocuk, yüzükoyun geminin tabanına yapıştı. Sudan yeni çıkmış bir balık gibi çırpınarak, çabucak ayağa kalkmaya çalıştı. Boğa tek ayağıyla, onu yattığı yere mıhladı.

Çocuk, inanılmaz genişlikte bir küfür dağarcığı sergilemeye başladı.

"Dediğim gibi, kaptan," dedi Boğa, sırıtarak. "Bundan çok iyi bir korsan olur." "Kaptan mı?" diye viyakladı çocuk. Boğa'nın ayağının altında sıkışmış olmasına rağmen, kafasını çevirip bakmaya çalıştı. "Bu domuz ahırının kaptanı sen misin? Senin yerinde olsaydım, utancımдан kafama bir çuval geçirirdim." Raithen, yerde debelenen, o gece kendisini gerçekten eğlendiren ilk şeye baktı.

"Korkmuyor mu, Boğa?" "Korkmak mı?" diye viyakladı çocuk. "Sı-

kıntıdan öleceğim diye korkuyorum. Beni beş gündür burada tutuyorsunuz. Bu beş günün üçü de bu gemide geçti. Babacığımıza dönünce, o da kral kardeşiyle konuşacaktır. Hey, belki de buraya dönüp ben de kafanızı kıranlara katılabilirim, o zaman." Avuçlarını sıkıp tahta döşemeyi yumrukladı.

"Bırak beni ayağa kalkayım. Bir de kılıç ver bana. Sizinle dövüşece-

ğim. Kutsal Işık adına, size hayatınızın dövüşünü göstereceğim." Çocuğun davranış tarzına gerçekten şaşırان Raithen, onu inceledi. Oğlan, zayıf ama kaslı bir vücuda sahipti. Bebeklere has yağları erimeye başlamıştı. Raithen, on bir, on iki, hatta belki de on üç yaşlarında olduğunu düşünüyordu.

Gür siyah saçları vardı ve fenerin ışığında gözlerinin gri ya da yeşil olduğu görünüyordu.

"Nerede olduğuna dair bir fikrin var mı, çocuk?" diye sordu Raithen.

"Kralın donanması paranızı ödediğinde ya da peşinize düşüp sizi yakaladığında," dedi çocuk, "sizin nerede olduğunuzu bileceğim. Bilmeyeceğimi zannetme." Raithen yere çömelip feneri çocuğun yüzüne yaklaştı-

tırdı. Sonra kolundaki hançeri kınından çıkartıp çocuğun burnunun dibinde, yere sapladı.

"Bu akşam beni tehdit eden son kişi," dedi Raithen, boğuk bir sesle,

"sadece bir kaç dakika önce geberdi. Başka birini öldürmeye de çekinmem." Çocuğun gözleri hançere kilitlenmişti. Zorla yutkundu ama sessizliğini korudu.

"Adını söyle, çocuk," dedi Raithen.

"Lhex," diye fısıldadı çocuk. "Adım Lhex." 5 "Ve sen kralın yeğeni misin?" "Evet." Raithen bıçağı dik tutarak, fenerden çıkan ışığın, metal üzerinde parlamasını sağladı.

"Babanın kaç tane oğlu var?" "Beş. Beni de sayarsan." "Bir tanesi-nin kaybı onu üzer mi?" Lhex tekrar yutkundu. "Evet." "Güzel." Raithen feneri çocuğun gözlerini önünden, kendi yüzüne doğru kaldırdı.

Gülümsediği görünüyordu. "Bu senin için zor olmak zorunda değil, evlat. Ama bu gece buraya

gelmemin sebebi olan bilgiyi almayı planlıyorum." "Ben hiç bir şey bilmiyorum." "Göreceğiz." Raithen ayağa kalktı.

"Onu ayağa kaldır, Boğa. Onunla hücrelerinde konuşacağız." Boğa, ayağım kaldırmadan yere eğildi. Çocuğu kocaman ellerinden biriyle, gömleğinden tutup kaldırdı. Sanki bir ağırlık taşıymıyormuş gibi, çocuğu hücrelerine gö-

türdü sonra abartılı bir nezaketle karşı duvar bırakıp yanında dikildi.

"Sen gidebilirsin, Boğa," dedi Raithen.

"Kaptan," diye itiraz etti Boğa. "Bu ufaklığın neler yapabileceğini daha anlamadınız galiba." "Küçük bir çocukla başa çıkabilirim," dedi Raithen, feneri duvardaki kancaya asarken.

Anahtarları Boğa'dan aldı ve bir bakışıyla adamı dışarıya gönderdi.

Sonra, parmaklıklarından tutup kapıyı kapattı. Kapalı alanda metalin me-tale çarpma sesi yankılandı.

Lhex ayağa kalkmaya yeltendi.

"Ayağa kalkma," diye uyardı Raithen. "Eğer inatla dikilmeye çaba-larsan, bu hançerle seni arkadaki duvara çivilerim." Yarı doğrulmuş olan Lhex, Raithen'e baktı. Çocuğun ba86 kışları, çocuksu bir masumiyet ve cüretle korsan kaptanının söylediğini yapıp yapamayacağını anlamaya çalışır gibiydi.

Raithen, söylediğini yapabilecek olduğunu bilmenin kesinliğiyle, buz gibi bakmaya devam etti.

Görünüşe göre, Lhex de buna inanmıştı. Surat asarak oturdu. Dizlerini inatçı bir ifadeyle karnına çekmiş, sırtım da güvenli bir biçimde duvara yaslanmıştı.

"Böyle, bir çocuğu tehdit ederek kendini bir şey zannediyorsun," di-ye homurdandı Lhex.

"Peki, sabahları ne yaparsın? Köpek yavrularını mı tekmellersin?"

"Aslında," dedi Raithen, "bu sabah, birinin kafasını koparttırıp sana kahvaltı olarak göndertmişim. Bana tavuk gibi kızardığını söylediler." Lhex'in

gözleri korkuyla açıldı. Dili tutulmuş bir biçimde Raithen'i seyretmeye devam etti.

"Bu tavırlarım nereden aldın, ufaklık?" diye sordu korsan kaptanı.

"Annemle babam birbirlerini suçlarlar," dedi Lhex. "Bence ikisinden de aldım." "Buradan canlı çıkabileceğini mi düşünüyorsun?" "Ne olursa olsun," dedi çocuk. "Buradan korkarak çıkmayacağım. Korkmaktan sıkıl-dım. İlk üç gün kusup duruyordum." "Çok sıra dışı bir çocuksun," dedi Raithen. "Seni daha önce tanımayı isterdim." "Arkadaş mı arıyorsun?"

diye sordu Lhex. "Soruyorum, çünkü korsanların çoğunun senden korktu-

ğunu biliyorum. Burada seni sevdikleri için durmuyorlar." "Korku, yönet-mek açısından, sevgiden çok daha etkilidir," diye cevapladı Raithen. "Korku anlaktır ve sorgulanmadan etkiler." "İnsanların beni sevmelerini tercih ederim." Raithen gülümsedi. "Boğa'nın seni sevmediğine bahse girerim."

"Bazı kimseler olmadan da yaşayabilirim." "Akıllı velet," dedi Raithen.

Geminin nehir akıntısındaki hafifçe sallantısının geçmesini bekledi.

Çocuk, gemiyle beraber, tıpkı bir denizci gibi, sallandı.

"Ne kadar zamandır denizdesin, Lhex?" diye sordu Raithen.

Çocuk omuz silkti. "Lut Gholein'den beri." "Sen orada mıydın?"

"Gemi Lut Gholein'den geliyordu," dedi Lhex. Gözlerini kısıp Raithen'e soru soran gözlerle baktı. "Bunu bilmiyorsan, gemiyi nasıl buldun?" Raithen soruyu dikkate almadı. Gemi hakkındaki bilgi, Buyard Cholik'in VWestmarch'taki casuslarından gelmişti. "Lut Gholein'de ne yapıyordun?"

Lhex cevap vermedi.

"Benimle oyun oynama," diye uyardı Raithen. "Canım zaten olabildiğince sıkkın." "Çalışıyordum," diye cevapladı Lhex.

Bu, Raithen'i umutlandırmıştı. "Ne çalışıyordun?" "Babam iyi bir eğitim almamı istemişti. Kralın küçük kardeşi olarak, kendisi de Lut Gholein'e gönderilip oradaki bilgilerden ders almış. Benim için de aynısını istiyordu." "Ne kadardır oradaydın?" "Dört yıldır," dedi çocuk. "Sekiz yaşımdan beri." "Peki ne dersleri aldın? "Her şey. Şiir. Edebiyat. Pazarla-ma. Kahinlik işe yarıyor ama bütün o tavuk bağırsakları falan mide bulandırıcı, sonuçta tahmin yürütmekten de pek farklı değil." "Peki ya tarih?"

diye sordu Raithen. "Tarih dersi de aldın mı? "Elbette aldım. Tarih öğ-

renmezsen nasıl bir eğitimin alabilirsin ki?" Raithen, gömleğinin cebinden Pettit'in verdiği kağıt parçasını çıkardı. "Bu kağıda bakmanı istiyorum.

Bana ne manaya geldiğini söyle." Kağıda bakan çocuğun gözleri merakla parladı. "Buradan göremiyorum." Raithen kararsızca feneri duvardan indirdi. "Eğer bir şeye kalkışacak olursan, bacaklarını kırarım. Eğer baban kralı fidyeyi ödemeye razı ederse, şifacıların da seni eski haline sokmaları-

nı umut etmek zorunda kalırsın, yoksa vücudunu hayatın boyunca bir sirk ucubesi gibi taşırsın." .

"Bir şeye kalkışmam," dedi Lhex. "Kağıdı buraya getir. Günlerdir duvarlara bakıp duruyordum." Yatağının bacağını kırıp Boğa'ya saldırana dek, diye düşündü Raithen. Çocuğun beceri ve odaklanmasına saygı duyarak yaklaştı. Lhex'in yaşındaki çoğu çocuk, şimdiye kadar, çoktan salya sümük zavallılar haline gelirdi. Ama kralın yeğeni, kaçma planlarıyla enerjisini toplamak ve

yiyeceklerine dikkat ederek, güçlü ve sağlıklı kalmaya çalışmıştı.

Lhex, Raithen'in sunduğu kağıdı aldı. Hareketli gözleri kağıt üzerinde şöyle bir dolaştı.

Kararsızca, işaret parmağını ucu sembolün üzerinde gezdirdi.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu Lhex, sessizce.

Gemi akıntıyla sallandı. Teknenin omurgasına çarpan suyun sesi tüm gemide yankılandı.

Raithen sallantıyı önemsemedi. "Orası önemli değil. Ne olduğunu biliyor musun?" "Evet," dedi çocuk. "Bir çeşit iblis yazıtı. Bu sembol, Siyah Yol'u yaptığı söylenen Kabraxis'e ait." Raithen gerileyip alay edercesine güldü. "İblis diye bir şey yoktur, evlat." "Öğretmenlerim bana açık fikirli olmamı öğrettiler. İblisler şu anda burada olmayabilirler ama bu, hiç bir zaman olmadıklarını göstermez." Raithen bir şeyler çıkarmak umuduyla kağıdı inceledi. "Okuyabilir misin?" Lhex kaba bir ses çıkardı. "İblis yazıtı okuyabilen birini tanıyor musun?" "Hayır," dedi Raithen. "Ama, iblislerin hazine haritaları olduğunu iddia ettikleri parşömenleri satan adamlar tanıyorum." Bu yaratıklara olan inancının çoğalması ve azalmasıyla beraber, Raithen de bu haritalardan alıp satmıştı.

"İblislere inanmıyor musun?" diye sordu çocuk.

"Hayır," dedi Raithen. "İblisler, kamp ateşi etrafında ya da hanlarda, yapacak daha iyi bir şey yokken anlatılacak hikâyelerdir sadece." Yine de çocuğun sözleri ilgisini çekmişti. Rahip burada bir iblisin mi peşinde? diye düşündü. Buna inanamıyordu. "Şu Sembol hakkında başka ne söyleyebilirsin?" Dyre Nehrine paralel giden bir patika, dağ yamacında bir yara gibi duruyordu. Darrick, Raithen'in korsanlarının nöbetçi değişiminde bu yolu

kullandıklarına emindi. Bu sebeple yolun dışından, çalılıkların arasından ilerliyordu.

Mat ve Maldrin, peşinden, onun tercih ettiği yoldan geliyorlardı.

Üç korsan gemisine tepeden bakan, nehir kıyısının kenarına yaklaş-

tıklarında, çalılıklarda gümüş renkli sis bulutçukları vardı. Darrick'in burnuna tütün kokusu geliyordu. Her ne 90 kadar Kaptan Tollifer Yalnız Yıl-dız'da tütün içilmesine izin vermiyorsa da Darrick, devriye attıkları ve ticaret yaptıkları limanlarda tütün kullanan pek çok insan görmüştü. Kendisi bu alışkanlığa hiç kapılmamıştı ve tütünü çok itici buluyordu. Aynı zamanda ona, babasının piposunu hatırlatıyordu.

Ağaç ve bitki örtüsü, korsanların çaldıkları eşyaları yükledikleri açık-lığın yirmi metre kadar dışında sona eriyordu. Varil ve sandıkların üzeri gölgelerle kaplıydı. Bu da Darrick ve adamlarına kullanabilecekleri daha geniş bir saklanma alanı sağlıyordu.

Zar atan beş korsandan biri gruptan ayrıldı. "Birayla doldum. Yerimi tutun. Geri gelicem." "Paran olduğu sürece," dedi diğer korsanlardan biri,

"bu oyundaki yerini tutarız. Bu gece senin şanssız, bizim şanslı gecemiz."

"Kaptan Raithen'in ceplerimizi doldurmaya niyetli olmasına sevin sen,"

dedi korsan.

Darrick'in saklandığı, sandıkların arkasındaki çalılığa doğru ilerledi.

Darrick adamın nehir kıyısında ihtiyaç göreceğini düşünüyordu. Bu yüzden adam diğerlerinin göremeyeceği bir noktaya gelip heyecanla çantasını karıştırmaya başlayınca oldukça şaşırıldı. Adam, çantasından sönük ay ışığında parlayan bir çift zar çıkarttı.

Korsan sıırttı. Zarları sıkı sıkı tuttu. Sonra da ihtiyacını gidermeye başladı.

Darrick, bir kedi gibi adamın arkasına yaklaştı. Yerden bir taş aldı ve sıkıca tutarak denizciler arasında oldukça beğenilen 'Amergo ve Yunus Kız' şarkısını mırıldanan korsana yaklaştı.

Darrick taşı adamın kafasına indirdi ve baygın korsan yere düşmeden tuttu. Korsanı yavaşça yere, diğerlerinin göremeyeceği bir şekilde bırakan Darrick, nehir kıyısının ucuna doğru ilerledi. Aşağı baktığında üç geminin tam tahmin etti 2 ği gibi çıkıntının altında demirlediklerini gördü.

Sırtını arkasındaki sandığa yaslayan Darrick, palasını çıkartıp Mat ve Maldrin'e işaret etti.

İşaretle iki denizci, eğilerek yanma geldiler.

"Hey, Tımar," diye bağırdı korsanlardan biri, "Bu akşam gelecek misin?" "Çok içtiğini söylemişim," dedi bir diğeri. "Birazdan hile yapmaya başlar." . "O hileli zarlarını bir daha görürsem, yemin ederim burnunu keserim," dedi başka biri.

Darrick, Tauruk'un Limanına doğru yükselen yola baktı. Yıkıntıların arasından kendilerine doğru gelen kimse yoktu.

"Dört adam kaldı," diye fısıldadı Darrick. "Biri tek bir ses çıkartırsa gizlenme ihtimalimiz kalmaz." Mat başıyla onayladı.

Maldrin gözlerini kıstı. Elindeki bıçağın keskin tarafında parmağım gezdirdi. "O halde ses çıkarmaya zamanları olmamalı." "Haklısın," dedi Darrick. "Maldrin, sen merdivenleri tut. Kendimizi gösterdiğimiz anda

aşağıdan geleceklerdir. Ve kendimizi göstereceğiz. Mat, sen ve ben aşağı-

daki gemileri ateşe vereceğiz." Mat kaşlarını kaldırdı.

"Variller dolusu balina yağı," dedi Darrick. "Uçtan sallandırmak zor olmasa gerek. Direk gemilerin üstüne düşeceklerdir. Ben Baraküda'nın iskele tarafındaki hallederim. Sen de sancak tarafındaki al." Mat gü-

lüksedi. "Gemilerini kurtarmakla uğraşıyo olcaklar." "Evet," dedi Darrick.

"Karmaşadan yararlanıp kralın yeğeni nini Baraküda'dan kaçırmaya çalış-

şacağız." "Pat diye kendinizi öldürtmezseniz şanslı sayılırsınız," diye homurdandı Maldrin. "Beni de beraber tabi." Darrick, sıkıntılı zamanlarda ve bir felaket ihtimaliyle karşılaştığında yaptığı gibi gülümsedi. "Eğer canlı çıkarsak Westmarch'taki Rik'in Meyhenesinde bana bir içki borçlusun."

"Ben mi borçluyum?" Maldrin inanmaz gözlerle baktı. "Peki, sen bana ısmarlasan naşı olur?" Darrick omuzlarını silkti. "Eğer hepimizi öldürtürsem, Aevli Cehennemlerdeki ilk soğuk içeceğinizi ben ısmarlarım." "Yok,"

diye isyan etti Maldrin. "Bu haksızlık." "Bir dahaki sefere ilk sen konuşursan, şartları da sen koyarsın," dedi Darrick.

"Timar!" diye bağırdı korsanlardan biri.

"Kesinlikle suya düşmüştür. Gidip bakıyım," dedi diğer korsan.

Darrick yavaşça yükselip sandıkların üzerinden baktığında korsanlardan birinin oyundan kalkmış olduğunu gördü. Mat ve Maldrin'e eliyle, aşağıda kalmalarını işaret etti. Palası hâlâ elindeydi. Eğer şansları devam ederse, esas işe koyulmadan bir kişiyi daha halledebileceklerdi.

Darrick, adamın sandıkların arkasına dönmesini bekledi. Sonra bir eliyle ağzını kapatarak, palasıyla gırtlığını kesti. Darrick, adamı ölene kadar elini çekmedi. Mat'ın yüzünden, hissettiği dehşet okunuyordu.

Darrick arkadaşının yüzündeki suçlayıcı ifadeye sırtını döndü. Mat, savaş sırasında bir arkadaşını ya da yandaşını korumak için öldürebilirdi.

Ama Darrick'm bu yaptığı kendisinin çok uzağdaydı. Darrick ise her hangi bir sıkıntı hissetmiyordu. Korsanlar ölmeyi haklediyorlardı; ister burada kendi eliyle, ister Westmarch'ta darağacında.

Korsanın vücudu son kez titredi. Darrick, adamı bırakıp çekildi. Sol kolu, soğuk havada sıcacık kanla kıpkırmızıydı. Zamanlarının az olduğunu bilen Darrick, sandıkların kenarını tutup saklandıkları yerden dışarıya fırladı. Sonuyla hâlâ zar atmamakla uğraşan korsanlara doğru koşmaya başladı.

Adamlardan biri kendilerine doğru gelen hareketi fark etmişti. Kafasını kaldırıp bir uyarı çığlığı atmak üzere ağzını açtı.

"YEDİ CCTabaxis, Siyah Yol'u yaratan iblistir," dedi Lhex. "Siyah Yol nedir?" diye sordu Raithen. kÇocuk, korsan kaptanının elindeki fenerin altın rengi ışığı altında, omuz silkti. "Bir efsane. Eski iblis hikâyeleri. Kabraxis'in sadece iyi hazırlanmış bir yalan olduğunu söyleyenler var." "Ama sen bir iblis söz konusuysa," dedi Raithen, "bir zamanlar gerçek olduğunu söyledin." "Gerçek olması gereken bir şeye dayandığımı söyledim," diye cevapladı Lhex. "Ama Vizjerei'nin iblisleri çağırdığı farz edilen

zamandan bu yana bir sürü masallar anlatıldı.

Bunların bazıları iblisleri içeriyor olabilir. Olmayabilir de. Çoğunluğu uydurma. Ya da bir hikâye, değiştirilip bozulur. Daha akıcı hale gelir. Koca karı masalları. Harsus, Kurast'm kurbağa suratlı iblisi eğer hiç varolduysa tabii ki yerel tarihlerde dört ayrı iblise dönüşmüştür. Tarih öğretmenim, bilgelerin toplanıp hikâyeleri ortak noktalarda birleştirmeye, iki iblisin

yerine bir iblis olup olmadığını çözmeye çalıştıklarını 95 söylemişti." "Niye böyle bir şeyle uğraşsınlar ki?" "Çünkü bütün o basit mitolojilerde dünyada dolaşan diğer iblislerden söz edilir," dedi Lhex.

"Öğretmenim mitolojideki iblisleri isimlendirmekle çok vakit kay-bettiklerine inanırdı. Onların bir şey yapmasını beklemektense avlanmalarını gerektiğini düşünürdü. İblis avcılarının, avlarını izleyebilmek için, dünyada kaç tane iblis olduğunu ve nerelerde olduklarını bilmeleri gerekirdi.

Bilgeler böyle şeyleri araştırır." Çocuk omuz silkti. "Bence, bütün iblisler, bilgili ve akıllı iblis avcılarını kullansın diye isimlendirildi. Elbette, o bilge de o yerin, o şehrin ya da krallığın iblislerden temizlenmesine karşılık verilen ödülün payını alacaktı. Kuru gürültüydü, yani. Batıl inanışları olan adamlara anlatılıp altınlarını almak için planlanmış, iyi hazırlanmış bir korku hikâyesi." "Kabraxis," diye hatırlattı Raithen, sabırsızlanarak.

"Başlangıç yıllarında," dedi Lex, "Vizjerei'nin iblisleri çağırmaya yeni başladığı dönemlerde, Kabraxis, tekrar tekrar getirtilen bir iblismiştir." "Neden?" "Çünkü Kabraxis, dünya ile iblis dünyası arasındaki mistik köprüyü, diğerlerine göre daha kolay çalış arıyormuş." "Siyah Yol, Alevli Cehennemlere uzanan bir yol mu?" diye sordu Raithen.

"Bir ihtimal. Sana bunların bir hikâyeden başka bir şey olmadığını söylemiştim." Lhex, yalnız bir çizgiyle kesilen iç içe geçmiş daireleri gösterdi. "Bu çizim Kabraxis'in Alevli Cehennemler ve bu dünya arasında hareket etme gücünü anlatıyor." "Eğer Siyah Yol, Alevli Cehennemlerle bu dünya arasında 96 bir köprü değilse," diye sordu Raithen, "başka ne olabilir ki?" "Bazıları aydınlanmaya giden bir yol olduğunu söylerler."

Lhex sıkılmışçasma yüzünü sıvazladı. Esnemesini güçlkle bastırdı.

"Ne aydınlanması?" diye sordu Raithen.

"Güç," dedi Lhex. "Efsanelerin sana vaat ettiği başka bir şey var mı ki?" "Ne çeşit bir güç?" Lhex suratını buruşturdu. Sahte bir esnemeyle sırtını, rahat bir şekilde arkasına yasladı.

"Yorgunum ve sana çocuk masalları anlatmaktan sıkıldım." "Eğer istersen," dedi Raithen, "Boğa'yı çağırıp battaniyeni düzeltirebilirim."

"Belki onun öbür kulağını da alırım," dedi Lhex.

"Sen kötü bir çocuksun. Babanın seni niye uzaktaki bir okula gönderdiğini tahmin edebiliyorum."

"Bilinçliyim," diye düzeltti Lhex. "Arada fark var." "Yeterince bilinçli değilsin," diye uyardı Raithen. "Senin fidiyeni önemsemeyecek kadar altınım var. Kraldan bu parayı almak, geçmişte onun yüzünden yaşadıklarına karşılık bir ödeme sadece." "Kralı tanıyor musun?" Lhex'in kaşları şaşkınlıkla yukarı fırladı.

"Kabraxis'in vaat ettiği güç ne?" diye sıkıştırdı korsan kaptan.

Nehrin akıntısı Barokiidü'yü salladı. Gemi, önce biraz yükseldi, sonra düzelmeden önce kısa bir an için yana kaykıldı. ukarıdaki gemi donanımlarının, pruvaya ve direklere vurduğu duyuluyordu.

"Kabraxis'in ölümsüzlük ve etkileyicilik vaat ettiği söylenir," dedi Lhex. "Ayrıca yeterince cesur olanlara, ki bence 21. bunlardan fazla sayı-

da yoktur, Alevli Cehennemlere geçiş yolunu gösterirmiş." "Ne etkileyiciliği?" "İnsanlar üzerinde," diye cevapladı Lhex. "Aldığım felsefe derslerin-de okuduğum mitoloji notlarına göre, Kabraxis bu dünyaya son geldiğin-de, kendini temsil etmek için bir peygamber seçmiş. Kreghn adında bir felsefe bilgisi, Kabraxis'in öğretisini yazmış. İnan bana çok ağır bir kitaptı.

Okurken sıkıntıdan patlayacaktım." "İblisin öğretileri mi? Hem de kitap yasaklanmamış öyle mi?" "Elbette yasaklanmış," dedi Lhex. "Ama Kabraxis ilk olarak dünyaya geldiğinde kimse onun bir iblis olduğunu bilmi-yormuş. Tabii ki bize anlatılan bu. Elimde doğruluğuna dair hiç bir kanıt yok. Ama Kabraxis diğer efsanelerdeki iblislere göre çok daha iyi olarak görünüyormuş." "Neden?" "Çünkü Kabraxis, diğer iblisler gibi kana susamış bir canavar değilmiş. Kreghn yoluyla anlattığı prensiplerini kabul eden taraftarlarının sayısı gittikçe artmış. O da sabırla bekliyormuş. İnananlarına Üç Benliği öğretmiş. Bu kavramı hiç duymuş muydun?" Raithen olumsuz manada başını salladı. Kafasında devamlı Buyard Cholik'in, böyle bir yaratığın peşinde ne aradığı sorusu yankılanıyordu.

"Üç Benlik," dedi Lhex, "insanın kendisini diğer insanlara gösterdiği şekil olan Dış Benlikten; kendisine gösterdiği şekil olan İç Benlikten ve Gölge Benlikten oluşur. Gölge Benlik bir insanın içindeki gerçek doğasıdır.

Herkesin saklamak için özen gösterdiği karanlık benlik. Kukulach bize, çoğu insanın bu 98 gerçeğe karşılaşmaktan son derece korktuğunu öğ-

retmiştir." "Ve insanlar buna inanıyorlar mıydı?" "Üç Benliğin varlığı bili-niyor," dedi Lhex. "Kabraxis'in bu dünyadan sürüldüğü farz edilen günden sonra bile, diğer bilgiler ve bilginler Kreghn'in başlattığı çalışmayı sürdür-düler." "Ne çalışması?" "Üç Benlik çalışması." Lhex, Raithen'in konuyu izleyememesinden rahatsız olmuş gibi suratını buruşturdu. "Teoriyi ilk olarak Kabraxis efsanesi ortaya çıkardı. Ama Kukulach gibi bilginler, tü-

münü kavramamızı sağladı. Bunu, iblislerden kurtarmamız gereken er-demlerden biri olarak, sadece batılı inançlıların düşünmelerine yol açacak bir ifade şekli olarak kullanınca kulağa daha hoş geliyor. Hepsi hepsi, bunlar sosyal düzeni sağlamak için gerekli olan peri masalları ve yöntemler-di." "Öyle bile olsa," dedi Raithen, "bunda bir güç yok." "Kabraxis'e ina-

nanlar kendi Gölge Benliklerinin ortaya çıkmasından mutluluk duyarlar-dı," dedi çocuk. "Yılda dört defa, ekinokslarda ve gündönümlerinde, Kabraxis'e tapanlar toplanıp içlerindeki kötülükten dolayı eğlenirlerdi. Bu üç gün süren kutlamalarda insanoğlunun bildiği tüm günahlara, Kabraxis adına izin verilirdi." "Peki ya sonra?" diye sordu Raithen.

"Bağışlanırlar ve Kabraxis'in sembolik kanında yıkanırlandı." "Kulağa çok aptalca bir inanış gibi geliyor." "Ben de bunu söylemişim zaten. Bu yüzden adı mitoloji." "Kabraxis buraya nasıl gelmiş?" diye sordu Raithen.

"Büyücü Kabilesi Savaşları sırasında. Kreghn in öğrencilerinden birinin Kabraxis'e bir geçit açtığına dair söylentiler çıkmış ama bu hiç bir zaman doğrulanmamış." Acaba Cholik bunu doğruladı mı? diye merakla düşündü Raithen. Acaba o yol buraya, Tauruk'un Limanının altındaki devasa kapıya doğru mu uzuyordu? "Kabraxis bu dünyadan nasıl kovul-muş?" diye sordu Raithen.

"Efsaneye göre, Vizjerei savaşçıları, Ruh Kabilesi büyücüleri ve onlarla beraber karşı koyanlar tarafından," diye cevapladı Lhex. "Kabraxis'in Vizjerun'daki ve diğer yerlerdeki tapınaklarını yıkmışlar. Bir zamanlar iblisin tapmaklarının durduğu yerlerde şimdi sadece kırık dökük sunak ve bina kalıntıları var." Raithen bunu kafasında bir tarttı. "Biri Kabraxis'le bağlantı kurabilecek olsa..." "Ve iblise bu dünyaya dönmesini sağlayacak bir. yol önerse?" diye sordu Lhex.

"Evet. Böyle bir adam ne umabilir?" "Ölümsüzlük yeterince büyük bir vaat değil mi? Yani böyle saçmalıklara inanıyorsan." Raithen, Buyard Cholik'in yaşlı, iki büklüm olmuş ve zayıf bedenini düşündü. "Tabii ki. Bu yeterli olabilir." "Bu işareti nerden buldun?" diye sordu Lhex.

Raithen cevap veremedi önce kapı açıldı ve Boğa, içeriye girdi.

"Kaptan Raithen," dedi koca korsan. Elinde bir fener vardı. Yüzü en-dişeyle gerilmişti.

"Saldırıya uğradık." Bağırmaya yeltenen korsana bir iki adım kala Darrick zıpladı. Darrick'in tekmesi adamın tam kafasına geldi. Bu arada zar atan diğer iki korsan toparlanmış ve silahlarına sarılmışlardı.

Tamamen gafil avlanan korsan, Darrick'in ağırlığı ve ken 100 di sarhoşluğunun etkisiyle, nehir kıyısının sarp tarafından aşağıya uçarken ba-

ğırmadı bile. Kulağa gelen tok ses, adamın nehre değil, aşağıdaki geminin tahta güvertesine düştüğünü anlatıyordu.

"Bu da ne?" diye bağırdı korsanın biri, aşağıdan.

Darrick taş zemine kış üstü düştü. Palasını tutup en yakındaki korsanın bacaklarına doğru savurdu ve iki uyluğu da kesti. Adamın açık renkli pantolonu kan kırmızıya boyandı.

"İmdat!" diye acıyla bağırdı korsan. "Gemidekiler! Lanet olsun, beni çok kötü yaraladı!" Geriye doğru tökezlerken, kılıcını kınından çıkartmaya çalışıyordu ama bu sırada, hâlâ elinde tuttuğu bira

şişesini bırakmayı unutmıştu.

Ayağa fırlayan Darrick, palasıyla hamleler yaparak adamı iyice kenara yaklaştırdı. Sonra kavisli bir darbeye silahını adamın boynuna geçirdi.

Korsanın kesilen gırtlığından bir fiskiye gibi kan boşaldı. Palanın ucu adamın omurgasına takıldı. Darrick, bir ayağını kaldırıp ölmek üzere olan adamı kayalıktan aşağı gönderdi. Adamın suya düştüğünü duyduğu anda

geri döndü ve Mat'in, erzak deposunu koruyan son korsanla mücadeleye giriştiğini gördü.

Mat'in palası kıvılcımlar saçarak adamın defansını zorladı. Savunmasını kolayca geçti ama Mat can alıcı darbeyi indirmek için tereddüt ediyordu.

Darrick, çocuğu kurtarmak için çok az vakitleri kaldığının farkındaydı. İçinden lanetler okuyarak adama yaklaştı ve bütün gücüyle palasını korsanın kafasına indirdi. Pala zarif bir silah değildi; dalgalarla sallanan bir gemi güvertesinde, olayların genellikle şans, güç ve çaresizlikle yönlendiği bir savaş verirken kullanılmak üzer tasarlanmış, kesip biçmeye yarayan bir kılıç cinsiydi.

Ölen adamın kanı Mat ve Darrick'in üzerini baştan ayağa kırmızıya boyadı. Korsan cansız, yere yığılırken Mat afallamış görünüyordu. Darrick, arkadaşının, hali hazırda başka biriyle dövüşen bir adama arkadan yapılan bu saldırıyı onaylamadığını biliyordu. Mat, mümkün olan her zamanda adil bir dövüşü tercih ederdi.

"Varilleri al," dedi Darrick, palasını adamın kafasından çıkartırken.

"Geldiim" bile görmemişti," diye isyan etti Mat, yerde yatan adama bakarak.

"Variller," diye tekrarlardı Darrick.

"Dövüşemiycek kadar sarhoştun," dedi Mat. "Kendisini koruyamazdı." "Buraya dövüşmek için gelmedik," dedi Darrick. Mat'in kanlı gömle-

ğine yapışmıştı.

"Buraya on iki yaşında bir çocuğu kurtarmaya geldik. Şimdi, fırla!"

Mat'i yağ varillerine doğru itekledi. "Aşağıda bir sürü adil dövüş var, o kadar istersen." Mat sendeleyerek yağ varillerine doğru ilerledi.

Darrick palasını belindeki kuşağa sokuşturdu. Sonra aşağıdaki gemiden gelen sesleri dinledi. Çıkıntının kenarına yontulmuş taş basamakların tepesine baktı.

Maldrin, basamakların tepesinde kendine bir yer ayarlamıştı. İkinci kaptanın elinde metal saplı bir savaş çekici vardı. Çekici savurmak için iki elide kullanmak gerekiyordu ama silahın köşeli kafası, ezilmiş kafatasları-

na, parçalanmış kemiklere ve kırılmış silahlara işaret ediyordu.

"Oklara dikkat et, Maldrin," dedi Darrick.

İkinci kaptanın suratu ekşi bir sırıtışla gerildi. "Sen kendi kışına dikkat et, çaylak. Asaya incek olan ben diilim." Darrick varillerden birini tekme-leyerek yan devirdi. Varili! 1in içindeki koyu sıvının sesi geldi. Darrick aceleyle varilin arkasına geçip yamaca doğru yuvarlamaya başladı. Aşağı doğru eğim hareketi kolaylaştırıyordu.

Darrick bir kez yuvarlamaya başladığı anda, varili durdurmayı bece-remeyeceğinin fark etti.

Son bir iteklemeyle varilin kenardan yuvarlanıp aşağı düşmesini sağ-

ladı. Uçta bir an sendeledi, sonra aşağıya baktı. Varil aşağıdaki geminin güvertesine çarpıp parçalandı. Güverte sisle kaplıydı ama nöbetçilerin ellerindeki fenerlerden yayılan ışığı yansıtan balina yağlarının olduğu bölgeler gümüşü bir parıltıyla göze çarpıyordu.

Bu sırada başka bir gürültü duyuldu. Gürültünün geldiği yöne bakan Darrick, Mat'in de kendi varilini diğer geminin üzerine atmayı başardığını gördü. Korsanlar güvertede koşturuyor, kaygan zeminde kayıp yerlere düşüyorlardı.

"Yağ!" diye bağırdı bir korsan. "Üzerimize bi yağ varili yuvarladılar."

Aceleyle geri dönen Darrick, iki varili daha yuvarlayıp aşağıya gönderdi.

Tahta varillerin taş zeminde çıkardığı gürültü her yerden duyuluyordu.

Darrick, nöbetçilerden birinin taşıdığı gemici fenerini aldı.

Hemen ardından Mat de bir fener geçirdi eline. "Aşşadaki adamlar, Darrick. Bu işi yaptığımız zaman kaçcak bi yerleri olmayacak." "Evet, olmayacak," diye onayladı, Darrick. Arkadaşının sıkıntılı yüzüne baktı. "Çocuğu aldığımız zaman bizim de pek kaçacak yerimiz olmayacak. Habire omzu-mun üstünden geriye, o gemilere bakmak istemiyorum, Mat." Mat neşesiz bir ifadeyle anladığını belirterek başını salladı. Sonra da uca doğru koştu.

Darrick, bir an duraklayınca, Yalnız Yıldız mürettebatının geride kalanının koşar adım dağdan aşağıya indiklerini gör 103 dü. "Yardım yolda, Maldrin," diye bağırarak, o da nehre doğru koştu.

"İhtiyacım olan burda zaten," diye homurdandı Maldrin.

Nehrin kenarına varan Darrick, nehir akıntısında yükselip alçalan gemiye göre yerini belirleyip elindeki gemici fenerini fırlattı. Etrafındaki camla korunan alev havada kaldığı sürede canlı ve parlak, yanmaya devam eden fener daireler çizerek uçtu ve güverteye, yayılan yağ birikintisi-nin ortasına düştü.

Alev, bir an için yağda boğulup sönecekmiş gibi titredi. Sonra yağın üzerinde, sanki son avına çıkmış ihtiyar bir kurt gibi, canlandı. Mavisarı alevler, rüzgarın ve yağın yardımıyla bir anda yayılıverdiler.

"Yangın!" diye bağırdı bir korsan.

Geminin güvertesinde, alt kattaki gemicilerin de ortama girmesiyle, bir hareketlenme oldu.

Gemide sadece gereği kadar adam kalmıştı.

"Kurtarın o gemileri!" diye gürledi başka bir korsan. "Bunlar batçak olursa, Kaptan Raithen hepinizi öldürür." Darrick, her iki geminin de yanıp kül olmasını umuyordu. Eğer kullanılmayacak hale gelirlerse, Kaptan Tollifer'in Yalnız Yıldız'la Westmarch'a vardıktan sonra destek kuvvetlerle döndüğünde, Raithen ve adamlarını ana filolarına gitmeden yakalama şansı vardı.

Mat'in gemisine bir göz atan Darrick, o geminin de tutuşmuş oldu-

ğunu gördü. Alevlerin yelkenleri de sardığı göze Çarpıyordu. Büyük ihtimalle Mat'in fırlattığı fener kaptan köşkünü de gelmişti. Alevler ana yel-kenden hızla gemi donanımına yayılıyorlardı.

"Mat," diye bağırdı Darrick.

Mat ona baktı.

"Hazır mısın?" diye sordu Darrick.

Kendinden pek de emin görünmeyen Mat, yine de başıyla onayladı.

"Her zaman olduum gibi." "Orada sen ve ben olacağız," dedi Darrick.

"Yanımda olmana ihtiyacım var." Sonra adımlarını gittikçe uzatarak ortadaki gemiye doğru koştu.

"Senleyim," diye cevapladı Mat.

Darrick, çıkıntının ucunda son bir adım atıp geminin küpeştesine doğru zıpladı. Güverteye düşecek olursa kesinlikle bir yerini kırardı. Kaçış

imkansızdı.

Darrick henüz havada, ellerini iplere doğru uzatmışken, yukarıdaki çıkıntı kırıldı. Aşağıya, yanan gemilerin ve yanmayan geminin üzerine koca bir kaya parçası inmeye başladı.

"Kim saldırdı?" diye sordu Raithen, kapıya doğru dönerek. Otomatik olarak kapıya doğru yürümeye başladı. Saldırının imkansızlığıyla kafası o kadar dolmuştu ki kulağına gelen elbise hışırtısının ne olduğunu çok geç olana dek anlayamadı. Lhex'in harekete geçmek için o anı seçtiğini bilerek döndü.

"Bilmiyorum," dedi Boğa. "İki tarafımızdaki gemiyi de ateşe verdiler." Yangın mı? diye düşündü

Raithen. Bir geminin içindeyken verilebilecek daha korkunç bir haber yoktu. Geminin dibinde bir delik bile olsa, mürettebat suyu dışarıya pompalayıp bir limana varana kadar suyun üstünde kalmayı başarırdı. Ama kontrolsüz bir yangın, denizcilerin güvendiği tahta ve çadır bezinden yapılmış adacığı bir anda alıp götürürdü.

Boğa ile bu kadar yakınken ve haber bu kadar tazeysen, Raithen ve iri korsanın tüm dikkatleri birbirlerinin üzerindeydi. Göz açıp kapayana kadar Lhex, Raithen'in arkasına varmıştı. Korsan kaptan dönüp çocuğı

yakalamaya çalıştıysa da 105 çocuk eğilip Raithen'e vurduğu bir omuz darbesiyle yolunu açtı ve kimse onu tutamadan dışarıya fırladı.

"Lanet olsun!" diye küfretti Raithen. Çocuk, karanlık ambarda koşuyor, yukarı çıkan merdivenlere ulaşmaya çalışıyordu. "Yakala onu, Boğa.

Ama canlı istiyorum." "Emredersin, kaptan." Boğa koca adımlarıyla mesafeyi hızla kapatarak çocuğun peşine düştü.

Raithen, sol eli kılıcının kabzasında, korsanı izledi. Şimdiden, ambarın girişinden yansıyan büyük bir yangının parlak ışığına görebiliyordu.

Nehrin üzerindeki sisle, gri duman birbirine karışmıştı.

Haklıydı. Birileri onları "Vestmarch körfezinden buraya kadar takip etmişti. Ama acaba kralın donanması mıydı, yoksa başka korsanlar mı?

Dışarıda sadece bir kaç adam mı vardı, yoksa nehir küçük bir donanmayla mı dolmuştu? Yukarıya çıkan merdiven, Boğa tırmanırken, Raithen'in ellerinde şöyle bir sallandı. Kaptan, daha iri olan adamın hemen ardındaydı. Yukarıya çıktığı anda, kendilerinden dokuz metre yukarıdaki kaya çıkıntısı çatlayarak aşağıya düşmeye başladı. Raithen inanmaz gözlerle katapult taşı büyüklüğünde kayaların, yağmur gibi güverteye inmesini seyretti.

Koskoca granit bir blok, Baraküda'nın pruvasına indi. Çarpmanın etkisiyle küpeştenin bir kısmı parçalandı. Barakü'da vahşi bir fırtınaya tutulmuş gibi sallandı.

Ayakları yerden kesilen bir korsanın elindeki fener fırladı. Kendi etrafında bir kaç tur atarak, tahta zemin üzerinde kaydı, sonra da geminin kenarında kayboldu.

Raithen, dizlerini kırmış, kendini tutan halatlarla savaşılan Barakiidû'nun sallantısında ayakta kalmaya çalışıyordu. Kaptan, diğer iki gemiye baktı. İkisi de hızla, yanan birer meşaleye dönüşüyorlardı. İskele tarafındaki geminin halatları alev almıştı. Sancaktaki de hemen hemen aynı durumdaydı.

Kim yaptı bunu? Biraz ileride çocuk, kaçabileceğı bölgenin sonuna gelmişti. Sırtını sallanan geminin ucuna vermiş duruyordu. Gemiye saran karanlık sulara bakış şeklinden, yüzmeyi denemeyi pek düşünmediğı anla-

şılıyordu.

Boğa, çocuğa olduğu yerde kalmasını kaba kelimelerle süslenmiş bir biçimde söyleyerek yaklaştı.

Raithen, mürettebatına, yanan iki gemiyi de kurtarmaları için emirler veriyordu. Madem saklandıkları yer ortaya çıkmıştı, götürebileceği her şeyi götürmek istiyordu.

Baraküdü etrafındaki nehirde fıçı ve sandıklar yüzüyor, bir kısmı hemen batıyordu.

Geminin duruşundan su aldığı anlaşılıyordu. Pruvaya çarpan kaya, gemiye de zarar vermiş olmalıydı. Bu zararın en azından bir bölümü de suyun altındaydı.

Yukarıdaki çatlak çıkıntıyı inceleyen Raithen, bunu doğal bir kırılma olmadığını anlamıştı.

Buna bir şey sebep olmuştu. Kaptanın aklına hemen Buyard Cholik geldi. Rahibin eşelediği kalıntılar toprağın altındaydı. Korsan kaptan, bir

an için ihtiyar rahibin kendi aç gözlülüğünün kurbanı olup olmadığını dü-

şündü.

Sonra, Raithen'nin dikkatini küpeştedeki bir hareket çekti. Orada bir şey vardı. Kaptan kılıcını kaldırarak o yöne döndü. ekiz arrick, Baraküdü'nün küpeştesinde dengesini kurmuş, halat merdivene doğru uzanırken, Mat yanına indi. Uçurumun kenarına yığılmış her şeyi havaya uçuran patlama-ya rağmen korsan gemisinin üstüne inmeyi başarmıştı. Elleri kenevir halatı tutmaktan dolayı hâlâ acıyordu.

"Basardın," dedi Darrick, halat merdiveni serbest bırakırken. "Uçucuna," dedi Mat. "Habire geveleyip durduğun şansım nerdeydi acaba? O

lanet olası çıkıntı havaya uçtu." "Ama biz üzerinde değildik," diye kendini savundu Darrick. Alev alev yanan iki gemiye bakınca, yaptıkları işle gurur duydu. Bakışlarını taş basmalara çevirdi. Maldrin, ayağa kalkıyordu. Patlama ikinci kaptanı yere düşürmüş olmalıydı. "Çocuk orda," dedi Mat.

Darrick altındaki güverteye baktı. Küçük biri, oldukça iri D bir adam tarafından kovalanıyordu. Darrick'in, onun kralın yeğeni olduğundan şüphesi yoktu. Bir korsan gemisinde çok sayıda çocuk olabileceğine inanmıyordu.

108 "Darrick!" Darrick yukarı bakınca, Tomas'm, yarın tepesinde, sağlam kalan vinç takımının yanında dikildiğini gördü. Diğer vinç, nehir kenarım yeni bir şekle sokan patlamayla dağılmıştı.

Tomas elini salladı.

"Onu buraya indir," diye emretti Darrick. Halat merdiveni kavrayıp küpeşteden atladı. Su aldığı tahmin ettiği gemi nehre yavaş yavaş ba-tarken, küçük çocuğu köşeye sıkıştıran adamın hemen arkasından geçti.

Sallanışının sonuna gelip geriye dönünce, bu defa iri adamı nişanladı.

"Boğa!" diye bağırdı, adamın arkasındaki bir korsan.

Ama adam yukarıya değil arkasına baktı. Darrick'i fark ettiğinde ise artık çok geçti.

Darrick dizlerini kırıp iki ayağıyla adamın omuzlarının ortasına vurdu. Dizleri çarpmanın etkisiyle zorlandı. Darrick, bir an için adamın kıpır-damayacağını, kendisinin dalgakırana çarpmış bir dalga gibi dağılıp gideceğini düşündü.

Ama adam sonunda dengesini kaybetti ve yere kapaklandı.

Darrick halat merdiveni bırakıp çarpmanın etkisiyle nefessiz kalmış

bir şekilde, çocuğun bir kaç adım ötesine, güverteye düştü. Sonra aceleyle ayağa kalkıp palasını çekti.

"Yakalayın," diye emretti, siyah zincir zırlı, uzun boylu bir adam.

Darrick, üzerine gelen iki korsanı karşılamak için tam zamanında toparlandı. Palasının düz tarafıyla kılıçlarını iki yana açıp aralarına girdi.

Sonra dönüp korsanlardan birinin suratına dirsek attı. Adamın burnu du-yulabilir sesle kırıldı. Belki onurlu bir hareke değildi bu ama Darrick onurlu rakiple re karşı savaşmadığını biliyordu. Korsanlar da en az kendisi kadar rahat bir şekilde, sırtına bir kılıç saptayabilirlerdi.

Burnu kırılan korsan yana doğru sendeledi. Suratı kanla kaplanmıştı ama düşmedi.

Hareketini devam ettiren Darrick, çizmesinden bir kama çıkarıp adamın göğsüne savurdu.

Kama adamın göğüs kafesini delip kalbine saplandı. Bu arada Darrick, palasını kaldırmış, diğer korsanın beceriksiz saldırısını savuşturmuş

tu.

Bir an sonra Mat da güverteye indi.

"Çocuğu al!" diye emretti Darrick. Sonra sesini iyice yükseltti.

"Tomas!" "Hazır, kaptan," diye cevapladı Tomas, yukarıdan. "Geliyorum."

Darrick korsanın yaptığı hamleyi savuştururken, yerdeki dağ gibi adamın da ayağa kalkmaya başladığını fark etti. Bu arada göz ucuyla, vincin ucuna takılmış bir ağı indirdiğini gördü.

"Lhex," dedi Mat. Elleri açık, tehdit unsuru olmadığını gösterircesine- ne öne uzanmıştı. "Sakin ol, evlat. Ben ve arkadaşım kralın donanması-damz ve seni sa salim eve götürmek için buraya geldik. Eğer müsaade edersen." Ağ, sallanıp duran geminin güvertesine indi.

"Peki," dedi çocuk.

"Güzel." Mat uzanıp ağı tuttu ve çocuğa doğru yaklaştırmaya başla-dı. "O zaman gidelim." Sesini yükseltti. "Darrick." "Bir saniye içinde," diye cevapladı Darrick, yaklaşan dövüş için hazırlanırken. Palasıyla korsanın darbesini sektirdi, sonra alçak bir vuruş yaptı. Hemen ardından eğilip adamın koltuk altına bir omuz darbesi vurdu. Vuruşun etkisi adamı geminin kenarından aşağıya gönderdi.

"Buraya gelin," diye bağırdı siyah zırlı adam, sancak tarafındaki gemideki korsanlara.

Darrick dönüp iri adamı karşıladı. Başında bir bandaj olan korsanın saldırısını palasıyla kesen Darrick, adamın inanılmaz derecede güçlü oldu-

ğunu gördü.

İnsan azmanı, kendinden emin bir ifadeyle sıırıttı.

Adamın bir sonraki saldırısından eğilerek kaçan Darrick, yana sıçra-yıp rakibinin dizinin kenarına bir tekme indirdi. Kemikten bir ses geldi ama adam bir şekilde ayakta kaldı, hatta isabet etse Darrick'in kafasını omuzlarından ayıracak seviyede güçlü bir kılıç darbesiyle de karşılık verdi Darrick, bir yılan kadar seri davrandı ve adamın kasıklarını tekmeledi.

Korsan iki büklüm olunca da dönen bir tekmeyle adamın kafasının yaralı tarafına vurdu. Adam acıyla bağırdı ve kafasını tutarak yere yığıldı.

Siyah zırlı adam kılıcını en garde pozisyonuna kaldırmış olarak ilerledi. Kılıcını ustaca hareket ettiriyordu. "Ben Raithen. Bu geminin kaptanıyım. Ve sen ölümüne bir adım mesafedesin." Kılıç dövüşü aniden ölüm-cül bir ciddiyete büründü. Darrick, en az kendisi kadar yetenekli korsan kaptanının darbelerinden gırtlığını, gözünü ya da kasıklarını korumak için, müthiş bir çaba sarf

ediyordu. Görünüşe göre Kaptan Raithen, Darrick'i ölü, kör ya da hadım nasıl olursa olsun, ele geçirmeyi kafasına koymuştu.

Hâlâ öfkeli bir acıyla bağırarak iri kıyım korsan ayağa kalkıp Darrick'e doğru koştu. Adamın kafasındaki bandanın rengi taze kanla kopkoyu olmuştu. Darrick yaraya sebep olmadığını, sadece tam kapanmamış bir yarayı açtığını biliyordu.

"Boğa!" diye emretti Raithen. "Hayır! Geri dur!" Ama öfkeden çılgı-

na dönmüş adam kaptanı duymadı ya da duymazdan geldi. Kılıcını kaldırıp özensiz bir şekilde Darrick'in kafasına doğru indirmeye hazırlandı. Boğa,

kaptanın saldırısını da kesmiş, Raithen'in kendi defansını fazla açmamak için, geri çekilmesine sebep olmuştu.

Koca adamın saldırısıyla gerileyen Darrick, Mat'in çocuğu 111 sağ-

lam bir şekilde ağm üzerine yerleştirmiş olduğunu gördü. "Tomas, çek onları yukarı." "Darrick!" diye bağırdı Mat.

Terk edilmiş geminin üzerinde sallanan gemici fenerleri oynaşan gölgeler oluşturuyordu.

Diğer iki gemideki mürettebat kaybedilmeye mahkum bir savaş veriyorlardı; alevler kısa süre sonra gemileri saracaktı. Tomas ve adamları ağı yukarıya çekmeye başladığı sırada, Darrick sıcaklığın üzerinden geçti-

ğini hissediyordu.

"Darrick!" diye bağırdı Mat, tekrar. Endişesi sesinden anlaşılıyordu

"Çocuktan ayrılma," diye emretti Darrick. "Onun buradan uzaklaşmasını istiyorum." Bu arada çam yarmasının darbesinden ancak kendini geriye doğru atarak kurtulmuştu. Darrick, güverte boyunca kaydı. Sonra Boğa üzerine gelirken seri bir hareketle ayağa kalktı.

Ağın hızla yükselmekte olduğunu farkındaydı Darrick. Görünüşe göre diğer gemidekiler de araya bir iskele atarak, bu gemiye geçmeye çalışıyorlardı. Darrick, Boğa ile arasındaki mesafeyi hesaplayarak, iki uzun adım attı. Koca adam tam vuruşunu yapmak üzereyken, havada bir takla atarak ileriye doğru zıpladı.

Darrick, tepe üstü, Boğa'nın kılıcının birkaç santim uzağından geçti-

ğini gördü. Hareket, Darrick'in dengesini bozmuş, biraz fazla öne eğilme-

sine sebep olmuştu. Darrick iki ayağıyla çam yarmasının omuzlarına bastı, bir anda dengesini toparlayıp dikildi ve bu defa yukarıya doğru zıpladı.

Bir eli palasını tutan Darrick, diğer eliyle yukarıya çekilen ağa ulaşmaya çalıştı.

Parmaklarını ağa geçirmeye uğraştı ama bir santimle ıskaladı.

Sonra Mat, onu bileğinden yakaladı. "Tuttum seni, Darrick." Mat'in kolunun ucunda sallanan Darrick, Raithen'in elini salladığını fark etti. Fırlatmak için kolunu geriye doğru çektiğinde korsan kaptanının elinde metalik bir şey parladı. Korsanın eli ani bir harekede öne doğru açıldı ve Darrick, o anda kaptanın elinden ayrılan hançeri fark etti.

Fenerlerin ışığı, hançerin jilet keskinliğindeki ağzında parlıyordu.

Hançerden kaçamayacağını bilen Darrick, düşünmeden palasını savurdu. i metalin birbirine çarpma sesi duyuldu. Hançer palaya çarparak hedefin-den sapmıştı.

Darrick'in nefesi heyecanla tıkanmıştı.

"Lanet olsun, Darrick" dedi Mat. "Hiç bole bir şey görmemiştim."

"Senin şansın," dedi Darrick. Kendilerini durdurma şansı kalmamış olan korsan kaptanına baktı. Canım kurtardığı için son derece şanslı ve ukala hisseden Darrick, palasıyla adamı selamladı. "Bir dahaki sefere." Raithen dönüp emirler vererek mürettebatını düzenlemeye başladı.

Ağm alt tarafında dönüp duran Darrick, Maldrin'in bir korsanla ka-pıştığı taş basamakları gördü. İkinci kaptan savaş çekiciyle yaptığı bir iki hamleyle adamı aşağıya, limana gönderdi.

Sonra eller ağı yakaladı ve yamacın üzerine çekti.

Darrick yamacın kenarını tutup kendini yukarıya çekti. Bu arada Mat, kılıcıyla ağı yarmış, kralın yeğenini ve kendisini dışarıya atmıştı.

Çocuk zorlanarak ayağa kalktı. Yamaca sürtünen alını, bur nu ve bir kulağının memesi kan içindeyi. Yüzünü Darrick'e çevirdi. "Bunu sen ve adamların mı yaptın?" "Hayır," dedi Darrick, kalıntıları süzerek. Sanki bü-

tün hepsi kaymış, değişmiş gibiydi.

Korsanların kullandıklarını 113 gördükleri büyük bina yerle bir ol-muştu.

Çocuk, önemli bir yarası olup olmadığını kontrol eden Mat'i iterek uzaklaştırdı. Şahin Gagası Dağlarından esen soğuk bir rüzgar, çocuğun saçlarını karıştırıyordu.

"Ne yaptılar?" diye sordu çocuk kuru bir sesle. "Kabraxis sadece bir efsane. Aevli Cehennemlere açılan kapı sadece bir efsane." Kafasını kaldırıp Darrick'e baktı. "Değil mi?" Darrick'in çocuğa verecek bir cevabı yoktu.

İblisin kapısından dışarı bir sürü uçuşan böcek döküldü ve Buyard Cholik'in üzerine doğru aktı.

İhtiyar Rahip, tüm bedenini saran korkuya teslim olmayarak, kollarını kaldırıp böceklerin korkunç kanat sesleri arasında koruma büyüsünü harekete geçirecek olan kelimeleri söyledi.

İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu ama şu anda bulunduğu du-rumdayken başka şansı yoktu.

Böcekler Cholik'i geçtiler. Mağaranın durgun havası, daha önce ça-lışma bölgelerinde kullanılan meşalelerin aydınlattığı turkuvaz, cam yeşili kanat ve kabuklarla yarıldı. Kölelerin ön safına varan böcekler, kurbanlarına birer ok gibi saplanıp kıyafetlerinin altındaki etlerine kadar girdiler.

Köleler bağıyordu ama sesleri böcek kanatlarının uğultusu altında kaybolup gidiyordu.

Sarsılmış, etrafına bakan Cholik, kölelerin saklandıkları yerden çıkartıldıklarını görerek iblis için yeterli bir kurban olup olmadıklarını merak etti. Böcekler, kölelerin derilerinin altına girmiş, düzinelerce çıban veya apse gibi görünüyorlar di. Buldukları durumdan ve çekti-dikleri acıdan dolayı akıllarını yitiren köleler kaçmaya çalışıyorlardı. Çoğu, henüz bir iki adım atmışken, vücutları açılarak mağara tabanına sel 14 riliyordu. Bir kaç meşale de onlarla beraber düşmüş, girişe doğru küçük ışıklardan oluşmuş bir yol çizilmişti.

Saniyeler içinde kölelerin, kiralık askerlerin ve rahiplerin yarısından çoğu ölmüş, iblis böcekler tarafından tertemiz yapılmış iskeletleri, bembeyaz parlar şekilde düşüp kalmıştı. İblis böcekler kurbanlarının etlerini soyarken havada kanlı bir sis oluşmuş gibiydi. Nihayet böcekler ölüleri bırakıp mağaranın tavanına, sarkıtların araşma doğru uçuştu. Daha sonra olacıkları beklerken, vızıldamaları da bir nebze olsun yavaşladı.

Buyard Cholik, önündeki kapının ardındaki karanlık yere baktı. Kemiklerine kadar işlemiş bir korku vardı içinde. Ama bu korku, kapının ar-dında ne olduğuy-la alakalı değildi. Tabii ki bilinmeyenden doğan bir ürperti de vardı. Ancak esas korkusu, kapının ardında bulacağı gücün, za-

manın kumlarının ondan alıp götürdüklerini geri getirebilecek kadar bü-yük olmamasıydı.

Belki de kapının ardındaki güç, kendisini yetersiz görüp reddedecek-ti.

Zakarum Kilisesine sırt çevirdikten sonra bir iblis tarafından redde-dilmek, düşünölemeyecek kadar korkunçtu.

"Efendim," diye fısıldadı Altharin. Adam bir şekilde Cholik'in etrafındaki kıyımdan kurtulmuştu. "Efendim, gitmeliyiz." "O zaman git," dedi Cholik, adama bakmadan.

"Burası kötü bir yer," dedi Altharin.

"Elbette öyle." Cholik cüppesine sarındı, son bir nefes aldı ve kade-riyle buluşmak için kapıya doğru

yürüdü.

Açık kapının girişinde bile görünen tek şey, uzayıp giden karanlıklardı. Rahibin içinden içeriye doğru bağırarak geli yordu. Eşikte bir an durakladı. Konuşursa ona bir iblis mi cevap verecekti? Bilmiyordu.

Onu buraya kadar getiren yazıtlarda, bundan sonrasına dair hiç bir bilgi yoktu.

Eğer yazıtlar doğruy duysa, ilerlerde bir yerde Kabraxis, 115 kendisini tekrar dünyaya getirecek olan insanı bekliyordu.

Yaşlı rahibin önündeki boşluktan soğuk bir rüzgar esti. O anda belki dönebilirdi ama soğukluk Cholik'e mezarda kendisini bekleyen soğuğu

hatırlattı. Bütün umutlarım kaybetmiş olarak yaşamak yerine, bu gece, birdenbire ölmek daha iyiydi.

Ama çabalarının karşılığım alıp yaşamak daha da iyiydi.

İlerledi ve kendini karanlık bir odanın içinde buldu. İçeriye girer girmez, mağara tavanından yayılan böcek sesleri kesildi. Bunun sebebinin Tauruk'un Limanının altındaki Ransim'de başka bir mağaraya girmiş olması olmadığını biliyordu. Sesler kesilmişti çünkü, bir adımda mağaradan çok uzaklara gitmişti.

Soğuk, Cholik'in içine işledi ama ona ölümü yenebilme kararlılığını devam ettirecek gücü veriyordu. İlerlerken arkasındaki ışıklandırılmış

mağaraya içinde bulunduğu tünelin iki tarafındaki duvarları görüyor ama ileride, karanlıkların içinde ne olduğunu hâlâ seçemiyordu.

Sen bir insansın, diye gürledi rahibin kafasında bir ses.

Şaşırarak Cholik neredeyse duruyordu. "Evet," dedi.

Sadece zayıf bir insan. Ve bir iblisle yüzleşmeyi mi bekliyorsun? Ses eğleniyor gibiydi.

"İnsanlar iblisleri öldürebilmişlerdir," dedi Cholik, dar tünelde ilerlerken.

Öldürmemişlerdir, dedi tok ses. Sadece onları sizin dünyanızın dışına gönderebilmişlerdir.

O da bir süreliğine. Diablo döndü. Bir kısmı hiç gönderilemedi. Di-

ğerleri ise halen saklanıyorlar ve hiçbiriniz onlardan haberdar değilsiniz.

"Sen uzaklaştırılmıştın," dedi Cholik.

Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun, insan? "Hayır," dedi Cholik, tüm cesaretini toplayarak. Yazıtlarda kapının bu tarafında neler olacağına dair bir şey söylenmiyordu ama kendi bilgilerinden, iblislerin korkuyu aşağı gördüklerini hatırlıyordu. Korku, onların kontrol ettikleri insan hayatlarını şekillendirmek için kullandıkları bir araçtı. Tıpkı bir demircinin çekici gibi.

Bir iblisle karşılaşmak demek korkuyu kontrol etmek demektir.

Kendini kandırma insan. Benden korkuyorsun.

"Yüksek bir yamaçtan düşmekten korktuğum gibi," diye onayladı Cholik. "Yine de insan, tırmanabilmek için düşme korkusuyla yüzleşmeli ve onu yenmelidir." Peki korkunu yenebildin mi? Cholik dudaklarını yaladı. Bütün yılların ağrı ve acıları yine omuzlarına çökmüştü. Köleden enerjisini çalmasını sağlayan büyü'nün etkisi geçiyordu. "Aniden ölmekten çok hayatımı bu vücut denilen hastalıklı kabuğun içinde sürdürmekten korkuyorum." Ben bir iblisim, Buyard Cholik. Sen yüzlerce yıl süren ölüm riski-nin farkında değil misin? Cholik, karanlıkta tökezledi. Bu hiç aklına gelmemişti. Kabraxis'i ve Siyah Yol'u araştırdığı sırada sadece bilgiyi takip etmişti. Raithen'i kendisine köleler bulması ve taşıt sağlaması konusunda razı ettikten sonra da Ransim harabelerini kazıp kapıyı bulmakla uğraş-

mıştı.

Cholik, sesini kuvvetlendirdi. "Hapishaneden çıkmak için bir yol arıyorsun, Lord Kabraxis. Ben o yol olabilirim." Sen mi? Bu kadar kırılğan, zayıf ve ölüme yakın olan sen mi? İblis bir kahkaha attı.

Tünelde yankılanan tok ses, bir alev gibi yakarak Cholik'in vücudundan geçti.

"Beni yeniden güçlü ve sağlıklı yapabilirsin," dedi Cholik.

"Bana gençliğimi geri verebilirsin. Senin bu güce sahip olduğunu okumuştum. Bir zamanlar dünyamda elinde bulundurduğun gücü tekrar kazanmak için genç bir insana ihtiyacın var." Bir an durdu. "Beni o insan yapabilirsin." 117 Buna inanıyor musun? "Evet." Ve Buyard Cholik, Zakarum Kilisesinden öğrendiği her şeye inandığı kadar inanıyordu iblisin gü-

cüne. Eğer biri yanlışsa, hepsi yanlıştı. Ama biri doğruysa...

Gel, o zaman, Buyarâ Cholik. Bir zamanların Zakarum Rahibi ve hiç bir iblisle dost olmayan kişi. Gel de bakalım seni ne yapabiliriz.

Yaşlı rahibin içinde sinirli bir korku ve beklenti vardı. Midesi bulanı-

yor, kusacak gibi oluyordu. Kendisine odaklandı ve kiliseye hizmet ederken öğrendiği teknikleri kullanarak, yaşlı ve yorgun bedenini ileriye sürükledi.

Önündeki karanlıkta bir yıldız parladı. Etrafa pırıl pırıl gümüş rengi bir ışık yayıldı.

Çevresindeki taş duvarlar kayboldu ve sadece gecenin karanlığı kaldı. Kapalı bir yerde değildi. O ana dek gördüğü en derin uçurumun üstün-de kurulmuş bir yoldaydı. Yürüdüğü yolun altı görünmüyordu. O anda taş

bir zeminde değil insan kemiklerinden yapılmış, sallanan bir köprünün üzerinde olduğunu fark etti.

Köprü, kol, bacak ve kaburga kemiklerinin bir araya getirilmesiyle yapılmıştı. Arada bir tam ya da yarım kafatasları görünüyordu. Cholik, altındaki köprünün sallantısıyla başı dönerek yavaşladı. Önünde bir yer-

lerden, bir kafatası çıktı, yuvarlandı ve nihayet bir kalça kemiğine çarparak, köprünün kenarından aşağıya uçtu.

Cholik, kırık çene kemiği sanki bağırıyormuş gibi açık duran kafatasının düşüşünü seyretti.

Kafatası daireler çizerek uzun süre düştü. Nihayet köprünün sonundaki gümüş yıldızın ışığının ulaşamadığı yere geldiğinde de hâlâ düşüyordu.

Cholik, ancak o zaman kemiklerin yapış tırılmadığını, sadece köprü-

yü aşmaya çalışanlara destek olması için birbirlerinin arasına geçirildiklerini anladı. 118 Geri mi döneceksin, Buyard Cholik? Bir an kontrolünü kaybeden Cholik, geriye baktı. Ne kadar olduğunu anlayamadığı bir mesafede Ransim harabelerindeki dikdörtgen kapı açık, bekliyordu. Mağara duvarlarındaki meşaleler ve fenerler, dengesiz yerde yatan iskeletleri aydınlatıyordu. Cholik, anlık olarak mağaranın gözle görülür emniyetine dönmeyi düşündü.

Köprü birden bir patlamayla sarsıldı. Cholik, hayal kırıklığı içinde köprünün bir kısmını oluşturan kemiklerin yukarılara fırlayıp düşen yapraklar gibi döne döne karanlığın içine girdiklerini gördü.

Köprüde oluşan boşluk Cholik'in atlayamayacağı kadar genişti. Yaşlı rahip, köprüde sıkıştığını anladı.

Bu ilk dersin olsun, dedi iblis. Kendi gücün olmadığı zaman, ben senin gücün olacağım.

Lanetlendiğini anlayan Cholik, dönüp kemik köprüye baktı. Gümüş

yıldız parlayarak, yolun birazını daha aydınlattı. Kemikten köprü yukarı doğru gitmeye devam ediyor ama ileride zikzaklar çizmeye başlıyordu.

Zikzakların köşelerinde ağaca benzeyen bir şeyler vardı.

Cholik gücünü toplamak için duraladı ama vücudunun daha fazla veremeyeceğini biliyordu.

Gel, Buyard Cholik, dedi iblis. Kapıdan geçerken seçimini yaptın. Sadece yoldayken fikrini değiştirebileceğin hayaline kapıldın.

Cholik, koca bir el göğsünü sıkıyor, nefes almasına izin vermiyormuş

gibi hissediyordu.

Kalbi miydi, acaba? Sonunda kalbi mi, onu yarı yolda bırakacaktı?

Yoksa bu, kiliseyi terk ettiği için Zakarum'un ondan aldığı intikamıydı?

Elbette, dedi Kabraxis, kendini köprüden atabilirsin.

Cholik bir an için bunu bile düşündü. Düşünce korkudan değil, is-yandan doğuyordu. Ama bu, anlık bir kıvılcımdı. İçinde yanan ölüm korkusu ise dev bir yangın. Adımını atıp 119 yoluna devam etti.

Ağaçlar yaklaşıncı, üstlerinde meyveler olduğunu gördü. Daha da yakma gidince bu meyvelerin küçücük insan kafaları olduğunu fark etti.

Minik suratlar korkuyla doluydu.

Dudakları, sadece kendisinin duyabildiği bir yakarıyla açılıp kapanı-

yordu. Sözcüklerini anlayamasa da Cholik, acılarını anlayabiliyordu. Ses, korkunç bir şekilde melodik olan bir acı ve çaresizlik şarkısı gibiydi.

Acı çeken sesler, dedi Kabraxis. Duyduğun en tatlı sesler değil mi? Cholik yürümeye devam etti.

Diğer bir dönemde başka bir ağaç ve başka bir umutsuz, yaralı korosu ile karşılaştı. Nefesi ciğerlerini yakıyor, demir parmaklıklar göğsünü sıkıyordu.

Yaşlı rahip durakladı.

Gel Buyard Cholik. Biraz daha ileride. Orada ölüp ağaçtaki meyve-lerden biri olmak mı istiyorsun? Acı, Cholik'in gözlerini karartıyordu. Ama kafasını kaldırdığında, köprünün düzleştiğini ve karanlığın ortasında bir adacığa doğru gittiğini gördü. Gümüş yıldız, taştan bir tahtta oturan, dev boyutlarda bir insanı andıran, bir şeklin omzunun arkasında asılı duruyordu.

Artık nefesi iyice kesilen ve ölüme bir kaç santim mesafede olduğunu hissedenden Cholik, son bir çabayla tahtın üzerindeki devasa şeklin önünde durdu. Ayakta durmaya gücü kalmayan yaşlı rahip, adayı oluşturan zımpara gibi, siyah renkli taş, dizlerinin ve ellerinin üzerine düştü. Zayıf-

ça öksürdü; kanın bakır tadını ağızında hissetti ve bir kaç damlasının, siyah taşın üzerine damladığını gördü. Korkudan taş kesilmiş bir biçimde kayanın kanını emip tekrar, kupkuru kalmasını izledi.

Bana bak.

Acıyla kıvranan ve artık öleceğinden emirf olan Cholik, başını kaldırdı. "Acele etseniz iyi olur, Lord Kabraxis." blis otururken bile, Cholik'in ayaktaki halinden daha uzundu. Yaşlı rahip, Kabraxis'in iki adam boyunda, hatta belki de daha fazla, neredeyse dört buçuk, beş metre olduğunu tahmin etti. İblisin

geniş bedeni siyah, arada mavi, mermerimsi parıltıları olan bir renkti. Yüzü korkunç, keskin çıkıntılar ve basit hatlardan oluşu-

yordu: İki tane ters üçgen şeklinde göz, burun yerinde burun deliği görevi gören iki karanlık delik ve sarı dişlerle dolu, dudaksız bir ağız. Kafasından, saçlarının olması gereken yerden, eğilip bükülen, gökkuşağının her rengine ve kristal parlaklığında, hepsi birbirinden güzel yılanlar çıkıyordu.

Siyah Yol'u biliyor musun? diye sordu iblis, öne doğru eğilerek. Sesi son derece ciddiydi.

"Evet," diye soludu Cholik.

Siyah YoPda karsına çıkacaklarla yüzleşmeye hazır mısın? "Evet."

Yüzleş o zaman. Kabraxis, uzanıp Cholik'in kafasını üç parmaklı ellerinin arasına aldı.

İblisin pençeleri yaşlı rahibin kafatasının içine kadar girdi.

Cholik'in bütün duyuları karışmıştı. Kabraxis'in iğrenç nefesini tadıp korkunç görüntüsüne bakarken, gözleri sulanıyordu. Cholik ne yaptığını bilmeden çılgılık atmaya başladı.

İblis sadece güldü ve rahibin üzerine ateş püskürttü.

DOKUZ Tauruk'un Limanına bakan Raithen, üç gemisinin ikisini kaybettiğini biliyordu. Yelkenleri ve direkleri saran alevler kontrol edilemez hale gelmişti. Baraküda'nın güvertesinde rahatsız bir kararlılıkla dolaşı-

yordu. "İnin o gemiden," diye bağırdı, alevlerden çok kendisinden kork-tukları için yangını söndürmeye çalışan korsanlara. Bağırırken, yaralı gırtlığı acıyordu.

Korsanlar derhal emre itaat ederek, arkalarına bakmadan gemiyi boşalttılar. Raithen birkaç korsan kaybedip gemiyi kurtarmayı göze alabi-

lirdi. Ama hem daha fazla adamını, hem de gemiyi kaybetmenin bir manası olmazdı.

Raithen gemiyi yukarıdaki çıkıntının altında kalan dar sahile bağlayan iskelenin üzerine çıktı. Yamaca tırmamlasım sağlayan taş merdivenler, kayaların ve dökülmüş taşların al tında kalmıştı. Westmarch Donanmasının çocuğu kurtarmak için gönderdiği takımın öldürdüğü korsanlar da basamaklara yayılmışlardı. Diğer korsanlar nehre düşüp akıntıyla kaybolmuşlardı. Merdivenleri tutan çekiçli yaşlı adam, bir ölüm meleği kesilmişti. Kurtarma takımının içindeki okçular, korsanlar bir daha merdivenlere yaklaşmaya cesaret edemeyecek noktaya gelene kadar, ortalığı darmadağın etmişlerdi.

Raithen, Westmarch denizcilerinin çocuğu da alıp gittiğini biliyordu.

Korsan kaptanı, Baraküda'nın yanında hâlâ yanan gemiyi bağlayan halatı, baltasıyla kuvvetli bir darbe vurarak kesti.

Kaim bağlama halatından kurtulan gemi, akıntıyla beraber nehrin açıklarına doğru sürüklendi. Artık bir gemi değil, sadece yanan bir tahta yığınıydı.

"Herkes Baraküda'ya," diye emretti kaptan, adamlarına. "Uzun sı-

rıklar hazırlayın ve şu yanan tekneyi ondan uzak tutun." Baraküda'dan yukarıda olan gemiye yaklaşan Raithen, korsanların küpeştede dizilmesini bekledi. Sonra, yanan geminin halatını kesti.

Nehir, yanan gemiyi Baraküda'ya doğru getiriyordu. Korsanlar, ellerindeki sıriklarla kaptanın kurtarmaya çalıştığı gemiyi koruma çabasına girdiler. Baraküda zarar görmüş ya da su alıyor olabilirdi ama Raithen onu

kurtarmayı planlıyordu. Gemileri olmazsa, filosunun geri kalamıyla buluşacağı yere varmak için çok uzun bir yol yürümesi gerekecekti.

Raithen korsanlara küfretti. Sonra bundan bıkip kendisi de bir sırık alarak Baraküda'ya tırmandı. Alevlerin sıcaklığını yüzünde hissediyordu ama yine de korsanlarına bağırmaya devam etti. Yanan gemi, sıriklarla ite ka-ka, yavaş yavaş Baraküda'nın etrafından dolandı ve açığa çıktı.

Korsanlar zafer çiğlikleri atmaya başladı.

Raithen, öfkeyle, en yakınındaki iki adamı yakalarından tutup küpeşteden aşağı fırlattı.

Diğer korsanlar, kaptanlarının öfkesine maruz kalmamak için, derhal gerilediler. Geriye kaçanların ilki Boğa'ydı. Bir an önce kaptanının ulaşamayacağı 123 bir noktaya gerileyebilmek için, üç tane adamı yere sermiş-

ti.

Raithen pırıl pırıl parlayan kılıcını çekti. Adamlarına doğru döndü.

"Sizi lanet olası, geri zekalı aptallar sürüsü. Şu anda iki gemimizi, saklanma yerimizi ve taşıyamayacağımız kargomuzu kaybetmiş durumdayız. Ve siz, sanki bir şey becermiş gibi sevinip bağırıyorsunuz." Korsanların yüzleri isle kaplıydı. Pek çoğunun üzerinde, Westmarch denizcileriyle yaptıkları kısa savaştan kalan yaralar vardı.

"Bir kısmınızın bu gemiyi sudan çıkartıp tamiriyle uğraşmasını istiyorum," diye bağırdı Raithen. "Sabaha yelken açacağız. Lanet olası West-marchlılar o vakte kadar nehrin ağzını kapayamazlar. Boğa, geride kalan adamları topla ve gel." "Nereye, kaptan?" diye sordu Boğa.

"O lanet olası rahibi bulacağız," dedi Raithen. "Eğer beni razı edebi-lirse hayatını bağışlayıp buradan çıkartacağım. Bir bedele karşılık." Yaralı boynuna dokundu. "Razı edemezse, bu limandan çıkmadan onu öldürüp aşağıdaki gömülü şehirden çıkardığı hazineleri alacağım." "Ama Kaptan Raithen," dedi

korsanlardan biri, "çıkıntıyı yıkıp kalıntıları dümdüz eden o patlama, rahiplerin kazı alanından geldi. Binalar yıkılırken ben de oradaydım. O rahipler şimdiye çoktan ölmüşlerdir." "O halde onları bulabilirsek, ölülerini soyarız," dedi Raithen. "Ben bundan hiç sıkıntı duymam." Dö-

nüp, yamaca doğru ilerledi. Darmadağın olmuş taş basamaklara tırmanırken, önüne çıkan pislikleri ve cesetleri iteliyordu. En azından Buyard Cholik'ten intikamını almak istiyordu. Tabii ki yaşlı rahip, garip patlamada ölmediyse.

124 "Gitmeyeceğim! Size söylüyorum, gitmeyeceğim!" Darrick Lang, çocuğun, kendisini Şahin Gagası Dağlarına, kaçışa, VWestmarch ko-yundaki Yanlız Yıldız'a götürmek için çekiştiren Mat'e ve bir başka denizciye karşı koyusunu izledi.

"Lütfen!" diye bağırdı çocuk. "Lütfen! Beni dinlemelisiniz!" Öfkele-nen Darrick, Mat ve diğer denizciye durmalarını işaret etti. Aşağıdaki kalıntılar ve limanın rahat bir görüntüsünü görebilecek kadar dağlara tırmanmışlardı. Yanan ikinci gemi, altlarındaki nehirden geçiyordu. Korsanların oluşturduğu kesik kesik bir sıra, kalıntılardan limana doğru geliyordu. Ama taş basamaklardan çıkan korsanların elindeki ışıklardan anlaşıldı-

ğna göre, burayı henüz terk etmeyi planlamıyorlardı.

"Neyini dinleyeceğiz?" diye sordu Darrick.

"İblis," dedi çocuk. Tepeye vardıktan sonra oldukça hızlı hareket ettikleri için nefes nefeseydi. Taşınamayacak kadar büyük olan çocuğu Darrick, artık koşamayacak hale gelene kadar, itekleyerek tırmandırmıştı dağı.

"Ne iblisi?" diye sordu Mat, çocukla yüz yüze konuşabilecek şekilde, tek dizinin üzerine çökerek.

Darrick, senelerini küçük kardeşlerle dolu HuRing malikanesinde ge-

çiren Mat'in, çocuklara karşı kendisinden çok daha sabırlı olduğunu biliyordu.

"Lanet olası iblislerden bahsetmeye hiç de ihtiyacımız yok," diye homurdandı Maldrin.

İkinci kaptanın üstü başı kan içindeydi ama bu kanın pek azı kendisine aitti. Okçular korsanları püskürtene kadar, merdiven başında savaş-

masına rağmen, hâlâ kuvveti yerindeydi. Yalnız Yıldız'daki herkes, ihtiyar kurdun, kendisiyle denize açılan herhangi bir adamla yürüme yarışma girse kazanacağını, hatta adam yürümekten ölse, kendisinin durup ayak-kabıllarını bağladıktan sonra, bir 125 kaç adamlık daha yol yürüyebileceği-ne inanırdı. "Şimdiye kadar şansımız hiç de kötü gitmedi ve ben bundan çok memnunum." "Korsan kaptanı," dedi Lhex, "bana Kabraxis'e ait bir sembol gösterdi." "Ve bu Kabraxis," dedi Mat, "bahsettim iblis olacak, di mi?" "Evet," dedi Lhex. Dönüp Tauruk'un Limanından geri kalanlara baktı.

"Kabraxis'in İnine açılan kapı oralarda bir yerde olmalı. Korsanlardan, kazı yapan rahipler hakkında

bir şeyler duydum." "Ne sembolü?" diye üsteledi Mat.

"Kaptan Raithen bana Kabraxis'in sembolünü gösterdi," dedi Lhex.

"Peki, nasıl oluyor da sen," diye sertçe sordu Darrick, "iblisler hakkında bu kadar çok şey biliyorsun?" Lhex gözlerini yuvarlayarak, belirgin bir hoşnutsuzlukla Darrick'e baktı. "Ben Lut Gholein'e rahip eğitimi almak için gönderildim. Oradaki okulda dört yıl geçirdim. Ana felsefe kitapları-

mızdan bir kaçı, insan ve iblisler arasındaki mücadele başlığım konu alı-

yordu. Gerçek olmamaları gerekiyor. Ama ya gerçeklerse? Ya Kabraxis, bu şehrin kalıntılarında bir yerlerde kayıpsa?" Şahin Gagası Dağlarından esen rüzgar, Darrick'i ürpertti. Koşuşturmadan dolayı terlemiş saçı, başına yapışmıştı. Ama kafasını çevirip şehrin kalıntılarına bakınca ürpertisi geçti.

Dyre Nehrine tepeden bakan yamacın üstü korsanla kaynıyor du. Ellerindeki meşale ve fenerlerden yayılan ışıklar sisi yarıp geçiyor, altlarındaki nehirde parlıyordu.

"İblislerle bir işimiz yok, evlat," dedi Darrick. "Görevimiz seni sağ salim evine ulaştırmak ve ben bunu yapmayı planlıyorum." "Burada bir iblisten bahsediyoruz, kaptan," diye üsteledi Lhex.

"Ben kaptan değilim," dedi Darrick.

"Bu adamlar seni izliyorlar." "Evet. Ama ben kaptan değilim. Benim kaptanım, seni geri getirmemi emretti. Ben de öyle yapacağım." "Peki ya korsanlar bir iblis bulurlarsa?" diye sordu Lhex.

"İstedikleri kadar pislik iblis bulsunlar, derim ben," diye fikrini söyledi Maldrin. "Namuslu adamlar iblislerle uraşmaz." "Evet," dedi çocuk, içtenlikle. "Ama iblisler namuslu insanların ruhlarını çalar. Ve Kabraxis, bu dünyadayken en kötü iblislerden biriydi." "Beni iblislerin var olduğuna inandıramazsın," dedi Tomas. Yüzü şüpheyle kararmıştı.

"Hikâye. Bütün o efsaneler birer hikâye. Arada bir gülünsün ya da rahatsız olunsun diye yapılmış şeyler." "Kabraxis," dedi Lhex, "Umudun Hırsız olarak da bilinirdi. Onun zincirlerini takarak ölen insanlar var. Gü-

nahtan, servetten, ayrıcalıklardan ve ölümlülerin değer verdiği her şeyden bağışlanacaklarını vaat ettiği için, kendi elleriyle ördükleri zincirler."

Darrick, anlamış gibi başını sallayarak şehirden geriye kalanlara baktı.

"Eğer bu olanların sorumlusu Kabraxis ise, korsanlar ve rahipler onu uyandırdıkları zaman pek memnun olmayabilirler." "Uyandırmak değil,"

dedi Lhex. "Bu dünyaya geri getirmek. Kabraxis burada çok güçlenmişti.

Bu yüzden onu buraya kapatmak için Baş Kötüler bile yardım ettiler."

"Eminim o üçüne karşı bi tehlike oluşturmuyordu," diye 127 belirtti Maldrin. "Yoksa kesin adını duyardım. Çünkü lanet olası kanlı bi savaş olurdu heralde." Rüzgar, çocuğun saçlarını karıştırıyor, çakan şimşekler hatlarını kemik rengine boyuyordu.

"Diablo ve kardeşleri Kabraxis'ten korkuyorlardı. O sabırlı bir iblistir.

Sessiz çalışır ve zamanının gelmesini bekler. Eğer Kabraxis'in bu dünyaya gelmek için bir yolu varsa, bunu öğrenmeliyiz. Ona karşı hazırlıklı olmalı-

yız." "Benim işim seni Westmarch'a ve krala götürmek," dedi Darrick.

"Beni taşımak zorunda kalacaksınız," dedi Lhex. "Gönüllü olarak gelmem." "Kaptan," dedi Maldrin, "özür dilerim ama sırtımızda tepmen bi veletle o dağlara tırmanmak pek de akıllıca olmaz." Darrick de bunun farkındaydı. Derin bir nefes çekip yaklaşan fırtınanın kokusunu aldı.

Sesini sertleştirerek devam etti. "Seni burada bırakıp krala vaktinde yetişemediğimi söylemeyi tercih ederim." Çocuğun kapkara gözleri bir an için Darrick'i süzdü. "Bunu yapmazsın. Yapamazsın." Darrick, çocuğu korkutmak umuduyla, kaşlarını çattı.

"Ve beni, iblisi kontrol etmeden önce geri götürürsen," diye tehdit etti Lhex, "krala daha fazla bir şeyler bulabileceğini ama yapmadığını söy-lerim. Bence, Tristram'daki sorunlardan sonra amcam, öğrenebileceklerini öğrenmeyerek görevini tam yapamayan bir denizciye pek de iyi dav-ranmaz." Çocuk kaşlarını kaldırdı. "Ne dersin?" Darrick, çocuğun susma-sını dileyerek bir süre sessiz kaldı. Ama Lhex sussa bile, çocuğun sözlerinin haklılığının farkındaydı. Kral, bilmeyi isterdi. Hem korku duymasına sebep olan 128 bir iblis görme düşüncesi bir yana, Darrick meraklanmıştı.

"Hayır," dedi Darrick. "Kralın öyle bir denizciye iyi gözle bakacağını zannetmiyorum." Sesini yükseltti. "Maldrin." "Emret, kaptan." "Sen, Mat ve birkaçınız şu garibanı tekneye götürebilir misiniz?" Darrick bakışlarını çocuğa dikti. "Eğer uslu duracağına söz verirse." "Yapabilirim," dedi Maldrin, huzursuzca. "Gerekirse bi iple bağlar, öle sallandırırım dağın kıyısından." Bir an çocuğa ters ters baktı, sonra dikkatini tekrar Darrick'e çevirdi. "Şu anda tavşan gibi bu işe atlamanın pek de akli selim bi davranış olduuna inanmıyorum." "Hiç bir zaman aşırı zekamla suçlanmamış tim zaten," dedi Darrick. Ama bu, hissetmediği bir cesaret gösterisiydi.

"Ben geride kalmam," dedi Mat, kafasını iki yana sallayarak. "Yolu yok. İş iblis avcılığına döndüyse, beni de yanında saycaşm, Darrick." Darrick dünya üzerindeki en eski ve en iyi arkadaşına baktı. "Peki. Senin ya-nımda olmandan mutluluk duyarım ama emin ol, pek de eğlenmeyece-

ğiz." Mat gülümsedi. "Eh, böylece dizlerimizde hoplatırken torunlarımıza anlatçak bi maceramız olur." "Ben de sizinle gelmeliyim," diye araya girdi Lhex.

Darrick çocuğa baktı. "Hayır. Yeterince ileri gittin. Şimdi olayı bize bırak. Kral, yeğeninin, kendisini kurtarmak için hayatlarını tehlikeye atan

adamlara hiç yardımcı olmadığını duyarsa da çok üzülür, anlıyor musun?"

Çocuk istemeye istemeye, evet manasında başını salladı.

"Şimdi. Korsan gemisinde kendi başına serbest kalabilmekle çok iyi bir şey yaptın," dedi Darrick. "Senden, seni korumak için hayatlarını tehlikeye atan bu adamlarlayken de aynı davranış biçimini görmek istiyorum.

Anlaştık mı?" 129 "Ama iblisi tanımlayabilirim," dedi çocuk.

"Evlat," dedi Darrick. "Sanırım bir iblis görecektir olursam, ben de ta-nıyabilirim." Darrick denizcileriyle harabe şehre geri dönerken, gelen fırtına da güç topluyordu. Ay sık sık, karanlık fırtına bulutlarının arkasında kaybolarak, çevreyi siyah bir ipekle kaplıyor, sonra tekrar belirerek gümüş rengi yerlere uzun gölgeler çiziyordu. Şehrin mermer sütunları ve taşları, ay ışığı her üzerlerine geldiğinde için için yanıyordu.

Denizciler sessizce ilerledi. Üzerlerinde normal askerlerdeki gibi zırh yoktu. Kralın ordusu, zırhların tangirtisi olmadan pek bir yere gitmezdi.

Çelik ve zincir 'zırhlar, denizde dövüşen bir adam için, denize düşmesi halinde ölüm demektir.

Yeraltı tünellerine girişi bulmak oldukça kolay oldu. Darrick, adamlarının biraz önünde giderek, Raithen'in korsanlarının sonuncusunu, Tauruk'un Limanının altına inen yola dek izlemişti.

Hiç biri mağarada yankılanan baş ağrıtıcı vızıltı hakkında konuşmadı.

Nemli toprak rüzgarı tutuyordu. Ancak kış soğuğu Darrick'e yapışmış gibiydi. Bu soğuk, vücudunun daha da ağrmasına sebep oluyordu. Tepeye tırmanışı ve girdiği dövüşler bütün enerjisini tüketmişti.

Darrick artık sadece adrenalin etkisiyle hareket ediyordu. Yalnız Yıl-dız'daki hamağı ve Westmarch'a kadar olan bir kaç günlük yol gözünde tütüyordu.

Mağarayı bir nevi sis kaplamıştı. Raithen'nin korsanlarının taşıdığı fenerlerin sönük ışığında sis, altın rengi gözüküyordu.

Sonunda, Darrick'in izlediği tünel genişledi ve denizci, devasa mağaranın karşı duvarındaki koca kapıyı gördü. Tünel daha fazla ilerlemiyordu.

130 Raithen ve korsanları ana mağaraya girmeden önce durdular. Buldukları pozisyon, Darrick'in daha ileriye görmesini engelliyordu. Korsanların bir kısmı dönüp kaçmaya çalıştı ama Raithen'nin sert sesi ve kılıcı, onları vazgeçirdi.

Kazı sırasında serbest kalmış büyükçe bir kayanın arkasına gizlenen Darrick, mağaranın içine baktı. Ona, nefes nefese kalmış Mat katıldı.

"Ne var?" diye fısıldadı Darrick.

"Şu lanet toz," diye fısıldadı Mat. "Daha önce olan patlamadan sonra yere inmemiş olmalı.

Bütün derlerimi kesti." Yırtık gömleğinin kolunu tutup kopartan Darrick, bez parçasını Mat'e uzattı. "Şunla yüzünü ört," dedi arkadaşına.

"Tozu dışarıda tutar." Mat bu kıyafet artığım büyük bir memnuniyetle kabul etti ve ağzıyla burnunun üzerini kapattı.

Darrick gömleğinin diğer kolunu da sökerek, kendi yüzünü sardı.

Sevdiği gömleklerden biri olduğu için acıyordu ama Yalnız Yıldız'daki sandığında duran Kurast yapımı ipek gömlekleriyle karşılaştırılmazdı. Yine

de yokluklar içinde büyüdüğü için, elindeki her şeye değer verir ve iyi bakardı.

Raithen, yavaş ve tedirgin adımlarla adamlarını mağaraya soktu.

"Darrick, bak!" diye mağara zeminine yayılmış iskeletleri işaret etti Mat. Bir kısmı eski gözüküyordu ama çoğu daha yeni soyulmuş gibiydi.

Parçalanmış ama eski olmayan kıyafetler, iskeletlerin üzerlerinde duruyordu.

"Gördüm," dedi Darrick. Ensesindeki bütün tüyler kalkmıştı. Büyüyle alakası olan biri değildi ama şu anda, yeni kul lanılmış bir büyüün so-nuçlarına baktığını biliyordu. Burada olmamalıyız, dedi kendi kendine.

Birazcık aklım olsa, birimizin başına bir şey gelmeden, hemen şimdi buradan çıkıp gideriz. Darrick, tam bu emri vermek üzereyken, karşı duvardaki kapıdan kızılısiyah 131 cüppeli bir adam çıktı.

Kızılısiyahlara bürünmüş adam, kırklı yaşlarının başında görünüyordu. Siyah saçları şakaklarında hafiften ağarmıştı. Yüzü ince ve güçlüydü.

Vücudunu saran parlak bir hale vardı.

"Kaptan Raithen," dedi gelen adam ama sesinde hiç bir sıcaklık yoktu.

Baş ağrıtan vızıltı birden yoğunlaştı.

"Cholik," dedi Raithen.

"Neden gemilerin yanında değilsiniz?" diye sordu Cholik. Mağarayı geçerken ayağının altındaki katliamın hiç farkında değilmiş gibiydi.

"Saldırıya uğradık," dedi Raithen. "Vestmarch'lı denizcilere gemi-lerimi yakıp fidye için tuttuğumuz çocuğu kaçırdılar." "Demek ki izlenmiş-

sin." Cholik'in öfkeli sesi, baş ağrıtan vızıltıyı bastırdı.

"Kim ki o adam?" diye fısıldadı Mat.

Darrick başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Üstüne üstlük, burada bir iblis de göremiyorum. Gidelim. Şu Cholik'in, Raithen ve adamlarını buraya ne amaçla geldiklerini anlaması fazla sürmez." Dönüp diğer adamlara çekilmelerini işaret etti.

"Belki de takip edilen ben değildim," dedi Raithen. "Belki de VWestmarch'ta iş yaptığın adamlardan biri yakalandı ve seni satıverdi."

"Hayır," dedi Cholik. Kaptanın kılıcının uzanamayacağı bir mesafede duruyordu. "Benimle çalışanlar, böyle bir şey yapmaktan korkar. Eğer gemilerine saldırıldıysa, bu tamamen senin beceriksizliğindedir." "Belki şu hata bulma işini bir kenara bırakmalıyız," diye 132 önerdi Raithen.

"O zaman ne yapalım, kaptan?" Cholik korsan kaptanına aşağılayan bir ifade ve soğuk bir neşeyle bakıyordu. "Belki de senin ve canı ruhlu adamlarının beni öldürüp burada bulduğumu hayal ettiğin şey her neyse, onunla kaçacağınız bölüme geçmeliyiz." Raithen hiç de komik olmayan bir ifadeyle sırtı. "Pek de güzel bir açıklama şekli değil ama olabilir." Cholik, otoriter bir edayla cüppesini düzeltti. "Hayır. O, bu gece olmayacak."

"Kendi adına nasıl bir gece planladığımı bilemem, Cholik, ama ben buraya almak için geldiğim şeyleri almayı planlıyorum. Ben ve adamlarım, senin için kânımızı akıttık ama bir karşılık gördüğümüzü hiç sanmıyorum," dedi öne çıkan Raithen.

"Aç gözlülüğün ölümüne neden olacak," diye onu tehdit etti Cholik.

Raithen kılıcım çekti. "Önce seninkine." Taş duvardaki kapıdan içeri muazzam bir şekil girdi. Darrick, iblise, kıpır kıpır yılan saçlarına, acımasız yüz hatlarına, kocaman üç parmaklı ellerine ve içinde sönük, mavi renkler barındıran simsiyah gövdesine bakakaldı. n Raithen ve korsanları, korkuyla iblisten uzaklaşmaya çalıştılar. Alevli Cehennemlerden gelen kabus, mağaranın ortasına doğru ilerledi. İnsanlar çılgınlık atarak kaçtılar.

"Tamam, oldu," diye fısıldadı Mat. Gözleri korkuyla parlıyordu. "Ço-cua ve kral amcasına iblisin var olduğunu söyleyebiliriz. Hadi burdan gidelim." "Bekle," dedi Darrick, iblisin görüntüsüyle içini dolduran korkuyu bastırmaya çalışarak.

Ardına saklandıkları kayanın üzerinden mağaraya doğru baktı.

"Niye ki?" Mat, inanmaz gözlerle baktı. Çocukluklarında katıldıkları Hillsfar'daki kilisedeyken yaptığı gibi, Kutsal Işığın işaretini yaptı.

"Kaç kişinin bir iblis gördüğünü biliyor musun?" diye sordu Darrick.

"Ya anlatacak kadar yaş adımı? Acaip az sayıda. Peki, nede134 nmj öğrenmek ister misin, Darrick?"

Aklı başında her insanın yapması gerektiği gibi kaçmayıp aza açık ayran budalaları gibi seyrettikleri iblis tarafından öldürüldükleri için." "Kaptan Raithen," dedi iblis. Sesi mağarada gük gü-

rültüsü gibi yankılandı. "Ben Kabraxis.

Bilgiveren Kabraxis, Seninle Buyard Cholik arasında bir tatsızlığa hiç gerek yok. Beraber çalışmaya devam edebilirsiniz." "Senin için mi?" diye sordu Raithen. Sesinde korku ve saygı vardı ama iblisin karşısına elinde kılıcıyla dikilmişti.

"Hayır," diye cevapladı iblis. "Benimle geleceğinize uzanan gerçek yolu bulabilirsin." Öne çıkıp rahibin önünde durdu. "Size yardım edebilirim. Size barış ve huzur verebilirim." "Huzuru bir bardak biranın dibinde de bulurum," dedi Raithen. "Ama bir iblis pislğine hizmet etmem." Darrick, kaptanın sesi titremese cevabın çok daha etkili olacağını düşündü.

Ama iblisle konuşan kendisi de olsaydı, sesini kontrol etmekte zorlanacağı konusunda zerre kadar kuşkusu yoktu.

"O zaman ölebilirsin," dedi Kabraxis, eliyle karman çorman hareketler yaparak.

"Okçular!" diye bağırdı Raithen. "Şu cehennem zebanisini kirpiye çevirin!" Korsanlar iblisin varlığından etkilenmişlerdi. Bu yüzden çok ya-vaş tepki verdiler.

İçlerinden sadece bir kaç yay gerip ok atabildi. Havada uçuşan bir düzine kadar ok, iblisin göğsünden sekip hiç bir etkileri olmadan yerlere düştü.

"Darrick," diye yalvardı Mat, "dierleri çoktan gitti." Omzunun üzerinden bakan Darrick, Mat'in doğru söylediğini anladı. Onlarla buraya kadar inen denizciler, olabildiğince seri bir şekilde geri çekiliyorlardı.

Mat, Darrick'in omzuna asıldı. "Hadi. Burda yapabileceimiz bi şey yok. Saa salim eve dönmek. Şimdi işimiz bu." Darrick olumlu manada başını salladı. Tam saklandıkları kayanın arkasından çıkıyorlardı ki iblisin ellerinden bin bir renkli bir güç huzmesi fırladı.

Kabraxis, Darrick'in hiç bir insanın söyleyemeyeceğine emin olduğu, kelimeler söyledi.

Mağaradaki vızıltı yükseldi ve sarkıtların arasından, ilk bakışta ateş

böceğine benzeyen şeyler indi. Meşale ışığıyla aydınlanmış mağarada, ateş böcekleri Raithen'in adamlarına saldırdılar ama Raithen'a yaklaştı-dılar.

Darrick, korkudan taş kesilmiş bir şekilde böceklerin, saldırdıkları korsanları kanlı birer kemik yığınınna dönüştürmelerini izledi. Yeni soyulmuş iskeletler, henüz taş zemine düşmeden ayağa kalkıp kılıçlarıyla, ilk saldırıyı atlatan korsanlara saldırdılar.

Mağarayı bağırarak küfreden ve ölen insanların sesleri doldurdu.

Kabraxis hayatta kalanlara doğru yürüdü. "Eğer yaşamak istiyorsanız çocuklarım, bana gelin. Kendinizi bana verin. Sizi tekrar bir bütün yapabilirim. Size hayal kurmayı öğretebilirim. Sizi düşlerinizdekenden bile daha büyük yapabilirim. Bana gelin." Bir avuç korsan iblise doğru koşup Kabraxis'in önünde diz çöktüler. İblis, nazik bir hareketle alınlarına dokundu. Dokunduğu yerde kanlı bir dövme kalıyordu ama bu korsanlar, böceklerin ve iskeletlerin saldırısından korunuyorlardı.

Raithen bile ilerledi.

Adamlar ellerindeki ışık kaynaklarını kaybettikçe ya da bıraktıkça mağara daha karanlık bir hal alıyordu. Darrick rahatça görebilmek için uğraşıyordu. 136 Raithen iblise doğru yürürken kılıcını bırakmamıştı. Mağaradan çıkış yoktu. Kendi adamlarının iskeletleri tünele giden yolu tutmuşlardı. Onları geçse bile, uğraşılması gereken etobur böcekler vardı.

Ama Raithen teslim olacak bir insan değildi. Korsan kaptanı bir eli önde iblise saygıyla uzanmış olarak ilerledi. Yeterince yaklaşıncaya kılıcını

kaldırıp iblisin karnına soktu. Kılıcın kabzasındaki mücevherler bir an par-layınca, Darrick kılıcın büyülü olduğunu anladı. Bir an için Baraküda'da bu adamla kılıç dövüşüne girmediği için kendini şanslı hissetti. Eğer üzerinde zehir de varsa, böyle büyülü bir kılıçtan alman ufacık bir çizik bile adamı darmadağın edebilirdi.

Raithen'nin kılıcında ise alev vardı. Kılıç iblisin bedenine girer girmez, yaradan, etraflarındaki eti yakan alevler fişkırdı.

Kabraxis acıyla uluyarak, karnındaki yarasını tutarak geriledi. Raithen, yadsınamaz bir şekilde iblisin üzerine gitti. Elindeki kılıcı çeviriyor, yarattığın karnındaki yarayı gittikçe genişletiyordu.

"Gebereceksin, iblis," diye homurdandı Raithen. Ama Darrick adamın sesindeki paniği sezebiliyordu. Belki korsan kaptanı saldırmaktan başka bir çare görememişti. Şimdi de devam etmekten başka bir yol bulamıyordu.

Darrick, iblislerin insanlar tarafından kılıç ya da büyüyle öldürülebil-diklerini biliyordu.

Ama iblisler tekrar canlanabilirlerdi ve onları öldürmek çok çok zordu. Çoğunlukla insanların tek yaptıkları, iblisi bir süreliğine bu dünyadan kovmaktı. Ama yüzyılların iblisler için bir önemi yoktu. Her zaman insanların başlarına dert olmak için dönerlerdi.

Raithen kılıcını tekrar soktu iblisin karnına. Gene yaradan alevler çıktı ama Kabraxis sadece rahatsız olmuş görünüyordu. Acı çektiğine dair hiç bir ifadesi yoktu. İblis, Raithen kaçamadan, üç parmaklı koca eliyle adamın kafasını tuttu. 137 Kabraxis tekrar konuştuğu zaman, Raithen'in

kafasını ve omuzlarını kavramış elinde alevler patladı. Korsan kaptanın vücudu bağırma bile fırsatı olmadan kasıldı kaldı. İblis, kaptanın vücudunu bıraktığında, Raithen'm vücudunun üst kısmı tamamen alevlerle kaplanmış, bir zamanlar yapılı bir bedeninin olduğu yerde kömürleşmiş ve kararmış bir kabuktan başka bir şey kalmamıştı. Raithen'in vücudunda hâlâ kavuniçi kömürler gözüküyor,

kavrulmuş yanıklardan hâlâ duman tütüyordu. Korsan kaptanının ağız, asla duyulamayacak sessiz bir çılgınlıkla açılmıştı.

"Darrick," diye fısıladadı Mat, bir kez daha arkadaşının kolunu çekerek.

Arkalarından gelen taşa sürtünen kemik sesi Darrick'e, gölgelerin arasında kendilerini bekleyen diğer tehlikeleri hatırlattı. Kafasını kaldırın-ca, kısa kılıcını Mat'in sırtına indirmek üzere olan bir iskelet gördü.

Darrick, Mat'in gömleğine tutunarak ayağa kalkıp palasını kaldırdı.

Mat'i iskeletin önünden çekip iskeletin kafasına doğru hızlı bir tekme çıkardı. Yaşayan ölünün kopan çenesinden dökülen dişler etrafa savruldu.

İskelet bir iki adım geriledi, sonra tekrar kılıcını kaldırmaya çalıştı.

Mat kılıcını iskelete doğru savurdu. Ağır kılıç, iskeletin boynuna isabet etti ve kafatasım uçurdu.

"Yakalayın o adamları," diye gürledi iblis, mağaranın içinden.

"Koş," diye bağırdı Darrick, Mat'i itekleyerek. İblisin lanetli büyüsüyle ayaklanan ama oldukça yavaş hareket eden is kelederden kaçınarak, beraberce koşular. Darrick daha önce de iskeletlerle savaşmıştı.

Genellikle yeterince hızlı biri, onlardan kaçabilirdi. Ama iskeletler sayıca kalabalık oldukları za138 man, bu sayılarıyla onu yorar, devam edemeyecek hale gelinceye kadar saldırırlardı.

Arkalarındaki mağara ve saptıkları tünel, böceklerin monoton vızıltı-

sı ile uğulduyordu. Mat ve Darrick, ölü şehrin altında koşarlarken önlerine yeni iskeletler çıkıyordu. İskeletlerden bazılarının kemikleri hâlâ taze kanla kaplıydı. Kimilerinin üzerinden ise yüzlerce yıl öncesine ait kıyafetlerin parçaları sarkıyordu. Tauruk'un Limanı sayılamayacak kadar çok ölüye ev sahipliği yapmıştı. Şimdi bunların hepsi, iblisin çağrısına geliyorlardı.

Darrick, ayaklarını yere vura vura, gırtlığının yanmasına ve üzerindeki yorgunluğa kulak asmadan, sadece basit korkusundan güç alarak, can havliyle koşuyordu. "Koş!" diye bağırdı Mat'e. "Koş lanet olası. Yoksa seni yakalayacaklar!" Ve seni yakalarlarsa bu benim suçum olacak. Bu düşünce Darrick'i çıldırtıyor, kafasının içinde yankılanıp duruyordu. Buraya gelmemeliydim. Çocuğun beni razı etmesine izin vermemeliydim. En azından Mat'i bu olaym dışında tutmalıyım.

"Bizi yakalıyorlar," diye nefes nefese konuştu Mat, arkasına bakarak.

"Arkana bakma," diye emretti Darrick. "Gözlerini ileriye dik. Düşecek olursan asla kalkmaya vaktin olmaz." Ama kendisi bile kendi tavsiye-sini göz ardı edip omzunun üzerinden bakmasını engelleyemedi.

İskeletler silahlarını kaldırmış, üzerlerine doğru koşuyor, kemik ayakları taş zeminde takırdıyordu. Darrick, ayaklardan kopan parmakların deli gibi mağaraya dağıldığını görebiliyordu. Ama böcekler, gittikçe yakla-

şan uğultularıyla, iskeletlerin yanından geçip geliyorlardı.

Önlerindeki gölgelerden fırlayıp çıkan iskeletlerin çoğundan kolayca kurtuldular. Yaşayan ölümler yavaştı ve etrafta ma 139 nevra edebilecekleri genişlik vardı. Ama bir kaçıyla fiziksel temasları da oldu. Darrick, son hızla koşarken silahını istediği gibi kullanamıyor, yine de iskeletlerin kılıç ve mızraklarını atlatmayı başarıyordu. Ancak her böyle karşılaşma ona kazanılması çok zor olan saniyeleri kaybettiriyordu.

Nehre ne kadar var? diye hesaplamaya çalıştı Darrick ama başaramadı. Yol birdenbire sonsuzluğa kadar uzayacakmış gibi geldi.

Vızıltı artık gök gürlemesi gibiydi.

"Bizi yakalıyacaklar," dedi Mat.

"Hayır," dedi Darrick, nefesini harcamadan konuşmaya çalışarak.

"Hayır, lanet olsun. Seni buraya ölmen için getirmedim, Mat. Koşmaya devam et." Aniden tünelin sonu güzüktü. Çatallı bembeyaz yıldırımlar, gecenin karanlığını yarıyordu.

Darrick ve Mat umutla ileriye atıldılar. Artık önlerindeki gölgelerden çok daha az iskelet çıkıyordu.

"Biraz daha," dedi Darrick.

"Ve bi de nehre kadar olan yol tabii." Mat nefes nefeseydi. Aslında içlerinde daha iyi koşan Mat'ti. Her zaman daha çevik ve hızlı olmuştu.

Koşarken tıpkı geminin halatlarında Caron'un olduğu gibi rahat olurdu.

Darrick, arkadaşının özellikle mi yavaş koştuğunu merak etti. Bu dü-

şünce onu sinirlendirmişti. Mat de tünelden çoktan çıkmış olan diğer denizcilerle gitmiş olmalıydı.

Mucizevi bir şekilde, Tauruk'un Limanına çıkan son yokuşu vardılar.

Etobur böcekler artık o kadar yaklaşmıştı ki Darrick göz ucuyla baktığında, mat yeşil renklerini görebiliyordu.

Tünelin ağzına varmışlardı ki Mat'in ayağının altındaki 140 taşlardan biri kaydı. Mat, bağırarak harabelerden dökülmüş yıkıntıların üzerinde kayıp düştü.

"Mat!" Darrick güçlkle durup korkuyla arkadaşına baktı. Yağmur kollarını ve yüzünü acıtıyor,

neredeysse kör edercesine yağıyordu. Bu normal bir fırtına değildi ve Darrick, aşığıdaki iblisin gelişinin hava şartlarını nasıl etkilemiş olabileceğini düşündü. Yer, sadece bir iki dakikadır yağın yağmurdan, balçıkla kaplanmıştı.

"Sakın duruyum deme!" diye bağırdı Mat, çaresizce ayağı kalkmaya çalışırken. Ağızına dolan yağmur suyunu tükürdü. Darrick'in tozdan korunması için verdiği gömlek kolu boynuna inmişti. "Sakın benim için dur-maa kalkma, Darrick Lang! Benim yüzümden ölmeni kabul etmem!" "Ben de senin yalnız başına ölmeni kabul etmem," diye karşılık verdi Darrick.

Durup palasının kabzasını iki eliyle kavradı. Yağmur bedeninden akıyordu.

Zaten sırlıklam olmuştu. Soğuk yağmur suyu ağızına giriyor, daha önce hiç bilmediğı, bayat bir tat bırakıyordu. Belki de bu tat sadece kendi kor-kusuydu.

Sonra böcekler yetişti. Mat ayağı kalkmıştı ama daha koşmaya bile başlayamadan böcek bulutunun içinde kaldı.

Darrick palasını böceklerle doğru savursa da bunun manasız olduğınu biliyordu. Keskin çelik böceklerin ikisini ortalarından böldü. Kılıcın üzeri derhal yağmurla temizlenen, yeşil bir sıvıya bulandı. Bir an sonra, bö-

cekler arkalarında sülfürümsü bir koku bırakarak, yeşil ateşler halinde patlayıp yok oldular.

Darrick, şaşkınlıkla diğer böceklerin de benzeri şekilde kaybolduklarını gördü. Yine de üzerlerine gelmeye çalışıyorlardı. Yeşil ateşlerin sisi renkli bir duvara dönüşecek kadar yoğunlaşmıştı.

"O pis yaratıklar, bu dünyada var olmayı beceremiyorlar," dedi Mat, hayranlıkla.

Darrick'in bu konuda hiçbir fikri yoktu. İkisinin arasında büyücü ve efsanelere meraklı olan Mat'ti. Ama böcekler saldırılarına devam ediyor, söz konusu kurbanlarına bir kaç santim kala da toplu halde ölüp gidiyorlardı. Sonra renkli bulut inceldi ve bir nefeslik sürede kayboldu gitti.

Darrick, o anda, baltasını kaldırmış mağaranın ağızından çıkan ilk iskeleti gördü. Denizci, eğilip bir tekmeyle iskeletin dengesini bozdu. İskelet düştü, gölün üzerinde sektirilen bir taş gibi çamurlu yıkıntıların üzerinden kaydı ve binanın yanma çarparak parçalandı.

"Hadi!" diye bağırdı Darrick, Mat'i yakasından tutup kaldırarak.

Tekrar nehre doğru koşmaya başladılar. İskeletler, yağmurla sırlıklam olmuş yere vurdukları ayak sesleri dışında hiç ses çıkartmadan, hayaletler gibi peşlerinden koşuyorlardı.

Artık karşılarına çıkacak korsanların kendileriyle oyalanmayacağını düşünen Darrick, şehrin ortasına doğru koşmaya başladı. Arada bir gök-yüzünü yaran şimşekler, arazide hareketi iyice karmaşık ve tehlikeli hale sokuyorlardı. Ama sonuçta en büyük dezavantajları insan olmaları ve

yorulmalarıydı. Darrick ve Mat yavaşladılar. Artık kalplerine ve bacakları-

na söz geçiremiyorlardı. Ama iskeletlerin bitmeyen takibi yavaşlamıyordu.

Darrick omzunun üzerinden arkalarına bakınca gördüğü tek şey ölümdü. Gözünün önünde kara noktacıklar uçuşuyordu. Aldığı nefes sanki hiç hava getirmiyormuş gibiydi. Yağmurla esen rüzgar yüzünü kamçılı-

yor, nefes almayı iyice zorlaştırıyordu.

Mat yavaşladı. Nehir kıyısına birkaç yüz metre kalmıştı. Eğer kenara varabilirlerse atlayabilir, bir şekilde taş zemine ya da kayalara çarpmazlarsa, kurtulma şansları olabilirdi.

Nehir derindi ve iskeletlerin kendilerini yüzeyde tutacak et yapıları yoktu.

Darrick, elindeki palayı fırlatarak koştu. Boşuna taşıdığı, kendini yavaşlatmaktan başka bir işe yaramayan bir ağırlık olduğunu yeni fark etmişti. Kurtuluş yolu kavgadan değil, kaçmaktan geçiyordu. Bir on metre daha koştu. Bir şekilde yirmi metre daha. Dengesine artık güvenmese de dizlerini yukarı çekiyor, ağırları dayanılmaz bir hale gelse de ayaklarını ileriye doğru atıyordu.

Sonra, sanki birdenbire, kenara vardılar. Mat yanındaydı. Çektiği acıdan ve nefessizlikten beti benzi sararmıştı. Darrick ivmesinin onu nehre kadar taşıyacağını düşünerek kendini aşağıya bırakmaya hazırlanırken, bir şey ayaklarını tuttu. Denizci düştü. Zaten güçle kontrol ettiği bilinci, çenesini taşa vurunca, neredeyse kayboluyordu.

"Ayaa kalk, Darrick!" diye bağırdı Mat, kolunu yakalayarak.

Sadece iç güdüsüyle, son anda zıplayıp ayağını yakalayan iskelete tekmeler savuran Darrick, korkuyla ayağa kalkmayı başardı. İskeletler, bir sıçan sürüsü gibi toplanmış üzerlerine geliyorlardı.

Mat, iskeletlerin uzanmış ellerinden kıl payıyla kurtularak, Darrick'i uçurumun kenarına getirdi. Sonra hiç duraklamadan kenardan aşağı fırlatıp kendisi de atlamaya hazırlandı.

Darrick, çok aşağıdaki beyaz köpüklü sulara doğru inişine başladığı anda olanları gördü.

Mat'in arkasından bir iskelet çıkmış, denizci uçurumdan atlayamadan adamı yakalamıştı.

"Hayır!" diye bağırdı Darrick. Yetişemeyecek kadar uzak 143 ta olduğunun farkında olmasına rağmen, kollarını yukarıya doğru uzattı.

Ama iskeletin saldırısı Mat'in dengesini bozmayı başarmıştı. İki şekil, ölümüne birbirlerine sarılmış bir biçimde düştüler ve nehrin yüzeyine üç metreden fazla uzakta olmayan bir çıkıntıya çarpıp nehre daldılar.

Darrick, buz gibi suya dalmadan önce kemiklerin çatırdama sesini duydu. Fırtına başlayalı beri nehrin akıntısı hızlanmıştı. Biraz önce Vestmarch Körfezine doğru sakin sakin ilerleyen akıntı, şimdi bir

sele dönüş-

müştü. Darrick kurşun gibi ağır hissettiği ayak ve kollarım çırpıma çalıştı ama ciğerleri tamamen suyla dolmadan nehir yüzeyine varamayacağından emindi.

Uçurumlar arasında sıkışmış gökyüzünü bir anlığına aydınlatan, neredeyse kör edici bir şimşek çaktı.

Mat! Darrick suyun içinde etrafına bakarak arkadaşını görmeye çalıştı. Yüze doğru kulaç atarken, havasızlıktan ciğerleri yanıyordu. Sonra, bir anda yüze vardı. Gözleri kayarak, derin bir nefes aldı.

Nehrin yüzeyi, üzerinden aşan beyaz köpüklerle doluydu. Sis daha yoğunlaşmış, dağların arasındaki vadiden dönerek geliyordu. Darrick, gözlerine kaçan sudan kurtulmaya çalışarak, deliler gibi Mat'e bakındı.

Hatırladığı kadarıyla iskelet de Mat'le beraber düşmüştü. Yoksa, iskeletin ağırlığı Mat'i dibe mi çekmişti? Gece gök gürültüsüyle çınladı. Bir iki saniye içinde nehre bir şeyler düşmeye başladı.

Hareketi izleyen Darrick, iskeletlerin yamacın tepesinden suya atladıklarını gördü. Yaratıklar akıntının ters tarafına, kendisinden yaklaşık dokuz metre öteye düşüyordu. Bunu fark eden Darrick, suya düştüğünden 144 beri ne kadar mesafe aldığını da anladı.

Bir an için suyun yüzünü süzdü. İskeletlere yüzme kabiliyeti verilip verilmediğini merak etmişti. Daha önce böyle bir şey duymamıştı ama bu geceye kadar bir iblisle de karşılaşmamıştı.

Mat! Bir şey Darrick'in bacağına çarptı. Denizcinin ilk tepkisi, çarpan her neyse, ondan kaçıp uzaklaşmak oldu. Sonra, suyun üzerine Mat'in bir kolunu gördü.

"Mat!" diye bağırdı Darrick. Adamı bir kolundan tutup çekti. Mat'in sırtını göğsüne dayamış, ikisinin de kafasını suyun üzerinde tutmaya çalış-

ırken, gökyüzünde, ardı ardına şimşekler çakıyordu. Dalgalar durmadan yüzüne çarpıyordu. Bir saniye sonra, bir iskelet kafası fırladı suyun üzerine. Yaratık hâlâ Mat'in bacağını bırakmamıştı.

Darrick yaşayan ölüye bir tekme atmaya çalıştı. Akıntı gittikçe kontrolü eline alıyordu.

Nehrin yolunu çizen yamaçlar gittikçe artan bir hızla yanlarından geçiyor, iskelet ve Mat'in ağırlığı Darrick'in çoğu zaman su altında kalmasına sebep oluyordu. Darrick, Mat'in kafasını yukarıda tutmak için çabalı-

yor, iskeletle savaşında yüzeyde sadece bir iki seri nefes almaya fırsatı oluyordu. Kutsal Işık adına, lütfen bana bunu başaracak kuvveti verin!

Değişen akıntı, iki defa Mat'i Darrick'in elinden, neredeyse kopartıyordu.

Su Darrick'in ellerini donduruyor ve hissettiği bitkinlik onu iyice yoruyor-du.

"Mat!" diye bağırdı Darrick, arkadaşının kulağına. Sonra tekrar battı. Nehirden aşağı sürüklenirlerken iki defa daha böyle bağırma şansı ol-muştu ama Mat kollarında manda ölüsü gibi duruyordu, Bir şimşek ortalı-

ğı aydınlattı. Darrick o anda dirseğinde kendinin olmayan, büyük ihtimalle Mat'ten akmış kanı gör 145 dü. Ama yeni bir dalga çarptıktan sonra, tekrar yüzeye çıkan Darrick, kanm temizlendiğini ya da aslında hiç orada olmadığını fark etti.

"Darrick!" Gece karanlığında aniden Maldrin'in sesi duyuldu.

Darrick kafasını çevirmeye çalıştı ama bu çaba onu dibe gönderdi.

Mat'i yukarıda tutarak, çılgınca suyu tekmeledi. Yüzeye tekrar vardığında, yine bir gök gürültüsü duyuldu.

"...rick!" Gecede Maldrin'in koca bir hanı boşaltabilen ya da Yalnız Yıldız'm güvertesinden bağırdığında direğin tepesinden duyulan sesi patladı.

"Buradayız!" diye bağırdı Darrick, ağzından sular püskürerek.

"Maldrin, Buraya!" Tejcrar battı, sonra tekrar yüzeye tırmandı. Çıkmak her seferinde daha zorlaşıyordu. İskelet hâlâ Mat'in bacağına yapışmış

duruyordu ve Darrick iki kere kendini korumak için, tekmeler savurmak zorunda kalmıştı. "Dayan Mat! Lütfen dayan. Çok az kaldı. Maldrin..."

Akıntı onu tekrar yuttu ama bu sefer sancak tarafında bir fenerden gelen ışığı fark etmişti.

"....düm onları!" diye kükredi Maldrin. "Şu lanet kayığa sahip olun, çocuklar!" Darrick tekrar su yüzüne çıktı. Arkasında yükselen bir karaltıyı fark edip döndü. Karanlık suları aydınlatan bir şimşek ışığında, Maldrin'in babacan yüzünü gördü.

"Yakaladım seni, kaptan!" diye bağırdı Maldrin, fırtınanın gürültü-

sünü bastıran bir sesle.

"Yakaladım. İhtiyar Maldrin'e gel de'âırlılığını biraz alıyım." Darrick, bir an için ikinci kaptanın kendisini ıskalayacağını zannetti. Sonra Maldrin'in kendisini saçlarından tuttuğunu fark etti. Boğulan bir adamı tutmanın en kolay yolu buydu ve Dar 146 rick boğulma noktasında olmasaydı acıyla bağırabilirdi. Sonra inanılmaz bir şekilde, Maldrin onları tekneye yaklaş-

tırdı.

"Bir el atın şuna!" diye bağırdı Maldrin.

Tomas eğilip Mat'i koltuk altlarından tuttu ve tekneye çekmeye baş-

ladı. "Onu yakaladım, Darrick! Sen bırak." Mat'in ağırlığından kurtulan Darrick'in kolları, güçsüz bir şekilde iki yanına düştü. Eğer Maldrin onu tutuyor olmasaydı, akıntıyla sürüklenip gideceği kesindi. Yine de Maldrin'e yardım etmeye çalışıyordu. Teknenin kenarına tutunma çabaları

sırasında, bir saniyeliğine yağmurdan sırılsıklam olmuş bir battaniyeye sarılı olan Lhex'i gördü.

"Seni bekledik, kaptan," dedi Maldrin, asılırken. "Rotamıza sadık kaldık, çünkü burda olcaanı biliyoduk. Durum no. hırsla olsun hep paçam kurtarmayı becerdin sen." Dostça Darrick'in omzuna vurdu. "Bizi gurur-landırdın, evlat. Sana yemin olsun bundan sonra anlatçak bissürü hikâyemiz olacak." "Bir şey onu tutuyor," dedi Tomas, Mat'i tekneye çekmeye çalışırken.

"İskelet," dedi Darrick. "Bacağına bırakmıyor." Yaşayan ölü, aniden, ağzı aç bir kurt gibi açık, Tomas'm üzerine sıçradı. Korkuyla hareketlenen Tomas, Mat'i de beraberinde tekneye çekerek, geriye kaçtı. Maldrin, sanki mutfaktan tabak almış gibi sakince, çekicini alıp iskeletin kafasını par-

çaladı. Hareke tsizleş en yaratığın elleri çözüldü ve beyaz köpüklü suların arasına dalıp kayboldu.

Darrick'in göğsü, aldığı derin nefeslerle inip kalkıyordu. "Nehir iskeletlerle dolu. Bizi takip ediyorlardı. Yüzemiyorlar ama teknenin çapasını bulurlarsa..." Tekne aniden sallandı ve akıntıya yan döndü. Dengesi bo.zulan tekne, vahşi bir aygır gibi zıplıyor, içindeki denizcileri bez bebekler gibi bir o yana, bir bu yana savuruyordu.

"Bir şey ipi tutuyor!" diye bağırdı denizcilerden biri. 147 Maldrin, öbür denizcileri yolundan iterek, çizmesinden çıkardığı bir bıçakla çapa ipini kesmeye koyuldu. Sadece kemikten oluşmuş eller, teknenin kenarına tutunmaya çalışıyordu.

Tekne, sanki içine kötü bir ruh girmiş gibi, beyaz köpüklerin arasın-da zıplayıp duruyordu.

"Şu küreklerin başına geçin!" diye bas bas bağırdı Maldrin. İpi kesmiş, kendisi de ortada duran küreklerden birini kapmıştı. " Hepimiz dibi boylamadan şu tekneyi akıntıya çevirin!" Bütün kemiklerinde hissettiği yorgunluk ve nehirde bir oyuncak gibi sallanan tekneyle savaştan Darrick, Mat HuRing'in yanına doğru süründü. "Mat!" dedi.

, Şimşekler çakıyor, Şahin Gagası Dağlarından yankılanan gök gürül-tüleri geceyi dolduruyordu.

"Mat." Darrick, nazikçe Mat'in yüzünü çevirdi. Denizcinin kafası boynunun ucunda, son derece rahatsız edici bir gevşeklikte duruyordu.

Mat'in kafası, Darrick'le yüz yüze gelinceye kadar dönmeye devam etti. Bir sonraki şimşegin lanetli ışığı, denizcinin sonuna kadar açık, siyah gözlerinde parladı. Mat'in başının sağ tarafı kanla kaplıydı ve siyah saçla-rının arasından kemik parçaları çıkıyordu.

"Ölmüş," dedi Tomas, kürek çekmeye devam ederken. "Üzgünüm Darrick. İkinizin ne kadar yakın olduğunu biliyorum." Hayır! Darrick inanmıyordu. İnanmıyordu. Mat ölmüş olamazdı. Akıllı, yakışıklı, esprili Mat. Molalarda uğradıkları meyhanelerdeki kızlara tam olarak ne söy-lenmesi

gerektiğini bilen Mat. Kasabın ağılının çatısında, babasının Darrick'e verdiği cezalar aşırıya kaçtığı zaman, sırtını iyileştirmek için 148

günlerce yanında kalan Mat.

"Hayır," dedi Darrick. Ama inkarı, kendi kulaklarına bile son derece zayıf geliyordu.

Arkadaşının cesedine baktı.

"Çabuk gitmiş gibi," dedi Maldrin, Darrick'in arkasından. "Kafasını kayalara çarpmış olmalı. Ya da belki dövüştüğü o iskelet halletmiştir." Darrick, Mat'in yamaçtan düştüğü sırada kayalara çarpışını hatırladı.

"Ona dokunduğumda anlamıştı öldüğünü," dedi Maldrin. "Yapabilcin bi şey yoktu. Kaptan Tollifer'in verdii görevde hepimiz gitme ihtimalimizi biliyoduk. Kötü şans. Sadece kötü şans." Darrick teknenin ortasına çöktü kaldı. Üzerine yağmur yağıyor, kulakları gök gürültülerini duyuyordu. Gözleri yanıyordu ama kendisine ağlamak için izin vermiyordu. Asla ağlamazdı.

Babası ona, ağlamanın sadece daha fazla acı getirdiğini öğretmişti.

"İblisi gördün mü?" diye sordu çocuk, Darrick'in omzuna dokuna-rak.

Darrick cevap vermedi. Mat'in ölümünü fark ettiği o kısacık anda, Kabraxis'i düşünmemişti bile.

"İblisi gördün mü?" diye sordu Lhex, tekrar. "Arkadaşın için üzgü-

nüm. Ama bilmek zorundayım." "Evet," diye cevapladı Darrick, yaralı gırtlığından gelen bir sesle.

"Evet, iblis oradaydı.

Bütün bunların sebebi o. Mat'i kendi elleriyle de öldürebilirdi. O ve o rahip." Denizcilerin bir kısmı, iblisten söz edilince, iyi şans muskalarını tuttular. Maldrin'in bağıra çağıra verdiği emirlerle kürek çekiyorlardı ama bu sadece teknenin yönünü ayarlamak içindi. Akıntı zaten onları götürü-

yordu.

Akıntının ucunda, nehrin iteklediği çapa zincirine karşı koymaya ça-lışan tek bir gemiden ışıklar yayılıyordu. Kaptan 149 Raithen'in mürettebatı, bir daha hiç gelmeyecek olan kaptanlarını bekliyorlar, diye düşündü Darrick.

Darrick, kendini iyice yoğunlaşan yorgunluğuna ve duygularına bı-

raktı. Babasının attığı dayaklardan iyileşirken Mat'in kendisine yaptığı gibi, sanki yağmurdan ve fırtınadan arkadaşını korumak istercesine, Mat'in cansız vücudunun üzerine uzandı. Darrick, Mat'in üzerindeki kan kokusunu aldı. Bu, ona, babasının evinden hiç eksik olmayan kan kokusunu hatırlatmıştı.

Bitkin denizci, farkına bile varmadan kendisini bekleyen karanlığa gömüldü. Ve bir daha geri dönmek istemedi. n biiv Barrick, Yalnız Yıl-dız'daki hamağına uzanmış, ellerini ensesinde birleştirmiş yatıyor, iki gecedir gördüğü kabusları düşünmemeye çalışıyordu. Rüyalarında Mat hâlâ hayattaydı ama Darrick hâlâ Hillsfar'daki evinde, ebeveynleriyle yaşıyordu. O evden ayrıldığından beri Darrick, hiç geri dönmemişti.

Kasabadan ayrıldığı günden bu yana Mat, Westmarch Donanmasından izinli olduğu zamanlarda, özel günlerde bir ticaret gemisine muhafız olarak kaydolup ailesine ziyarete giderdi. Darrick, Mat'in evini asla istediği kadar sık ziyaret edemediğini düşünüyordu. Ama Mat çok zamanları ol-duğuna inanırdı hep. Mat'in doğasıydı bu: hiç bir şey için acele etmez ama her şeyi vaktinde ve yerinde yapardı. Artık Mat, bir daha evine gitmeye-cekti.

Darrick, kontrolü ele geçirmeden acısını bastırdı. Kendi üzerindeki kontrolü kaya gibi sağlamdı. Çok dikkatle kurmuştu onu. Babasından da-

yak üstüne dayak, küfür üstüne küfür yedikçe kontrolünü kuvvetlendir-miş, nihayet bir demircinin 151 örsü kadar sağlam hale getirmişti.

İki gece önce yaptığı tırmanıştan dolayı sırtı, boynu, omuzları hâlâ ağrıyordu. Kafasını çevirip lombozdan dışarıya, VWestmarch Körfezinin mavi yeşil parlayan sularına baktı. Işığın okyanusa vuruşundan öğlen ol-duğunu anladı. Vakit neredeyse gelmişti.

Hamağında yatıp kısa nefesler alıp vererek, kendini kontrol etmeye, içindeki sesi bastırmaya çalıştı. Koyduğu onca sınıra rağmen, acısı taşacak gibiydi. Kalp atışlarını saymayı denedi. Nabızı kafasında yankılanıyordu ama saniyeleri sayarak beklemek zordu. En iyisi uyuşmaktı. Hiç bir şeyin kendisine dokunmayacağı bir uyuşukluğa dalmak.

Sonra güverte borusunun tiz ama okyanusun monoton dalgaların üzerinde kulağa hoş gelen sesi duyuldu. Mürettebat çağırılıyordu.

Darrick gözlerini kapatıp hiç bir şey düşünmemeye, hiç bir şey hatırlamamaya çalıştı. Ama babasının hayvanları öldürmeden önce içine koyduğu, ahırın, tavan arasındaki samanların küflü kokusu geliyordu burnuna. Darrick farkına varmadan, dokuz yaşındaki Mat HuRing, kendisine fazlasıyla büyük gelen kıyafetlerin içinde, çatıdan tavan arasına atladı.

Çocuk, mezbahaya bağlı ahırın yanındaki tütsü evinin bacasına tırmanmış

ve içeri girene kadar çatıda yürümüştü.

Selaf dedi Mat, bol gömleğinin ceplerinden biraz peynir ve birkaç elma çıkararak. Dün ortalarda görünmedin. Ben de seni burda bulcaamı düşündüm.

Darrick utancından ve vücudunun her yerini saran morluklardan dolayı, Mat'e kızgın gibi görünüp başından atmayı düşünmüştü. Ama sesini alçak tuttuğu zaman inandırıcılığı !52 kayboluyordu. Sesini yükseltmek, babasının duyması ve burada kendinden başka birinin olduğunu, cezalandırılmasını başka

birinin daha gördüğünü anlaması demektir. Bu olmasına izin verilemeyecek bir şeydi. Mat getirdiği elma ve peynirleri ortaya yayıp biraz da şaka yollu, soluk bir çiçek çıkartınca, Darrick rolünü devam etti-rememiş, utancı bile açlığının gerisinde kalmıştı.

Eğer babası böyle zamanlarda Mat'in ziyaretlerini öğrenseydi, Mat'i bir daha asla göremeyeceğini biliyordu.

Darrick gözlerini açıp lekesiz tavana baktı. Tıpkı şimdi olduğu gibi, Mat'i bir daha asla göremeyecekti. Darrick, işler aşırıya gittiği zaman kendini korumak için kullandığı uyuşukluk örtüsüne büründü. Bu üzerine bir zırh gibi uyuyor, her parça bir diğerini tamamlıyordu. İçinde hiç zayıflık kalmamıştı.

Düdüğün tiz sesi tekrar duyuldu.

Aniden subay kamarasının kapısı açıldı.

Darrick bakmadı. Her kim geldiyse kendi iyiliği için çekip gidebilirdi.

"Bay Lang," dedi güçlü ve buyurgan bir ses.

Darrick etrafına diktiği duvarlara yıkıp kaybından doğan acısını da aşan bir hızla, hamağından sıçrayıp geminin dalgalarla sallanmasına rağ-

men, iki ayağının üstüne düştü ve hazır ola geçti. "Emredin, efendim,"

dedi Darrick, aceleyle.

Kaptan Tollifer girişte duruyordu. Kırklarının sonunda, uzun boylu, sağlam yapılı bir adamdı. Tertemiz tıraş edilmiş yüzünü kalmuzun favori-leri çevreliyordu. Kaptan saçlarını uygun bir biçimde geride toplamış, yeşil renkli altın işlemeli Westmarch Donanma üniformasını giymişti. Elinde uçları kıvrık bir şapka vardı. Çizmeleri yeni cilalanmış fildişi gibi parlıyordu.

"Bay Lang," dedi kaptan, "son zamanlarda kulaklarınızı kontrol et-tirdiniz mi?" "Bir süredir hayır, efendim," dedi Darrick, esas duruşunu bozmadan.

"O zaman tavsiyem, Kutsal Işık izin verirse yarından sonra VWestmarch limanına girdiğimizde, bir doktora gidip bakırmanız olacaktır."

"Elbette, efendim" dedi Darrick. "Emredersiniz, efendim." "Bunu söyle-memin sebebi, Bay Lang," dedi Kaptan ToUifer, "benim herkes güverteye borusunu duymuş olmamdır." "Evet, efendim. Ben de duydum." Tollifer, tek kaşını sorgularcasına kaldırdı.

"Bundan beni affedilebileceğimi düşünüyordum, efendim," dedi Darrick.

"Emrimdeki adamlardan biri için yapılan bir cenaze töreni bu," dedi Tollifer. "Görevini yaparken cesurca ölen bir adam için. Kimse bu tören-den affedilemez." "Kaptanımdan özür diliyorum ama,"

dedi Darrick,

"ben, Mat HuRing arkadaşım olduğu için affedileceğimi düşünmüştüm."

Onu öldürten bendim.

"Bir arkadaşın yeri, arkadaşının yanındır." Darrick, içinde de aynı şekilde hissetmesinden dolayı memnun olarak, sesini soğuk ve uzak tuttu.

"Onun için yapabileceğim bir şey kalmadı. Orada yatan vücut Mat HuRing

değil." "Onun için ayakta durabilirsiniz, Bay Lang," dedi kaptan, 'izleyenlerin ve arkadaşlarının önünde. Bay HuRing'in bunu yapmanızı bekleyece-

ğini düşünüyorum. Tıpkı sizinle bu konuşmayı yapmamı da benden bekleyeceği gibi." "Evet, efendim.

"O zaman temizlenmenizi," dedi Kaptan Tollifer, "ve olabildiğince hızlı davranarak uygun bir şekilde hazırlanmanızı istiyorum." "Emredersiniz, efendim." Kaptana olan saygısına ve pozisyonunun hassaslığına rağmen,

men, aklıma gelen kırıcı tepkileri zorlukla kontrol etti, Darrick. Mat'e olan kederi kendisine aitti; Westmarch Donanmasına ait bir mal değildi.

Kaptan sırtını döndü ama tam çıkacakken durdu. Darrick'e içtenlikle bakarak konuşmaya başladı. "Ben de pek çok arkadaşımı kaybettim, Bay Lang. Bu hiç bir zaman kolay bir şey değildir. Bu törenleri yapmamızın sebebi hayatımıza uygun bir şekilde devam edebilmektir.

Onları unutmaktan bahsetmiyorum. Ama kendimize ölüm diye bir sonun olduğunu hatırlatmak ve onlar için kalbimizde sonsuz bir yer ayırmaktan bahsediyorum. Bu dünyaya hiç unutulmaması gereken pek az sayıda adam gelir. Bay HuRing bunlardan biriydi; ben onu tanıdığımdan ve beraber hizmet ettiğimden dolayı kendimi ayrıcalıklı hissediyorum.

Yukarıda bunları söylemeyeceğim. Gemimde standartlara ve prosedürlere katiyetle uyduğumu biliyorsunuz. Ama yine de sizin bunu bilmenizi istedim." "Teşekkürler, efendim," dedi Darrick.

Kaptan şapkasını basma geçirdi. "Size hazırlanabilmeniz için mantıklı bir süre vereceğim, Bay Lang. Lütfen, dakik olun." "Emredersiniz, efendim." Darrick kaptan giderken içindeki acının taşarak, bunca zamandır

içinde kapalı tuttuğu tüm öfkesini kendine çeken bir kızgınlığa dönüştü-

ğini hissediyordu.

Titreyerek gözlerini kapattı. Sonra tuttuğu nefesini bıraktı ve duygularını içine kilitledi.

Gözlerini açınca, kendine hiç bir şey hissetmediğini söyledi. Kendini mekanikleşmiş gibi

hissediyordu. Eğer bir şey hissetmezse, acı da hissetmezdi. Bunu ona babası öğretmişti.

Darrick düşünmeden, hatta o geceden kalan ağrı ve acıları bile göz ardı ederek, hamağının ayak ucundaki sandığını açtı. Tauruk'un Limanındaki geceden beri aktif göreve verilmemiş 155 ü. Yapacak bu kadar şey varken yatması beklenmeyen Maldrin hariç, oraya gidenlerin hiç birine görev verilmemişti.

Darrick, temiz bir üniforma seçti, usturayla kendini fazla yaralama-dan tıraş oldu ve giyindi.

Yalnız Yıldız'da üç tane daha subay vardı; kendisi bunların en kıdem-lisiydi.

Törenlerde giymeleri emredilen beyaz eldivenleri ellerine geçirerek güvertede yürürken, kendisine bakan adamlara süzdü. Tamamen taraf-sızdı, dokunulmazdı. Bu gün onda bir şey göremeyeceklerdi, çünkü görü-

lecek hiç bir şey yoktu. Soğuk selamlarını profesyonelce aldı.

Öğlen güneşi Yalnız Yıldız'ın üzerinde parlıyordu. Işık, mavi yeşil su-da beyaz köpüklerin arasında mücevher gibiydi. Gemi, korsan kaptanının öldüğü ve bir iblisin inanılmaz bir biçimde dünyaya geri döndüğü haberle-

rini taşıyarak Westmarch'a doğru ilerlerken, tepelerindeki halat ve yelkenler, rüzgarda gıcırdayıyordu. Yalnız Yıldız mürettebatı, kurtarma takımı geri döndüğünden beri başka bir şey konuşmuyordu. Darrick çok yakında bütün Westmarch'ın bu haberle çalkalanacağını biliyordu. İmkansız ger-
çekleşmişti.

Darrick, denizcilerin önünde, diğer üç subayın yanındaki yerini aldı.

Her üçü de kendinden gençti. Bir tanesi daha yirmisine bile gelmemişti ama babası ona bir mevki satm aldığı için, yönetmeyi şimdiden öğrenmiş-

ti.

Geminin sancak tarafındaki parmaklıklar üzerinde dengelenmiş tah-tanın üstünde yatan Mat'in bayrakla örtülmüş vücudunun yanında dururken, Darrick'in içine bir anlık hüznün saplandı. Buradaki subayların hiç biri bu mevkilerini hak etmemişti. Hiç biri Mat gibi bir denizci değildi. Darrick, kendisine bu teklif yapıldığında kabul etmiş, kendi kariyerini sürdürmeyi seçmişti. Ama Mat bunu asla yapmamıştı. Kaptan Tollifer, Darrick'in anlayamadığı bir sebepten, Mat'e hiç bir zaman bir mevki sunmamıştı.

Böyle bir rütbe yükseltimi, hele aynı gemideyken kolay kolay yapılmazdı. Ama Kaptan Tollifer tam da bunu yapmıştı.

Darrick'in yanındaki rütbeliler, kaptanın bir emrini yerine getireme-dikleri ya da tam olarak

yapamadıkları sebebiyle, lostromonun kırbacım hiç tatmamışlardı. Darrick, hem kırbacı, hem de aşağılamaları, babasının kendisini eğittiği sabırlılıkla taşımıştı. Emir altında bile olsa, savaşta yönetimi ele almaktan asla çekinmemişti. Başlangıçta bu davranışları yüzünden bol sayıda kırbaç yemişti. Zorlu kaptanlar emirlerinin yorumlanma-

sından hoşlanmazlardı. Ama Kaptan Tollifer'in emri altında Darrick, kendini bulmuştu.

Mat hiç bir zaman bir rütbe takmaya uğraşmamıştı. Denizcilerin zorlu hayatını seviyordu.

VWestmarch Donanmasındaki gemilerde geçirdikleri zaman süresince Darrick, hep Mat'e göz kulak olduğunu düşünmüştü. Şimdi, arkadaşı-

nın üstü örtülmüş bedenine bakınca Mat'in hiç bir zaman denize merakı olmadığını anlıyordu.

Ne yapardın? Ben seni çekiştirip buraya getirmeseydim, nerede olurdun? Sorular Darrick'in kafasında sakın bir rüzgarda süzülen martılar gibi uçuyordu. Darrick soruları kafasından uzaklaştırdı. Kendisinin acı ya da karışıklığın pençesine düşmesine izin vermeyecekti.

Andregai, kıçta, Kaptan Tollifer'in yanında mızıka çalıyordu. Rüzgar, kaptanın askeri pelerinini uçuruyordu. Kralın yeğeni Lhex, kaptanın yanında ayaktaydı. Mızıka son hüznü notasını da çaldıktan sonra kaptan, ciddiyetle Mat HuRing'in hizmetlerinden, VWestmarch Donanmasına bağ-

lılığından ve kralın yeğenini kurtarmak için hayatını vermesinden övgüyle söz etmeye başladı. Gerçeklerin dile getirilmesine rağmen sunum son derece soğuk, neredeyse karakersizceydi. 157 Darrick, sözcüklerin uğul-dayışını, bir kaç parça ekmek kırıntısı için Yalnız Yıldız'm peşinden uçuşan martıların çağrısını dinledi. Kralın yeğenini kurtarıırken öldürülmüş. Ama öyle olmadı ki. Mat bir aptallığın peşinden koştuğu ve benim için endişelendiği için öldü. Onu öldürten bendim.

Darrick, etrafındaki mürettebata baktı. İki gece önceki olayda, sadece Mat ölmüştü.

Mürettebatın bir kısmı, Maldrin gibi, sadece kötü şans olduğuna inanıyor olabilirlerdi. Ama Darrick, bir kısmının, mağarada fazla uzun kalarak, Mat'in ölümüne sebep olduğunu düşündüğünü biliyordu.

Kaptan Tollifer konuşmasını bitirdikten sonra, mızıka tekrar çalmaya başladı ve hüznü melodi güvertede yankılandı. Maldrin, sadece yokla-malarda ya da Westmarch'ta demirliyken giyilen denizci beyazlarının içinde, Mat'in bayrakla örtülmüş vücudunun yanına geldi. Beş denizci ona katıldı.

Mızıka tekrar çalmaya başladı. Bu, ölenlere iyi şans dileyen bir veda melodisiydi.

Darrick'in ziyaret ettiği denizcilikle alakası olan her bölgede bilinirdi.

Mızıka sesi durunca Maldrin, yaşlı, gri gözlerinde bir soruyla Darrick'e baktı.

Darrick tüm gücünü topladı ve başıyla, güçlkle görülecek bir onay verdi.

"Pekala çocuklar," diye fısıldadı Maldrin. "Sakince ve toplaaabilceiniz tüm saygıyla yapıyorsunuz bunu."

İkinci kaptan ve ikisi kendinden tarafta, üçü karşısında beş denizci tahtayı tutup ekseni üzerinde kaldırmaya başladı-

lar. Maldrin bayrağı sıkı sıkıya tutuyordu. Denize verilen ölümlerini örtüyor olabilirdi ama bir bayrak asla bırakılmazdı.

Darrick ve diğer subaylar hep beraber sancak tarafına döndüler. Ya-rım saniye sonra diğer denizciler de bunu yaptılar. Hepsi pür dikkat bekliyordular.

"Vestmarch için ölen herkes bilmelidir ki," dedi kaptan, "Vestmarch onun için yaşamaktadır." Mürettebat ve diğer subaylar, ezberden tekrarladılar sözcükleri.

Darrick hiç bir şey söylemedi. Taş gibi bir sessiz, içinde ateşini köz-leştirmiş bir biçimde seyretti. Mat'ın kefenleşmiş vücudu, bayrağın altından kayıp geminin yanından dalgaların arasına düşerken hiç bir şey hissetmiyordu. Kefenin ayaklarına bağlanmış ağırlıklar, bedeni mavi yeşil suyun dibine çekti. Beyaz kefen bir süreliğine Mat'ın vücudunun görünür kalmasını sağladı.

Sonra, gemi yoluna devam ederken, o da gözden kayboldu.

Güverte düdüğü törenin bittiğini duyurdu. İnsanlar dağıldılar.

Darrick, geminin ilk başlarda kendini son derece hasta eden yükselip alçalmasını fark etmeden, küpeşteye doğru ilerledi. Okyanusa bakıyor ama onu görmüyordu. Babasının ahırındaki küflü saman ve kan kokusu, onu gemiden ve denizden alıp götürmüştü. Babasının onu cezalandırmak için kullandığı deri kırbacın darbeleri kalbini acıtıyordu, sonunda babası sadece Darrick'e vurduğu yumruklarla rahatlar olmuştu.

Darricki kendisi kapattı. Yüzüne vuran, saçlarını karıştıran rüzgarı bi-le hissetmiyordu...

Hayatının büyük kısmını uyuşmuş olarak yaşamıştı. Hatası bunu de-

ğiştirmek olmuştu.

Darrick ortak bir masada yenmesini gerektireceği ve bunun da ce-vaplamakla uğraşmak istemediği sorularla karşılaşmak olduğunu bildiği

için, bütün gün hiç yemek yememişti. Gece olunca geminin mutfağına indi. Aşçı, genellikle gece nöbetçi 159 leri için, kısık ateşin üstünde bir kap yemek bırakırdı.

Darrick, genç aşçı yamağını mürettebatın yemek yediği masada uyuklatken yakaladı.

Masaya konan ince teneke tabağın sesiyle sıçrayan yamak, sanki hep o işle uğraşmış gibi, masayı silmeye koyuldu.

Darrick, genç adamın utancını ve lakayıtlığının rapor edilme ihtimalinden duyduğu korkuyu göz ardı ederek, konuşmadan, aşçının hazırladığı kara ekmekten kaim bir dilim kesti.

Sonra kendine bir kupa yeşil çay doldurdu. Bir elinde çay, bir elinde teneke tabağının içindeki yemeğe batırılmış ekmele güverteye tırmandı.

Yukarıda, geminin ortasında durup yelkenlerden gelen, gıcırtiları dinledi. Kaptan Tollifer taşıdıkları haberlerin öneminden ve açık sularda olmalarından dolayı, yelkenler fora gidilmesini emretmiş, uygun rüzgarı yakalamıştı. Yalnız Yıldız, okyanusun yüzeyim kaplayan, ay ışığının öpü-

cükleriyle parlayan dalgaların arasından süzülüyordu. Geminin etrafındaki sularda, arada sırada, gece fenerlerin yansımalarından başka ışık parıltıları geçiyordu.

Darrick, sallanan güvertede deneyimli bir şekilde ayakta durup yemeğini atıştırmaya koyuldu. Tabağı çay kupasının üstüne koymuş bir elinde tutuyor, diğer eliyle de yiyordu.

Ekmeği yemeğin içine banmış, yumuşamasını bekliyordu. Aksi takdirde sonsuza kadar sürecek bir çiğneme operasyonuna maruz kalacaktı.

Yemek, balık ve karidesten yapılmış, içine koca koca patates parçaları doğranmış ve doğudan gelen baharatlarla karıştırılmıştı.

Gecenin rüzgarıyla soğumasına ve Darrick'in ekmeğini içine batırılmış

olmasına rağmen, ağzı yakacak kadar sıcaktı.

Darrick, Mat'le beraber tuttuğu gece nöbetlerini düşünme 160 me-ye çalışıyordu. Mat heyecanla, birilerinden duyduğu ya da . kendi uydurduğu imkansız hikâyeler anlatır, sonra da gerçek olduklarına yemin ederdi. Bu, Mat için bir eğlenceydi; uzun, sessiz gecelerde Darrick'in geride, Hillsfar'da bıraktıklarını düşünmesini engelleyip uykuyu kovalamak için yaptığı bir şeydi.

"Arkadaşın için üzgünüm," dedi durgun bir ses.

Darrick, duygularından bu kadar uzaklaşmışken, Lhex'in sesini duyduğuna hiç şaşırmadı.

Ağızına attığı son ekmele parçasını ve aşını çiğnemeye devam ederek denize bakmayı sürdürdü.

"Dedim ki..." diye başladı çocuk, sesini biraz daha yükselterek.

"Seni duydum," diye kesti Darrick.

Aralarında rahatsız edici bir sessizlik oldu. Darrick, dönüp çocuğa bakmadı bile.

"Seninle iblis hakkında konuşmak istiyordum," dedi Lhex.

"Hayır," diye cevapladı Darrick.

"Ben kralın yeğeniyim." Çocuğun sesi biraz sertleşmişti.

"Ama yine de kral değilsin, değil mi?" "Ne hissettiğini anlayabiliyo-rum." "İyi. O zaman nöbet tutarken huzurumu kaçırmadan hoşlanmayı-

şımı da anlarsın." Çocuk, Darrick'in gittiğini düşünmesini sağlayacak kadar bir süre sessiz kaldı. Darrick, sabah kaptana yaptığı saygısızlıktan dolayı başına bela açabileceğini biliyor ama bunu önemsemiyordu.

"Sudaki o ışık parçaları ne?" diye sordu Lhex.

Darrick, yıllar boyunca en ufak duyguların bile üst üste binip bir çığ

gibi büyüyebileceğini ve kendisini, kontrolünü kaybetmesine sebep olan o duygular kısılcasına sokabileceğini öğrenmişti. Bu yüzden son derece rahatsız olarak ve hiç bir duyguyu kabul etmeden çocuğa döndü. "Sen niye hâlâ ayak ,v tasın, evlat?" 161 "Uyuyamadım." Çocuk yalınayak, üzerinde kaptandan aldığı belli olan pijamalarıyla güvertede duruyordu.

"O zaman git, başka bir şeyle eğlen. Benim üzüntümle de Lhex, üşüdüğünü belli eden bir hareketle, kollarım vücuduna sardı. "Yapamam.

"İblisi gören tek kişi sensin." Hayatta kalan tek kişi, diye düşündü Darrick.

Ama daha ileriye gitmeden hemen düşüncelerini kontrol etti. "O mağarada başka adamlar da vardı." "Hiç biri orada senin gördüklerini görecek kadar uzun kalmadılar." "Gördüğüm şeyleri bilmiyorsun." "Kaptanla ko-nuşurken ben de oradaydım. Bildiğin her şey önemli." "Peki, bu seni niye ilgilendiriyor?" diye sordu Darrick.

"Ben Zakarum Kilisesinin bir rahip olarak eğitildim ve hayatım boyunca Kutsal Işığı izledimr İki yıl sonra da tam bir rahip olacağım." "Şu

anda bir çocuktan başka bir şey değilsin," diye azarladı Darrick. "O zaman da bir çocuk olacaksın. Vaktini çocukça şeyler düşünerek geçirmelisin."

"Hayır," dedi Lhex. "Benim tutkum iblislerle savaşmak, Darrick Lang. Senin hiç tutkun yok mu?" "Karnımı doyurabilmek için çalışıyorum," dedi Darrick, 've hayatta kalmak için. Ve sıcak bir yatakta uyuyabilmek için."

"Ama yine de bir subaysın. Takdir edilecek bir biçimde, yapılması oldukça zor olan bir şey yapıp rütbe almışsın. Tutkusu, ihtirası olmayan biri böyle bir şeyi başaramazdı." "2 Darrick suratını ekşitti. Görünüşe göre Lhex'in kralın yeğeni olması, Kaptan Tollifer'i oldukça etkilemişti.

"Ben iyi bir rahip olacağım," diye belirtti çocuk. "İblislerle dövüş-

mek için de onları tanımam gerektiğini biliyorum." "Bunların benimle hiç bir ilgisi yok," dedi Darrick. "Kaptan Tollifer raporumu krala teslim ettiği anda benim işim bitecek." Lhex küstahça süzdü Darrick'i. "Öyle mi?"

"Aynen öyle." "Bana bir arkadaşının ölümünün intikamını almadan dönüp gidecek bir adam gibi geliniyorsun." "Peki, sence Mat'in ölümü için kimi suçlamahyım?" dedi Darrick.

"Arkadaşını Kabraxis öldürdü," diye cevapladı Lhex.

"Sana tek istediğimizin gitmek olduğunu söyledikten ve sen bizi oraya gitmeye mecbur ettikten sonra," dedi Darrick, sert bir sesle. "Ben mağaradan çıkmakta acele etmedikten ve iskeletlerden yeterince hızlı kaçamadıktan sonra." Öfkeyle başrp.1 salladı. "Hayır. Eğer Mat'in ölümü için suçlanacak birileri varsa, bu sen ve benim." Çocuğun yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Eğer beni suçlamak istiyorsan, Darrick, bunu yapmakta serbestsin." Darrick, son derece savunmasız kalmış, sarsılan duygularının kontrolünden çıkmasını güçlükle engelliyordu. Bu karanlık gecede karşı-

sında dikilmiş duran çocuğa hayretler içinde baktı. "Seni suçluyorum,"

dedi Darrick. Lhex bakışlarını çevirdi.

"Eğer iblislerle savaşmayı seçersen," diye devam etti Darrick, içindeki acımasızlığa boyun eğerek, "kısa bir hayatın olur. En azından uzun boylu planlar yapmaktan kurtulursun." "İblislere karşı savaşılmak," diye fısıldadı çocuk. 163 "Benim gibi insanlarla değil," dedi Darrick. "Ordusu-nun başında bir kral ya da ordularının başındaki kralların işi bu. Benim gibi bir denizcinin değil." "İblisi gördükten sonra yaşamaya devam ettin," dedi Lhex. "Bunun bir sebebi olmalı." "Şanslıydım," dedi Darrick. "İblislerle karşılaşan insanların çoğunda böyle şans olmaz." "İblislerle rahipler ve savaşçılar savaşır," dedi Lhex. "Efsaneler o kahramanlar olmasaydı, Diablo ve kardeşlerinin hâlâ bu dünyada dolaşıyor olacağını söylerler."

"Kaptan Tollifer'e raporumu verdiğim de sen de oradaydın," dedi Darrick.

Çocuk, Kaptan Tollifer'in yanında bile sıfatının ağırlığını kullanmaya çekinmemiş, o da istemeye istemeye, bir gün önceki toplantıda Lhex'in bulunmasına izin vermişti. "Bildiğim her şeyi biliyorsun." "Seni inceleyebile-cek olan kahinler var. Bazen bir kişinin etrafında çok kuvvetli büyüler yapılırsa, o kişide bu büyülerin bir izi kalır." "İncelenmek istemiyorum,"

diye karşı çıktı Darrick. Denizdeki parıltıları gösterdi.

"Bunların ne olduğunu sormuştun." Lhex dikkatini okyanusa verdi ama yüzündeki ifadeden, tartışmaya devam etmeyi tercih ettiği belli oluyordu.

"Bunların bazıları," dedi Darrick, "ateş kuyruklu köpekbalıklarıdır.

Bu ismi, böyle parladıkları için almışlardır. Işık, gece beslenenleri köpekbalıklarının ulaşabileceği bir mesafeye kadar yaklaştırır. Diğer ışıklar ise Ay Gülü'denizanelarıdır. Onlarda, dikenli dokunaçları arasına düşecek

kadar şanssız olan insanları felç edecek bir zehir vardır. Deniz hakkında bir şey öğrenmek istersen sana öğretebileceğim çok şey var.

Ama iblislerden bahsetmek istiyorsan ben yokum. Onlar hakkında öğrenmek istediğimden çok daha fazlasını öğrendim." Yelkenler değişen rüzgarla bir an gevşeyip, tekrar duldular.

Darrick aşın tadına baktı. Soğumuştı.

"Arkadaşının ölümünden Kabraxis sorumlu," dedi Lhex, sessizce.

"Bunu unutmayı asla başaramayacaksın. Sen hâlâ bu işin bir parçasısın.

Belirtileri gördüm." Darrick ufladı. Aynı anda kendini hem köşeye sıkışmış, hem korkmuş, hem de öfkeli, tıpkı babasının dükkanında, babası ona sinirlenmeyi seçtiği zaman hissettiği gibi hissediyordu.

Tüm çabasıyla kendini uzaklaştırmaya çalışarak, kontrolünü sağlayana kadar bekledi. Sonra, istediği kadar kralın yeğeni olsun, öfkesinin bir kısmını çocuğa boşaltmak üzere döndü.

Arkası boştu. Ay ışığında güverte, yelkenlerin ve halatların gölgelediği, çizgili, gümüş bir ışıkla parlıyordu. Darrick öfkeyle geri dönüp elindeki tabağı ve kupayı denize fırlattı.

Bir Ay Gülü denizanası, teneke tabağı yakaladı. Dikenlerini tabağa geçirmeye çalışırken, üzerinde yıldırımlar oynadı.

Sancak küpeştesine geçen Darrick, bütün ağırlığıyla parmaklıklara dayandı. Aklında iskeletin Mat'in üzerine atlayışı ve yamaçtan aşağı uçuş-

ları belirdi. Sonra taştan duvara çarptıklarında çıkan kemik kırılma sesleri geldi kulağına. Darrick'in vücudu birdenbire buz gibi terle kaplandı. Baba-

sının dükkanında geçirdiği günler dolmuştu aklına. Oraya asla dönmeyecek-ti. Ne vücuduyla ne de düşünceleriyle. n ikj arrick, Tüccarlar Mahallesi ve Liman Sokağının bir kaç blok ötesindeki Şaşı Sal Meyhanesinde, arkalar-daki masalardan birine oturmuştu. Meyhane, kavga arayan huysuz denizcilerin ve şanssız olanların, yeni bir iş bulup tekrar denize açılmadan önce uğradıkları batakhanelerden biriydi. Burası yemeklerin fazla incelenme-mesi ve fahişelerin olduklarından daha güzel görünmeleri için fenerlerin hep kısık ışıkta yandığı yerlerdendi.

VWestmarch'a para limanlardan, mal alıp satan tüccarların şişman keselerinden ve denizcilerle liman işçilerinin gösterişsiz ceplerinden gelirdi. Para önce liman ve iskelelerdeki dükkanlara saçılır, çoğunlukla da oralarda kalırdı. Bu paranın çok az bir kısmı dükkanların arkalarındaki işlere, iyi ve iyi olmayan hanlara kayardı.

D Şaşı Sal'm kapısında, güneşten solmuş levhası asılıydı. Levhada, dumanı üstünde bir midyede sunulan, kızıl saçlı, balık eti bir kadın vardı.

Kadının üzerinde, mahrem yerlerini örten upuzun saçlarından başka bir şey yoktu. Meyhane, limanın karşısındaki tepenin kenarına yapılmış, daha eski binaların devamındaki çürük mekanların arasındaydı. Westmarch ve liman kurulup genişlediğinden beri, deniz kenarındaki binaların çoğu yıkı-

İp tekrar yapılmıştı.

Sadece usta esnaflar tarafından desteklenen bir kaç eski bina, yol tayini için yıkılmamıştı.

Ama altının çoğunu toparlayan bu işlerin ardında, aylık ödemelerini ve kralın vergilerini kıl payıyla ödeyip dükkanını açık tutmaya çalışan, dar görüşlü tüccarlar ve meyhane sahipleri vardı. Ayakta kalabilmelerinin tek

sebebi, sıkışık zamanlarında yanlarında olan işsiz denizci ve liman görevli-leriydi.

Şaşı Sal, alışık olmadığı bir kalabalıkla, tepeleme doluydu. İki grup arasındaki, kökü eskilere dayanan düşmanlıktan dolayı, denizcilerle liman işçileri birbirlerinden ayrı oturuyorlardı. Denizciler liman işçilerini, denize çıkabilecek cesaretleri olmadığı için; liman işçileri de toplumun bir parçası olmadıkları için denizcileri aşağı görürlerdi. Ama her iki grup da son günlerde ortaya çıkan paralı askerlerden uzak duruyordu.

Yalnız Yıldız, Westmarch'a geleli dokuz gün olmuştu. Halen yeni emirleri bekliyordu.

Darrick masada tek başınaydı. Gemiye yalnız terk etmişti. Yalnız Yıldız'daki adamların çoğu, Mat'ten dolayı onunla olurlardı. İyi bir espri ve hikâye dağarcığıyla kutsanmış Mat, nerede olursa olsun arkadaşsız ya da içecek bir kupa birasız kalmazdı.

Mürettebattan kimse Darrick'le vakit geçirmeye çalışmamıştı. Bunda, kaptanın mürettebatla bir subay arasındaki dostluğu tasvip etmeme-sinin yanında, Darrick'in hiç bir zaman iyi bir muhabbet adamı olmamasın da etkisi vardı. Ve şimdi, Mat de ölünce, Darrick yanında kimseyi istemiyordu.

Darrick geçen dokuz günde, kendisini kolları arasına al 167 rnak isteyen pek çok kadından biriyle yatmak yerine, gemide kalmış, zamanını Şaşı Sal gibi batakhanelerde geçirmişti.

Normalde, Mat onu daha neşeli hanlara sürükler, ya da Westmarch'm önemsiz politikacılarının düzenlediği eğlencelere davet ettirirdi.

Mat, bir şekilde, Darrick'in paylaşmadığı bir zevk olan VWestmarch müzelerini, sanat galerilerini ve kiliseleri dolaştığı sıralarda, bu insanların bazı-

larının eş ve metresleriyle tanışmıştı. Darrick, katıldığı partileri bile can sıkıcı buluyordu.

Darrick, yine baharatlı şarabının dibini bulmuştu. Kendisine hizmet eden kadına bakındı.

Kadın, kendisinden üç masa ötede, yapılı bir paralı askerinin kollarının arasında oturuyordu.

Kahkahası Darrick'e çok müstehcen gelmişti ve denizci kontrol edemediği bir öfkenin içine doğduğunu fark etti.

"Kız," dedi sabırsızca, teneke maşrapasını, üstü çiziklerle dolu masaya vurarak.

Kaltak kıkırdayarak ve hem baştan çıkartıcı olan, hem de kendini askerin kollarından kurtaran bir iteklemeyle ayağa kalktı. Kalabalık odayı geçip Darrick'in maşrapasını aldı.

Paralı asker grubu, Darrick'e kaşlarını çatarak bakıp alçak bir tonda kendi aralarında konuşmaya başladılar.

Darrick adamlara önem vermeden, sırtım arkasındaki duvara yasladı. Böyle barlara sayılamayacak kadar çok gitmiş, böyle adamların binler-cesini görmüştü. Normalde, Kaptan Tollifer'in mürettebattan kimsenin tek başına içmeyeceğini belirten kesin emirlerinden dolayı, etrafında bir kaç kişi daha olurdu. Ama bu defa, limana demirlediklerinden beri Dar

rick, hep tek başına içmiş, gün ağarmadan ya da erken nöbetlerinden biri başlamadan önce de gemiye dönmüştü.

Kadın Darrick'e dolu bir maşrapa getirdi. Darrick, pek de beğeni ka-zanmayan, basit bir bahşişle kadına parasını verdi. Normalde Mat, bütün kadınların kalbini çalan cömert bahşiş, ler dağıtırdı. Bu gece, Darrick önemsemiyordu. Tek istediği, buradan gidene kadar maşrapasının dolu tutulmasıydı.

Dikkatini, önünde duran tahta servis tabağındaki soğuk yemeğe çevirdi. Yemek, ancak bir köpeğin salyası kadar iştah açıcı gözükürken yağ par-

çalarıyla dolu, incecik bir parça et ve yanmış patateslerden oluşmaktaydı.

Meyhanenin bu kadar kötü yemeklere rağmen başının sıkışmamasının sebebi, şehrin, kralın mutfağında karnını doyuran paralı askerlerle dolu olmasıydı. Darrick, etinden bir parça koparıp çiğnemeye çalışırken, iri askerin iki arkadaşıyla masadan kalkıp kendisine doğru geldiğini gördü.

Darrick, masanın altında çektiği palasını kucağına koydu. Sol eliyle yemek yiyerek sağ elini serbest bırakmaya alışmıştı.

"Selam tayfa," diye hırladı iri asker. Bu arada bir sandalye çekip davet beklemeden Darrick'in karşısına oturmuştu. Darrick, adamın vurgu-sundan kelimeyi bir hakaret olarak kullandığını anlamıştı.

Liman işçileri her ne kadar denizcileri toplum dışı görüp hoş bakmı-

yor olsalar da paralı askerler daha kötü görülüyordu. Paralı askerler kendilerini her zaman savaşa hazır cesur erkekler olarak gösterir, bir denizci aynı iddiayla ortaya çıktığı zaman da cesaretini küçümseyerek üstüne giderlerdi.

Darrick, bu konuşmanın iyi bitmeyeceğini bilerek ve buna memnun bir şekilde bekledi.

Odada ondan taraf duracak bir kişi daha var mıydı, bilmiyordu.

Önemsemiyordu da.

"Genç bir kızı işini yapmaya çalışırken rahatsız etmemelisin. O kadı-

na yaptığın gibi," dedi asker. Genç, sarışın, geniş yüzlü, dişlerinin bir kısmı dökülmüş, genellikle cüssesiyle iş bitirdiği belli olan bir adamdı. Yüzünde ve kollarında görü A69 len yaralar, zorbaca bir geçmişin kanıtıydılar. Ucuz, deri bir zırh giymişti ve beline telle bağlanmış bir kının içinde kısa bir kılıç taşıyordu.

Diğer iki asker de aynı yaşlardaydı ama daha deneyimsiz gözüküyorlardı. Darrick'in tahminince sadece arkadaşlarının peşine takılmışlardı.

İkisi de bu durumdan pek memnun görünmüyorlardı.

Darrick, maşrapasından bir firt çekti. Karnında bir sıcaklık belirdi.

Bunun sadece bir kısmının şaraptan olduğunu biliyordu. "Burası benim masam," dedi. "Ve arkadaş istemiyorum. " "Yalnız görünüyordun," dedi iri adam.

"Gözlerine baktır," diye tavsiyede bulundu Darrick.

İri adam kaşlarını çattı. "Pek de arkadaş canlısı bir tip değilsin."

"Değilim," diye onayladı Darrick. "Bu konuda haklısın." Cüsseli adam öne doğru eğildi. Dirseklerini masaya yerleştirip kaya gibi çenesini, iç içe ge-

çirdiği parmaklarının üstüne koydu. "Seni sevmedim." Darrick kucağındaki palasını tutarak, omuzlarını arkasındaki duvara dayadı. Yakınlardaki bir masada yanan mumun ışığı adamın yüzünde gölgeler oluşturuyordu.

"Syrnon," dedi diğer adamlardan biri, arkadaşının kolunu çekiştirerek, "adamın yakasında subay arması var." Syrnon'un mavi gözleri Darrick'in boynuna bakarak biraz kısıldı. Darrick'in yakasına, rütbesini gösteren, iki meşe yap rağı iğnelenmişti. Rozeti kullanmaya o kadar alışmıştı ki orada olduğunu bile unutmuştu, Darrick.

"Kralın gemilerinden birinde subay mısın?" diye sordu 170 Syrnon.

"Evet," diye ortalığı kızıştırdı Darrick. "Kralın bir subayına saldırı karşısında vereceği cezadan mı tırstın?" "Syrnon," dedi diğer adam. "Bı-

rakalım şu herifi." Syrnon o anda gitmeyi planlamış olabilirdi. Mantıklı bir tavsiyeyi önemsemeyecek kadar sarhoş değildi. Üstelik Westmarch zin-danlarının pek de misafirperver olmadıklarını duymuştu.

"Yallah," dedi sessizce Darrick, içindeki karanlık yanı serbest bırakarak. "Giderken kuyruğunuzu bacaklarınızın arasına sıkıştırmayı da unutmayın." Geçmişte olsaydı Mat, Darrick'in bu karanlık yanını fark eder ya onu bu havadan çıkartacak bir şeyler yapar ya da onu bu havasından dolayı kendine zarar veremeyeceği bir yere götürürdü.

Ama bu gece Mat yoktu. Dokuz gündür de buralarda değildi.

Öfkeyle bağırarak Syrnon, ayağa kalktı ve masanın karşısından Darrick'in gömleğini yakalamaya çalıştı. Darrick, öne eğilip koca paralı askerin yüzüne bir kafa attı. Syrnon'un kırılan burnundan kan fiş kırdı.

Diğer askerler ayağa kalkmaya çalıştı.

Darrick, palasının yanıyla birinin şakağına vurup bayılttı. Denizci da-ha bayılan adam yere düşmeden, palasını ikinci adama doğru savurdu.

Adam belindeki kılıcı çıkartmakla uğraşıyordu. Ona bu şansı tanımayan Darrick, askerin göğsüne indirdiği bir tekmeyle adamı arkasındaki masaya kadar uçurdu. Paralı asker kendisiyle beraber bütün masayı aşağı indirdi.

Masadaki dört savaşçı, hem masalarını kıran adama, hem de kırılmasına sebep olan Darrick'e küfrederek ayağa kalktılar.

Syrnon kısa kılıcını çekip başının üzerine kaldırıncaya, etrafındaki kalabalık, yanlışlıkla yaralanmamak için kendileri 171 ni yerlere attı. Adamın hareketini küfürler ve ağır sövgüler izledi.

Masanın üzerinde duran Darrick, Syrnon'un kılıcının üzerinden atladı ve adamın sırtına indi. Hareket, fazla kaçırdığı içkiden dolayı başını döndürmüştü. Syrnon, yüzü kırılan burnundan akan kanla kızıl bir maske olmuş şekilde, döndü. Darrick'e küfrederken kan tükürüyordu. Cüsseli asker kısa kılıcını Darrick'in kafasına doğru savurdu.

Darrick saldırıyı palasıyla savuşturdu. Meyhanede çeliğin çeliğe çarpma sesi duyuldu.

Adamın silahını sıkıştıran Darrick, sol yumruğunu, Syrnon'un kafası-

na geçirdi. Askerin yanağı yarıldı. Darrick, rakibine iki kez daha vurdu. Her vuruşundan müthiş bir haz duyuyordu. Syrnon kendisinden çok daha iriydi. Tıpkı kasap dükkanının arkasmdayken, babasının da kendisinde iri olduğu gibi. Ama artık Darrick, o kendini korumaktan aciz, dövüşemeyecek kadar korkan, küçük çocuk değildi. Syrnon'a bir kez daha vurarak adamı iyice gerilettili.

Syrnon'un yüzünden küfürleri okunuyordu. Sağ gözü kapanacaktı.

Bir kulağı ve dudağımdaki yarıklar, elmacık kemiği üzerindeki yarığa katılmışlardı.

Darrick'in kendi eli, darbelerden dolayı sızlıyordu ama o, bunun farkında değildi. İçindeki karanlık yan tamamen serbest kalmıştı ve gittikçe kuvvetleniyordu. Syrnon, elini kolunu sallarken, beklenmedik bir şekilde şans eseri, sert kemikli eliyle Darrick'in yüzüne vurdu.

Darick'in kafası geriye gitti Kanın hakir tadı ve burnuna dolan bayat saman kokusu bir an için Darrick'in bütün duyularını kaybetmesine neden oldu.

Kimse senin bana benzediğini düşünmüyor, evlat! Orvan Lang'm se-si Darrick'in kafasında yükseliyordu. Neden, sence, bir çocuk babasına benzemez? Elin ağzı torba değil tabii ki. Ama salak

ben, anneni sevi172

yorum.

Askerin umutsuz saldırısını bir kez daha karşılayan Darrick, bir adım daha attı. Kılıçtaki hüneri tüm VWestmarch'ta, ona kılıç çekenler ya da yanında korsan ve kaçakçılara karşı savaşanlar tarafından bilinirdi.

Mat ile beraber Hillsfar'dan VWestmarch'a geldikten sonra, Darrick bir süreliğine, karşılığım çalışma ve öğrenme isteğiyle ödediği kılıç dersleri almıştı. Altı yıl boyunca Darrick, eskrim odasının zemin ve duvarlarının bakımını yapmış, odun kesmiş; sırası geldiğinde VWestmarch Donanmasında kariyerini geliştirirken, diğerlerine dersler vermişti.

Bu çalışma dönemi Darrick'in dengesini sağlamıştı. Ama bir gün Co-ro Usta, bir kadının onuru için bir dükle ettiği düelloda ölmüştü. Darrick,

iki kiralık katili ve dükü izleyip onları öldürmüştü. Bu, düello ve cinayetten haberi olan "VWestmarch Donanma amiralinin de dikkatini çekmişti. Coro Usta aynı zamanda bazı gemilerin subaylarını da eğitir, bazı kaptanlarla çalışmalar yapardı. Sonuç olarak Darrick ve Mat, ilk gemilerinde görev almışlardı.

Coro Usta öldükten sonra, donanma gemisindeki sıkı "kontrol, sağ-

lam bir çevre vererek, Darrick'e bir nevi huzur sağlamıştı. Mat'in de bu konuda yardımcı olmuştu.

Şimdi ise, şu anda yaptığı kavga Darrick'in kendini iyi hissetmesini sağlıyordu. Mat'in kaybı ve sonra günlerce mantıklı bir görev verilmesini beklemek sinirlerini germişti. Bir zamanlar evi gibi gördüğü Yalnız Yıldız, artık Mat'in öldüğünü hatırlatan bir yerdi. Gemideki her tahta suçlulukla kaplanmıştı ve Darrick bir hareket özlemiyle kavruluyordu.

Darrick artık, paralı askerle dalga geçiyordu. İçindeki karanlık yan gittikçe daha çok ortaya çıkıyordu. Hillsfar'ı terk ettiği günlerden bu yana, özellikle Mat'in evini ziyaret ettiği dönemlerde, birkaç defa eve dönmeyi ve babasını görmeyi düşünmüştü. Hiç bir zaman annesine yakınlık duymamıştı. Darrick'in annesi kasabanın en başarılı kasaplarından biriyle evliydi ve bu yaşam tarzını da etkiliyordu. Hem o, kendi hayatını sürdürebilmek için babasının Darrick'i dövmesine hep göz yummuştu.

Darrick karanlığı içinde tutmayı, duvarlarla çevirip saklamayı tercih etmişti.

Ama şimdi onu durdurması imkansızdı. Darrick, askerlerin tüm defanslarını indirip onu gittikçe köşeye sıkıştırıyordu. Syrnnon imdat istedi ama diğer paralı askerler bile araya girmeye korkuyorlardı.

Bir düdük sesi çınladı ortada.

Darrick, içinde bir yerlerde bu sesin kralın Huzur Sağlayıcılarına ait olduğunu biliyordu.

Tüm Huzur Sağlayıcılar, şehir duvarları içinde kralın huzurunu korumaya ant içmiş güçlü kuvvetli kadın ve erkeklerdi Meyhanedeki paralı askerler ve bir kaç denizci, hemen yol açtılar. Bir Huzur Sağlayıcının otori-tesine karşı gelen, o geceyi muhakkak zindanda geçirirdi.

İçindeki karanlık duyguların pençesindeki Darrick, duraklamadı. Gittikçe ilerleyerek, cüsseli paralı askeri, kaçacağı bir yer kalmayana kadar gerilettili. Son bir bilek hareketiyle, adamın silahını düşürdü.

Asker, boğazına Darrick'in palası dayanmış bir şekilde, parmaklarının ucunda, duvara dayanmış duruyordu. "Lütfen," diye fısıldadı.

Darrick öylece duruyordu. Odada yeterince hava yoktu. Arkasından gelen düdük seslerinden birinin yaklaştığını duydu.

"Kaldır o kılıcı," dedi sakın bir kadın sesi, "O kılıcı kaldır, şu anda."

Darrick, kadın geriletmek amacıyla, palasını çevirerek döndü. Kadının asasıyla yaptığı darbesini savuşturmaya çabalarırken, kadın silahını çevirip dibiyle Darrick'in göğsüne vurdu.

Darrick, tüm vücudunu saran bir elektrik akımıyla yere devrildi.

Taş duvara zincirli tahta bankın üzerindeki parmaklıkları küçük pencereden, sabah ışıkları süzülüyordu. Darrick gözlerini açtı ve güneş ışığına baktı. Esas zindana atılmamıştı. Oldukça şaşırılmış olmasına rağmen, buna müteşekkirdi.

Başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Darrick oturdu. Tahta bank zincirleri-ne itiraz edercesine çatırdadı. Denizci ayaklarını yere koyup üç metreye üç metrelik bir küp şeklindeki hücrenin dördüncü duvarını oluşturan demir parmaklıklara baktı. Tahta bankın üzerinde, bankı tamamen kaplayan, içi saman dolu bir şilte vardı. Şiltenin üzeri, daha önce hücrede kalanların kusmuk ve dışkı izleriyle kaplanmıştı.

Darrick'in midesi kasıldı. Hücrenin köşesindeki teneke kovaya doğ-

ru atıldı. Parmaklıklara tutunacak enerjiyi ancak bulan Darrick, büyük sarsıntılarla kovaya kustu.

Binanın gölgeleri bir kahkahayla aydınlandı.

İçinin tamamen boşalıp boş almadığından emin olamayan Darrick, arkası üstü oturup karşısındaki hücreye baktı.

Karşıdaki hücrede, dağınık saçlı, üzerinde deri zırh olan bir adam, bağdaş kurmuş oturuyordu. Pirinç kolluğundan, yüzündeki ve kollarındaki kabile dövmelelerinden anlaşıldığı kadarıyla, bu şehirden olmayan bir paralı askeri.

"Bu sabah kendini nasıl hissediyordun bakalım?" diye sordu adam.

Darick soruyu umursamadı.

Adam, bankından kalkıp kendi hücresinin parmaklarına 175 doğru yürüdü. Parmaklıkları tutup konuşmaya başladı. "Baya bir patırtı çıktı senin için, denizci. Kimsin ki sen?" İğrenç kokan kovaya başını eğen Darrick, tekrar çıkardı.

"Seni dün akşam getirdiler," diye devam etti dağınık saçlı savaşı.

"Baya karşı koyuyordun.

Deli dediler senin için. Sonra Huzur Sağlayıcılardan bir kadın, sana şok asasını tattırdı." Bir şok asası demek, diye düşündü Darrick. Başının niye bu kadar ağrıdığı ve kaslarının gerginliğinin sebebi ortaya çıkmıştı.

Kendini tepe taklak, üstü midyeyle kaplı bir kayaya düşmüş gibi hissediyordu. Huzur Sağlayıcıların bir kısmında tutukluları bayıltmak için kullanı-

lan, mistik güçlerle elektrik yüklenmiş taşların takılı olduğu asalar vardı.

"Gardiyanlardan biri kafanı kırıp sorunu halletmeyi önerdi," dedi savaşı. "Ama başka biri senin bir çeşit kahraman olduğunu söyledi. Şu günlerde VWestmarch'ta herkesin korktuğu iblisi gördüğünü de söyledi."

Darrick parmaklıklara yapışıp kısa nefesler aldı.

"Doğru mu?" diye sordu savaşı. "Çünkü dün akşam bütün gördü-

ğüm sarhoşun tekiydi." Koca bir anahtarın ağır bir kilidin içinde dönme sesi nezarethanede yankılanarak, diğer hücredeki kadın ve adamların küfretmelerine sebep oldu. Kapı aralandı.

Darrick, sırtını hücrenin duvarına dayayıp parmaklıklardan dışarıya baktı.

Önce, kollarında çavuş rütbesi olan Huzur Sağlayıcı üniforması için-de bir gardiyan girdi içeriye. Hemen ardından, uzun pelerinine sarınmış

bir halde, Kaptan Tollifer geliyordu.

Midesindeki kasılmalara rağmen Darrick, yıllardır getirdiği eğitimin verdiği alışkanlıkla ayağa kalktı. Midesinin o an boşalmayacağını umut ederek selam verdi.

"Kaptan," diye viyakladı Darrick.

Geniş göğüslü, kel kafalı, uzun favorili gardiyan Darrick'e döndü. "İş-

te burada, kaptan.

Yakında olduğunu biliyordum." Kaptan Tollifer çelik gibi bir ifadeyle Darrick'i süzdü. "Bay Lang, bu son derece hayal kırıklığı yaratıcı bir durum." "Evet, efendim," diye cevapladı Darrick. "Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum, efendim." "Öyle hissetmeniz gerekli," dedi Kaptan Tollifer. "Ve önümüzdeki bir kaç gün süresince daha da kötü hissedecek-siniz. Bir subayımı asla böyle bir durumdan kurtarmak zorunda kalmamalıydım." "Evet, efendim," diye onayladı Darrick. Aslında önemsemesine oldukça şaşırmişti.

"Kendinizi bu hale getirecek ne gibi bir ruhi bunalımda olduğunuzu bilmiyorum," diye devam etti kaptan. "Yine de Mat HuRing'in ölümünün bulunduğu çıkmazda önemli pay sahibi olduğunı düşünmekteyim."

"Kaptanımdan özür dileyerek," dedi Darrick. "Mat'in ölümünün bununla hiç alakası olmadığını söylemek durumundayım." Bunu kabullenemezdi.

"O halde, Bay Lang," diye buz gibi bir tonda, konuşmasını sürdürdü kaptan, "Sizi bulduğum bu açması durumunuz için başka bir özrünüz vardır." Darrick, bacakları titreyerek kaptanının karşısında duruyordu. "Ha-yır, efendim." "O zaman bu koca salaklık hakkında daha önce yaptığım yoruma sadık kalalım," dedi Kaptan Tollifer.

"Emredersiniz, efendim." Kendini daha fazla tutamayan Darrick, dönüp kovaya kustu.

"Şunu da bilin ki, Bay Lang," dedi kaptan, "normal şartlar altında böyle bir davranışa izin vermem." "Hayır, efendim," dedi Darrick. Bacaklarında ayağa kalkabilecek gücü kalmamıştı.

"Pekala, gardiyan," dedi kaptan. "Çıkartın onu buradan." Darrick tekrar kustu.

"Bir iki dakika daha versek," diye tavsiyede bulundu gardiyan. "Ba-na katılırsanız, ön tarafta çay kaynatıyordum. Genç adama bir iki dakika daha verelim. Belki kendini biraz daha toparlar." Utanmasına rağmen, kontrolünü yavaş yavaş ele geçiren bir öfkeyle kaplanan Darrick, iki adamın uzaklaşan ayak seslerini dinledi. Mat olsaydı, hiç olmazsa yanında kalır, harcanmasına güler ama onu yalnız bırakmazdı.

Darrick bir daha kustu ve iskeletin Mat'le uçurumdan düşüşünü bir daha gördü. Ama bu defa arkalarında, yarın tepesinde, iblisi de görebiliyordu. Arkadaşı karanlık sulara doğru inerken, kahkahalar atıyordu, yaratık.

"Henüz götüremezsin onu," dedi şifacı. "Gözünün üzerindeki yaraya daha en az üç tane dikiş atmam lazım." Darrick, şifacının muayenehanesindeki bir koltuğa oturmuş, sağlam gözüyle, dar, gölgeli kapı girişindeki Maldrin'e bakıyordu. Dışarıdan kimi yaralı, kimi hasta başka insanlar geçiyordu. Koridorun ilerilerinde bir yerde bir kadın, bir iblis doğurmak üzere olduğuna yeminler ederek, bağıırıyordu.

İkinci kaptan hiç de neşeli görünmüyordu. Darrick'in bakışlarına bir an karşılık verdi, sonra kafasını çevirdi.

Darrick, Maldrin'in, belki de sadece öfkeli olduğunu düşündü. Ama adamın utandığını da biliyordu. Son zamanlarda Maldrin'in kendisini aramak zorunda kaldığı ilk olay de178 ğildi, bu.

Darrick şifacının muayenehanesine göz gezdirdi. Raflarda iksir ve toz şişeleri; kabuk, kurutulmuş böğürtlen ve yaprak kavanozları, iyileştirme özellikleri olan, taş ve kayalarla dolu çantalar vardı.

Şifacı Liman Sokağının ara sokaklarından birinde kalıyordu. Çoğu liman işçilerinin ve denizcilerin sakatlıkları için gittikleri yaşlıca bir adamdı.

Etrafa, adamın baktığı hastalarda kullandığı merhem ve ilaçların kokusu yayılmıştı.

Eğik iğneye yeni bir parça ip takan şifacı, eğilip iğneyi Darrick'in sağ

gözünün üzerindeki ete geçirdi. Darrick yerinden kıpırdamadı. Hatta bir anlık irkilme ya da gözünü kapatma isteği bile göstermedi.

"Bir ağrı kesici istemediğine emin misin?" diye sordu şifacı.

"Eminim." Darrick acıyı, yıllar önce babasının kendini yaşattığı cehennemde çektikleri için aklında yarattığı yere koydu. Kafasındaki bu özel yer, şifacının verdiği acıdan çok daha fazlasını barındırabilirdi. Darrick kafasını kaldırıp Maldrin'e baktı. "Kaptan biliyor mu?" Maldrin iç geçirdi.

"Başka bi kavgaya girip başka bi meyhaneyi yıktımı mı? Biliyo. Caron gitti oraya. Verdiin zarara, ne kadar borcun olduuna falan bakmak için. Son zamanlarda ödediın masraflara bakıp hâlâ iççek parayı nerden buluyosun merak ediyom dorusu." "Kavgayı ben başlatmadım," dedi Darrick. Ama itirazı, çok sık kullanıldığı son haftalarda., değerini yitirmişti.

"Ööle diysun," dedi Maldrin. "Ama kaptanın bi düzine adamdan duyduuna göre şansın varken kavgayı engellemeye de çalışmamışın."

Darrick'in sesi sertleşti. "Ben kaçmam, Maldrin. Ne tehli 179 keden, ne de kavgadan." "Kaçmalısın." "Hiç bir kavgadan geri çekildiğimi gördün mü?"

Darrick, bir önceki gece yaptıklarını, kendi gözünde haklı çıkartmaya çalış-

tığının farkındaydı. Limanda demirli olduklarından beri aradığı belaları haklı görme çabası, sadece bu olayların çoğalmasına sebep olmuştu.

"Bir kavgadan," dedi Maldrin, kalın kollarını geniş göğsünde bağlayarak. "Hayır. Senle beraber atıldığımız hiç bi hareketten geri kaldımı görmedim. Ama kaybedeceğin bi olaydan geri durmasını öğrenmen lazım.

Takıldım o yerlerdeki adamların söylediklerinin hiç bi olayı yok.

Sen de bilirsin, bi denizci kendi kavgasını seçer. Ama sen... Kutsal Işık adına evlat, sen sırf kavga etmiş olmak için kavga ediyosun." Darrick sağlam gözünü kapattı. Diğeri kanla dolmuş ve zaten

kapanmıştı. Gar-gan'ın Yağlı Yılan Balığı'nda kapıştığı denizcinin büyüğü bir kılıcı vardı ve beklediğinden daha çabuk harekete geçmişti.

"Son iki ayda kaç kavgaya girdin, evlat?" diye sordu Maldrin, daha yumuşak bir ses tonuyla.

Darrick duraladı. "Bilmiyorum." "On yedi," dedi Maldrin. "On yedi kavga. Hepsi de bi parça senin başlattığın kavgalar." Darrick, şifacının yeni dikişi bağladığını hissetti.

"Tek söyleyebilceim, Kutsal Işığın sana göz kulak oldu," dedi Maldrin. "Çünkü kimse ölmedi. Buna hâlâ konuşabilen sen de dahilsin." "Dikkat ediyordum," dedi Darrick. Ama hemen bir özür bulmaya çalıştığına pişman olmuştu.

"Dikkat eden biri, evlat," dedi Maldrin, "senin düştüğün 180 duruma düşmez, ilk evvela.

Şeytanlar götürsün, kahrolası beyni zerre kadar çalışan bi adam bile senin gidip başını belaya soktuun o yerlere girmemesi gerektiğini düşünebilir." Darrick sessizce ona hak verdi. Ama kavga ettiği yerlerin çekiciliği, zaten kavga çıkarma ihtimalinin çokluğuuydu. Kavga ederken ya da kavga çıkarmak için bekleyip içerken düşünme tehlikesine girmiyordu.

Şifacı bir dikiş daha hazırladı.

"Peki kaptan?" diye sordu Darrick.

"Evlat," dedi Maldrin, sessizce. "Kaptan Tollifer yaptıklarını takdir ediyosun. Bunu da kolay unutmaz. Ama gururuna düşkün biri o. Bole gergin bi vakitte limanda demirlemişken adamlarından birinin habire kavgalara karışması ona pek iyi gelmiyo. Ve kalıbımı basarım bunları bilmek için benden duymaya ihtiyacın da yok." Darrick gene hak verdi.

Şifacı tekrar iğneyi geçirdi.

"Yardıma ihtiyacın var, evlat," dedi Maldrin "Kaptan bunun farkın-da, ben farkındayım.

Mürettebat farkında. Yardıma ihtiyacın olmadımı düşünen bi sen varsın gibi gözüküyo." Dizlerindeki havluyu alıp Darrick'in gözündeki kan toplanmasını silen şifacı, yaranın üzerine taze tuzlu su döktükten sonra, son dikişle uğraşmaya başladı.

"Arkadaşını kaybeden bi sen diilsin," diye homurdandı Maldrin.

"Öyle olduğumu söylemedim." "Ve ben," diye devam etti Maldrin, Darrick'i duymamış gibi, "birini daha kaybetmek üzereyim. Yalnız Yıl-dız'dan gitti ini görmek istemem, evlat. Engellememin bi yolu varsa istemem." "Uykularını kaçırtaçak önemde biri değilim, Maldrin," dedi Darrick, duygusuzca. Onu en çok korkutan şey ise bu 181 nu böyle hissetse bile, söyleyenin babası olmasıydı. Sözcükler asla aklından fazla uzaklaşını-yorlardı. Babasının yumruklarından kaçmayı başarmıştı ama adamın kaba sözlerinden bir türlü kurtulamıyordu. Sadece Mat, farklı hissetmesini sağlamıştı.

Ne diğer arkadaşları, ne de yıllarca beraber olduğu kadınların hatırasını yardımcı olmamıştı.

Maldrin bile kendisine ulaşamıyordu.

Ama bunu sebebini biliyordu Darrick. Dokunduğu her şeyi çürütü-

yordu. Babası bunu defalarca söylemişti ve nihayet haklı olduğu ortaya çıkıyordu. Mat'i kaybetmişti. şimdi de Yalnız Yıldız'ı ve Westmarch Donanmasındaki kariyerini kaybetmek üzereydi.

"Belki de deilsindir," dedi Maldrin. "Belki de deilsindir." Darrick, bir hafta önce yaralanan gözünde nabzını hissederek koşuyordu. Ticari Kışla'nın ara sokaklarından, belinde palasıyla koşarken, kısa nefesler alıyordu.

Liman Sokağına varınca, Westmarch Donanmasının olduğu Askeri Bölgeye giden, kalabalık Filo Sokağına döndü.

Uzakta, körfezin tüm sahil şeridini kaplayan alçak sisin arasında, ko-ca yelkenlerim açmış giden, gemileri gördü. Bir kaç gemi, ufukta, Westmarch'tan esen uygun rüzgarla uzaklaşmaktaydılar.

şu ana dek Raithen'in korsanları şehre hiç sorun yaratmamışlardı; Dağılmış bile olabilirlerdi. Ama donanmaya, orduya ve paralı askerlere gittikçe daha fazla mal getirildiği için, iyice kalabalıklaşan ticari rotalar, başka korsanlarla dolmuştu.

Yalnız Yıldız geleli iki buçuk aydan fazla olmuş olmasına rağmen, Kabraxis'ten hiç bir haber alınamaması, kralın, gelen haberlerden şüphe duymasına sebep olmuştu. şu anda bile, 182 şehrin en büyük sorunu, bir amaçları kalmayan paralı askerlerin huysuzlaşması ve Tristram'a karşı yapılan hareketten beri tam olarak yenilenemeyen yiyecek stoklarının gittikçe azalmasıydı.

Darrick, şehri kaplayan çelik grisi sise küfretti. Bir ara sokakta uyanmıştı. Orada kendisinin mi uyuya kaldığını, yoksa bir gece önce bir meyhaneden oraya mı atıldığını bilmiyordu.

Horozların sesini duyana kadar uyanamamıştı ve Yalnız Yıldız, o sabah hareket ediyordu.

Gemide kalması gerektiğini düşünerek, kendine lanetler yağdırdı.

Ama kalamamıştı.

Gemideki kimse, kaptan ve Maldrin bile, artık kendisiyle konuşmuyordu. Bir utanç kaynağı olmuştu, tıpkı babasının söylediği gibi.

Nefes nefese, donanmadan olmayan kişilerin Askeri Bölgeye girme-lerini engellemek için kurulmuş son kontrol noktası olan Yelken Sokağına daldı. Bu arada lekeli gömleğinin arasından belgelerini çıkartmaya çalışı-

yordu.

Dört tane nöbetçi, Darrick'in önünü kestiler. Hepsi de sert ifadeli, bakımlı kılıçlar taşıyan adamlardı. Bir tanesi elini kaldırdı.

Darrick, nefes nefese, yaralı gözü sızlayarak durdu. "Güverte Subayı Lang," dedi.

Nöbetçilerin lideri şüpheyle Darrick'i süzdükten sonra kağıtlarını al-dı. İnceleyerek, sayfaların üzerindeki kaptanın mührüne baktı.

"Burada Yalnız Yıldız'da görev aldığın yazıyor," dedi nöbetçi, kağıtlarını Darrick'e geri verirken.

"Evet," dedi sağlam gözüyle denizi tararken. Denize açılan gemilerden hiç biri kendi gemisi değildi. Belki de şanslı yaver gitmişti.

"Yalnız Yıldız saatler önce ayrıldı," dedi nöbetçi.

Darrick'in başından aşağı kaynar sular döküldü. "Olamaz," diye fisıldadı.

"Aslında gemini kaçırmandan dolayı," dedi nöbetçi, "seni alıp ami-rale götürmeliyim. Ama görünüşüne bakılırsa, saldırıya uğramış ve soyulmuş özrü, yeterince gerçekçi görünecektir.

Deftere böyle geçerim. Askeri bir soruşturma açılacak olursa, sana yardımı olur." Bana iyilik yapmış olmazsın, diye düşündü Darrick. Yeterince iyi bir sebep olmadan gemisini kaçıran kimse, görevi suiistimalden asılırdı. Dönüp denize, gelgitin taşıdığı artıkları arayan martılara baktı.

Kuşların sesleri, sahile vuran dalga sesleriyle bir ağıt gibi geliyordu kulaklarına.

Kaptan Tollifer kendisi olmadan denize açıldıysa, Yalnız Yıldız'da ona ait bir kamara kalmamış demektir. Westmarch Donanmasındaki kariyeri sona ermişti. Hayatının geri kalanında ne yapacağı hakkında hiç bir fikri yoktu.

Ölmekten çok istediği hiç bir şey kalmamıştı. Ama bunu yapamazdı.

Yapmayacaktı. Çünkü bunu yapması demek, bunca yıl sonra babasının haklı çıkması demekti. Acı ve kaybını içindeki derin bir kuyuya atıp denize sırtını döndü ve Westmarch'a doğru yürümeye başladı.

Hiç parası yoktu. Yemek yiyemeyecek olması canını sıkıyordu. O

gece içki içmek isteyeceğini biliyordu ve bu canını sıkıyordu. Lanet olsun, şimdi de bir içkiye ihtiyaç duyuyordu. n uç Ef f ÜF fendim." Buyard Cholik yolculuk ettiği arabanın bir tarafını tamamen kaplayan koltuğundan baktı.

Üç' aklı ve altı at tarafından çekilen arabada, bir evin tüm konforu vardı. Gömülü raflarda kıyafetleri, kişisel eşyaları ve rahiplik malzemeleri vardı. Duvarlara okuyabilmek için lambalar asılmış, çıkacak duman da bir boruyla pencerenin dışına yönlendirilmişti. Üç ay önce Tauruk'un

Limanı ve Ransim'den ayrılalı beri, rahibin tüm zamanı Kabraxis'in verdiği yazıtları ve öğrettiği büyüleri çalışmakla geçiyordu.

"Ne var?" diye sordu Cholik.

Konuşan adam, arabanın yanma yerleştirilmiş platformun üzerinde duruyordu. Cholik, kapalı pencereleri açıp adamı görmek için bir harekette bulunmadı. Kabraxis, aklını ve vücutunu değiştirip kendisini onlarca yıl gençleştirdikten sonra, iblisin gelişinden ve Raithen'in korsanlarının saldırısından sağ kalan adamlarına karşı hiç bir yakınlık duymuyordu. Varacak-

ları yere kadar kervanlarının geçtiği yol üzerindeki kasa 185 balardan da katılanlar olmuştu.

"Bramwell'e yaklaşıyoruz, efendim," dedi adam. "Bilmek isteyece-

ğinizi düşündüm." "İyi," diye cevapladı Cholik. Arabanın hareketinden anladığı kadarıyla, saatlerdir üzerinde yol aldıkları dik yokuş sona ermişti.

Cholik okuduğu kitabı, kaldığı yere, kullanıldığı seneler sonucunda derilemiş, insan dillerinden yapılma bir ayraç koyarak, kapattı. Gerekli büyü de yapıldığı zaman diller, küfür saklı yazıları yüksek sesle okuyabili-yorlardı. Kitap, insan derisinden yapılmış, çocuk dişleriyle kaplanmış ve insan kanıyla yazılmıştı. Kabraxis'in kitaplarının çoğu, Zakarum rahibi olduğu sıralarda Cholik'in korkunçtan öte olarak nitelendirebileceği şekilde hazırlanmıştı. Neredeyse tüm günlerini okuyarak geçiriyor olmasına rağmen,

yeterli olmuyordu.

Orta yaşlarına henüz girmiş bir adamın zarafetiyle Cholik kapıyı açıp arabanın sazdan yapılmış tepesine çıkan, el yapımı merdivenlere tırmandı. Bu, VWestmarch'm daha etkin ailelerinin evinde, tüccar kaptanların eşlerinin, kocalarının denizden sağ salim geldiklerini gözlemek için çıktıkları çatı kenarlarına yapılmış, dar balkonlara benziyordu.

Araba, Cholik'in, dönek rahipleriyle beraber, Kabraxis'in mağarasından çıkarttıkları mücevherlerle ilk aldığı şeydi. Eskiden, karayolu ticaretiyle uğraşan bir tüccar prensin olan araba, adamın üst üste gelen kayıpları ve garip ölümünün hemen iki gün ardından, Cholik tarafından satın alınmıştı. Prensin mal varlığından sorumlu olan kişi, iflasın eşiğinde olduğundan, arabayı Cholik'in adamlarına satmıştı.

Küçük balkonda duran Cholik, ormanın içinden gelen 186 ve onları izleyen yarım düzine kadar at arabasına baktı. Onların da gerisinden, Kabraxis'in mağaradan çıkartılmasını emrettiği şeylerle yüklü, yarım düzine araba daha geliyordu.

Ormanın ortasından, eğri büğrü bir yol geçiyordu. Cholik ormanın ismini hatırlayamıyordu ama daha önce hiç görmediğini biliyordu.

VWestmarch'tan çıktığı tüm yolculukları gemiyle olmuş ve Bramwell'e şu andaki kadar gençken

gelmemişti.

Yolun sonunda, Westmarch'm kuzeykuzeydoğusundaki Bramvvell şehri vardı. Yüzyıllar önce, şu andaki gibi, dağların arasında kalan şehir, o zamanlar Westmarch'la boy ölçüşebilecek bir öneme sahipti. Bramvvell, Westmarch'a kendi ekonomisiyle yaşayacak bir uzaklıktaydı. Küçük şehirde, atalarının sürdüğü tarlaları süren ve atalarının yaptığı gibi balık avlayan, çiftçi ve balıkçılar vardı. Bir zamanlar Bramvvell'li balıkçılar, balina avlar ve satarlardı. şimdi, balina filoları, varolmanın gerektirdiği zorunlu-luktan çok ananevi yöntemleri bırakma çekincesi ve gururlarıyla ayakta durmayı başaran, bir avuç ailenin elindeydi.

Neredeyse antik olan şehrin tüm binaları iki ya da üç katlı ve dağdan indirilmiş taşlardan yapılmıştı. Üçgen yapılmış saman çatılar, şehrin üç tarafındaki ormanı taklit edercesine, pek çok yeşil tonunda boyanmıştı.

şehrin dördüncü yanı VWestmarch körfezine bakıyordu.

Buraya, limanı zorlu deniz mevsimlerinde koruyabilmek için, dağlardan getirilmiş taşlarla bir dalga kıran inşa edilmişti.

Cholik, dağların ve arabasının üzerinden, Kabraxis'in ilk fetihleri boyunca evi olacak olan şehri süzdü. Buradan bir kral lık doğacak diye düşündü Choik, her şeyden habersiz şehre bakarak.

Cholik, saatler sonra, Brarmvell'i besleyen Tatlısu Nehri 187 nin kenarındaydı. Nehir, geniş, taşla belirlenmiş yatağında derin ve hızlı akmak-taydı. Su yolu ayrıca, şehrin ticaretini iğerilere sokan daha küçük su taşıtları için bir liman görevini üstleniyor, bunun yanında merkezin dışında, dama tahtası gibi dizilmiş çiftliklere su sağlıyordu.

şehrin doğu ucunda, oduncu ve esnafların toplandığı, yıllar önce dükkan ve marketlerin açıldığı bir meydan vardı. Cholik, Bramvvell halkıy-la ticaret yapmak isteyen herkesin iyi karşılandığı bu kampta, kervanı durdurdu.

Araba ve vagonların etrafı, bir anda, bir halk ozanının çıkacağını umut eden çocuklarla doldu. Cholik, onları hayal kırıklığına uğratmadı.

Tauruk'un Limanından kuzeye doğru ilerlerken bir grup şarkıcı ve cambaz kiralamıştı. Daha rahat olan deniz yolu yerine kara yolunu tercih etmişler, bu sayede Westmarch donanmasıyla uğraşmak zorunda kalmamışlardı.

Cholik, gençleşmiş görünüşüyle kendisini kimsenin tanıyamayacağ-

mı düşünmesine rağmen, riske atılmak istememiş, Kabraxis de sabırlı davranmıştı.

Kalabalık kahkahalar atarak, zeki sözcüklerle süslenmiş şarkıları söyleyen şarkıcıları ve yapılması imkansız gibi gözüken hareketleri yapan cambazları seyrediyordu. Akrobat ve hokkabazların hareketleri, arkalarında çalan müzikle beraber, seyreden ailelerden hayret nidaları yükselmesine sebep oluyordu.

Cholik olanları arabasının içinde, kapalı bir pencereden seyrediyordu. Eğlenceli atmosfer, eğitildiği dini çalışmalarına ters geliyordu. Zakarum Kilisesine yeni kabul edilenler böyle eğlencelerden hoşlanmazlardı ama bazı kiliselerde kabul görebilirdi.

"Hâlâ onaylamıyorsun, öyle mi?" dedi tok bir ses.

Kabraxis'in sesini tanıyan Cholik, ayağa kalkıp döndü. İblisin arabaya normal yollardan girmediğini biliyordu. Ama Kabraxis'in arabaya binme-den önce nasıl yolculuk ettiğinden haberi yoktu.

"Eski alışkanlıkları terk etmek zordur," dedi Cholik.

"Dini inanışlarını değiştirmek gibi mi?" diye sordu Kabraxis.

"Hayır." Kabraxis, ölü bir adamın vücudunda, Cholik'in önünde duruyordu. Propagandalarına merkez olacak bir yer ararken, insanların arasında dolaşmak isteyen Kabraxis, bir tüccarı öldürüp adamın ruhunu, affi olmayan karanlıklara kurban etmişti. Adamın ölümlü vücudundan geriye kalan, bomboş bir kabuk olduktan sonraki üç gün boyunca, en karanlık büyülerle uğraşarak, bedeninin içine girmeyi başarmıştı.

Cholik daha önce böyle bir şeye şahit olmamıştı ama Kabraxis, tehlikeli olmasına rağmen bunun yapıldığını söylemişti. Bir ay önce otuzunda bile olmayan genç bir adamını beden.

Şimdi ise adam, Cholik'ten de yaşlı, ömrünün son baharındaymış gi-bi gözükiyordu. Eti buruş buruş, gevşek ve hatlarını bozan, incecik yara-larla doluydu. Kara saçları renksiz bir'griye, gözleri ise kahverenginden sönük köz rengine dönmüştü.

"İyi misin?" diye sordu Cholik.

İhtiyar gülümsedi ama bu gülümseme Kabraxis'e aitti. "Bu vücuttan oldukça zorlu isteklerim oldu. Ama kullanımı yakında gereksiz olacak."

Cholik'in yanından geçip dışarıya baktı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Cholik.

"Seni görmeye gelen insanların eğlenmesini seyretmeye geldim,"

dedi Kabraxis.

"Etrafındaki bunca kalabalığın, hem de mutlu ve eğlenmeye ihtiyacı olan bir kalabalığın, seni rahatsız edeceğini biliyordum. Melankolik bir kontrole sahip 189 olan hayat çok daha rahattır." "Bu insanlar bize şakla-ban gözüyle bakacaklar," dedi Cholik. "Hayatlarına yardım edecek yeni bir dinin

habercileri olarak değil." "Oh," dedi Kabraxis. "Hayatları için onlara yardım edeceğim. Aslında seninle bu akşamki toplantı hakkında konuş-

mak istiyordum." Cholik'in vücudunu bir heyecan sardı. İki ay yolda geçen zamandan sonra, Zakarum Kilisesinden insanları çekecek bir merkez olacak kiliselerini kurmak için yapılan araştırmanın tamamlanmış olması, kulağa hoş geliyordu. Artık başlayacaklardı.

"O halde yerimiz Bramvell mi?" "Evet," dedi Kabraxis. "Bu kasabada eski bir güç var. Senin kaderini ve benim fethimi çizmek için kullanabileceğim bir güç. Bu gece, son bir aydır konuştuğumuz kilisenin ilk taşını koyacaksın. Ama senin düşündüğün gibi taştan ve büyük olmayacak. İna-nanlardan yapılacak." Yorum, Cholik'in kanını dondurdu. O, Westmarch'taki Zakarum Kilisesini cüce gibi gösterecek dev bir yapı istiyordu.

"Bir kiliseye ihtiyacımız olacak." "Bir kilisemiz olacak," dedi Kabraxis. "A-ma bir kilise seni hareketsiz kılar. Bunu sana öğretmeye çalıştım ama hâlâ

öğrenemedin. Buna karşın inanç, Buyard Cholik, Siyah Yol'un İlk Seçilmiş; inanç tüm fiziksel sınırları aşar ve adını Çağlara kazır. Bizim istediğimiz de bu." Cholik bir şey demedi. Ama yüce bir kilise görüntüsü hâlâ aklımdaydı.

"Sana uzun bir hayat verdim," dedi Kabraxis. "Benim 190 ödülümü taşımayan çok az kimse, senin yaşadığın yılları yaşayabilir. Geride kalan ömrünü, bir yere demir atmış, zaten elde ettiğin zaferleri izlemekle mi geçirmek istiyorsun?" "Bana sabra ihtiyacımız olduğunu söyleyen sendin." "Hâlâ sabra ihtiyacımız var," diye üsteledi Kabraxis. "Ama sen, dini-min ağacı olmayacaksın, Buyard Cholik. Benim bir ağaca ihtiyacım yok. Bir arıya ihtiyacım var. Oradan oraya uçup bana inananları toplayacak bir araya." Gülümseyerek Cholik'in omzuna vurdu.

"Gel. İşe, buradaki BramweU'in insanlarıyla başlayacağız." "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Cholik.

"Bu gece," dedi Kabraxis, "bu insanlara Siyah Yol'un gücünü göstereceğiz. Onlara, hayal edebilecekleri her şeyin gerçekleşebileceğini göstereceğiz." Cholik, arabadan çıkıp toplantı bölgesine doğru ilerledi. Üzerinde, en iyi cüppesi vardı.

Ama fakirleri rahatsız edecek kadar şatafatlı değildi.

Kervanın durduğu bölgeyi en az üç yüz kişi sarmıştı. Cholik'in çem-berinin çevresinde, saman, elma ve diğer malzemelerle dolu arabalardan oluşmuş bir çember daha vardı. Yayılan ağaçların altında, içleri boşaltılmış, oturmak için kullanılan başka arabalar da vardı.

"Ah," diye fısıldadı biri, "işte hatip geliyor. Bahse girerim eğlencenin sonu budur." "Eğer hayatımı nasıl sürdüreceğimi ve hangi dinin reklamını

yapacaksa ona ne kadar bağışta bulunmam gerektiğini anlatmaya başlarsa," diye fısıldadı bir diğeri, "giderim. İki saattir burada değerli vaktimi sanatçıları seyrederek harcıyorum. Daha fazla

oyalanırsam asla geri dö-

nemem." "Tarlada uğraşmam gereken yerler var." "Ve ineklerimin sütü-

nün sağılması lazım." Cholik, eğlencenin kendisi için topladığı kalabalığın bir kısmını kaybetmeye başladığını ve ders vermeye kalkarsa daha da kaybedeceğini biliyordu. Elinde, Kabraxis'in kendisine verdiği, içi siyah külle dolu, metal bir kovayla, kalabalığın ortasına doğru ilerledi.

Seyredenlerin duyamayacağı sessizlikte bir güç kelimesi fısıldayarak, külleri ortaya saçtı.

Küller yoğun, kara bir bulut oluşturarak havada asılı kaldılar. Açıklı-

ğa doğru esen rüzgarda, sıcak yolda kıvrılan bir yılan gibi süzülüyorlardı.

Aniden, kül inceldi ve ilerleyerek, toprağın üzerinde daire ve helezonlar oluşturdu. Bazı yerlerde külden çizgiler, diğer çizgilerle çakışıyor ama asla birbirlerine deymiyorlardı. Bunun yerine daire ve helezonlar üç metre kadar açıkta, altından bir insan geçebilecek gibi bir mesafe bırakıyorlardı.

Havada duran ince kül çizgisi, seyircilerin dikkatini çekmişti. Bir bü-

yücü, belki böyle bir şeyi yapabilirdi. Ama sıradan bir rahip asla. Kalabalık-ta, Cholik'in daha sonra ne yapacağını görmek istemelerine yetecek bir merak uyanmıştı.

Külden çizgi hareketlerini bitirince, bir an için doğudaki gökyüzünde beliren gün batımının karanlığı ve batıda, Westmarch Körfezindeki güne-

şin son kızıl ışıklarıyla yarışan eflatun rengi bir ateşle yandı.

Cholik seyircilerine dönüp gözlerinin içine baktı. "Size güç getirdim,"

dedi. "Bir yol, sizi, şanssızlık ya da bağınazlıkla ellerinizden alman hayalleri-

nize götürecektir." Açıklıkta bir uğultu belirdi. Öfkeli sözcükler duyuluyordu.

Bramsvell halkı Zakarum'a olan inançlarına tu tünüyorlardı.

"Kutsal Işığa giden bir yol daha var," dedi Cholik. " Bu yol Rüya Yolu üzerindedir.

Kutsal Işığın peygamberi DienApSten, bu yolu, çocuklarının ihtiyaç-

ları karşılansın ve onların saklı istekleri gerçekleşsin diye yaptı." "Pey-gamberinden bahsedildiğini hiç duymadım," diye bağırdı, önlerdeki ihtiyar bir balıkçı.

"Ve buraya Kutsal Işığa dil uzatılmasını dinlemeye gelmedik." "Kutsal Işığın yoluna dil uzatmayacağım," diye cevapladı Cholik. "Size Kutsal Işığa giden, daha açık bir yol göstermek için geldim buraya." "Zakarum Kilisesi zaten bunu yapıyor," dedi yaşlıca bir çiftçi. "Burada

ceplerimizdeki para üzerinde hak iddia eden başka bir kişiye ihtiyaç yok." "Buraya altın aramak için gelmedim," dedi Cholik. "Buraya almak için gelmedim." Kabraxis'in, arabanın içinden kendini izlediğinin farkındaydı. "Aslında, bu gece ya da şehrinizde kamp yaptığımız süre zarfında, bir bakır meteliğin bile toplanmasına izin vermeyeceğim." "Kalmaya kalkarsanız, Bramvell Dükü'nün size söyleyecekleri olacaktır," dedi çiftçi.

"Dükün hırsızlarla ve dolandırıcılarla arası pek iyi sayılmaz." Cholik incinmiş gururunu bir kenara bıraktı. Aslında, bu sözcükleri söyleyen adamı Kabraxis'ten öğrendiği yeni büyülerle mahvedebilirdi. Bunu bilmek dayanmayı daha da güçleştiriyordu. Zakarum'un rahiplerinden biri oldu-

ğundan beri, hatta henüz bir çırakken bile, kimse onu böyle aşağılamaya cesaret edememişti.

Cholik kalabalığı geçip sakat bir çocukları olan büyük bir ailenin önünde durdu. Çocuk o kadar kötü durumdaydı ki yürüyen bir cesede benziyordu.

Baba, koruyucu bir edayla Cholik'in önüne çıktı. Belinde 193 ki bıça-

ğı tutuyordu.

"Beyefendi," dedi Cholik, "Görüyorum ki oğlunuz rahatsız." Çiftçi, kendinden emin etrafına bakındı. "Bramwell'i sekiz yıl önce kasıp kavuran hummadan dolayı. Oğlum, bu hummada zarar gören tek kişi değildi."

"Geçirdiği hummadan bu yana hiç iyi olmadı." Çiftçi, gergin bir ifadeyle başım salladı. "Hiç biri olmadı. Çoğu, hastalığı kaptıklarının haftasında öldüler." "Tarlanızda çalışacak sağlıklı bir çocuğunuz olması için ne verir-diniz?" diye sordu Cholik.

"Oğlumun canının yakılmasına ya da onunla dalga geçilmesine müsaade etmem," diye uyardı çiftçi.

"Bunları yapmayacağım," diye söz verdi Cholik. "Lütfen, bana güvenin." Adamın kafasının karıştığı yüzünden belliydi. Yanındaki kısa boylu kadına baktı.

Kendileriyle beraber vagona oturan dokuz çocuğun annesi olmalıydı o.

"Çocuğum," dedi Cholik, oğlana dönerek. "Ailene yük olmaya devam mı edeceksin?" "Hey," diye itiraz etti çiftçi. "O bir yük değil ve öyle olduğunu söyleyen olursa kafasını kırarım." Cholik bekledi. Bir Zakarum rahibi olsaydı, adamı konuşma tarzından dolayı oracıkta cezalandırırdı.

Bekle, diye fısıldadı Kabraxis, Cholik'in aklında.

Çocuğun gözlerinde bir pırıltı belirdi. Dar göğsünün ve zayıf omuzlarının üstünde şiş gibi duran kafası babasına doğ ru döndü. Yemek yemeye bile güçlkle yardım olabilecek, felçli parmaklarıyla, babasının kolunu çekiştirdi. Bu ellerin her zaman acı verdiği belliydi. 194 "Baba," dedi çocuk,

"rahiple gitmeme izin ver." Çiftçi, olumsuz manada başını sallamaya başladı. "Effirn, bunun sana yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Boşuna umutlanmanı da istemiyorum. Zakarum Kilisesi'nin şifacıları seni iyileşti-remedi." "Biliyorum," dedi çocuk. "Ama bu adama inanıyorum. Dene-meme izin ver." Çiftçi karısına baktı. Kadın, gözlerine dolan mücevher gibi yaşlarla, evet manasında başını salladı. Çiftçi Cholik'e döndü. "Oğluma olacıklardan seni sorumlu tutuyorum, rahip." "Tutabilirsiniz," dedi nazik-

çe Cholik, "ama emin olun ki genç Effirn'in birazdan erişeceği iyileşme mutluluğu, DienApSten'in kutsaması olacaktır. Ben, bu çocuğun tam ve sağlıklı olma isteklerini yerine getirecek kadar güçlü değilim." Çocuğa bakıp elini uzattı.

Çocuk, ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları vücudunu taşıyamıyordu. Eğri büğrü parmaklı elini Cholik'in avucuna koydu.

Cholik, oğlanın güçsüzlüğüne şaşırdı. Kendisinin de bu kadar güçsüz olduğu zamanlar, sadece bir kaç ay önce olmasına rağmen, hatırlamak zordu. Çocuğun ayağa kalkmasına yardım etti. Açıklığın etrafındaki kalabalıktan çıt çıkmıyordu.

"Gel çocuğum," dedi Cholik. "Bana inan." "İnanıyorum," diye cevapladı Effirn.

Berberce açıklığı geçtiler. Hâlâ eflatun ateşle yanan kül çizgisinin yakın ucuna henüz varmadan çocuğun bacakları büküldü. Cholik, hastalık-lı bedeni tutmaktan duyduğu rahatsızlığı göz ardı ederek, çocuğu düşmeden yakaladı.

Rahip, kalabalıktaki herkesin gözlerinin onun ve çocuğun üzerinde olduğunu biliyordu.

Açıklığın etrafındaki ağaçlara bakarken, içi şüpheyle doldu. Çocuk Siyah Yol üzerindeyken ölecek olursa, belki kendisi kaçana kadar kalabalı-

ğı uzakta tu J95 tabilirdi. Kaçamaması durumunda etraftaki ağaçlardan birinde sallandırılacağından şüphesi yoktu. Bramvvell halkının haydutlar ve katillere karşı takındığı adalet tutumunu duymuştu.

Ve Cholik onlara, göğüslerinde beslemeleri için bir yılan sunmak üzereydi.

Siyah, kül yolun başında Cholik, çocuğun ayakta durmasına yardımcı oldu.

"Ne yapacağım?" diye sordu Effirn.

"Yürü," dedi Cholik, çocuğa. "Yolu izle ve iyileşmekten başka hiç bir şeyi düşünme." Çocuk, büyüyle kaplı yola girmek konusundaki kararını tarttığı kısa süre içinde, derin, titrek bir nefes aldı. Sonra, çekinerek Cholik'in elini bıraktı. İlk adımları, Cholik'in nefessiz kalmasına sebep olan, zayıf, titrek adımlardı.

Acı veren bir yavaşlıkta yürüdü, çocuk. Sonra, titreyen vücudu yoldan çıkacakmış gibi olsa da adımları daha rahat ilerlemeye başladı.

Sakat çocuk, kapkara, külden yapılmış yolda ilerlerken, seyirci topluluğundan hiç ses çıkmıyordu. Attığı her adımda siyah küllerden, eflatun kıvılcımlar çıkıyordu ama bu adımların daha emin ve daha hızlı hale gelmesi uzun sürmedi. Çocuğun omuzları dikleşti ve yürüyüşünde kendine daha güvenen bir ifade belirdi. Önce zayıf bacakları, sonra kollan ve vü-

çudu kuvvetlenen kas yapısıyla şişti. Artık başı, iskeletimsi bedeni üzerinde bir balon gibi durmuyordu.

Ve siyah, kül yol daha önce geçtiği bir yerin üzerinden havaya doğru yükselince, çocuk da onunla beraber havaya doğru yürüdü. Havaya doğru yükselen böyle ince ve külden bir yolu takip etmenin imkansızlığı bir tarafa, çocuk daha önce bu tırmanışı göze bile alamazdı.

Cholik'in etrafında, seyircilerin hayranlık içeren fısıldaşmaları duyuluyordu. Olanlar karşısında kalabalığın tepkisi, Cholik'in içinin zafer duygusuyla dolmasını sağladı. Zakarum Kilisesine hizmet ettiği sıralarda, böy-le bir büyü yapmasına asla izin verilmezdi. Yüzünü, hepsini görebilecek bir şekilde, seyircilere çevirdi.

"Bu, Rüyalar Yolunun gücüdür," diye konuştu Cholik, "ve hizmet etmeyi seçtiğim cömert ve bağışlayıcı peygamberin. DienApSten'in adına ve yaptıklarına şükürler olsun. Kardeşlerim, onun kutsal adı için bana katılın." Kollarını havaya kaldırdı. "Yüce DienApSten'e!" Önce sadece bir kaç kişi onu taklit etti. Ama diğerleri bunları izledi. Bir dakika içinde, nehrin aşağısındaki şehirden gelen sıradan gürültüyü bastıran bir haykırış

yükseldi, kalabalıktan.

Buyard Cholik! Cholik'in beyninde patlayan sessiz çağrı o kadar sertti ki rahip bir an gözlerinin karardığını ve midesinin bulandığını hissetti.

Dikkat et, dedi Kabraxis. Büyü çözülüyor.

Kendini toparlayan Cholik, dönüp kendi büyülediği çizgilerden oluşan labirente baktı.

Çizginin başlangıç noktası bir an eflatun kıvılcımlarla parlamış, sonra hızla yanmaya başlamıştı. Küçük yangın, kül çizgisi boyunca ilerliyor, iler-ledikçe de külü yok edip ardında boşluk bırakıyordu.

Ateş, çocuğa yaklaşıyordu.

Ateş çocuğa varacak olursa, diye uyardı Kabraxis, oğlan yok olacaktır.

Cholik, çocuğa doğru ilerleyen ateşe bakarak külden yolun sonuna gitti. Effirn'in adımları son derece emindi. "Bana bakın!" diye neşeyle bağırıyordu. "Bana bakın. Yürüyorum." "Evet, Effirn," dedi Cholik, "ve buradaki herkes, olması gerektiği gibi seninle gurur duyup, DienApSten'e şükrediyor.

Ama bilmem gereken bir şey var." Durup dinlenmeden çocuğu izleyen eflatun aleve bakan Cholik, Effirn'den sadece biraz geride olduğunu gördü.

Külden yolun sonu ise, hâlâ çocuktan yüz metre ilerideydi.

"Ney?" diye sordu Effrn.

"Koşabilir misin?" Çocuğun yüzünden şaşkınlığı okunuyordu. "Bilmiyorum. Hiç denemedim." Eflatun alev, bir üç metre daha yaklaştı.

"Şimdi dene," dedi Cholik. Kollarını uzattı. "Koş bana, Effrn. Çabuk, çocuğum.

Koşabildiğince hızlı koş." Effrn, yeni kaslarını ve özelliklerini denercesine, dikkatle koşturmaya başladı. Koşmasına rağmen, eflatun ateş peşindeydi ve mesafeyi hâlâ kapatıyordu. Ama artık fark daha yavaş kısalmaya başlamıştı.

"Haydi, Effrn," diye destekledi Cholik. "Babana DienApSten'nin sana olan lütfuyla ne kadar hızlı olduğunu göster." Effrn, bütün yol boyunca kahkahalar atarak koştu. Seyirciler arasındaki konuşma iyice yoğunlaşmış-

ti. Çocuk, yere doğru inen son dönemeci de geçerek yolun sonuna varıp Choik'in kollarına atladı. Eflatun alev tam o anda yolun bitiş noktasına varmış ve kıvılcımlar saçarak kaybolmuştu.

Ölümden bir kez daha kurtulduğunu düşünen Cholik, bir an, ne kadar büyümüş olduğunu hissederek, çocuğu göğsünde tuttu. Kendine sıkı sıkıya sarılmış Effirn'in kollarını ve bacaklarını hissedebiliyordu.

Cholik, hem utanmış, hem de heyecandan kızarmış bir yüzle, çocuğa sarıldı. Effirn'in sağlığı, kendisine Bramvvell'de kazandığını belirtmekten başka bir şey ifade etmiyordu. Ama iblisin büyüyü nasıl yaptığını anlamamıştı. .

İyileştirmek basittir, dedi Kabraxis, Cholik'in beyninde. Acı vermek ise başka bir iştir. Hele kalıcı olması hesaplanırsa çok daha zordur. Büyü birine zarar vermeyi öğrenmek için, önce iyileştirmenin öğrenilmesi gerekecek şekilde tasarlanmıştır.

Bu, Cholik'e asla öğretilmemiş ti.

Sana öğretilmeyen pek çok şey var, dedi Kabraxis. Ama zamanın var. Sana öğreteceğim.

Dön, Buyard Cholik ve yeni cemaatini karşıla.

Çocuğun kollarından sıyrılan Cholik, ebeveynleri karşılamak üzere döndü. Kimsenin aklına yolun niye kaybolduğunu sormak gelmiyordu.

Çocuk, yeni bulunmuş kuvvetim göstermek istercesine, açıklığa doğru koştu. Kız ve erkek kardeşleri sevinç çığlıkları atıyorlardı. Babası onu sıkı bir kucaklayışla yerden kaldırdı, sonra annesine doğru

uzattı.

Kadın, yüzünden akan gözyaşlarından utanmadan oğlunu göğsüne bastır-dı.

Cholik, çocuğu ve annesini seyrediyordu. Şaşkınlıkla sahnenin kendisini nasıl da etkilediğini fark etti.

Çocuğun iyileşmesindeki payından dolayı duyduğun mutluluğa mı şaşırdım? diye sordu Kabraxis.

"Evet," diye fısıldadı Cholik. Kendisini iblisten başka kimsenin duyamayacağını biliyordu.

Şaşırmamalısın. Karanlığı bilmek için, bir yaratık Kutsal Işığı da bilmelidir.

VWestmarch'da hayatını dünyadan uzak yaşadın. Karşılaştığın tek insan grubu, senin yerine göz dikenlerdi.

Ya da yerlerine göz diktiklerim, dedi Cholik. Bunu yeni fark etmişti.

Ve Zakarum Kilisesi, etrafa dağıttıkları şifa bilgilerini, hiç bir zaman seninle doğru düzgün paylaşmadı, dedi iblis.

"Hayır." Kutsal Işık, benim sana verdiğim gibi güçleri çok sayıda insana vermekten korkar, dedi Kabraxis. Böyle meziyetleri olanlar, sıradan insanlar tarafından fark edilir. Kısa zamanda, insanların bahsettiği kişi ya da kahramanlar oluverirler. Biraz daha zaman geçince de haklarında çıkan hikâyelerle, büyüklük taşlar hale gelirler. Kutsal Işığın hizmetkarları bu konuda biraz kıskançtır.

"Ama iblisler değildir, öyle mi?" diye sordu Cholik.

Kabraxis bir kahkaha attı. Cholik'in kafasındaki gıcırıtılı gürlleme, neredeyse acı vericiydi.

İblisler, ne Kutsal Işık hizmetkarlarının sana inandırdığı kadar kıskanç, ne de onların bahsettiği gibi kontrolcü değildirler. Sorarım sana, kimde daha çok kural var? Hangisi daha fazla sınır koyuyor? Cholik cevap vermedi.

Sence Kutsal Işığın hizmetkarları niye o kadar çok kural koyuyorlar?

diye sordu Kabraxis.

Dengeyi kendilerinden tamha tutmak için, tabii ki. Ama biz iblisler, Karanlığın tüm yandaşlarının güçlü olmasına izin verilmesi gerektiğine inanıyoruz. Bazılarının daha fazla güçleri olur. Ama onlar, bunu hak ederler. Tıpkı senin, kendi ölüm korkunla yüzleşip gömülüp kaybolmuş geçit kapısını bulduğun günden beri verdiklerimi, hak ettiğin gibi.

"Seçim şansım yoktu," dedi Cholik. İnsanların her zaman seçim şansları vardır. Kutsal Işık hizmetkarlarının kafanızı karıştırma yöntemidir, bu.

Seçenekleriniz vardır ama Kutsal Işık hizmetkarları, bu seçenekleri yanlış

ilan etmişlerdir. Kutsal Işığın, aydınlanmış öğrencileri olarak sizler, bu

seçeneklerin yanlış olduğunu bilmek durumundasmızdır. Peki bu, sizi nereye götürür? Aslında kaç tane seçeneğiniz vardır? Cholik sessizce hak verdi.

Bu insanlara git, Buyard Cholik. Aralarında sana dön lacaksm. Amaç ve isteklerini gerçekleştirebilecek bir gücün u ° arı indiğinde, etrafında toplanacaklar. Sonra, kilisemize başlanı ların arasından, benim sözlerimi yaymak konusunda sana a "illSflB müritler seçmeliyiz. Şimdilik, burada bulunanlardan hasta ol 1 ma ° ğıt. Konuşacaklar. Sabaha kadar, şehirde seni duymayan ki 1 ' olacak.

"15e kalmaş Çocuğu iyileştirerek kazandığı saygı ve prestijle CholV

ilerledi. Bedeni, Kabraxis'in, üzerinden yaptığı büyü " cüyle titriyordu.

Güç, onu kalabalıktaki güçsüz vp , a, zayıtıara yönlendiriyordu.

Cholik kalabalığın arasında insanlara dokunuyordu At ve enfeksi-yonları iyileştirdi; siğil ve kireçlenmeleri yok ettiyanlış kaynadıktan sonra çarpılmış bir bacağı düzeltilti ve kendisine bakan oğluna göre, senelerdir aklı yerinde olmayan, ihtiyar bir büyükannenin aklını geri kazanmasını sağladı.

"Bramwell'e yerleşmek isterim," dedi Cholik. VWestmarch Körfezi, güneşi ve alacakaranlığı yutmuş, üzerlerine gece çökmüştü.

Kalabalık, bu açıklamayı sevinç çığlıklarıyla karşıladı.

"Ama bir kilise yapılmasına ihtiyacım var," diye devam etti Cholik.

"Bir kez kalıcı bir kilise yapıldı mı, DienApSten'in mucizeleri büyümeye devam edecektir. Gelin ve l hizmet etmeyi seçtiğim peygamberle tanıştı-

rayım.

Buyard Cholik, daimi şöhrete bir gece için, hayatı 1 ca olmadığı kadar yakındı. Baş döndürücü bir duyguyc Kendi kendine bunu daha iyi öğ-

reneceğine söz ver 1 Hiç bir şey onu durduramazdı. ? on dörJ enizci misin?" diye sordu güzel garson. Darrick başım, et yahnisi ve kalın patateslerle dolu olan tabağından kaldırıp kadına baktı. Kasu kaybından dolayı duyduğu acıyı tekrar hissetpep olmuş tu. "Hayır," diye cevapladı. Aylardan belci değildi.

' kız, olsa olsa yirmisinde, kuzgun saçlı bir güzeldi. Sj4 kısacıktı veuzun, güzel bacaklarının büyük bölülH 1er önüne seriyordu. Saçlarını geriye taramış, ense m nde bağlamıştı.

I ll'ordun?" Darrick bir an kızın gözlerinin içine j,. l?,OIMz bakışlarını çevirdi.

. Sjo; kapıdan saika sallana girişin bana bir denizciyi WW 'l İçin" de-di hz. "Babam bir denizciydi. Denizde

—m i ve çoğu denizci gibi, denizde öldü." W Bu insanlara git, Buyard Cholik. Aralarında sana dönmüş olanları bulacaksın. Amaç ve isteklerini gerçekleştirebilecek bir gücün olduğu fark edildiğinde, etrafında toplanacaklar.

Sonra, kilisemize başlamalıyız ve bu insan200 larm arasından, benim sözlerimi yaymak konusunda sana yardımcı olacak müritler seçmeliyiz. Şimdilik, burada bulunanlardan hasta olanlara şifa dağıt. Konuşacaklar. Sabaha kadar, şehirde seni duymayan kimse kalmamış olacak.

Çocuğu iyileştirerek kazandığı saygı ve prestijle Cholik, ilerledi. Bedeni, Kabraxis'in, üzerinden yaptığı büyüün gücüyle titriyordu. Güç, onu kalabalıktaki güçsüz ve zayıflara yönlendiriyordu.

Cholik kalabalığın arasında insanlara dokunuyordu. Ateş ve enfeksiyonları iyileştirdi; siğil ve kireçlenmeleri yok etti; yanlış kaynadıktan sonra çarpılmış bir bacağı düzeltti ve kendisine bakan oğluna göre, senelerdir akli yerinde olmayan, ihtiyar bir büyükannenin aklını geri kazanmasını sağladı.

"Bramvvell'e yerleşmek isterim," dedi Cholik. Westmarch Körfezi, güneşi ve alacakaranlığı yutmuş, üzerlerine gece çökmüştü.

Kalabalık, bu açıklamayı sevinç çığlıklarıyla karşıladı.

"Ama bir kilise yapılmasına ihtiyacım var," diye devam etti Cholik.

"Bir kez kalıcı bir kilise yapıldı mı, DienApSten'in mucizeleri büyümeye devam edecektir. Gelin ve sizi, hizmet etmeyi seçtiğim peygamberle ta-nıştırayım." Buyard Cholik, daimi şöhrete bir gece için, hayatı boyunca olmadığı kadar yakındı. Baş döndürücü bir duyguydu bu. Kendi kendine bunu daha iyi öğreneceğine söz verdi.

Hiç bir şey onu durduramazdı. n dör CT enizci misin?" diye sordu güzel garson.

Wr İDarrick başını, et yahnisi ve kaim patateslerle mlr dolu olan ta-bağından kaldırıp kadına baktı. Kadının sorusu kaybından dolayı duyduğu acıyı tekrar hissetmesine sebep olmuştu.

"Hayır," diye cevapladı. Aylardan beridir denizci değildi.

Garson kız, olsa olsa yirmisinde, kuzgun saçlı bir güzeldi. Siyah eteği kısacıktı ve uzun, güzel bacaklarının büyük bölümünü gözler önüne seriyordu. Saçlarını geriye taramış, ensesinin üzerinde bağlamıştı.

"Niye sordun?" Darrick bir an kızın gözlerinin içine baktı, sonra kız bakışlarını çevirdi.

"Sadece kapıdan sallana sallana girişin bana bir denizciyi hatırlattığı için," dedi kız.

"Babam bir denizciydi. Denizde doğmuştu ve çoğu denizci gibi, denizde öldü." "Adın ne?" diye sordu Darrick.

"Dahni," dedi ve gülümsedi kız.

"Tanıştığımıza sevindim, Dahni." 202 Kız bir an etrafına bakınıp masada yapabileceği bir şey arandı. Maşrapasını zaten doldurmuştu. Yemek kabı da yandan fazla doluydu. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa," dedi kız,

"bana haber ver." "Veririm." Darrick gülümsemesini bozmadı. Yalnız Yıl-dız'daki yerini kaybettiğinden beri, nazikçe gülümseyip soruları cevaplan-dırmak ama hiç soru sormamak, diyalogların hemen bitmesini sağlıyordu.

İnsanlar onun arkadaş canlısı olduğunu düşünürlerse, konuşmama özrünü tehditkar ya da kışkırtıcı bulmuyorlardı. Bu numara son zamanlarda bir kaç kavgaya girmesini önlemiş, kavgaların eksikliği sayesinde önce neza-rete sonra beş parasız bir şekilde sokaklara düşmekten kurtulmuştu.

Darrick, başını eğip yan masada zar atan dört adam baktı. Üçünün balıkçı olduğu belliydi ama dördüncüsü sanki dikkat çekmek için en iyi kıyafetlerini giymişe benziyordu. Şanssız ve çaresiz bir görüntüdeydi. Darrick, iyi kıyafetlerin sadece bir göz boyama olduğunu biliyordu.

Darrick, sanki dünden beri ya da daha uzun süredir bir şey yememiş

gibi, açlıkla yiyordu yemeđini. Ne kadar az yemek zorunda kalırsa kalsın ičecek parayı yine de buluyordu.

Peşindeki kabus ve korkulardan kaçabilmesinin tek yolu içmektir.

Neredeyse her gece Tauruk'un Limanındaki uçurumu, Mat'i neredeyse iskeletin ellerinden kurtarışını görüyor, Mat'in kafasının kırılışının o iç bulandıran sesini duyuyordu.

Meyhane, diğerlerine benzer bir batakhaneydi.' Hepsi aynı gözüküyordu Darrick'in gözüne.

Yaptığı her neyse bittiğin de, neredeyse orada bir yemek yiyip yürü-

yemeyecek hale gelene kadar içki içtikten sonra parası kalırsa bir odada, kalmazsa ahırın bir köşesinde sızıp kalıyordu.

Müşteriler genellikle balıkçılardı. Yüzleri sert, elleri ağ, ol 203 ta, ba-lık ve havadan nasır tutmuş, hayal kırıklıkları iliklerine kadar işlemiş insanlardı. Sabahın getirecek olduklarından çok daha iyi yarınlara varabilmek-ten, Kutsal Işık cömertliğini gösterir de bir daha teknelere tırmanmak zorunda kalmazlarsa neler yapacaklarından bahsediyorlardı. Balıkçılarla yerli halkın arasına karışmış tüccarlar da vardı. Gelip gidecek mallardan, şanstın ve VWestmarch Donanması bu günlerde eve

yakın tutulduğu için, Büyük Okyanusun kuzeylerindeki koruma eksiklerinden söz ediyorlardı.

VWestmarchlı denizcilerin Tauruk'un Limanında gördüklerini iddia ettikleri iblisten de hiç ses çıkmamıştı. Tüccarların çoğu, bu hikâyenin, donanmanın kuzeyden geri çekilmesi için, korsanlar tarafından uydurulduğuna inanıyordu.

Kuzeydeki liman ve şehirlerde tatsızlıklar çıkmaya başlamıştı, çünkü hepsi VWestmarch'm savunmalarına yardımcı olmasına güveniyorlardı.

Denizden başka türlü geçim sağlayamayanlar, donanma ortadan kalkınca, korsanlığa dönmüşlerdi. Korsanlar her ne kadar beraber hareket etmese-ler de verdikleri toplam zarar bir kaç bağımsız liman kentinin, hatta kıyı-

dan içerideki bazı şehirlerin ekonomilerini sarsıyordu. Bir zamanlar korkulan ve değerli görülen VWestmarch diplomasisi, artık değersiz ve etkisiz hale gelmişti. Kuzey şehirleri, VWestmarch'm desteğini kazanmak için çabalamayı bırakmışlardı.

Darrick peksimetini yahnisine bulayıp ağzına attı. Yahni koyu ve yağ-

lıydı. Tadımı acı ve ağır yapan, yağ ve baharatlara boğulmuştu. Darrick son aylarda zayıflamıştı ama dövüş kabiliyeti eskisi kadar sağlamdı. Çoğunlukla, birinin kendisi ni tanıyabileceği korkusuyla limandan uzak duruyordu.

Her ne kadar Westmarch Donanması ve nöbetçiler, kendisini ya da gemilerinden kaçan diğer adamları bulmak için yoğun bir 204 çaba sarf etmi-yorlardıysa da oluşabilecek bir göz altı ihtimali yüzünden dikkatli davranı-

yordu. Bazı günler ölmek, yaşamaktan kolay gibi geliyordu ama bu adımı atamazdı.

Babasının yırtıcı ellerinde ölmemişti ve şimdi de kendi isteğiyle ölmeyi düşünmüyordu.

Ama gönüllü yaşamak zordu.

Odanın karşısında, genç bir adamla konuşup flört eden Dahni'ye baktı. İçinden bir ses, bir kadınla beraber olmayı özliyordu. Ama çok cılız bir sesteki bu. Kadınlar konuşup erkekleri rahatsız eden şeyleri deşerlerdi.

Ne kadar iyi niyetli olursa olsun, Darrick bunu çekecek halde değildi.

Barın sonunda oturan yapılı adam Darrick'e doğru geldi. Uzun boylu, geniş göğüslü, burnu, yaptığı kavgalardan dümdüz olmuş biriydi. Ellerinde kimisi yeni, kimisi eski bir sürü yara vardı. Boynunda bir bıçak izi göze çarpıyordu.

Adam davet edilmeden gelip Darrick'in masasına oturdu. Copunu dizlerinin üzerine koymuştu. "Çalışıyor musun?" dedi adam.

Darrick bir elini kucağındaki palasının sapında tutuyordu. "Burada bir arkadaşımınla beraberim." Yan masada, Darrick'i bir geceliğine muhafız olarak kiralayan adam, şanslı geçen bir elden dolayı Kutsal Işığa şükredi-yordu. Yaşlıca, zayıf, beyaz saçlı bir adamdı. Dün geceki haydutların saldırı-

rısı sırasında Darrick, adamın üzerinde bir kaç küçük bıçak bulunduğunu ve bunları, kendini korumak için kullanabildiğini görmüştü.

"Arkadaşın bu gece acayip şanslı," dedi yapılı adam.

"Yeterince," dedi Darrick, kontrollü bir tonda.

Yapılı adam Darrick'in gözlerine baktı. "Meyhanede olay çıkmama-sını sağlamak benim görevim." Darrick, anladığını belirten bir şekilde başını salladı.

"Arkadaşını hile yaparken yakalarsam, ikinizi de kapı dışarı ederim."

Darrick yine başını salladı. İçinden kumarbazın hile yapmamasını ya da yaptığında yeterince iyi olmasını umuyordu. Adam Aranoch ve Amazon Adalarıyla ticaret yapan bir sahil kentinden geri gelirken, kervanda başka insanlarla da kumar oynamıştı.

"Bu gece buradan çıkarken de dikkatli olmanızı tavsiye ederim,"

dedi fedai, başıyla kumarbazı göstererek. "Dışarıda sabaha kadar kalkma-yacak lanetli bir sis var. Bu kasabanın ışıklandırması pek iyi değildir ve arkadaşınla kumar oynayanların bir kısmı kaybetmekten hoşlanmayabilir-ler." "Sağ ol," dedi Darrick.

"Bana teşekkür etme," dedi fedai. "Sadece ikinizden birinin burada ya da yakınlarda ölmesini, istemiyorum." Bunu söyledikten sonra kalktı ve barın ucundaki yerine döndü.

Garson kız, elinde bir şarap testisi ve umutlu bir yüz ifadesiyle masaya yaklaştı.

Darrick eliyle maşrapasının ağzını kapattı.

"Yeterince içtin mi?" diye sordu kız.

"Şimdilik yeterli," diye cevapladı Darrick. "Ama eğer hazırlarsan, giderken yanıma bir şişe alırım." Başıyla olumlu şekilde yanıt veren kız durakladı, küçük bir gülücük attı, sonra dönüp uzaklaştı. O anda, Darrick'in gözüne kızın bileğindeki bilezik çarptı.

"Bekle," diye fısıldadı Darrick. Sesi aniden kalınlaşmıştı.

"Evet?" dedi kız, umutla.

Darrick, kızın bileğine işaret etti. "Taktığın o bileklik nedir?" "Bir muska," diye cevapladı Dahni. "Rüyalar Yolunun 206 Peygamberi DienApSten'l simgeliyor." Bileklik iç içe geçmiş ama birbirleriyle temas edemeyecek şekilde, oyulmuş kehribar ve demirle ayrılmış halkalardan ya-

pılmıştı. Görünüşü Darrick'e bir şeyi hatırlatır gibi olmuştu.

"Nereden buldun onu?" "Benden hoşlanan bir tüccar vermişti," di-ye cevapladı Dahni. Bu, Darrick'i kışkırtmak için yapılmış basit bir nu-maraydı.

"DienApSten kim?" Bu isim Darrick'e hiç tanıdık gelmiyordu.

"Şans ve kader peygamberi," dedi Dahni. "Bramwell'de adına bir kilise yapıyorlar. Bana bunu veren adam, Rüyalar Yolunu yürüyecek cesareti ve ihtiyacı olan herkesin, kalbinden geçen isteklerinin gerçekleşeceğini söylemişti." Kız gülümsedi. "Sence de biraz uydurma gibi gelmiyor mu?"

"Evet," diye onu onayladı Darrick ama hikâye onu rahatsız etmişti.

Bramwell Vestmarch'tan çok uzak sayılmazdı. Kendi kendine verdiği söze uyarsa, Darrick yakın zamanda oraya gitmeyi planlamıyordu.

"Hiç orada bulundun mu?" diye sordu Dahni.

"Evet ama bu çok uzun zaman önceydi." "Oraya dönmeyi hiç düşündün mü?" ,TT " Hayır.

Garson kız suratım astı. "Yazık." Bileğini sallayıp bilekliğin fener ışığında parıldamasını izledi. "Bir gün oraya gidip kiliseyi görmek isterim.

Söylediklerine göre bir sanat şaheseri olacaktı. Şu ana dek inşa edilen en güzel şey." "Büyük ihtimalle görmeye deyecektir," dedi Darrick.

Dahni masaya yaslanıp dekoltesini Darrick'in gözleri önüne serdi.

"Pek çok şey görmeye değerdir. Ama bu kasabada kalırsam, hiç birini göremeyeceğimi biliyorum. Belki de sen Bramwell'e dönmeyi planlamalısm." 207 "Belki de," dedi Darrick, sesinde her hangi bir hakaret olmamasına dikkat ederek.

Balıkçılardan biri, sabırsızca bağırarak Dahni'yi çağırıldı. Kız Darrick'e son bir defa daha baktı. Sonra dönüp uzaklaştı.

Yan masadaki kumarbaz bir kez daha şanslıydı. Kutsal Işığa şükürleri, diğer adamların homurdanmalarına karışıyordu.

Garip bileklik hakkındaki düşüncelerini kafasından silen Darrick, yemeğine döndü.

Kumarbazın masada durduğu sürece içki içmeyecek olması, Darrick'in kiralanmış odasına döndüğü zaman, kabuslarla karşılaşılacak olması demektir. Ama kervan, tüccarlar ticaret işlerini tamamlayana kadar daha bir kaç gün kasabada kalacaktı. O zamana kadar rüya görmeyeceğinden emin olacak kadar içebilirdi.

İki saat sonra Darrick, sislerin arasında kalmış sokaklarda, gece karanlığı gittikçe yoğunlaşırken kumarbazı izliyordu. Adamın ismini hatırlamaya çalıştı ama başaramadı. Buna da pek şaşırılmamıştı. Birilerim ya da bir şeyleri hatırlamaya çalışmayınca hayat daha basitleşiyordu. Kılıcını kiralandığı kervanlarda, nereye gidileceğine karar veren kervan sahipleri oluyor, kendisi de sadece onları izliyordu.

"Bu gece masada çok şanslıydım," dedi kumarbaz, yolda yürürken.

"Odama döner dönmez anlaştığımız miktarı sana ödeyeceğim." "Tamam," dedi Darrick ama anlaştıkları miktarı hatırlayamıyordu. Genellikle oyundan kazandıklarının küçük bir yüzdesi üzerine anlaşılırdı, çünkü iyi bir kumarbaz asla her za man kazanamayacağını bilirdi. Daima kazanacağını iddia edenlerse genellikle üç kağıtçı olurlardı ve işin sonunda kesin bir kavga çıkardı. 208 Darrick sokağa göz gezdirdi. Meyhane fedaisinin de söy lediği gibi kasabanın aydınlatması çok kötüydü. Genellikle daha seviyeli

hanların etrafında ve liman yönünde, üç beş tane dengesiz lamba vardı.

Yoğun sis kaldırım taşları üzerinde ıslak bir parlaklık bırakıyordu. Darrick etrafında bir işaret, nerede olduğunu belirtecek bir şey arandı. Bulamadı-

ğına şaşırılmamıştı, çünkü kaybolduğunun farkındaydı ve bunu pek de umursamıyordu. Son bir kaç aydır uğradığı kasabaların hepsi kafasında iç içe geçmişti.

Kumarbazın aniden iç çekmesi, Darrick'i ters giden bir şeyler olduğu konusunda uyardı.

Hızla dönüp biraz önce geçtikleri ara sokağa baktı. Sokaktan üç kişi fırlayıp Darrick ve kumarbazın üzerine atladılar. Ellerindeki kılıçları, sisle donuklaşmış da olsa, ay ışığı altında parlıyordu.

Darrick palasım çekti. Bu arada koltuğunun altındaki şarap şişesini düşürmüştü. Seramik şişe daha yere düşüp parçalanmadan Darrick, kafasına doğru savrulan bir kılıcı savuşturdu.

Yorgunluk ve şarabın etkisiyle tek yapabildiği hayatta kalmaya ça-lışmaktı. Bozuk yolda takılan

Darrick, arkasından gelen dördüncü adamı çok geç fark etti.

Dördüncü adam, elindeki ağır sopayı Darrick'in sol kulağının üzerine indirdi. Darrick darbenin etkisiyle dizleri üzerine çöktü. Nereyse bayılacaktı ki yüzünün kaldırırma çarpmasıyla kendine geldi. Ayağa kalkmaya çabaladı. Bulunduğu yerden ayağa kalkabileceğinden emindi. Ondan sonra, belki savaşa da bilirdi. En azından kumarbazın kendini koruması için ödediği parayı hak edebilirdi.

"Lanet!" diye bağırdı hırsızlardan biri. "Beni bıçakladı." w "Dikkat!"

dedi başka biri.

"Tamam. Hallettim. Hallettim. Artık kimseyi bıçaklayamayacak."

Darrick'in boynundan sıcak bir sıvı aktı. Gözleri kayıyordu ama iki kişinin kumarbazın kesesini aldığı görüldü.

"Durun!" diye emretti Darrick. Bu arada yere düşmüş palasını aldı.

Kılıcı kaldırıp adamlardan birinin üzerine atıldı. Henüz hedefine varamadan, diğer adam dönüp Darrick'in çenesine müthiş bir tekme attı. Darrick, acıyla körleşmiş olarak, tekrar yere düştü.

Kendini almaya gelen karanlığa karşı çabalayan Darrick, çaresizce tutunup kalkabileceği bir yer aradı. Adamların ara sokağın gölgelerinin ardında kaybolmasını öfkeli gözlerle izlemekten başka bir şey yapamamış-

tı.

Palasına yaslanarak ayağa kalkan Darrick, kumarbaza yaklaştı. Sula-nan gözlerini güçlkle açarak, kafasını içindeki acıyla kumarbaza baktı.

Kumarbazın göğsüne kemik saplı bir bıçak saplanmıştı. Dibine kadar gömülmüş bıçağın göğsüne girdiği yerde kızıl renkli bir çiçek açıyordu.

Adamı yüzü korkuyla doluydu. "Yardım et, Darrick. Lütfen, kutsal Işık adına, kanamayı durduramıyorum." Nasıl oluyor da ben onunkini hatırlamazken, o benim ismimi hatırlayabiliyor? diye merak etti Darrick.

Sonra adamın parmaklarının arasından süzülen kanı fark etti.

"Tamam," dedi Darrick, acı çeken kumarbazın yanına çökerken.

Ama tamam olmayacağını biliyordu. Yalnız Yıldız'da görev aldığı sıralarda,

bunun ölümcül olduğunu anlayabilecek kadar çok sayıda ölümcül yara görmüştü.

"Ölüyorum," dedi kumarbaz.

"Hayır," dedi Darrick. Ellerini yaranın üzerine bastırarak kanı durdurmaya çalıştı. Sonra kafasını kaldırıp bağırdı. "İmdat! Yardım edin! Burada yaralı bir adam var!" "Burada olmalıydın," diye suçladı kumarbaz.

"Bu tip şeyleri senin halletmen gerekiyordu.

Sana bu yüzden ödeme yapmıştım." Öksürdü. Dudakları kana bulanmıştı.

Kumarbazın ağzından gelen kan, bıçağın ciğere kadar indiğini gösteriyordu. Darrick iki elini birden kumarbazın göğsüne bastırıp kanın durmasını diledi.

Ama durmadı.

Kumarbaz son bir kez titrerken Darrick, arkasındaki kaldırım taşlarında ayak sesleri duydu.

Kumarbazın nefesi gırtlığında takıldı, sonra artık görmeyen gözleri döndü kaldı.

"Hayır," diye inledi Darrick. Adam ölmüş olamazdı; onu korumak için tutulmuştu. Hatta şu anda bile karnında, adamın bir ön ödeme olarak ısmarladığı yemeğin sıcaklığını hissediyordu.

Kuvvetli bir el Darrick'in omzunu kavradı. Önce kurtulmak için silkelenen Darrick, kafasını kaldırıncaya meyhane fedaisini gördü.

"Bağışlayıcı Kutsal Işık," diye söylendi fedai. "Kimin yaptığını gördün mü?" Darrick olumsuz manada başını salladı. Zaten adamları görmüş

olsaydı bile teşhis edebileceğini hiç zannetmiyordu.

"Ne muhafız ama," dedi Darrick'in arkasından gelen bir kadın sesi.

Ölü kumarbaza bakan Darrick'in, kabullenmekten başka çaresi yoktu. Ne muhafız ama.

Adamın bütün duyuları bir anda kayboldu. Ağrıyan başı taşınamayacak kadar büyüdü. Öne doğru devrildi. Yere çarptığını bile fark etmedi.

Üç kuledeki çanların gümüşü çınlaması, Bramwell halkını ibadet için DienApSten Kilisesine çağırıyordu. İnsanların çoğu, kervan geldiği günden bu yana geçen bir yıl süresinde yapılmış binalar labirentine girmişlerdi bile. Daha 211 pek çok binaya ait yeni temeller atılmıştı. Tamamlandıkları zaman bunlar da merkezdeki katedrale bağlanacaklardı. Sadece Bramvell'in değil Westmarch'm, Lut Gholein'in, Kurast'ın, hatta Işıklar Denizi-nin ötesindeki ülkelerin seçme sanatçıları tarafından yapılmış heykeller binaların tepelerini süslüyordu.

Buyard Cholik'e artık Üstat Sayes diyorlardı. Rahip, kilisenin çatı bahçelerinden birinde oturuyordu. Kilisenin yakınındaki dört yola bakıyor, aile ve arkadaşları getiren arabaları seyrediyordu. Başlangıçta daha fakir ailelerin kilisede tapınmaya başladığını hatırlıyordu. Şifa bulmak ve hayatları boyunca hayalini kurdukları zenginlik isteklerinin cevaplanmasını umut ediyorlardı.

Ve o gün, Rüyalar Yolunda yürümek için seçilecekleri umuduyla geliyorlardı. Çok azmm, çoğunlukla da fiziksel ya da zihinsel bozuklukları

olanların bu yolda yürümesine izin veriliyordu. Kireçlenme ya da yanlış

kaynamış kemiklerden muzdarip olanlar hemen her zaman kabul ediliyor-lardı. Kabraxis bu hastalıkları iyileştirme konusunda hiç zorluk çekmiyor-du. Arada sırada da bazı seçilmişleri zenginliklerle ödüllendiriyordu ama bunun, toplumun geri kalanının bilmediği gizli bir bedeli vardı. DienApSten Kilisesi büyüdükçe, sırları da büyümüştü.

Kilise, Bramvell şehrine yukarıdan bakan bir tepenin üzerine kurulmuştu. Şehirdeki binalar normal taşlardan yapılmıştı. Ama kilise normalde dışarıya satılan kireçtaşlardan inşa edilmişti. Sabah güneşinde kilise, özenle temizlenmiş kemik gibi parlıyordu. Şehirden güneydoğuya, VWestmarch'a bakmak isteyen kimsenin kiliseyi görmeme ihtimali yoktu.

Kilisenin iki yanındaki orman, haftada iki kez yapılan ayinlere katılmak üzere gelen araba ve vagonlara yer açılması amacıyla, temizlenmişti.

Bramwell'deki tüm inananlar bu ayinlere katılıyorlardı, çünkü mucizelerin gerçekleştiği Rüyalar Yoluna geçişin buradan olduğunu biliyorlardı.

Kilisenin önündeki yeni yapılmış babalara, özel, süslü kayıklar bağ-

lanmıştı. Kilisenin emrinde çalışan kayıkçılar, açıkta demirlemiş gemilerin mürettebat ve kaptanlarını taşıyorlardı. DienApSten Kilisesinin adı VWestmarch'ta yayılmaya başlamış, kurtuluşu arayanların yanı sıra meraklıları da çeker olmuştu.

Yüksek kulelerin tepelerindeki çanlar tekrar çaldı. Ayin başlamadan önce bir kez daha çalacaklardı. Cholik aşağıya kilisenin girişine baktı. Her zamanki gibi çok az kişi geç kalmıştı.

Cholik çatı bahçesinde yürüdü. Çatıda meyve ağaçları, çiçekler, sarmaşıklar ve çalılar, ortaya kıvrılarak ilerleyen bir yol çıkartıyorlardı. Bir

çilek ağacının yanından geçen Cholik, durup iki tane olgun meyve kopartıp ağzına attı. Çilekler temiz ve tazeydiler. Ne kadar alırsa alsın, ağaçlarda her zaman meyve oluyordu.

"Hiç bu kadar büyük olacağını tahmin etmiş miydin?" diye sordu Kabraxis.

Ağzında hâlâ çileklerin tadını hisseden Cholik, dönüp iblisle karşıla-

ttı.

Kabraxis bir domates sırıgının yanında duruyordu. Meyveler kıpkır-mızıydı ve daha da iyi bir hasat yaşanılacağı vadeden sarı çiçekler göze çarpıyordu. İblis, kendisini görün mez kılan çok güçlü bir illüzyon büyüsüyle saklanmıştı. Büyü o kadar kuvvetliydi ki gölgesi bile görünmüyordu.

"Bazı ümitlerim vardı," dedi Cholik, politik bir cevap vererek.

Kabraxis gülümsedi. İblis suratı ifadeyi müstehcen kılıyordu. "Aç gözlü bir adamsın. Bu yanını seviyorum." Cholik alınmadı. İblisle ilişkilerinde en hoşuna giden yönlerden biri, hissettikleri sebebiyle özür dilemek zorunda olmamasıydı. Zakarum Kilisesinde iken duygu ve düşünceleri, kilisenin alışılmış doktriniyle hep çakışırdı.

"Yakında bu şehre sığmayacağız," dedi Cholik.

"Gitmeyi mi düşünüyorsun?" Kabraxis'in sesinde belirgin bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Belki. Düşünmedim değil." "Sen mi?" diye alay etti Kabraxis. "Sadece bu kiliseyi yapmayı düşleyen sen mi? Cholik omuzlarını silkti. "Başka kiliseler yapabiliriz." "Ama bu çok büyük, ulu bir kilise."

"Bir sonraki daha

büyük ve daha ulu olabilir." "Başka bir kiliseyi nerede kurarsın?" Cholik bir an durdu ama iblisin fikrini öğrenmek için konuşmak zorundaydı.

"Westmarch." "Zakarum Kilisesine meydan mı okuyacaksın?" Cholik heyecanla cevapladı. "Evet. Orada burunları sürtülmüş olarak şehirden atıldıklarını görmek istediğim rahipler var. Ya da kurban edilmesi gerekenler. Bu yapılabilir ve kilisemiz tüm Westmarch'taki kötülüğe karşı koruyucu kabul edilirse, tüm ülkeyi yanımıza alırız." "O insanları öldürür müsün?" "Sadece bir kaçını. Diğerlerini korkutmaya yetecek kadar. Ölü-

ler, bizden korkmaz ve bize gerektiği gibi tapmazlar." Kabraxis güldü.

"Ah, ne kadar iyi bir öğrencisin, Buyard Cholik. Bu kana susamışlık bir insana nasıl da yakışıyor. Genellikle hepiniz kişisel istek ve motivasyonlarımızla sınırlı ka214 hrsmız. Size yanlış davranan şu adamdan ya da sizden fazla şeye sahip olan bu adamdan intikam almak için didinin durursunuz.

Zavallı şeyler." Chollik'in içinde garip bir gurur belirdi. Ortaklıklarının sürdüğü bir yıl ve bir kaç ayda değişmişti. Tanıdığı pek çok rahibin korktuğu gibi Karanlığa dönmemişti. Bunu yerine Karanlığı kendi içinden çıkartmış-

tı.

Zakarum Kilisesi, insan aklının da iki yönü olduğunu ve bu iki yönü belirten Kutsal Işık ve Karanlığın, insanın içinde devamlı savaştığını öğretirdi.

"Ama Westmarch'a gitme planım iyi bir plan mı?" diye sordu Cholik.

İblisin sabrını zorladığının farkındaydı ama Kabraxis bu oyundan hoşlanıyordu.

"Evet," diye cevapladı iblis. "Ama henüz zamanı değil. Bu kilise şimdiden Zakarum Kilisesinin

düşmanlığım elde etmiş durumda. Şehrin içinde

bir kilise yapmak için kraldan izin almak zor olacaktır. Kralın ve kilisenin arasındaki anlaşmalar çok gergin. Sakın unutma: VWestmarch hâlâ korsanlarla görülen iblisi arıyor. Fazla acele edersek dikkat çekeriz." "Bir yıldan fazla oldu," diye itiraz etti Cholik.

"Ne insanlar, ne de kral unutmadı," dedi Kabraxis. "Diablo, Tristram'daki olaylarla beyinlerine kazındı. Önce güvenlerini kazanıp sonra ihanet etmeliyiz." "Nasıl?" "Bir planım var." Cholik bekledi. Kabraxis hakkında öğrendiği bir şey varsa, o da iblisin sorularla sıkıştırılmaktan hoşlanmadığıydı.

"Zamanı gelince," dedi Kabraxis. "Ondan önce inananlarımızdan kurulu bir ordu yaratmalıyız. Dünyaya doğruyu getirme isteklerine karşı çıkan herkesi öldürebilecek savaşçılardan kurulu bir ordu." 21 5 "Westmarch'a karşı bir ordu mu?" "Zakarum Kilisesine karşı bir ordu," dedi Kabraxis.

"Bramvell'de buna yetecek sayıda adam yok." Bu fikir Cholik'i sarsmıştı. Gözünün önünde insan kanıyla kırmızıya boyanmış savaş alanları belirdi. Üstelik bu görüntülerin gerçeklerinden çok daha masum gö-

züksüğünü biliyordu.

"VWestmarch'ın içinden bir ordu çıkartacağız," dedi Kabraxis.

"Nasıl?" "Kralı Zakarum Kilisesinin aleyhine döndüreceğiz," diye cevapladı iblis. "Ve ona, Zakarum Kilisesinin nasıl da kötülüğe döndüğünü gösterdiğimiz zaman, bu orduyu o çıkartacak." "Ve Zakarum Kilisesi yerle bir olacak." Bu düşünce Cholik'in içini ısıttı.

"Evet." "Kralı nasıl etkileyeceksin?" diye sordu Cholik.

Kabraxis kiliseyi işaret etti. "Zamanı gelince, Buyard Cholik. Zamanı gelince her şeyi göreceksin. Diablo, bundan kısa süre önce, kendini bağlayan Ruhtaşım bozarak bu dünyaya geldi. Kral Leoric'in oğlu Prens Alb-recht'i alarak gücünü Tristram'm üzerine saldı. O sıralarda Zakarum Kilisesinin sırlarını paylaşan biri olduğun için sen de hatırlarsın ki Tristram ve Westmarch neredeyse bir savaşa giriyorlardı. Diablo ile çarpışan insan maceracılar onu öldürdüklerini düşünmüşlerdi. Oysa o, düşmanlarından birini bu toprakları dolaşabileceği bir araç haline getirdi. Biz bu başarı ve fetihleri plan larken, Diablo da plan yapıyor. Ama iblisler, zeki ve becerikli olmalıdır. Tıpkı bizim gibi.

Eğer fazla hızlı büyürsek Baş Kötülerin dikkatini çekeriz ve ben, he-nüz onlarla uğraşmak 216 istemiyorum. Ama şu an için senin katılman gereken bir ders var. Sana söz veriyorum, bu gün pek çok insanı bize döndürecek bir mucize yaratacağım." Cholik, içinde yükselen soruları susturdu. Başıyla onayladı. "Elbette. Müsaadenizle." "DienApSten'in kutsaması üzerine olsun," dedi Kabraxis, tüm Bramwell'de ve ötesinde efsane haline getirdikleri sözcükleri mırıldanarak. "Rüyalar Yolu, seni istediğin yere götürsün." on beş S X ers basit geçmişti. T M Buyard Cholik, müritle-rine tepeden bakan gölgeli W10 balkonda duruyor, DienApSten'in her erkek, kadın ve çocuğun, insanların

dünyasında hak ettikleri yere gelmeleri yönündeki isteğini anlatan genç rahiplerin sözlerini ve ilahilerini dinleyen kalabalığın dalgalamış seyrediyordu. Rahipler Cholik'in durduğu balkonun altında, bir sahnenin üzerindeydiler. Tüm bu mesajların arasın-da genç rahipler Kutsal Işığın Peygamberine hizmetin erdemlerinden ve daha iyi şeyler yapılabilmesi için kiliseye bağışlanması gereken paradan bahsediyorlardı.

Aslında bütün kalabalık Rüyalara Yolunun Çağrısını bekliyordu.

Son rahip de konuşmasını bitirmişti. Sözlerini ve müziğini Kabraxis'in kendisinin yazdığı, ritimlerinde kalp atışlarının, melodisinde heyecanın saklı olduğu son ilahiler de söylenildikten sonra, sahnenin önündeki çukurdan ellerinde yanan birer meşale olan on iki rahip çırağı çıktı.

Davullar yüksek kırıltılı tavanda yankılanarak yükselen, hızlı bir tempo çıkmışlardı.

Flütler melodiyi çalarken, zillerin sesi çınlıyordu.

Kalabalıkta büyük bir heyecan patlaması oldu. Cholik'in gördüğü kadarıyla, kilisede halen yeterli sayıda sandalye yoktu. Üst kat henüz üç hafta önce açmış olmalarına rağmen, katılımcıların sayısı katedrali derhal doldurmuştu. Tapmanların pek çoğu kıyı şehirlerindendi.

Bir kısmı da "Westmarch'tan geliyorlardı. Diğer şehirlerden gelenler, gemi ya da kervanlara para vererek hacı oluyorlardı.

Bazı kaptanlar ve kervan başları, haftada iki kez Bramwell'e düzenledikleri turlarla bir servet kazanmışlardı. Pek çok insan, sağlık problemleri nedeniyle ya da kalplerindeki gizli isteklerinin gerçekleşmesi amacıyla Rüyalara Yolunda yürüyebilmek için para vermeye razıydı.

Cholik bu karlı işin farkına varınca, bunu yapan kaptan ve kervan başlarına bir mesaj göndermiş ve onların da kiliseye, inşaat malzemeleri getirerek bağışta bulunmaları gerektiğini belirtmişti. Söz konusu bağışlar, iki geminin batması ve bir kervanın zombi ve iskeletlerden oluşmuş bir ordu tarafından saldırıya uğramasından sonra, düzenli olarak ve kesilme-

den gelmeye başlamıştı. Lut Gholein ve diğer doğu ülkelerinden de kervanlar geliyordu.

Kalabalık çılgınca bağıırıyordu. "Rüyalar Yolu! Rüyalar Yolu!" Bu davranışları Zakarum Kilisesinde kabul görmezdi ve yavaş yavaş kontrol dışı-

na çıkmaya başlıyorlardı.

Cholik'in DienApSten'e inanan savaşçılardan seçtiği nöbetçiler, katedralin duvarlarında dizilmiş ya da cemaatin arasındaki küçük kulelerde bekliyorlardı. Nöbetçilerin çoğu, saplarında Kabraxis'in işaretinden zekice geliştirilmiş, eliptik 219 çemberler olan sopalar taşıyordu. Diğerlerinde ise mistik taşlarla efsunlanmış arbaletler vardı. Tüm nöbetçiler, göğsüne eliptik çemberlerin gümüş ikonları çizilmiş, siyah zincir zırhlar giyiyorlardı.

Hepsi de çömezler tarafından Siyah Yol denilen Rüyalar Yolunda yürüyüp normal bir insandan daha güçlü ve hızlı hale getirilmiş, kuvvetli savaşçı-

lardı.

Bir düzine çırak, ellerindeki meşaleleri, sahneyi ve Cholik'in durduğu balkonu tutan duvardaki değişik noktalara dokundurdular. Cholik alevlerin, balina yağı ile beslenmiş tünellerden kendisine doğru tırmanışını izledi.

Duvara yapılmış bir büyüün de yardımıyla alevler Cholik'in etrafından uçuşup siyah ve beyaz taşlardan yapıma, çöreklenmiş yılanın yüzünü ortaya çıkardı. Ateş, simsiyah taşların üzerinde dans ediyor, yılanın gözlerindeki çukurları dolduruyordu.

Seyirciler, meraklı bir sabırsızlıkla neler olacağını görmek için beklemeye başladılar.

Cholik, salondaki neredeyse patlama noktasına gelmiş şiddeti fark etti. Nöbetçiler herkese orada olduklarını hatırlatmak istercesine hareketlendiler.

"Ben Üstat Sayes'im," dedi Cholik, aniden katedrali kaplayan sessizliği bozarak. "Ben Kutsal Işığın Peygamberi DienApSten tarafından görevlendirilmiş Yolbulanım." Cholik'in sözlerini, olması gerektiği gibi, nazik bir alkış takip etti. Ama havadaki beklenti hiç azalmamıştı. İnanan kimseler olmalarına rağmen insanlar, bir şqlen bekleyen çakallara benziyorlardı.

Büyük avcılar çekildiği zaman artıkların kendilerine kalacağını biliyorlardı.

Cholik etrafına bir toz saçtı. Yeşil, kırmızı, eflatun ve mavi alevlerle birden tutuşan toz, cemaatin en ön sırasmdakilerin biraz ilerisinde durdu.

Katedrali hanımeli, kimyon ve la220 vanta karışımı bir koku sardı. Sonra Cholik duvardaki geçidi açan büyüünün sözcüklerini söyledi.

Büyünün etkisiyle duvarda, alevler içindeki çöreklenmiş yılanın başı bulunduğu yerden dışarı fırladı ve ağzını açarak kalabalığın üzerinde asılı kaldı. Cholik, yılanın gözlerinin üzerindeki balkonda duruyordu. Yılanın ağzı Siyah Yol'un girişiydi. Buradan siyah mermerden yapılmış yol, yukarı, aşağı ve kendi içinde döne döne geri geliyor, Kabraxis'in uygun gördüğü ödüllerle bezenmiş olan yolcusunu yine yılanın ağzından dışarıya çıkartı-

yordu.

"Rüyalar Yolu sizi istediğiniz yere götürsün," dedi Cholik.

"Rüyalar Yolu sizi istediğiniz yere götürsün," diye karşılık veren bir gürlleme yükseldi izleyicilerden.

Cholik cüppesinin kukuletasının altında gülümsedi. Kontrolü böylesine elinde tutmak, bu derece kuvvetli olmak o kadar güzeldi ki. "Şimdi,"

dedi Cholik, her sözünün dikkatle dinlendiğinin farkında olarak, "aranızdan kim bunu hak ediyor?" Bu bir meydan okumaydı ve Cholik bundan müthiş zevk alıyordu.

Kalabalık bir anda çılgına döndü. Herkes bağışıyor, ihtiyaçlarını, isteklerini, ihtiraslarını söylüyordu. Güruh bir anda yaşayan ve kendi kendini parçalayan, vahşi bir yaratığa dönüşmüştü. Geçen yıl boyunca kilisede pek çok insan ölmüş, kendi arkadaşlarının, komşularının ve kendilerini tanımayan insanların kurbanı olmuşlardı. Kireç taşından yapılmış zemin kanlarını emmiş, yerin altına, bir gün Kabraxis'in Cholik'e gösterdiği kristal kökler salmıştı. Kökler kan kırmızı ağlayan yakutlardan oluşmuş kozalakla-ra benziyorlardı. Sanki çaldıkları her damla kanla toprağa biraz daha gömülüyorlarmış gibiydiler.

Alevden yılan, Cholik'i de alıp dalgalanarak birinci sıranın, sonra ikinci sıranın üzerine gitti. İnsanlar hasta çocuklarını başlarının üstüne kaldırıyor, DienApSten'in yavrularını kutsayarak iyileştirmesini söylüyorlardı. Daha zengin olanlar, kendilerini omuzlarında taşıyacak insanlar kiralamışlardı. Böylece Siyah Yol'un girişine daha yakın oluyorlardı.

Yılan, yarısıydam siyah kristalden yapılmış, su gibi akıcı görünen dilini çıkardı. Böylece seçim tamamlanmıştı.

Cholik, babasının kollarında yukarıya kaldırılmış çocuğa baktı. Aslın-da bunun tek bir çocuk değil, bir şekilde birleşmiş iki beden olduğunu gördü. Çocukların iki kafası olan bir buçuk bedene bağlı iki kolları ve iki bacakları vardı. Yaşları da üç civarında gözüküyordu.

"Bir ucube," diye bağırdı seyircilerden biri.

"Yaşamasına hiç izin verilmemeliydi," dedi bir diğeri.

"İblis tohumu," dedi başkası.

Ellerinde meşaleler taşıyan on iki çırak, yanlarında nöbetçilerle beraber kalabalığı yarararak seçilmiş olanlara yaklaştılar.

Bir hata olmalı, diye düşündü Cholik, kendi et ve kemiklerine ya-pışmış çocuklara bakarak.

Kabraxis'in ne için böyle bir şey yapacağını anlayamasa da iblisin kendisine ihanet ettiği gibi bir hisse kapılmaktan kendini alıkoyamıyordu.

Bu şekilde deforme olmuş çocuklar genellikle doğum sırasında an-nelerini de beraberlerinde alarak, ölürlendi. Ölmeyen çocukların hayatlarına babaları ya da rahipler tarafından son verilirdi. Cholik de böyle çocukları öldürmüş, sonra da Zakarum Kilisesinin altındaki kutsanmış mezarlıklara göm müştü. Diğer deforme çocukların vücutları büyücülere, bilge-lere ya da iblislerle uğraşan kara borsacılarla satılırdı.

Çıraklar babayı ve yapışık çocuğu bir çember içine alıp 222 bölgeyi ışığa boğdular. Zincir zırlı

nöbetçiler kalabalığı öteleyerek daha geniş bir bölge açtılar.

Cholik adama baktı ve zorla konuştu. "Oğulların Siyah Yol'da yürü-

yecekler mi?" Babanın, yüzünden gözyaşları süzülüyordu. "Oğullarım yürüyemez Yolbulan Sayes." "Yürümeliler." Belki de çözüm bundadır diye düşündü Cholik. Siyah Yol'da yürümek isteyenlerin bazıları, zaman zaman

kendi korkularını aşamaz, son anda yola girmekten vazgeçerlerdi. Bu insanlara Siyah Yol'da yürümeye şansı bir daha asla verilmezdi.

Aniden yılanın siyah dili fırlayıp çocukları sardı. Yılan belirgin bir ça-ba sarf etmeden çocukları sivri dişli ağzına çekti. Alevler içindeki koca kafaya yaklaştıkça çocuklar bağıryorlardı.

Cholik yılanın kafasının üzerindeki çıkıntıda durarak, alevlerin ardına bakmaya çalıştı.

Ama tek görebildiği iki çocuğun altında kaybolmasıydı. Ne olacağını bilmeden, tüm kazandıklarını kaybetme korkusuyla bekledi.

Meridor annesinin yanında durmuş, koca taş yılanın küçük kardeşlerini ağzına atışını izliyordu. Mikel ve Dannis yılanın yüzünü kaplayan ateşe o kadar yakından geçmişlerdi ki kız ikisinin de haşlanacağına emindi. Babası ona yılanların yüzü olmadığını öğretmişti. Bunu söylediği zaman erkek kardeşleri onunla hep dalga geçerlerdi.

Ramais amcası ona hep iblisler tarafından pişirilip yenen çocukların hikâyelerini anlatırdı.

Hatta bazen o çocuklar tur w taların içine konulurlardı. Meridor hep bir çocuk turtasının nasıl gözükeceğini merak etmişti. Ama ne zaman bu-nu annesine soracak olsa, annesi ona amcasından ve korkunç hikâyelerinden uzak durmasını söylerdi. Oysa Ramais amcası, West 223 march Donanmasında bir denizciydi ve harika hikâyeleri vardı. Kız onun anlattığı hikâyelerin hepsinin doğru olmadığını bilecek kadar büyümüştü ama inanyormuş rolü yapmak da çok eğlenceliydi.

Meridor küçük kardeşlerinin haşlanmalarını, kızartılmalarını ya da herhangi bir biçimde yanmalarını istemiyordu. Kendisi dokuz yaşındaydı.

Sekiz çocuklu bir evin en küçük kızı olarak Mikel ve Dannis'e bakıp temizliklerini sağlayan genellikle o olurdu. Rahatsız ve mızımız olduklarında bazen bebeklerden bıkarırdı. Babası ikisinin de tek vücuda sıkışmış olmaları sebebiyle sıkıntılı olduklarını söylerdi. Meridor bazen Mikel ve Dannis'in diğer kollarının da vücutlarının arasında olduğunu düşünürdü.

Yine de küçük kardeşlerinin yendiğini görmek istemiyordu.

Küçük kız taştan yılanın kardeşlerini yutmasını seyretti. Kimsenin kendisini dinlemediğini bilerek, küçük Zakarum Kilisesinde öğrendiği bir duayı okudu. Babası yeni peygamberin son umutları olduğunu söylediği için, kendini suçlu hissediyordu. Bu günlerde daha da hasta gibiydi kardeşleri.

Herkes gibi olmadıklarının ve istedikleri gibi hareket edip yürü-

yemediklerinin daha çok farkına varıyorlardı. Kız bunun oldukça korkunç bir his olduğunu tahmin ediyordu. Ne birbirleriyle, ne de başkalarıyla mutlu olamazlardı.

"Rüyalar Yolu! Rüyalar Yolu!" diye, yumrukları havada bağırıyordu etrafındaki insanlar.

Bu bağırtı Meridor'u her zaman rahatsız etmişti. İnsanların sesleri hem öfkeli, hem korkmuş gibiydi. Babası öyle ol madığım, insanların sadece ümitle bağırdıklarını söylemişti. Meridor insanların taştan bir yılanın karnına gitmek için niye bu kadar istekli olduklarını anlayamıyordu. Ama Rüyalar 224 Yolu oradaydı ve babasına göre bu yol her türlü mucizeyi gerçekleştirebilirdi. Geçen yılda bu mucizelerin bir kaçma şahit olmuştu

ama bu o kadar önemli değildi. Bu güne dek tanıdığı hiç kimse DienApSten tarafından seçilmemişti.

Bazı geceler ailecek sofralarının başına oturup konuşurlarken, her biri Rüyalar Yoluna girme şansları olsa ne isteyeceklerini anlatırlardı. Meridor bu konuşmalara fazla katılmazdı, çünkü büyüdüğü zaman ne olmak istediğini bilmiyordu.

Meridor'un kardeşleri, yılanın dilinin üzerinde bağıra çağıra ağlıyorlardı. Meridor onların zayıf yüzlerim görüyor, ağlarken bir pınar gibi yanaklarından akan gözyaşlarını fark ediyordu.

Meridor annesine baktı. "Anneciğim." "Hişşt," diye cevapladı annesi. Kutsal Işığın Peygamberinin Kilisesinde giymek için diktiği şatafatlı elbisesiyle oynuyordu. Zakarum Kilisesine giderken hiç böyle giyinmezdi; her zaman fakir olmalarının kilise gözünde önemli olmadığını söylerdi. Ama annesi de babası da bu yeni kiliseye gittikleri haftanın iki gecesinde de tertemiz ve bakımlı olmalarına dikkat ediyorlardı.

Kendini heyecanlı ve korkmuş hisseden Meridor, sustu ve hiç ko-nuşmadı. Mikel ve Dannis'in yılanın gırtlakındaki Rüyalar Yoluna yuvarlanmışlarını izledi. Kiliseye geldiği aylar boyunca pek çok insanın yılanın ağzı-

na girip tamamen sağlıklı ve tam olarak, aynı yerden çıktıklarını izlemişti.

Ama kardeşlerini iyileştirmeye DienApSten'in gücü yeter miydi? Yılanın ağzı kapandı. Daha yukarıda, yılanın alevli gözlerinin üzerindeki platformda Üstat, Sayes kilisedeki duayı yo iletliyordu. İki küçük oğlanın çığlıkları katedralde yankılanıyordu. Yumruklarını sıkıp çenesine bastırarak korkunç çığlıkları dinleyen Meridor, biraz gerileyince arkasında duran bir adama çarptı.

Kız, kilisedeki büyüklerin çoğu çocuklara çabuk sinirlendikleri için dönüp özür dilemeye çalıştı. DienApSten şifasını ve mucizelerini çoğunlukla çocuklar üzerinde gösteriyordu. Bazı yetişkinler de çocukların bunu hak etmediğini düşünüyordu.

"Afedersiniz," dedi başını kaldırarak Meridor ama gözlerinin önündeki canavara benzeyen yüzü görünce dondu kaldı.

Adam uzun boylu ve iriydi ama bu özellikleri sırtındaki basit, yünden gezi pelerininin altında göze çarpmıyordu. Kıyafetleri eski ve yamalı, kötü kullanıldığı anlaşılan ve uzun bir yolun tüm tozunu üzerinde taşıyorlarmış

gibi görünen şeylerdi. Boynundaki yıpranmış mendil, Meridor'un Ramais amcasının öğrettiği gibi bir gemici düğümüyle bağlanmıştı. Adam kalabalığın arasında bir gölge gibi duruyordu.

Ama adamın en ürkütücü yanı yüzüydü. Bu yüz yanarak kararmış

gibi idi. Derisi sanki ısıyla eritilmişçesine yarıklarla doluydu. Yanık bölgelerde incecik çatlaklar görünüyor, kan damlaları yüzünden ter gibi akıyordu. Yaranın çoğu yüzünün sol tarafındaydı ve sanki bir ay tutulmasına benziyordu. Mikel ve Dannis'in doğduğu gece de ay tutulması vardı.

"Önemli değil kızım," dedi adam, hırıltılı bir sesle.

"Canınız yanıyor mu?" diye sordu Meridor. Sonra, büyüklerin özellikle de konuşmak istemedikleri konularda soru sorulmasından hoşlanmadıklarını hatırlayarak, iki eliyle birden ağzını kapadı.

Adamın çatlak ve kabarmış dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Yanık yüzünde yeni kan damlacıkları oluştu. Acısı gözlerinde parlıyordu. "Her zaman," diye cevapladı.

"Buraya iyileşme umuduyla mi geldiniz?" diye sordu Meridor, adamın sorulara açık olduğunu görünce.

"Hayır." Adam başını iki yana sallayınca pelerinin kukuletası bir an-lığına kapkara deriden fırlamış bir tutam yanık saçın görünmesine izin verdi.

"O zaman niye buradasın?" "Hakkında çok şey duyduğum şu Rüyalarda Yoluna bir göz atmak için geldim." "O uzun süredir burada. Daha önce gelmiş miydin hiç?" "Hayır." "Neden?" Adam kıza baktı. "Ne kadar da meraklı bir çocuksun." "Evet. Üzgünüm. Beni hiç ilgilendirmez." "Evet, ilgilendirmez." Adam, gümleyen davulların, çınlayan zillerin sesleri ve flütlerin kıvrak melodileri sürerken taştan yılanı baktı. "Onlar senin kardeşlerin miydi?" "Evet. Mikel ve Dannis. Onlar yapışık." Meridor son ke-limesinde biraz duraladı. Kulağa doğru gibi gelmiyordu. Bunca sene insanlara küçük kardeşlerini anlatmış olmasına rağmen hâlâ düzgün söyleyemediği zamanlar oluyordu.

"Onların birer ucube olduklarını mı düşünüyorsun?" "Hayır," diye içini çekti Meridor. "Sadece mutsuzlar ve acı çekiyorlar." Oğlanların çığlıkları katedralde bir kez daha yankılandı. Taştan yılanın üstündeki Üstat Sayes ayini durdurmaya yönelik hiç bir harekette bulunmadı.

"Şu anda sanki acı çekiyorlarmış gibi." "Evet." Meridor, ne zaman gözünün önünde olmasalar endişelenirdi. Şimdi de kardeşleri için endişe-leniyordu. Onlara bakmak için çok zaman vermişti, nasıl endişeli olmazdı ki? "Diğerlerinin iyileştiğini gördün mü?" diye sordu yanık yüzlü adam.

"Evet, pek çoğunu." Meridor yılanın kıvrılışını izledi. Mikel ve Dannis şu anda Rüyalarda Yolunda mı yürüyorlardı? 227 Yoksa yılanın içinde sıkış-

miş korkunç şeylere mi maruz kalıyorlardı? "Neler gördün?" diye sordu adam.

"Sakatların yürüdüğüne, körlerin gördüğüne ve türlü hastalıkların iyileştirildiğine şahit oldum." "DienApSten'in iyileştirmek için genellikle çocukları seçtiğini duymuştum." Meridor olumlu manada başım salladı.

"Yetişkinlerin pek çoğu bundan hoşlanmıyor," dedi yaralı adam.

"Beni buraya getiren gemide ve kasabadaki meyhanelerde konuşurlarken duydum." Meridor yine başıyla onayladı. Bramwell'deki insanların böyle konularda konuşurken kavga edebildiklerini görmüştü. Bu konuda yorum yapmamak ya da kasabada bir sürü hasta çocuk olduğunu belirtmemek konusunda kararlıydı.

"Sence DienApSten neden genellikle çocukları seçiyor?" diye sordu adam.

"Bilmiyorum." Yaralı adam taş yılanı seyrederek sıırttı. Üst dudağından bir damla kan süzülerek, dişlerine ve kabarmış, pembe dudaklarına bulaştı. "Çünkü çocuklar duygusaldır ve yetişkinlerden çok daha fazla inanabilirler, kızım. Bir yetişkine bir mucize gösterirsen, buna mantıklı bir sebep sunma arayışına girer. Oysa bir çocuğun kalbi... Kutsal Işık adına, bir çocuğun kalbini sonsuza dek kazanabilirsin." Meridor adamın dedikle-rini tam olarak anlayamamıştı ama bununla kafasını yormadı.

Yetişkinler hakkında anlamadığı şeyler olduğunu, anlamaması gereken şeyler olduğunu ve anlasa da anlamıyormuş gibi davranması gereken şeyler olduğunu çözmüştü.

Aniden Üstat Sayes katedralde sessizlik istedi. Müzik aletleri derhal sustu ve kalabalıktan çıkan bağırıtlar kesildi.

Meridor bir keresinde Üstat Sayes'in emrine uymayıp susmayan bir grup gördüğünü hatırlıyordu. Adamlar sarhoştı ve kavgacı bir şekilde kilise hakkında ileri geri konuşup durmuşlardı. Üstat Sayes'in savaşçıları kalabalığı yarararak adamların yanma gelmiş ve hepsini öldürmüşlerdi. Bazı-

ları iki suçsuz adamın da öldürüldüğünü söylemiş tiyse de bir sonraki toplantıda bu konuda hiç konuşan olmamıştı.

Devasa katedralde sessizliğin yankıları sürüyor, Meridor'un kendini daha da küçük hissetmesine sebep oluyordu. Ellerini kavuşturup Mikel ve Dannis için endişelenmeyi sürdürdü. Yoksa Rüya Yolu ikisinden birinin yaşamaya devam edebilmesi için diğerinin kafasını kopartmayı mı düşü-

nüyordu? Bu iğrenç bir fikirdi ve Meridor bu düşüncüyü zorla kafasından uzaklaştırdı. Ancak bundan da kötüsü olabilir, DienApSten annesiyle babasına hangisinin hayatta kalmasını istediklerini de sorabilirdi.

Sonra katedrali muazzam bir güç doldurdu.

Meridor daha önceki deneyimlerinden bu gücü hatırlamıştı. Dişlerini takırdatan bir şekilde tüm vücudu bununla kaplanmış, içinde garip bir heyecanın yanında karışık hisler doğmuştu.

Yaralı adam, vücudunu her ne yaktıysa onunla kavrulmuş ve kararmış elini kaldırdı.

Parmaklarını oynatırken elinde kızıl ışıklar oynuyordu. Parmak ek-lemlerinden birinin üzerindeki deri, altındaki pembe eti ve kemiği ortaya çıkartarak yarıldı.

Ama el, Meridor'un bakışları altında iyileşmeye başladı. Önce yara kabuk bağladı sonra bu kabuk da dökülerek taze deriyi meydana çıkardı.

Ancak yeni deri hâlâ kuru ve yanmış gibi siyahtı. Kız başım kaldırıp adamın yüzüne bakınca, ora 2.29 daki yaraların bile nispeten iyileştiğini gördü.

Elini indiren adam, şaşkın bir ifadeyle eline baktı. "Kutsal Işık adına," diye fısıldadı.

"DienApSten seni iyileştirebilir," dedi Meridor. Adama ümit vermek iyi geliyordu. Babası ona, kader ve kötü şansla uğraşan bir insana verilebi-lecek en iyi şeyin umut olduğunu öğretmişti. "Bu kiliseye gelmeye başlamalısın. Belki bir gün yılan seni seçer." Adam gülümseyerek, kukuletasının altında kafasını iki yana salladı. "Burada şifa aramama izin verilmez, kı-

zım." Yüzünden gene kızıl renkte kan sızıyordu. "Aslında bu binaya girer girmez öldürülmediğime bile şaşıyorum." Bu kulağa garip geliyordu. Meridor daha önce kimsenin böyle konuştuğunu duymamıştı.

Demircinin dükkanındaki körüğün çıkardığı sese benzer bir sesle yılanın koca çenesi açıldı.

Yaratığın gırtlığından duman ve kıvılcımlar yükseldi.

Meridor parmak uçlarında heyecanla bekliyordu. Mikel ve Dannis yılanın ağzına girdiği anda onları ya da ikisinden birini bir daha göremeyeceğine inanmıştı.

Yılanın ağzından iki ayağı üzerinde yürüyen bir oğlan çıktı. Korkulu gözlerle, yüzünde çaresizce saklanmak istermiş gibi bir ifadeyle kalabalığa baktı.

Dannis! Meridor'un kalbi bir an sevinçle çarptı. Hemen sonra, Mikel'in; çorap kuklalarla yaptığı gösterileri çok seven küçük Mikel'in gö-

rünmediğini fark ederek acıyla burkuldu. Ama gözyaşları daha gözlerini terk etmeden ya da en azından görüşünü bulanıklaştırmaktan başka bir şey yapmadan, küçük kardeşinin Dannis'in arkasından belirmediğini gördü.

Mikel! Her ikisi de yasıyor! Ve ikisi de tamlar! Babası sevinçle çığlıklar atıyor, annesi herkesin duyabileceği şekilde DienApSten'e şükranlarını haykırıyordu. Kalabalık sevinç ve heyecanla canlanmıştı ama Meridor bu hareketliliğin gerçek sebebinin, kardeşleri geri geldiğine göre, Rüyalar Yolunda yürümek için yeni birinin seçilecek olması olduğunu biliyordu.

Babası ileriye atılarak kardeşlerini taş yılanın alevli ağzından aldı.

Annesiyle beraber oğullarını bağına basmak üzereyken, Meridor'un dikkati yanındaki yaralı adama çevrildi.

Kalp atışlarını kulaklarında hisseden kız, sanki zaman yavaşlamış gibi olanları seyretti.

Yaralı adam, gezi pelerinini açıp orada gizlediği bir el arbaletini ortaya çıkardı. Eğri yay, Meridor'un ön kolu kadar bir tahtaya saplanmıştı.

Adam küçük silahı sağlam eliyle kaldırdı, düzeltti ve tetiğini çekti. Küçük ok arbaletin oluğundan fırladı ve katedralin ilerisine doğru uçtu.

Okun gidiş yönünü gözleriyle takip eden Meridor, tüylü sapın Üstat Sayes'in göğsüne saplanıp adamı geriye doğru devirdiğini gördü. Yolbulan yılanın boynundan düşüp gözden kayboldu. Meridor'un duyuları eski hızını kazanırken katedralde çığlıklar duyuluyordu.

"Biri Üstat Sayes'i öldürdü!" diye bağırdı bir adam.

"Bulun onu!" dedi bir diğeri. "Kahrolası katili bulun!" "Ok şuradan geldi!" diye haykırdı bir başkası.

Meridor taş kesilmiş gibi kıpırdayamadan, inanmaz gözlerle katedral nöbetçileri ve cüppeli çırakların silahlarını çekerek kalabalığın arasına dalışlarını seyretti. Dönüp yüzü yaralı adamın olduğu yere baktığında, orada olmadığını gördü.

Karmaşa sırasında, etrafındakiler ne yaptığını anlayamadan kaçmış-

tı.

Katedral muhafızları ne kadar hızlı davranırlarsa davransınlar, bina bir takip için çok kalabalıktı. Ama belalı nöbetçi 231 lerden kaçmaya çalı-

şan tek bir kişi hızlı hareket edebilirdi. Meridor, adamın kaçtığını fark etmemişti bile.

Çıraklardan biri Meridor'un yanında durdu. Adam meşalesini kaldı-

rarak kalabalığı biraz daha açtı ve yere atılmış arbaleti ortaya çıkardı.

"Burada!" diye bağırdı çırak. "Silah burada!" Koşuşturan nöbetçiler adamın yanına geldi.

"Adamı gören var mı?" dedi iri yapılı bir nöbetçi.

"Bir erkekti," dedi etraftaki kalabalıktan bir kadın. "Yabancı biriydi.

"Şu kızla konuşuyordu." Parmağıyla Meridor'u gösteriyordu.

Nöbetçi sert bir bakışla Meridor'a döndü. "Bunu yapan adamı tanı-

yor musun kız?" Meridor konuşmaya çalıştı ama başaramadı.

Babası kızını korumak için ileri atıldı. Kız bunu biliyordu. Ama nöbet-

çilerden biri kılıcının kabzasıyla adamın midesine vurunca adam iki bük-lüm dizlerinin üstüne çöktü. Nöbetçi kızın babasının kafasını, saçlarından tutup geriye çekti ve elindeki bıçağı adamın gırtlığına dayadı.

"Konuşsana kız," dedi nöbetçi.

Meridor adamın öfkeli olduğu kadar korktuğunu da biliyordu. Belki de DienApSten, Üstat Sayes'e böyle bir şey olmasına izin verdiği için ondan intikam alacaktı.

"Bunu yapan adamı tanıyor musun?" diye tekrarladı iri nöbetçi.

Kafasını iki yana sallayan Meridor, konuşabildi. "Hayır. Sadece onunla konuştum." "Ona iyice bakabildin mi?" "Evet. Yüzü yanmıştı. Buraya, içeriye girmeye korkmuştu. DienApSten'in kendisini tanıyabileceğini ama yine de geldiğini söyledi." "Neden?" "Bilmiyorum." Arkalardan başka bir nöbetçi, koşarak iri olanın yanına geldi. "Üstat Sayes yaşıyor," diye rapor verdi yeni gelen.

"DienApSten'e şükürler olsun," dedi iri yapılı nöbetçi. "Üstat Sayes ölseydi Rüya Yolu beni götüreceği yere hiç gitmek istemezdim."

Katili tarif etti ve yüzü yanık bir adamı bulmanın zor olmaması gerektiğini ekledi. Sonra dikkatini tekrar Meridor'a çevirdi.

Adam kızın kolunu canını acıtırcasına kavramıştı. "Benimle geliyorsun, kız. Üstat Sayes ile konuşacağız." Meridor kaçmaya çalıştı. Yapmak istediği son şey Üstat Sayes ile konuşmaktı. Ama kalabalığın arasında çekiş tirilirken, nöbetçinin sımsıkı pençesinden kurtulmasına imkan yoktu.

n ali İbr ana söylüyom kendi gözlerimle gördüm," dedi gS oldukça kırılmış

görünen yaşlı Sahyir. Hiç yoksa altmış yaşında, zayıf ama kuvvetli, pamuk beyazı sakal olan ve saçlarını at kuyruğu yapmış bir adamdı. Her iki kula-

ğında deniz kabuklarından küpeler vardı. Yüzünde, ellerinde ve kollarında yaralar göze çarpıyordu. Hâlâ ikelliğini koruyan limanda, denizden sıçrayan sudan korunmak için bir gömlek ve ziftli bir pantolon giymişti.

Darrick koydaki gemiden, Arayan Burnu sahilindeki depoya taşınmasına yardımcı olmak için işe

alındığı kargonun bir parçası olan sandığın üstünde oturuyordu. Üç gündür aldığı işlerin içinde parası en iyi olan buydu. Üstündeki bir çatı ve düzenli yemek yemek için bir gemiye mürettebat olarak katılmayı düşünmeye başlamıştı. Gemiyle denize açılmak dört gözle beklediği bir şey değildi. Orada çok fazla anısı vardı. Taşdığı deri çantayı açtı ve içinden iki elmayla bir parça da peynir çıkardı.

"Doğrusu taştan bir yılanın insanları yuttuğu kısma inanmakta zorluk çekiyorum," diye kabullendi Darrick. Küçük çakısıyla yarım daire şeklindeki peynirden lokmalar kesti ve elmaları dilimleyerek çöplerini ayırdı.

Sahyir'e bir parça peynir ve dilimlenmiş elmalardan birini verdi. Mavnanın kenarından suya attığı elma çöpleri limanda yuvalanmış ve gemilerden, depolardan ya da şehir lağımından denize dökülen atıklarla beslenen küçük bir levrek sürüsünün dikkatini çekmişti. Balıklar yemek bulmak için suyun üstünde kabarmışlardı.

"Onu gördüm, Darrick," diye ısrar etti adam. "Bacaklarını kullana-mayan bi adam o yılanın gırtlama girdi ve kendi iki ayamın üstünde yürü-

yerek çıktı. At gibi salıklıydı hem de. Cidden görülesi bi şeydi." Darrick ağzına bir parça peynir atarken başını iki yana salladı. "Şifacılar yapabilir-ler bunu.

İksirler de yapabilir. Hatta insanın daha hızlı iyileşmesini sağlayan büyülü kılıçlar bile gördüm. İyileştirme olayında o kadar da büyük bir şey yok. Zakarum Kilisesi de arada bir yapar." "Ama hepsinin bi fiyatı vardır,"

diye fikrini savundu Sahyir. "Şifacılar, iksirler, büyülü silahlar falan hepsi para ve kuvveti olanların bulabilcei şeylerdir. Hele kiliseler... Başlatma şimdi kiliselerden. Onlar ya sandıklarımı dolduracak birilerine ya da kralın kıyak çektiklerine iyilik ederler. Kiliseler kendilerini beslicecek ellere bakar demişimdir hep. Ama sorarım sana, ben gibi, sen gibi basit adamlara ne demeli? Ya bize kim bakçak?" Darrick bakışlarını denize çevirdi. Zifli kıya-fetlerine rağmen soğuğu içine işleyen rüzgar, yüzüne karşı esiyor, saçları nı havalandırıyordu. Darrick koyun kayalık topraklarına sıkı sıkıya yapışmış

küçük kasabaya baktı. "Biz kendi kendimize bakacağız," dedi. "Her zaman yaptığımız gibi." Yaşlı adamla birkaç aydır sürdürdükleri, basit bir arkadaş-

lıkları vardı. 235 Arayan Burnu barbar kabilelerin hemen güneyinde küçük bir kasabaydı. Kasaba eskiden tüccarlarla kuzeyden buralara inmiş fok ve balina avcılarının erzak limanıydı. Bir yüzyıldan biraz daha önce bir tüccar ailesi buraya VWestmarch Donanmasından korkmadan, bu suları haraca kesen barbar korsanlara karşı bir ordu yerleştirmişti. Barbarların başına da ödül koymuştu. Paralı asker ordusu bir süre de olsa tüccar aileden paralarını almıştı.

Sonra birkaç barbar kabilesi birleşip kasabayı kuşatma altına almıştı.

Tüccar ailesi paralı askerleri ne destekleyebilmiş, ne de dışarı çıkartabil-miş ti. Bir kışta tüm paralı askerler ve yanlarında yaşayanlar, son fertleri-ne kadar öldürülmüşlerdi. O günden itibaren tam kırk

yıl boyunca buraya yerleşen olmamış, kırk yıl sonra barbarlarla iyi ticaret ilişkisi içinde olan ve onlara kendi başlarına bulamayacakları mallar pazarlayan bir kaç tane kürk tüccarı bölgeye tekrar yerleşmişti.

Koyu çevreleyen sarp dağlarda ev ve binalar gözükiyordu. Bu bina ve evlerin aralarında tüm gururlarıyla hayatta kalmayı başarmış orman ve işlenmemiş topraklar vardı. Ancak kasaba yavaş yavaş bu bölgeleri de yutuyor, ağaçları bina yapmak ve yakmak için kesiyorlardı. Fakat bu yok edilen bölgeler ortaya altlarındaki kayalık, verimsiz ve kuru topraktan başka bir şey çıkartmıyorlardı. Buralara hiç bir şey yapılamazdı.

"Niye Bramwell'de kalmadın?" diye sordu Darrick. Sert ve tadı elmasından bir ısırık aldı.

Sahyir bu fikri eliyle savuşturdu. "Daha bu dini başarılarıyla zenginleşmeden önce bile orası bana göre bir yer diildi." "Neden?" Sahyir homurdandı. "Neden mi? Çok kalabalık da ondan. O karman çorman sokaklarda dolaşmaya çıksan, inan ki ken236 dinle bile karşılaşırısın." Darrick, normal halinde üzerinden hiç kalkmayan melankoliye rağmen gülümsedi.

Bramwell, Arayan Burnuna göre ne kadar büyükse, Westmarch'la karşılaştırıldığında o kadar küçük bir yerdi. "Westmarch'ta hiç bulunmadın, değil mi?" "Bi defa," diye cevapladı Sahyir. "Sadece bi defa. Yardıma ihtiyacı olan bi yük taşıyıcıyla anlaşma yapma hatasına düş, muştum. Senin gibi hiç bi şeyden korkmayan saftirik çömez biriydim o zamanlar.

Ben de adamla anlaştım. Westmarch Limanına gittim ve o cehennemden çıkma yere bi kez baktım. Altı gün demirli kaldık orda. Ben bi kere bile gemiden dışarı adımımı atmadım." "Gemiden çıkmadın mı? Neden?"

"Gemime öncek yolu bulamıcamı biliyodum da ondan." Darrick güldü.

Sahyir suratını astı. Kırılmış görünüyordu. "Bu gülünce bi şey deildi, sıçan kılıklı. Orda karaya inip geri dönmeyen bi sürü adam vardı." "Hakaret etmek istememiştım," dedi Darrick. "Sadece Westmarch'a gidip kör-

fezdeki kötü hava şartlarından sonra karaya inmek için can atmayan bir adam düşünemiyorum." "Meyhaneden şarap alçak kadar, bi de mideme farklı bi şey girsin diye indim arada bi," dedi Sahyer. "Ama şimdi Bramwell'den bahsetmemin sebebi, dün akşam karşılaştırın senin de ilgileneni düşündüm bi adam içindi." Darrick iskelede gidip gelen diğer mavnalara baktı. Arayan Burnu için hareketli bir gündü.

Normalde liman işçileri, iskelede mal taşımadan kazandıkları para bir aileye yeterli ol w madığmdan, ikinci bir işte daha çalışırlardı. Esnaf ya da zanaatkar olmayanlar bile maddi sıkıntıya düşünce balıkçılığa ya da tuzakla hayvan avına dönerlerdi. Bazen de bir süreliğine, Bramwell gibi, daha güneydeki şehirlere göç ederlerdi.

"Ne için ilgileneneğimi düşündün?" diye sordu Darrick.

"Arada bi çiziktirdiini gördüüm sembollerden." Sahyir bir su matarası çıkartıp Darrick'e uzattı.

Darrick, sudaki metalik kokuyu da tadarak içti. Bölgede madenler de vardı. Ama hiç biri bir tüccarın uğraşp para yatırdıktan sonra geliştireceği zenginlikte değildi. Üstelik bir de barbarlara kaptırılma tehlikesi vardı.

"O sembollerden bahsetmekten hoşlanmadımı biliyom," dedi Sahyir, "ve beni alakadar etmese de gidip birilerine anlattım için özür dili-yom. Ama üzerlerinde çok durduunu gördüm.

Baya da canını sıkıyo gibiydiler." ihtiyarı tanıdığından beri Darrick, üzerinden bir çizgi geçen eliptik sembolü nerede gördüğünden hiç bahsetmemişti. Her şeyi geçmişine gömme çabasmdaydı. Bir yıl önce kendi koruması altındaki kumarbaz ölünce kendini iyice içkiye ve çalışmaya

vermiş, hayata zorlukla tutunabilmişti. Mat'i ve kumarbazı kaybetmenin getirdiği suçluluk duygusu içini kemiriyordu.

HiUsfar'daki ahırdaki babasını hayaleti ise her gün onunlaydı.

Darrick Arayan Burnuna geldiğinde o kadar sarhoştı ki karaya inişini bile hatırlamıyordu.

Geldiği geminin kaptanı onu gemiden atmış,"sonra da geri almayı reddetmişti. Sahyir onu sahilde ateşler içinde ve hasta olarak bulmuştu.

İhtiyar bir kaç arkadaşının da yardımıyla Darrick'i, tepelerdeki kulübesine taşımıştı. Ona değer vermiş, bakmış ve bir ay içinde ayağa kalkmasını sağlamıştı. Adamm söylediğine göre bu süre zarfında zaman zaman Darrick'i hastalığa ya da suçluluk duygusuna kaptıracağını düşünmüştü.

Şimdi bile Darrick ihtiyar adama hikâyesinin ne kadarını 238 anlattı-

ğını bilmiyordu. Ama Sahyir sembolleri devamlı çizdiğini söylemişti. Darrick bunu hatırlamıyordu. İhtiyar üzerinde semboller olan kağıt parçaları çıkartmış, çizimlerin de Darrick'e ait olduğunu söyleyip fikrini kabul ettir-mişti.

Sahyir rahatsız gözücüyordu.

"Önemli değil," dedi Darrick. "O semboller bir şey ifade etmiyor."

Nasırlı eliyle sakalını kaşıyan Sahyir düşünceli gibiydi. "Dün akşam konuş-

tuum adam öle demedi ama." "Ne dedi?" diye sordu Darrick. Mavnaları kıyıya varmak üzereydi. Kürek çekenler daha fazla dinleniyor, kalabalık limanda diğer mavnaların ve gemilerin arasından geçerken akıntının kendilerini götürmesine izin veriyorlardı.

"Sembolle acaip ilgilendi," dedi ihtiyar adam. "İşte bu yüzden sa-bahtan beri sana Kutsal işim Peygamberinin Kilisesinden bahsediyom."

Darrick bir dakika düşündü. "Anlamıyorum." "Daa önce sana söylemeye çekiniydim ama senin iş hakkında biraz araştırma yaptım," dedi Sahyir.

"Bi süredir arkadaşız ama sen bana o sembolün n'oldunu, seninle baım falan anlatmadın." Darrick kendini suçlu hissetmişti. "Bu benim geride bırakmaya çalıştığım bir şey, Sahyir.

Senden bir şey saklamaya çalışmıyordum." İhtiyarın gözleri Darrick'inkilere dikildi. "Hepimiz bi siler saklarız, çaylak. Bu herkesin doasmda vardır. Hepimizde kimsenin burnunu sokmasını istemediimiz zayıf noktalar vardır." En iyi arkadaşımın ölümüne sebep oldum, diye düşündü Darrick. Peki sana bunu söylersem hâlâ benimle dost kalır mısın? Sahyir'in bunu yapabileceğini zannetmiyordu ve bu çok canını sıkıyordu. Adam ermiş gibi bir şeydi; arkadaşları için, hatta kendine 239 bakmaktan aciz olan tanımadığı kişiler için bile savaşıyordu.

"Bu sembolde seni her ne çekiyosa," dedi Sahyir, "orası senin bilcein iş. Bensırf bu adamdan bahsediyim dediydim. Kasabada sade bi kaç gün kalcak diye." "Burada yaşamıyor mu?" "Yaşıyo olsaydı," diye cevapladı Sahyir, "heralde onla daha önce konuşurdum, di mi?" Darrick gülümsedi. Arayan Burnunda Sahyir'i tanımayan kimse yokmuş gibi görünüyordu.

"Büyük ihtimalle," dedi Darrick. "Kim bu adam?" "Bir bilge," diye cevapladı Sahyir. "Tabi ki söylediklerine inanırsan." "Sen inanıyor musun?" "Evet, inanıyorum. İnanmıyo olsam veya sana yardım etmez ya da edemez diye düşünüydim bole senle konuşuyo olmazdım burda heralde, di mi?" Darrick hak verircesine başını salladı.

"Dün akşamdan öğrendiime göre," dedi Sahyir, "bu gece Mavi Fener'de olcaktı." "Benim hakkımda ne biliyor?" "Hiç bi şı." Sahyir omuzlarını silkti. "Ben mi? Ben bana anlatılan sırlardan çok daha fazlasını unutmşumdur." "Bu adam sembolün manasını biliyor mu?" "Hakkında bi siler bihyo. O daha çok benim neler bildiimi öğrenmeye çalıştı. Tabi ben bi şı diyemedim, çünkü bi şı bilmiyordum. Ama sonra aklıma belki birbiri-nizden bi siler örenebilceiniz geldi." Mavna kıyıya yaklaşırken Darrick bu ihtimali düşündü. "Neden bana Kutsal Işığın Peygamberinin Kilisesinden bahsediyordun?" 240 "Çünkü şu habire düşündüğün sembol var ya bilge Bram well'deki olayların onunla balantılı olabilceini düşünüyö. Bi de şu Kutsal işim Peygamberinin Kilisesinin kötü olabilceini..." İhtiyarın sözleri Darrick'in midesinin buz gibi kasılmasına sebep oldu. Sembolün kötülüğü hakkında en ufaklık bir şüphesi dahi yoktu. Mesele kendisinin bu konuyla bir alakası kalmasını isteyip istemediğindeydi. Yine de Mat'in ölümünün intikamı alınmadan unutulmasını istemediği kesindi.

"Madem bu bilge Bramvell'de olanlarla bu kadar ilgili, burada ne arıyor?" "Shonna'nın seyir defteri yüzünden. Adam buraya Shonna'nın seyir defterini okumaya gelmiş." Buyard Cholik, Kutsal Işığın Peygamberinin Kilisesindeki arka odalardan birinde sırtüstü yatmıştı. Ölmek üzere olduğunu biliyordu. Nefesi göğsünden hırıltılı çıkıyordu ve ciğerlerinin kendi kanıyla dolduğunun farkındaydı. Ne kadar çabaladıysa da kendisine bu ölümcül yarayı vermiş adam ya da kadının, yüzünü hatırlayamıyordu.

İlk başta göğsüne saplanan okun acısını, içine kızgın bir demir sokulmuş gibi hissetmişti.

Acı azalmaya başlayınca, hata edip düşündüğü kadar kötü yaralanmadığı kanısına varmıştı.

Sonra acının azalma sebebinin yaranın hafif olması değil, kendisinin ölüyor olması olduğunu fark etmişti. Yaklaşan ölüm, hislerini elinden alı-

yordu.

Sessizce Zakarum Kilisesini ve çocukluğundan beri sevip korktuğu Kutsal Işığı lanetledi.

Şimdi her neredeyse her, kah kanalarla ona güldüklerine emindi.

Kendi haline baktı. Gençliği geri verilmişti ama bilinmeyen bir katil tarafından vurulmuştu. Kendisini genç yaşta, zayıf bir bunak olma korkusu her yanını sarmadan önce öldürebilecekken, yaşlılığın kolla 241 rina terk eden Kutsal Işığa küfretti. Sonra korkusunun Kabraxis'le bir anlaşma yapacak kadar kendisini zayıflatmasına izin verdiği için bir daha küfretti. Onu iblisin kollarına atan Kutsal Işıktı ve şimdi, yine aldatılmıştı.

Aldatılmadın, Buyard Cholik, dedi Kabraxis'in sakin sesi. Senin ölmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Cholik iblisin ölmesine izin verece-

ğini düşünüyordu. Sonuçta kendisi ölüncelike belirecek ufak boşluğu doldurabilecek pek çok rahip, hatta çirak vardı.

Ölmeyeceksin, dedi Kabraxis. Halen seninle benim, beraber yapaca-

ğımız işler var. içeriye girebilmem için odayı boşalttır. Hem seni iyileştirecek, hem de beni saklayacak bir illüzyonu yapacak gücüm yok.

Cholik hırıltılı bir soluk aldı. Korku, ağzı kuru bir kertenkelenin dili gibi kaba bir şekilde dolanarak, vücudunu sardı. Ciğerlerine daha önceki kadar hava çekemedi. Kanla doluyorlardı ama hiç acı hissetmiyordu.

Çabuk. Yaşamak istiyorsan, Buyard Cholik, acele etmelisin.

Cholik boğulurcasına öksürürken, göz kapaklarını açmaya çalıştı.

Özel odasının yüksek tavanı belirsiz ve dalgalı görünüyordu. Gözlerinin kenarından bir karaltı yavaş yavaş önüne geliyordu. Cholik bu hareket devam ederse tüm vücudunu o karanlığın esir alacağını biliyordu.

Şimdi, haydi! Cholik'e rahipler bakıyor, yarasına tampon yapmaya çalışıyorlardı. Arbalet oku göğsüne saplı duruyordu. Sapı ve tüyleri kan içindeydi. Odanın arkalarında çiraklar bekliyor, kapının önünde de paralı askerler nöbet tutuyordu. Oda çok de ğerli ipekler ve el oymalarıyla süslenmişti. Taş zeminin üzerinde, odanın tam ortasında Kurast'tan gelmiş, işlenmiş bir el halısı vardı.

Cholik konuşmak için ağzını açtı ama ağzından, hırıltıdan başka bir ses çıkmıyordu. Nefesi etrafa

kızıl damlacıklar saçıyordu.

"Ne istediniz, Üstat Sayes?" diye sordu, Cholik'in yanındaki rahip.

"Dışarı," diye soludu Cholik. "Dışarı çıkın! Hemen!" Konuşmak için harcadığı çaba, onu neredeyse öldürüyordu.

"Ama efendim," diye itiraz etti rahip. "Yaralarınız..." "Dışarı dedim."

Cholik kalkmaya davrandı ve kendisini de şaşkına çeviren bir şekilde bunu başardı.

Seninleyim, dedi Kabraxis ve Cholik kendini biraz daha kuvvetli hissetti.

Rahipler ve çıraklar sanki bir ölüye yeniden hayat verilmiş gibi geri çekildiler. Paralı askerlerin yüzlerinden şaşkınlık ve biraz da rahatlama

okunuyordu. Ölü bir işveren, bir ihtimal olayda suçlama ve kesinlikle ödemelerin son bulması demektir.

"Gidin," diye vızıldadı Cholik. "Şimdi. Şimdi, lanet olasılar, yoksa hepinizi Siyah Yol'un etrafındaki cehennem çukurlarına gönderirim." Rahipler dönüp çırakların ve paralı askerlerin odadan çıkmasını sağladılar. Sonra iki kanatlı, devasa meşe kapıyı kapatıp odanın koridorla olan bağlantı-

sını kestiler.

Ölümlerle yaşam arasında gidip geldiği yatağın kenarında ayakta duran Cholik, üzerinde bir ustanın elinden çıkmış narin bir cam vazo bulunan küçük sehpayı tuttu. Camın içinde kelebek ve çiçek ölüleri vardı. Vazo üflenirken yanmamaları için küçük bir büyüyle korunmuşlardı.

Salonun arka tarafındaki gizli kapıyı saklayan duvar, ardındaki büyük tüneli gösterecek şekilde menteşelerinden dönerek açıldı. Kilise, iblisin binalara rahatça girip çıkabilmesi için, böyle tünellerle işlenmişti. Tavanın oldukça yüksek ol 243 masına rağmen iblisin kafası neredeyse taşa sürtü-

nüyordu.

"Çabuk," diye soludu Cholik. Oda gittikçe bulamlaşıyordu. Sonra aniden dönmeye başladı. Bir anlık baş dönmesiyle Cholik, halının kendisine doğru geldiğini gördü. Düşüğünü anlamıştı ama bunun farkına varamıyordu.

Cholik'in vücudu yere deymeden, Kabraxis onu üç parmaklı elleriyle yakaladı.

"Ölmeyeceksin," dedi iblis. Vurgusu emreder gibiydi. "İşimiz bitme-di henüz... Seninle benim." İblisin burnunun dibinde olmasına rağmen

Cholik sözcükleri güçlkle duyuyordu. Duyma yetisini de kaybetmeye başlamıştı. Kan dolmuş

ciğerlerine daha fazla karşı koyamayan kalbi, göğ-

sünün içinde yavaşlıyordu. Nefes almaya çalıştı ama ciğerleri tıkalıydı.

Tüm bilincini panik sardı ama bu da şakaklarında, çok uzaktan gelen, kendisine ulaşamayan bir davul sesi gibiydi.

"Hayır," dedi Kabraxis, Cholik'i omuzlarından tutarak.

Cholik'in vücudundan alevden yapılmış bir ok geçti. Omurgasının dibinde tutuştu, kafatasının dibine kadar yandı ve gözlerinin ardında patladı. Cholik kör oldu. Ama görüşünü içine alan karanlık değil bembeyaz bir ışıktı. Ok göğsünden çıkartılırken acıyı hissetti. İstirabı neredeyse bilincini yitirmesine sebep oluyordu.

"Nefes al," dedi Kabraxis.

Cholik alamadı. Rahip belki de nasıl nefes alınacağını hatırlamadığını ya da nefes almak için gereken güce sahip olmadığını düşündü. Sonuçta ciğerlerine hiç hava girmedi. Bedeninin dışındaki dünyanın artık bir önemi yoktu; her şey pamuk ipliğine bağlı ve uzak geliyordu.

Sonra, okun göğsünde açtığı ciğerlerine inen yolda yeni bir acı pey-dahlandı. Bu acının pençesinde kalan Cholik, istemsizce bir nefes çekti.

Artık kanla dolu olmayan ciğerleri havayla doldu ve aldığı her nefeste, göğsünü sıkan demir parmaklı acı biraz daha azaldı.

Kabraxis onu yatağın kenarına götürdü. Cholik kanının yatağını boyadığını ancak o zaman fark etti. Soluk soluğa nefes alıyor, ciğerlerini havayla dolduruyordu. Oda yavaş yavaş sakinleşti. Sonra içi öfkeyle kaplandı ve iblise döndü.

"Katilden haberin var mıydı?" diye sorguladı Cholik. Aklına, Kabraxis'in katile izin vererek, kendisine nasıl ihtiyaç duyulduğunu göstermek isteyeceği gelmişti.

"Hayır." Kabraxis kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. Omuzlarında ve ön kollarındaki kaslar gergindi.

"Nasıl haberin olmaz? Burayı biz yaptık. Bölgenin her tarafında koruyucu büyülerin var." "Sana yapılan saldırı sırasında mucizeni gerçekleşt-

tirmeye çalışıyordum," dedi Kabraxis.

"Yapışık ikizlerden, iki tane sağlıklı oğlan yarattım ve bu hiç de kolay bir iş değildi. İnsanlar yıllar boyunca bundan bahsedecekler. Ben bu işle uğraşırken, katil harekete geçmiş." "Beni o oktan koruyamadın mı?" İblisin yeteneklerini ve güçlerini yargılamak Cholik'in algısının dışındaydı.

Siyah Yol Kabraxis'i o kadar zayıf bırakacak kadar tüketmiş miydi? Bu bilgi önemli olabilirdi. Ama

yine de Cholik her şeyini ona bağlamışken iblisin güçlerinin sınırlı olduğunu ve başarısız olabileceğini öğrenmek korkutu-cuydu.

Sana sağladığım altınla kiraladığım paralı askerleri, seni böyle bir durumda korumaları için tutmuştum," diye cevapladı Kabraxis.

"Aynı hatayı bir daha yapma," diye parladı Cholik.

Kabraxis, kanlı oku kasıtlı olarak, ellerinde çevirdi. Sert yüzündeki çizgiler derinleşti.

"Asla kendini benimle eşdeğer tutma hatasına düşme, Buyard Cholik. Samimilik saygısızlık doğurursa, seni ölüme de itiyor demektir." İblisi

seyreden Cholik, Kabraxis'in oku kolayca göğsüne geri saplayabileceğim fark etti.

Sadece bu sefer iblis, kalbini de delebilirdi. Gırtlığındaki yumruyu, güçlkle yutkunarak geçirdi. "Elbette. Affet beni. Olayın heyecanına ka-pıldım." Kabraxis, neredeyse tavanı çizen yılanları eğerek, anladığını belirtti.

"Nöbetçiler katili yakalayabildi mi?" "Hayır." "Bunu bile başaramadılar mı? Beni koruyamadıkları yetmezmiş gibi beni neredeyse öldüren adamdan intikam da alamadılar mı?" Olayı önemsemez gözüken iblis, oku bıraktı. "Nöbetçileri istediğin şekilde cezalandırabilirsin. Ama burada dikkat etmen gereken başka bir şey var." "Ne?" Kabraxis Cholik'e baktı. "Bu gün, yüzlerce insan senin öldüğünü gördü. Bundan emindiler.

Aralarında pek çok ağlayıp sızlanan vardı." Kalabalığın kendi ölümü-

ne yas tutması düşüncesi Cholik'i kibirlendirdi. Şehrin sokaklarında dola-

şırken Bramvvell halkının kendisine yaltaklanması, insanların gözlerinde görülen, yeni peygamberlerinin tapmağındaki yerinden doğan, çaresiz gıpta hoşuna gidiyordu. Hepsi kendince, Cholik'in elindeki gücü kabul-lenmişlerdi.

"O insanlar, senin katlin sonucu, Rüya Yolu'nun kendilerinden alı-

nacağını düşündüler," dedi Kabraxis. "Ama şimdi, senin, DienApSten tarafından tekrar yaratılmış, bir insandan çok daha öte bir şey olduğuna ina-nacaklar. Artık sözler BramweH'm dışına daha çok taşacak ve buradaki mucizeler her anlatılışlarında daha da büyüyecekler." Cholik bunu düşün-dü. Her ne kadar kendisi bu hareketi kabul etmezdiyse de iblisin söylediklerinin doğruluğunu biliyordu. Bu cinayet teşebbüsü sebebiyle kendi ve

DienApSten'in ünü çok daha büyüyecekti. Kervanlar ve gemiler, yapışık ikizlerin ayrılmasını ve kendisine yapılan cinayet teşebbüsünü tüm dünyaya yayacaktı. Üstelik, hikâyeler, her zaman olduğu gibi, ağızdan ağza yayıldıkça daha da inanılmaz hale geleceklerdi.

"Daha fazla insan gelecek, Buyard Cholik," dedi Kabraxis. "Ve ta-pınmak isteyecekler.

Onlar için hazırlıklı olmalıyız." Pencere kenarına giden Cholik, Bramvell'e baktı. Şehir, kilisenin başarısıyla, şimdiden genişliyordu. İskeleler gemilerle dolmuştu ve Bramvell'in etrafındaki ormanlarda çadırlar gözükiyordu.

"Bu kilisenin duvarlarının dışında bir inananlar ordusu, içeriye girmeyi bekliyor," dedi Kabraxis. "Bu kilise onların hepsi için çok küçük."

"Şehir de," dedi Cholik, anlayarak. "Bu olaydan sonra şehir de onlar için çok küçük olacak."
"Yakında," diye onayladı Kabraxis. "Bu gerçek olacak."

Cholik yüzünü iblise dönerek konuştu. "Bu kadar çabuk olacağını düşün-müyordun." Kabraxis bakışlarını yüzüne dikti. "Biliyordum. Hazırlandım.

Şimdi ise, sen hazırlanmalısın." "Nasıl?" "Bana, seni yeniden yarattığım gibi, yeniden yaratacağım 247 başka birini getirerek." Kıskançlık Cholik'in tüm benliğini kapladı. Gücünü ve prestijini paylaşması olası değildi.

"Paylaşıyor olmayacaksın," dedi Kabraxis. "Tam tersine, bu adamı alıp bizim gücümüze çekerek, çok daha güçleneceksin." "Hangi adamı?"

"Lord Darkulan'ı." Cholik bunu kafasında tarttı. Lord Dar kulan, BramweH'i yöneten ve Westmarch kralıyla yakın ilişkileri olan biriydi.

Tristram sorunu sırasında, kralın en güvendiği danışmanlarmdandı.

"Lord Darkulan insanlara kiliseden şüphe duyduğunu söylüyor," di-ye karşılık verdi Cholik.

"Hatta, kiliseyi kanunsuz ilan edeceği söylentisi bile çıkmıştı. Halk buna tüm gücüyle karşı koymasaydı ve diğer ülke insanlarını getiren gemi ve kervanları vergilendirme şansı ortaya çıkmasaydı, yapabilirdi de."

"Lord Darkulan'm endişesi anlaşılabilir. Bizim, insanların sadakatini alacağımızdan korkuyordu." Kabraxis gülümsedi. "Bunu da yaptık. Bu günden sonra, bu beklenen bir sonuç." "Nasıl bu kadar emin olabilirsiniz?"

"Çünkü Lord Darkulan, bu gün, seyircilerin arasındaydı." on yedi Kabraxis'in Lord Darkulan'm kilisede olduğunu belirtmesiyle Cholik, kanının donduğunu hissetti. Adam daha önce hiç oraya gelmemişti. "Lord Darkulan kiliseye kılık değiştirerek girdi," diye devam etti Kabraxis. "Benim ve muhafızlarının dışında kimsenin bundan haberi yoktu. Artık senin de var."

"Katili o kiralamış olabilir," dedi Cholik, öfkelenmiş hissederek. Başını eğip göğsüne, kızıla boyanmış cüppesine ve okun sebep olduğu deliğe baktı. Deliğin ardında artık sadece düzgün derisi görünüyordu. "Hayır."

"Neden bu kadar eminsin?" "Çünkü katil seni tek başına öldürmeye çalış-

tı," dedi Kabraxis. "Cinayeti Lord Darkulan ayarlasaydı kiliseye üç dört ta ne nişancı yerleştirirdi. O durumda vücudun daha yere düşmeden ölmüş

olurdun." Cholik'in ağzı kurudu. Araştırmaktan hiç hoşlanmayacağı bir düşünce belirdi kafasında.

Ama bu düşünce kendisini bir. güvenin mum ateşine çekildiği gibi çekiyordu. "Beni öldürmüş olsalardı, tekrar diriltmeyi başarabilir miydin?"

"Bunu yapmak zorunda kalsaydım, Buyard Cholik, ölümün gerçek soğuk-luğunu bilmezdin.

Ama hayatın yakıcı ihtiraslarım da bilemezdin." Yaşayan bir ölü, di-ye düşündü Cholik. Düşünce miğde bulandırıcıydı. Gözlerinin önünde bembeyaz sırtan iskeletler ve sallana sallan yürüyen zombiler belirdi.

Zakarum Kilisesinin bir rahibi olarak, mezarlık ve binaları, bir zamanlar hayvan ya da insan olan bu yaşayan ölülerden arındırmakla görevlendirildiği olmuştu. Ve şimdi, neredeyse onlardan biri olarak hayata dönme lanetinin ucuna kadar gelmişti. Midesi isyanla burkuldu. Gırtlığının gerisinde kusmuğun ekşi tadını fark etti.

"Seni o şeyler gibi sadece hareketlendirmezdim," dedi Kabraxis.

"Seni gerçek hayatsızlıkla ödüllendirirdim. Düşüncelerin, senin düşüncelerin olarak kalırdı." "Peki isteklerim?" "Şimdilerde isteklerimiz birbirlerine oldukça yakın. Özleyeceğin çok az şey olurdu." Cholik buna inanmadı.

İblisler hayatlarını insanlardan farklı yaşarlardı. Farklı hayalleri, farklı ihtirasları olurdu. Yine de daha mı zayıf, yoksa daha mı güçlü olacağını merak etmekten kendini alıkoyamıyordu.

"Belki," dedi Kabraxis, "kendini daha hazır hissettiğinde bunu öğ-

renmek için bir şans verilebilir sana. Şimdilik hayatını olduğu gibi kabul-lenmeyi öğrenmiş durumdasın." "O halde Lord Darkulan burada ne arı-

yor?" diye sordu Cholik.

İblis dişlerini göstererek sırttı. "Lord Darkulan'm yavaş 250 yavaş

etkileyen bir zehirden dolayı ölümle pençeleşen bir metresi var. Zehir ona daha dün Leydi Darkulan tarafından verildi." "Neden?" "Neden mi? Öl-dürmek için tabii ki. Görünen o ki Leydi Darkulan oldukça kıskanç bir kadımmış ve eşinin kendisini aldattığını, sadece üç gün önce öğrenmiş."

"Kadınlar kocalarının metreslerini daha önce de öldürmüşlerdir," dedi

Cholik. Eski VWestmarch kraliyet hikâyelerinde bile böyle olaylara rastla-nırdı.

"Evet," diye cevapladı Kabraxis. "Yalnız gözüken o ki Lord Darkulan'm son üç aydır birlikte olduğu metresi, aynı zamanda Bramvell Ticaret Loncası Başkanının da kızıymış. Kız ölecek olursa, babası Bramvell'in tüm ticari anlaşmalarını tepe taklak edip Westmarch soyluları üzerindeki etkisiyle, katili adaletin karşısına çıkarmayı planlıyormuş." "Hodgevell, Leydi Darkulan'a dava açmayı mı planlıyor?" Cholik buna inanamazdı.

Kabraxis'in bahsettiği tüccarı tanıyordu. Ammin Hodgevell kurul-duğu günden beri Kutsal Işık Kilisesine karşı çıkmış, kindar, intikamcı bir adamdı.

"Hodgevell kadını darağacına göndermeyi planlıyor. Şu anda bile Leydi Darkulan'a yönelteceği suçlamalarla uğraşmakta." "Lord Darkulan bundan haberdar mı?" "Evet." "Niye bir grup eczacı tutmuyor?" "Tuttu,"

dedi Kabraxis. "Aslında dün metresinin'yavaş yavaş öldüren bir zehrin pençesine düştüğünü anladığı andan beri bir kaç eczacı tuttu. Ancak ne eczacıların, ne de şifacıların kadını kurtarma şansı var.

Onun önünde tek bir kurtuluş yolu kaldı." "Rüyalar Yolu," diye soludu Cholik. Yakınlaşan cinayet 51 suçlamaları kafasını öyle bulandırmıştı ki az önce ölümle burun buruna geldiğini bile unutmuştu.

"Evet," dedi Kabraxis. "Anlıyorsun." Cholik umut etmeye bile cesaret edemeyerek iblise baktı. "Eğer Lord Darkulan bizden yardım istemeye gelirse ve biz metresini zehirden, karısını darağacmdan ve Bramvell'i kaostan kurtarabilirsek..." "Ona Siyah Yol'da sahip oluruz," dedi iblis.

"Lord Darkulan sonsuza dek bizim olur.

Westmarch'a ve bizi bekleyen kaderimize ulaşmamız için bir zıplama taşı gibi." Cholik anlamazmış gibi başını iki yana salladı. "Lord Darkulan Tüccar Hodgewell statüsündeki bir adamın kızı için ihtiraslarına boyun eğecek toy bir delikanlı değildir." "Seçeneği yoktu," dedi Kabraxis. "Genç kadının ona olan ihtirası baştan çıkartıcıydı. Sonra Lord Darkulan'm da kadına karşı olan hisleri güçlendi." Neler döndüğünü anlayan Cholik, şaş-

kınlıkla iblise baktı. "Sen. Bunu sen yaptın." "Elbette." "Peki Leydi Darkulan'nm kullandığı zehir? Lord Darkulan'm onca eczacı ve şifacısının bir panzehir bulamadığına inanmam." "Zehri Leydi Darkulan'a ben verdim,"

diye kabullendi Kabraxis, "kocasının sadakatsizliği konusunda ona destek olurken. Zehri bir kez aldı mı, kontrolü ele geçirmekte hiç vakit kaybetmedi." "Zehir onu öldürmeden önce, Hodgewell'in kızının ne kadar vakti kaldı?" diye sordu Cholik.

"Yarın akşama kadar." "Peki Lord Darkulan'm bundan haberi var mı?" "Evet." "O halde bu gün..." "Yanılmıyorsam ayinden sonra sana gelmeyi planlamıştı," dedi Kabraxis. "Sana yöneltilen cinayet teşebbüsü, adamlarının onu kiliseden çıkartmalarına sebep oldu. Karmaşa sırasında kilise nöbetçilerinden ve muhafızlardan bir kaçı öldü. Bu da katilin kaçma-sını kolaylaştırdı." "O zaman Lord Darkulan, yine de gelecek," dedi Cholik.

"Buna mecbur," diye onayladı Kabraxis. "Başka seçeneği yok. Tabii ki yarın akşama metresinin ölümünü, kısa bir süre sonra da karısının asılmasını izlemek istemiyorsa." "Lord Darkulan karısını alıp kaçmayı dene-yebilir." Kabraxis sırttı. "Bütün servetim ve iktidarımı geride bırakarak mı?"

Hem de aldattığı ve kendisini bir daha asla eskisi gibi sevmeyecek olan bir kadının aşkı için mi? Hayır. Lord Darkulan buradaki pozisyonundan kendi dileğiyle feragat etmektense, iki kadının da ölümünü seyretmeyi yeğler.

Ama bu da onu kurtarmaz. Her şey açığa çıkar ve kadınlar ölürse..."

"Özellikle de insanlar, sorunu olan herkesin yaptığı gibi, Kutsal Işığın Peygamberinin Kilisesine gidip ikisini de kurtarabilecekken bunu yapmadığına inanırlarsa," dedi Cholik, Kabraxis'in planındaki basit hainlikle şaşırıp kalmış bir halde. "Lord Darkulan insanların gözünde çok düşecektir." "Gerçekten de anlıyorsun," dedi Kabraxis.

Cholik iblise baktı. "Niye bundan bana hiç söz etmedin?" "Ettim,"

diye açıkladı Kabraxis. "Bilmen gerektiği anda." Cholik'in Zakarum Kilisesinde yetiştirilmiş benliği, aklının bir yerinde uyarı sinyalleri çalıyordu, iblisler insanları, ancak kendilerine inanırlarsa etkileyebilirler. Ne olursa olsun, Kabraxis'in kademeli planı işe yaramayabilirdi. Metres lorda aşık olmayabi 2f3 lirdi. Lord leydiyi aldatmayabilir ya da ilişkisini kesebilir, hatta sadakatsizliği yüzünden karısından özür bile dileyebilirdi. Leydi de intikam olarak kocasını elinden alan kadını zehirlemek yerine, aşığım geri almayı tercih edebilirdi.

Plan işe yaramasaydı, Cholik'in bundan hiç haberi olmayacak, iblisin de gururu zedelenmemiş olacaktı.

"Hepsinin gururunu alaşağı ettim," dedi Kabraxis. "Ve bu toprakları kontrolümüz altına soktum. Buralardaki en güçlü insanlar bizim yanımız-da olacak. Lord Darkulan metresinin, Tüccar Hodgewell de kızının kurtuluşu sebebiyle bize minnettar olacaklar." Cholik planı inceledi. Tam bir iblisten beklenildiği gibiydi: cesur, zekice ve haince.

"Hepsine sahibiz," dedi Cholik, Kabraxis'e dönerek.

"Evet," diye cevapladı iblis. "Ve çok daha fazlasına da sahip olacağız." Kapı çalındı.

"Ne var?" dedi Cholik, sıkıntısı sesinden anlaşılacak.

"Üstat Sayes," dedi rahip, kapının diğer tarafından. "Sadece iyi olup olmadığınızı öğrenmek istemiştım." "Onlara git," dedi Kabraxis. "Daha sonra yine konuşuruz." Odanın gerisine çekilerek, gizli kapının ardında kayboldu.

Cholik kapıya doğru yürüdü ve kanatları savurarak açtı. Rahipler, çı-

raklar ve paralı askerler bir adım geriye çekildiler. Askerlerden birinin yanında, ağzını bir eliyle kapattığı ve kurtulmak için debelenen küçük bir kız vardı.

"Efendim," dedi baş rahip. "Bağışlayın beni. Sizi rahatsız etmemin tek sebebi sizin için endişelenipimdi." "Ben iyiyim," dedi Cholik. Rahibin, kendi korkulan yüzünden özürler sıralamaya devam edeceğini biliyordu.

"Ama ok çok derine saplanmıştı," dedi rahip. "Kendi gözlerimle gördüm." "DienApSten'in lütfuyla iyileştirdim." Cholik cüppesini açıp kanlı kıyafetin altındaki yarasız cildini ortaya çıkardı. "Kutsal Işığın Peygamberinin gücü yücedir." "Kutsal Işığın Peygamberinin gücü yücedir," diye derhal karşılık verdi rahip.

"DienApStan'in bağışlayıcılığı sonsuza dek sürsün." N Cholik cüppesini kapattı. Bakışlarını askerın kollarında debelenmeye devam eden kıza çevirdi. "Bu çocuk burada ne arıyor?" "DienApSten'in ayırdığı çocukların kardeşi," dedi paralı asker. "Katili de gördü." "Bu çocuk katili gördü ama siz ve adamlarınız göremedi, öyle mi?" Cholik'in sesi keskin bir kılıç gibi acımasızdı.

"Oku attığı sırada adamın yanındaymış, Üstat Sayes," diye cevapladı asker. Oldukça rahatsız gözüküyordu.

Cholik adama doğru bir adım attı. Rahipler ve diğer paralı askerler, Cholik'in adamı bir kül yığınının dönüştürecek bir yıldırım çağırmasını beklercesine açıldılar. Cholik, bu fikrin oldukça cazip olduğunu kabul ediyordu. Bakışlarını titreyen askerde küçük kıza doğru kaydırdı. Yapışık ikizlerle bu kız arasındaki benzerlik şaşırtıcıydı.

Titreyerek ağlayan kızmın yanaklarından göz yaşları süzülüyordu. Korkusundan bembeyaz kesilmişti.

"Bırak onu," dedi Cholik.

Asker büyük ve nasırlı elini isteksizce kızın ağzından çekti. Kız derin, titrek bir nefes aldı.

Etrafına bakınıp kaçacak bir yol ararken, hâlâ yüzünden gözyaşları damlıyordu.

"İyi misin çocuğum?" diye sordu Cholik, yumuşak bir sesle.

"Babamı istiyorum," dedi küçük kız. "Annemi istiyorum. Ben hiç bir şey yapmadım." "Beni vuran adamı gördün mü?" diye sordu Cholik.

"Evet." Yaşlarla dolu gözleri Cholik'e döndü. "Lütfen, Üstat Sayes.

Ben hiç bir şey yapmadım. Bağırırdım ama o çok hızlıydı. Düşünmeme bile fırsat vermeden sizi vurdu.

Yapacağını zannetmemiştim. Ben size zarar vermem. Siz benim kardeşlerimi kurtardınız.

Mikel ve Dannis'i. Onları kurtardınız. Size zarar vermem." Cholik ellerini rahatlatıcı bir şekilde kızın omuzlarına koydu. Dokunuşuyla kızın titreyip hafifçe çekildiğini fark etti. "Sakin ol yavrum. Ben, sadece beni öldürmeye çalışan adam hakkında bilgi topluyorum. Ben de sana zarar vermem." Kız ona baktı. "Söz mü?" Kızın masumiyeti Cholik'e dokunmuş-

tu. Küçüklere söz vermek kolaydı; onlar inanmak isterlerdi.

"Söz veriyorum," dedi Cholik.

Küçük kız başını çevirip arkasındaki sert ifadeli askerlerin de Üstat Sayes'in sözünü duyduklarından emin oldu.

"Sana dokunmayacaklar," dedi Cholik. "Şimdi beni vuran adamı tarif et." Kız hayranlıkla gözleri açılmış ona bakıyordu. "Seni öldürdüğünü düşünmüştüm." "Yapamaz," dedi Cholik. "Ben DienApSten'in seçilmişle-rindenim. Peygamberin lütfü üzerimde olduğu sürece hiç bir ölümlü hayatımı alamaz." Kız bir nefes daha çekip, neredeyse rahatladı. "Yanmıştı.

Neredeyse tüm yüzü yanmıştı.

Elleri ve kolları da yanmıştı." Bu tanım Cholik'e hiç bir şey ifade etmiyordu. "Fark ettiğin başka bir özelliği var mıydı?" "Hayır." Kız duraladı.

"Ne oldu?" diye sordu Cholik.

"Galiba görürseniz sizin onu tanıyacağınızdan korkuyordu," dedi kız.

"Binaya alındığına bile şaşırıldığını söylemişti." "Anlattığın kadar yapıp da hâlâ yaşayan hiç kimseyi görmedim." "Belki de yaşamıyordu," dedi kız.

"Neden böyle söyledin?" "Bilmiyorum. O kadar yandıktan sonra birinin nasıl yaşayabildiğini anlayamıyorum, o kadar." Bir ölü tarafından mı.

izleniyorum? Cholik bu düşünceyi kafasında çevirdi.

Gel, dedi Kabraxis aklında çınlayan sesiyle. Yapacak işlerimiz var. Katil gitti.

Cholik elini cüppesinin cebine attı ve birkaç gümüş sikke çıkardı. Bu miktar BrarmveH'de bir aileyi aylarca geçindirmeye yeterdi. Bir zamanlar, belki paraya önem vermişti. Ama artık sadece bir pazarlık aracı olarak görüyordu. Gümüş sikkeleri kızın avucuna koyup parmaklarını üzerine kapattırdı.

"Al bunu kızım," dedi Cholik. "Minnettarlığımın bir göstergesi olarak." En yakındaki askere döndü. "Ailesine döndüğünden emin olun."

Paralı asker emri anladığını belirterek kıza yolu gösterdi. Kız giderken bir kez bile dönüp arkasına bakmadı.

Tauruk'un Limanının kalıntıları altında, Ransim'de Kabraxis'in geçidini bulmasının üstünden bir yıldan fazla zaman geçmiş olmasına rağmen Cholik'in .aklı, iblisi insanların ara sına saldığı labirentlere gitti. Kabraxis'in herkesi öldürmek için ayaklandırdığı iskelet ve zombilerin elinden, bir kişi, VWestmarch'lı bir denizci kurtulmuştu o gece.

Cholik Bramweirden kimsenin ona kilisede saldırmaya ce 257 saret edemeyeceğini düşünüyordu. Ve adam kızın anlattığı gibi yanıklar için-deyse biri onu muhakkak görüp DienApSten'den ya da kendisinden bir ödöl almak için kiliseye haber verirdi.

O halde bir yabancı olmalıydı. Şehrin halkının bile tanımadığı biri.

Ama Cholik'i daha eskilerden tanıyan biri.

Tauruk'un Limanından kaçan adam nereye gitmişti? Katil oysa, ki başka birinin olması çok mantıksızdı, harekete geçmek için niye bu ana kadar beklemişti? Ve niye şimdi Cholik'e yaklaşmaya çalışmıştı? Bu rahatsız ediciydi. Özellikle okun kalbine ne kadar yakın saplandığını düşününce.

Kafasında bin bir düşünceyle, Cholik özgür kıldığı iblisle planlar yapmak için odasına geri döndü. Katil şansını bir kez kullanmıştı. Cholik bir daha asla hazırlıksız yakalanmayacaktı.

Kendisini bununla avutuyordu.

Sabahtan beri taşıdığı yüklerden omuzları ve sırtı ağrıyan Darrick, Mavi Fener'e girdi.

Yaklaşan gece ve pipo dumanı meyhaneyi karanlığa boğuyordu. İçeride insanların birbirlerine anlattığı hikâye ve uydurdukları yalanların uğultusu duyuluyordu. Batıda, VWestmarch Körfezinin ağzıyla Donuk Deniz'in kavuştuğu yerde, karıştıırılan kamp ateşinden etrafa sıçrayan kıvılcımlar gibi güneş kızıl ışıklarını dağıtarak suya dalmak üzereydi.

Meyhaneye giren Darrick'i soğuk bir kuzey rüzgarı takip etti. Kaptanların da tahmin ettiği gibi hava son bir saatte değişmişti. Sahyir'in Darrick'e söylediğine göre, sabaha liman da bir buz tabakasıyla karşılaşılabiliyorlardı. Buz belki gemileri limanda mahsur bırakacak seviyede olmazdı ama o vakitler de uzak sayılmazdı.

Darrick salonda yürürken insanlar kafalarını kaldırıp baktılar. Adamların bir kısmı onu tanıyordu. Bir kısmı da limanda kalan gemilerde çalışı-

yorlardı. Hepsinin yüzünde temkinli bir ifade vardı. Aranan Burnu kalabalık bir kasaba değildi ama gemiler limandayken nüfus oldukça artardı. Ve başına dert almak isteyenlerin geleceği yer Mavi Fener'di.

Meyhanedeki bütün masalar doluydu. Darrick'in uzaktan tanıdığı üç adam, onu arkadaşlarıyla beraber oturdukları masaya davet ettiler. Darrick, teşekkür edip tekliflerini nazikçe geri çevirdi. Sonra Sahyir'in bahsettiği adamı görene kadar masaların arasında dolandı.

Adam orta yaşlarda, köşeli kesilmiş sakalında kırlar göze çarpan biriydi. Geniş omuzlu, hafif şişman, hareketli bir yaşam sürdürdüğü belli olan, yapılı bir adamdı. Giydikleri kullanılmış ve yıpranmış ama rahat gözüken ve kuzeyden esen rüzgarların soğuğuna karşı sahibini koruyabilecek kıya-fetlerdi. Adam yuvarlak camlı bir gözlük takmıştı. Darrick şu ana kadar bu aletten kaç tane gördüğünü hâlâ iki elinin parmaklarıyla sayabiliyordu.

Bilgenin sol tarafında içinde et ve ekmeğin duran bir tepsi vardı. Sağ

eliyle yazıyor, ara sıra tüy kalemını çalıştığı kitabın yakınındaki hokkasına batırmak için duralıyordu. Kitabın yanındaki balina yağlı gemici feneri daha rahat çalışmasını sağlayan bir ışık veriyordu.

Darrick, ne diyeceğini bilemeden, masanın hemen yanında durdu.

Bilge aniden başını kaldırıp gözlüklerinin üzerinden Darrick'e baktı.

"Darrick mi?" Şaşırarak Darrick, bir şey söyleyemedi.

"Adını arkadaşın Sahyir söylemişti," dedi Bilge. "Dün akşam konu-

şurken bu gün uğrayabileceğinden bahsetmişti." "Evet," dedi Darrick,

"ama doğrusunu istersen burada ne 259 aradığımı bilmiyorum." "Eğer Sahyir'in inandığı gibi sembolü gördüysen," dedi Bilge, "büyük ihtimalla seni etkilemiştir." Önündeki kitabı işaret etti. "Kutsal Işık biliyor ya, hakkında bilgi toplama çabaları beni etkiledi. Öğretmen ve öğretmenlerimin bazılarına göre, bu kendi zararımymış." "İblisi gördün mü?" diye sordu Darrick.

Bilgenin koyu yeşil gözleri yepyeni bir ilgiyle parladı. "Sen gördün mü?" Darrick durakladı. Yapması gerekenden çok daha fazlasını kabul ettiğini hissediyordu.

Bilgenin yüzünde alıngan bir ifade belirdi. "Lanet olsun, evlat. Konu-

şacaksan otur.

Günlerdir burada, haftalardır ve aylardır başka yerlerde çalışıp duruyorum. Yukarılara bakmak bana aşırı derecede yorucu gelmeye başla-dı." Elindeki tüyle karşısındaki boş sandalyeyi gösterdi. Sonra kitabını kapatıp bir kenara koydu.

Hâlâ kendinden emin olmayan Darrick sandalyeyi çekip oturdu.

Alışkanlıkla palasını çıkartıp dizlerinin üzerine yerleştirdi.

Bilge parmaklarını birleştirip dirseklerini masaya dayadı. "Bu akşam yemek yedin mi?" "Hayır." Gemiden ithal mallarını indirip ihraç mallarını yüklemek bütün gününü almıştı.

Darrick'in tüm yediği, saatlerdir boş duran yemek çantasında taşı-

dıklarıydı.

"Yemek ister misin?" "Evet." Bilge, garson kızlardan birine eliyle işaret etti. Genç kadın siparişi getirmek üzere hızla uzaklaştı.

"Sahyir bir denizci olduğunu söyledi," dedi bilge.

"Evet." "Bana iblisi nerede gördüğünü söyle," diye buyurdu bilge.

Darrick kendini kontrol etti. "Ben hiç öyle bir şey gördüğümü söylemedim şimdi, değil mi?" Bilge gözünün üzerindeki kırışıklıkları arttıran bir ifadeyle surat astı. "Her zaman böyle kaba mısındır?" "Beyefendi,"

dedi Darrick, vurgusuz bir tonda, "henüz isminizi bile bilmiyorum." "Taramis," diye cevapladı bilge. "Taramis Volken." "Peki ne işle uğraşırsınız, Taramiz Volken?" diye sordu Darrick.

"Bilgi toplarım," dedi adam. "Özellikle iblislerle alakalı olanları."

"Neden?" "Çünkü onları sevmiyorum ve genellikle haklarında öğrendiğim şeyler, aleyhlerinde kullanılabilir." Garson kız elinde, içinde keçi eti, balık ve karides olan, taze ekmek ve o gün gelmiş kavunlardan bir kaç dilim ile desteklenmiş bir tepsi ile yaklaştı. İçecek olarak baharatlı şarap vardı.

Darrick bir an şeytana uyacak gibi oldu. Geçen yıl, hayatını ve acılarını şarap ve alkolle boğmaya çalışmıştı. Bu hiç bir işe yaramamış ve sadece ihtiyar Sahyir sayesinde kendini kurtarmayı başarmıştı. Ama yaşlı adamın söylediği gibi, kurtarma her gün yapılması gereken bir işti ve bu işi sadece bir kişi yapabiliyordu.

"Çay," dedi Darrick, "lütfen." Kız başıyla onaylayıp kısa bir süre sonra uzun bir bardak acı çayla geri geldi.

"Pekala," dedi Taramis, "İblisine gelince..." "Benim iblisim değil,"

dedi Darrick.

Bilgenin dudaklarında hafif bir gülümseme dolaştı. "İstediğin gibi olsun. Nerede gördün iblisi?" Darrick soruyu duymazdan geldi. Parmağını önündeki etin yağma daldırarak içlerinden tek bir çizgi geçen daireler çizdi. Sembolü o kadar detaylı çizmişti ki ortadaki çizginin kimi dairelerin üzerinden, kimininse altından geçtiği görülüyordu.

Bilge yağdan sembolü inceledi. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" "Hayır." "Ya da kime ait olduğunu?" Darrick başım iki yana salladı.

"Nerede gördün bu sembolü?" diye sordu bilge.

"Hayır," diye cevapladı Darrick. "Senden de bir şeyler alacağımdan emin olana dek benden bir şey alamayacaksın." Bilge yanındaki sandal-yede duran, kertenkele derisinden yapılmış yol çantasına

uzandı.

Düşünceli bir şekilde içinden bir pipo ve daha küçük bir çanta çıkardı. Piposunu tütünle doldurduktan sonra, fenerle yaktı. Sessizce piposunu tütürürken başının etrafında bulanık bir duman halkası biçimlendi. Gözlerini kırpmadan Darrick'e bakıyordu.

Darrick, o sabah tıraş olurken aynada gördüğü yüzden beri böylesine vahşi bir istek görmemişti. Vestmarch gemilerinin subayları bile bu ifadenin yanında sönük kalırdı. Arayan Burnu'nda alıştığı çalışma standartlarına göre, yemek aşırıydı. O gün yaptığı hamallıktan kazandığı paranın, kendisine iki hafta yetmesi gerekiyordu. Aksi takdirde, üstelik kış bu kadar yakınken, ormanda avlanmaya çıkmak zorunda kalacaktı.

Taramis yol çantasına uzanıp bir kitap daha çıkardı. Kitabın 262 sayfa olduğunu hızla çevirip birinde durdu. Kitabı masaya koydu, çevirdi ve Darrick'e doğru itti. Bilge feneri kitabı daha rahat aydınlatacak şekilde ayarladı.

"Gördüğün iblis," dedi Taramis. "Buna benzer bir şey miydi?" Darrick el ile son derece detaylı olarak çizilmiş resme baktı.

Resim, onun Tauruk'un Limanında gördüğü, yaşayan ölü yaratıkları çağırdığı için Mat HuRing'in ölümünden sorumlu olan iblise aitti.

Tam olarak sorumlu sayılmaz, dedi kendi kendine Darrick. İştahı kaçmıştı. Sorumluluğun büyük kısmı kendindeydi. Tekrar böyle yemek yemesi için günler ya da haftalar geçeceğinin bilincinde olarak, düşünmeden yemeye başladı.

"Sembol hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Darrick, bilgenin soru-sunu yanıtlamadan.

"Zorlu bir pazarlıkçısın değil mi, evlat?" diye sordu bilge.

Darrick bir parça ekmek koparıp yağa batırdı. Sonra, bir ısırık aldı.

Taramis ile aralarında bir bekleme yarışı başlamıştı.

Sonunda pes eden Taramis oldu. "O sembol, en çok Kabraxis isimli bir iblisle kullanılır.

Kendisi Rüyaların ve Gölgeleleri Çarpık Yolunun koruyucusu olarak da bilinir." "Rüyalar Yolunun mu?" diye sordu Darrick. O sabah Sahyir'in Bramvell hakkında anlattıklarını hatırlamıştı.

"İlginç, değil mi?" diye sordu bilge.

"Sahyir bana Bramvell'deki kiliseye gittiğinden bahsetmişti," dedi Darrick. "Orada Kutsal Işığın Peygamberinin Ki lisesi dedikleri yeni bir kilise var. Rüyalar Yolundan da bahsediyorlar." Taramis başıyla onayladı.

"Orada DienApSten adında bir peygambere tapıyorlar." "Kabraxis'e değil mi?" "Bir iblisin gidip

insanlara tapınmaları için gerçek adını vermesi biraz aptalca olmaz mı?" Taramis sırıttı. "Yani o zaman olayın bütün anonimliği uçar gider. Bazıları yapsa da insanların çoğu bir iblise isteyerek tapınmazlar." Darrick elini tabağının üzerinde salladı. "Gelip bana ısmarladığın bu akşam yemeği için sana müteşekkirim, gerçekten. Ama yemeğim bitene kadar hikâye ortaya çıkmazsa kalkar giderim, bunu da bilesin." "Sabırlılık erdemlerinden biri değil, öyle mi?" "Hayır." Darrick bunu kabullenmekten hiç de utanç duymuyordu.

"Kabraxis yaşlı ve güçlü bir iblistir," dedi Taramis. "Tarih yazılmaya başlandığından beri kılıktan kılığa girmiş, hep aramızda olmuştur. Belki düzinelerce, belki de yüzlerce ismi vardır." Darrick yağların üzerinde yü-

zen sembolü gösterdi. "Ve bu da sembolü müdür?" Taramis piposundan bir nefes çekti. Piponun içindeki tütün, turuncu bir ışıkla parladı.

"Bildiğim kadarıyla bu, iblisin ana sembolü. BranrvveH'de bunu gör-dün mü?" "Yıllardır Bramvvell'e gitmedim," diye cevapladı Darrick.

VWestmarch'a çok yakındı.

"O halde iblisi nerede gördün?" Bilgenin ilgisi çok güçlüydü.

"Gördüğümü söylemedim," diye hatırlattı Darrick.

"Arkadaşın dedi ki..." "O bu sembolü bildiğimi söyledi." "Ona bütün söylediğin bu muydu?" Darrick çayından bir yudum alarak, soruyu duymazdan geldi. Dikkatini kasten yemeğine çevirdi. Tabak biteviye boşalı-

yordu.

"Sembolün manasını biliyor musun?" diye sordu Taramis.

"Hayır." "İnsanın katmanlarını temsil eder. Bir iblisin bir insana saldırabileceği yüzlerini."

"Anlamıyorum," dedi Darrick.

Bilge şaşırılmış görünüyordu. "Hiç rahip eğitimi almadın mı?" "Ha-yır." "Ve hiç bir eğitim almadan Kabraxis'in en kudretli sembolünü biliyorsun, öyle mi?" Darrick hiç bir şey söylemeden, bıçağıyla bir parça patates kesti.

Taramis içini çekti. "Öyle olsun. İlgimi çekiyorsun. Sadece bu yüzden devam edeceğim, çünkü normalde böyle saygısız davranışlara müsamaha göstermem." Parmağıyla dairelere vurdu. "Bunlar, Kutsal Işığı Kovan Kabraxis tarafından kehanette bulunulmuş olan insan katmanlarıdır." "Neden ona Kutsal Işığı Kovan derler?" diye sordu Darrick. Etrafindaki liman işçilerinin ya da denizcilerin aralarında geçen konuşmayla ilgilenmediklerine emin olmak için şöyle bir bakındı. Bazı toplumlarda iblislerin adını bile anan bir adamı asar ya da en azından bağlayıp suya batırarak veya kızgın demirle smarlardı.

"Çünkü Kabraxis'in insanların dünyasındaki esas amacı büyüyüp Zakarum Kilisesinin yerini almaktır. Günah Savaşı sırasında Kabraxis, Bü-

yükmelek Yaerius'un, müridi Akarat'ı kullanarak Zakarum'u kurmasını engellemek için çalıştı." "Peki ya Büyükmelek Inarius?" diye sordu Darrick, Günah Savaşı hakkında kendisine anlatılan eski hikâyeleri hatırlaya-

rak. "Bu dünyada ilk kez bir Kutsal Işık Kilisesi kuran Inârius'tu." "Inarius kendine aşırı güvenir oldu ve Mephisto'nun tapınağını yıktı. Orada esir alınıp Seraphlarla beraber sonsuza dek işkence görmesi için Cehenneme götürüldü. Kabraxis, onları iblislerin tarafına çekerek, Inarius'un yok olu-
şuna yardımcı olmuştur." "Ben bunu hatırlamıyorum," dedi Darrick.

"Savaş esas olarak Inarius ile Mephisto arasında idi," dedi Taramis.

"Kabraxis'in Günah Savaşındaki rolünü sadece bilgiler ve rahip eğitimi almış kişiler bilir. Kutsal Işığı Kovan saman altından su yürüten bir iblistir.

Kabraxis, sınırları genişleyip Kutsal Işığı örtene dek gölgelerin arasında çalışır. Tüm o yıllar boyunca ona tapman insanların çoğu gerçek ismini hiç bir zaman öğrenememişlerdir." "Ama onun BramweH'de olduğuna inanı-

yorsun," dedi Darrick.

"Kutsal Işığın Peygamberinin Kilisesinde," diye başıyla onayladı bilge. "Evet. Ve orada DienApSten olarak tanınıyor." Darrick sembole dokundu. "Peki ya bu?" "Dediğim gibi," dedi Taramis. "Elipsler Kabraxis'in anladığı şekilde insanları temsil ediyor.

Bu katmanlarla insanın ruhuna uzanıp onu çarpıtıp eğip büküp sonunda insana sahip oluyor.

Doğası gereği, Diablo, Mephisto ya da Baal gibi göğüs göğse çarpı-

şan bir iblis değil o." Darrick başını iki yana salladı. "Öyle iblislerin isimle-rini uluorta kullanarak bir sonuca varamazsın. Onlar gerçek değiller. Ger-

çek olamazlar." 266 "Baş Kötüler gerçektir." Darrick kanının donduğunu hissetti. Ama gördüğü onca şeyden, Tauruk'un Limanında iblisi gördü-

günde kaybettiği onca şeyden sonra bile iblislerin dünyasının, Aevli Ce-

hennemlerin sadece hikâyeden ibaret olmadıklarına, gerçek olduklarına kendisini inandırmaya çalışıyordu.

"Kutsal Işığın Peygamberinin Kilisesini gördün mü?" "Hayır." "Kocaman," dedi Taramis. "Bir yıldan kısa bir süre içerisinde Kutsal Işığın Peygamberinin Kilisesi Bramwell'deki en göze çarpan binalardan biri ol-du." "Bramvell büyük bir şehir değil," dedi Darrick. "Orada çoğunlukla balıkçılar

ve çiftçiler yaşar. Vestmarch Bramwell'de sadece bir garnizon asker tutuyor, o da sırf destek görüntüsü olsun diye. Kimse gidip Brarmvell üzerinden Vestmarch'a saldırmaz. Yollar çok çetin ve belirsizdir."

"Kabraxis'in gücünün doruğuna ulaşması için nesiller geçer," dedi Taramis. "İşte bu yüzden lanetli üç kardeşler de ondan çekinirlerdi. Onlar insanlara karşı savaşlar açıp insan ordularının karşısına kendi iblis ordularını çıkartırlarken, Kabraxis kendine inananlar kazanıyordu." "İnsan katmanlarını kullanarak." "Evet." Bilge en dıştaki daireyi gösterdi. "İlki insanoğlunun iblislere olan korkusu.

Kabraxis'ten korkan insanlar, onun emirlerine boyun eğerler ama ilk fırsatta ondan uzaklaşırlar." Bir sonraki daireyi gösterdi. "Bir sonraki aç gözlülüktür. Kutsal Işığın Peygamberinin Kilisesini kullanan Kabraxis ve Yolbulan da denilen baş rahibi Üstat Sayes, kendileri ne tapanlara ödülleri dağıttı. İş konusunda iyi şans, para, beklenmedik bir miras... Sonra kalbe yaklaşır." Bir sonraki daireye dokundu. "Kıskançlık. Gizliden gizliye kom-

şunun karısını mı istiyorsun? Ya da toprağım? Kabraxis'e tap ve istediklerin 267 zamanla senin olsun." "Tabii istediğin şeylerin asıl sahibi de Kabraxis'e tapmıyorsa." "Doğru değil." Taramis piposunu tekrar yakmak için durakladı. "Kabraxis kendisine tapanları tartar ve değerlendirir. Eğer diğerinden daha güçlü bir adamın Kabraxis'e faydası daha fazla olacaksa, Kut-

sal Işığı Kovan daha güçlü olanı ödüllendirir." "Peki diğer adamın istediklerini kaybeden adama ne olur?" Bilge soruyu elinin bir hareketiyle geçiş-

tirdi. "Basit. Kabraxis herkese karısını, ailesini ya da toprağım kaybeden adamın inancının yeterince güçlü olmadığını söyler. Kabraxis'e, veya buradaki örneğimizde söylendiği gibi, DienApSten'e olan imanının sahte olduğunu ve başına gelenleri hak ettiğini söyler." Darrick'in midesi kasılı-

yordu. Bilgenin söylediklerindeki gerçek payı hissediliyordu.

Taramis bir sonraki daireye geçti. "Bu noktada Kabraxis, daha büyük korkuları olanları arar. Ailende bir hastalık mı? Gel kiliseye ve iyileş. Baban bunamaya mı başladı? Gel kiliseye, akli başına dönsün." "Kabraxis bunları yapabilir mi?" "Evet," dedi Taramis. "Ve çok daha fazlasını. İblislerin pek çok gücü vardır. Kendi kafalarınca kendilerine hizmet edenlere kurtuluş vaat ederler. Geçmişte Diablo, Baal ve Mephis to'nun fedailerine verdiği ödülleri duymuş sundur. Efsunlu zırhlar, mistik silahlar, ölümlerden oluşmuş ordular çıkartan büyük güçler... Baş Kötüler korku ve yok etme üzerinden yö268 nefirler ve daima boyun eğdirmeyi hesaplarlar." "Kabraxis'in böyle bir isteği yok mu?" "Elbette var," dedi Taramis. "Sonuçta, o da bir iblis. Büyükmelekler bile kendilerine tapanların kendilerinden biraz korkmasını isterler. Öyle olmasa, niye böyle korkunç şekiller seçip böyle davransınlar?" Darrick soruyu kafasında tarttı ve doğru olduğuna karar verdi. Yine de bütün bu iblis muhabbeti hâlâ ona yabancı geliyordu ve bu işlere karışmak bile istemiyordu. Ama pek seçeneği olmadığını da hissediyordu.

"Kutsal Işığın Büyükmelekleri, insanı ölümden sonraki sonsuz hayatında iblisler tarafından işkence görmeye tehdit ederler ve iblislere tapan ya da yardımcı olanlardan korkunç bir intikam alacaklarına

söz verirler."

Taramis başını iki yana salladı. "Büyükmelekler de iblisler gibi savaşçılardır." "Ama onların, insanların bu dünyayı onlarla paylaşma şekillerinde daha cömert bir görüş açısı vardır." "Bu," dedi bilge, "senin inancına bağ-

lıdır, değil mi?" Darrick sessizliğe büründü.

"Bazıları dünyanın iblisler ve meleklerden arıtılması gerektiğini, Kutsal Işık ya da Karanlığın olmamasını, insanların kendi yollarını kendilerinin çizmeyi öğrenmelerini savunur." "Sen neye inanıyorsun?" "Ben Kutsal Işığa inanıyorum," diye cevapladı Taramis. "Bu yüzden iblislerin peşine düşüp gerçek yüzlerini ortaya çıkartmaya çalışıyorum. Son yirmi yılda sekiz tane küçük iblis öldürdüm. İblis soyunun hepsi Baş Kötüler gibi de-

ğildir." Darrick bunu biliyordu ama kendisi sadece bir iblis görmüştü ve o da korkunç bir yaratıktı.

"Kabraxis'e ne yapacaksın?" "Becerebilirim, öldüreceğim," diye belirtti bilge. "Bece 269 remezsem gerçek yüzünü ortaya çıkartmayı, ra-hibini öldürtmeyi ve kilisesini yerle bir etmeyi planlıyorum.

Adamın sözleri Darrick'in kendini küçük hissetmesine sebep oluyor ama içini de ısıtıyordu.

Taramis böylesine inanılmaz bir şeyi çocuk oyunu gibi göstermeyi başarıyordu.

"Bu iblis yüzünden birini kaybettin," diye fısıldadı Taramis.

Darrick geriledi.

"Reddetmeye kalkma," dedi bilge. "Gözlerinde gerçeği görebiliyorum. Acı, benzerini yaşamış olanların önünde apaçık belli oluyor." Göz-

lerinin uzaklara daldığı bir an sustu. "Ben de ailemi bir iblis yüzünden kaybettim. Yirmi üç yıl önce. Bir rahiptim. Böyle bir şeyin benim başıma gelmemesi gerekirdi. Ama bir iblis karımı ve üç çocuğumu benden aldı."

Fenerin ışığı masada titredi.

"Gençtim o sıralarda. Tüm vaktimi bir Vizjerei büyücüsü olma çalışmalarına veriyordum.

Onun ülkemdeki en önemli okullardan biri olduğunu düşünüyordum. Kapımıza bir yabancı geldi. Okulun arkasında yaşıyorduk, sadece ben ve ailem. Bu adam kalacak yeri olmadığını ve iki gündür ağzına bir lokma girmediğini söyledi. Durumum gereği burnu büyümüş olan aptal ben onu içeriye aldım. Ve gece o yaratık tüm ailemi katletti. Bir tek ben hayatta kaldım, çoğu başaracağıma inanmadıysa da." Gömleğinin kollarını açıp uzun ve çirkin yaralarını gösterdi.

"Vücudumun geri kalan kısımlarında da yaralarım var." Başını geriye doğru döndürüp gırtlığından neredeyse ensesinin yarısına kadar gelen yara izini gösterdi. "Beni kurtaran rahipler, parçalarımı

birleştirmek zorunda kaldılar. Sonraları hepsi de benim ölmüş olmam gerektiğini söylediler. Kutsal Işık biliyor ya, ölmeyi de istedim." "Ama yaşadın," diye fısıldadı Darrick, öykünün korkunçluğuna dalarak.

"Evet." Taramis piposundaki külleri boşaltıp kaldırdı. "Bir zaman hayatımdan nefret ettim.

Sonra aslında bunu daha odaklanmış bir hayat olduğunu fark ettim.

Ailemi öldüren iblis, başka aileleri öldürmeye devam edecekti. İyileşmeye karar verdim; hem akli, hem de bedeni açıdan. Ve iyileştim. İyileşmem üç yılımı, ailemi öldüren iblisi yakalamam dokuz yılımı aldı.

O ana dek iki tane iblis öldürmüş, dördünün de foyasını meydana çıkarmıştım." "Ve şimdi Kabraxis'in peşindesin." "Evet. Kutsal Işığın Peygamberinin Kilisesi ilk ortaya çıktığında şüphelenmiş tim. Ben de araştırmaya başladım. Sonra iyileştirme ve cemaatteki değişikliklerde, Kabraxis'in sistemiyle yeterince uyuşan benzerlikler buldum." "O halde niye buraya geldin?" "Çünkü," dedi bilge, "Kabraxis bir zamanlar buradaydı.

Güneydeki toprakların insanlarıyla savaşan barbarlar, bir süreliğine ona taptilar. O sıralarda adı Acımasız Buzpençe olarak geçiyordu. Nispeten güçlü bir kaç barbar kabilesini birleştirip İki Denizler, Büyük Okyanus ve Donuk Denizin arasını ele geçirmeyi başarmıştı." Darrick suçlamaları kar-

şılaştırdı. Bu barbar sürüsü hakkında anlatılanlar o kadar geçmişe gidiyordu ki artık çocukları korkutmak için uydurulmuş masallar sayılıyorlardı.

Barbarların yamyam savaşçılar oldukları, dişlerini bileyip karınlarını kadın ve çocukların bedenleriyle doldurdukları söylenirdi.

"Ta ki Hauklin, büyük kılıcı Fırtmaöfkesi ile çıkıp altı gün süren bir çarpışma sonunda Buzpençe'yi öldürene kadar." Taramış sırıttı. "Hikâyeleri duymuşsun." "Evet," diye cevapladı Darrick. "Ama bu senin burada olma sebebini açıklamıyor." "Çünkü Fırtmaöfkesi hâlâ burada," diye cevapladı bilge. "Kılıç için geldim, çünkü Kabraxis'i öldürebilecek yegane silah o." "İlk seferinde onu öldürmedi," diye belirtti Darrick.

"Okuduğum yazıtlara göre Kabraxis, Fırtmaöfkesinin yıkıcı gücü kar-

şısında kaçmak zorunda kalmış. Sadece insanların hikâyelerinde iblisin öldüğü söylenir. Yine de kılıcın Kabraxis'i öldürme gücü olduğuna inanıyorum. Tabii ki onu Alevli Cehennemlere kadar kovalayabilirsen." "Bütün bunları biliyorsan, neden benimle konuşmak için uğraştın?" Bilgenin gözleri sorgularcasına Darrick'e baktı. "Çünkü ben sadece bir kişiyim, Darrick

Lang. Ve eskisi kadar genç değilim." "Adımı biliyorsun?" "Elbette." Taramis elini önündeki kitaplara doğru salladı. "Ben okumuş bir adamım.

Westmarch'dayken Tauruk'un Limanındaki iblisin bulunuşu hakkındaki hikâyeleri duydum.

Kralın yeğeni tarafından verilen görevi yerine getirmeye çalışırken, en iyi arkadaşını kaybeden genç denizci subayını da." "O zaman ne diye bu dalaverelere baş vurdun?" "Seni yaşam sebepime inandırabilmek için," dedi yavaşça Taramis, "ve belki de kendi kaderine." "Ne kaderi?"

Darrick o anda tuzağa düştüğünü hissetmişti.

"Bir şekilde bu yaratığa bağlısın," dedi bilge. "Kabraxis'den kurtuldun, belki de sebep budur. Ya da belki seni iblise bağlayan başka bir şey vardır." "Bu iblisle alakalı başka hiç bir şey istemiyorum," dedi Darrick.

Ama bunu söylerken bile kendinden emin değildi. Bu emin olmamayı da sert bir korku dalgası izliyordu.

"Gerçekten mi? O halde sen buraya nasıl geldin? Kabraxis'i öldürecek silahın olduğu yere?" "Geçen yılın çoğunda sarhoştum," dedi Darrick.

"Westmarch Donanmasmdaki yerimi kaybettim. Çoğu zaman sarhoş ve beş parasız olarak karnımı doyurabileceğim bir iş bulduğum kasabalarda konaklayarak, o köy senin, bu köy benim, Westmarch'tan olabildiğince uzaklaşmaya çalıştım. Neredeyse donmak üzereyken uyanana kadar burada olduğumu bile bilmiyordum. Biraz önce bana anlatana kadar kılıç hakkında da en ufak bir bilgim yoktu. Ben bir iblisin izini sürmüyordum."

"Öyle mi?" Taramis masanın üzerine yağla çizilmiş eliptik sembole baktı.

"O zaman burada ne arıyorsun? Tabii ki sadece bedava bir akşam yemeği için gelmediysen." "Bilmiyorum," diye kabullendi Darrick.

"O sembolün kime ait olduğunu benimle konuşmadan önce de biliyordun," dedi Taramis.

"Şimdi o iblisin Bramsvell'de Kutsal Işığın Peygamberi Kilisesinin söylemleri ardına saklandığını bile bile buna sırtını dönebilir misin? Bunların herhangi birini yapabilir misin?" Mat'in yamaçtan aşağı yuvarlanması, gelişini hiç haber vermeden Darrick'in aklında yavaş çekimde tekrar oynadı. Geçen yılda içkiyle körleştirilmiş ve boğulmuş acı, tekrar ve taptaze dirildi. İçinde müthiş bir öfke filizlendi ama Darrick, bir şekilde bunu kontrol etmeyi başardı.

"Seni buraya Kutsal Işık getirdi, Darrick," dedi bilge, sakın bir ses tonuyla. "Seni bu zamanda buraya getirdi ve ikimizi karşılaştırdı. Senin de bunda bir kazancın var. Sen bir farklılık yaratabilirsin. Benim sorum ise, seni bekleyen sava 273 şa girmeye hazır olup olmadığın." Darrick durdu.

Verdiği cevap ne olursa olsun, hatta cevap vermese bile, lanetlendiğini biliyordu.

"Kılıcın Kabraxis'i öldüreceğine inanıyor musun?" diye sordu Darrick, boğulurcasına bir fısıltıyla.

"Evet," diye cevapladı Taramis. "Ama sadece burada, son katmanda." Tekrar eliptik sembole döndü. "Henüz konuşmadığımız iki katman daha var. En dıştaki, Kabraxis'in çıraklarını alıp insandan öte bir şeye dö-

nüştürdüğü katmandır. Burada onlar, iblis dünyasının korkularıyla yüz-lesmeli, Rüyaların ve Gölgelelerin Çarpık Yolunda yürümelidirler. Siyah Yol'da." "Siyah Yol mu?" diye.sordu Darrick.

"Kabraxis'in koyduğu isim. Bu dünyada kaldığı sürece ona pek çok isim taktı ama gerçek adı Rüyaların ve Gölgelelerin Çarpık Yolu. Kabraxis'in

seçilmişleri bir kez iblis dünyasıyla yüzleştiler mi, kendilerini ona vermeli-dirler. Hem aklen, hem bedenen... Bugün ve sonsuza dek... Çoğu bunu başaramaz ve Alevli Cehennemlere atılırlar, orada sonsuza kadar tekrar tekrar ölmek üzere." "İnsanlar ne gibi değişiklikler uğruyorlar?" "Normal insanlardan daha hızlı ve daha güçlü olurlar," diye cevapladı bilge. "Öldü-

rülmeleri daha zordur. Kimilerine de iblis büyülerinden anlama yetisi verilir." "Kabraxis'e ulaşmayı imkansız hale sokuyorsun." "Fırtınaöfkesi iley-ken hayır," dedi Taramis. "Hem benim de kendimce büyülerim var." "Peki gitmemeyi seçersen?" "O zaman yalnız giderim," diye gülümsedi bilge.

"Ama bunu reddedemezsin değil mi, Darrick? Bu fazlasıyla senin bir par-

çan oldu. Bir yıl önce olsaydı belki bana arkam dönüp gidebilirdin. Ama şimdi değil. Arkadaşına ve sana olanları unutarak yaşamayı denedin. Bu seni neredeyse yok ediyordu." Bir an sustu. "Şimdi bunun üstesinden gelmek için ihtiyacın olan gücü bulmalısın." Darrick dairesel çizime baktı.

"Son katmanda ne var?" Duraklayan Taramis, başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Kabraxis'le ilgili okuduğum yazıtlar buna bir cevap vermediler.

En büyük korku katmanı olarak adlandırılır ama ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim yok." "Orada ne olduğunu bilmemiz iyi olabilir." "Belki beraber buluruz," diye teklifte bulundu bilge.

Hayır diyecek kadar, gitmeyeceğini söyleyebilecek kadar güçlü olmayı dileyerek gözlerini adama dikti Darrick. Ama bunu yapamazdı. Suç-

luluktan kaçarak, yarım bir hayat sürmekten bıkmıştı. Mat ile birlikte öl-meliydi. Belki de kaçmanın tek yolu ölmektir.

"Peki," diye fısıldadı Darrick. "Seninle gideceğim." On SEKİZ Buyard Cholik yılanın kafasının üzerindeki platformda durmuş, misafirinin gelmesini bekliyordu. Etrafındaki boş sıraları süzen rahibin içi heyecanla doluy-

du. Bu sabah, koca salonun insanlarla tıka basa olmasına sevinmişti. Ayın her gün, bir öncekine göre daha kalabalıklaşıyordu. Artık gelenler oturacak yer bulamıyorlardı. Binaları olabildiğince hızlı genişletmelerine rağ-

men, inſa ekibi katılımcıların hızına yetişemiyorlardı.

Ama bu gece sadece bir katılımcı olacaktı ve Cholik'in sevinci her zamankinden fazlaydı.

Yine de Lord Darkulan büyük ana girişte durduğu zaman sessizliğini korudu Lord'un etrafında ellerindeki fener ve silahlarla bir avuç zırhlı muhafız vardı. Fenerlerin ışığı, pullu zırhların ve keskinliğin üzerinde parlı-

yordu. Kulağa fısıldaşmalar geliyor du. Cholik bu seslerin altındaki korku ve saldırganlığı duyabiliyordu.

Lord Darkulan otuzunda, genç bir adamdı. Asil duruşu, bir 276 sa-vaşçı ve bir lider oluşunu gösteriyordu. Basma, zayıf, şahine benzeyen hatlarını çevreleyen, yüzü açıkta bırakan, iki kıvrık boynuzla dekore edilmiş bir miğfer geçirmişti. Dudakları kıvrık ağzının üstündeki bıyığı göze çarpıyordu. Koyu yeşil bir gömleğinin üzerine siyah bir ceket ve siyah pantolon giymiş, omuzlarına, rengi kıyafetleriyle uyumlu, koyu yeşil bir pelerin geçirmişti. Gözükme de Cholik, lordun gömleğinin altına efsunlu bir zincir zırh giydiğinden emindi.

Sabırsızlanan Lord Darkulan savaşçılarından birine eliyle işaret etti.

Adam başıyla onaylayıp katedralin ana bölgesine doğru ilerledi. Katedral arazisine girerken, metal tabanlı çizmeleri taş zeminde sakırdıyordu.

Odanın yapılış tarzından dolayı söylediklerinin kolayca duyulacağını bilen Cholik, sesim hafifçe yükseltti. "Lord Darkulan, bu görüşme saati sadece size ayrılmıştır. Kilisenin bu kısmına sizden başka kimse giremez."

Savaşçılar fenerlerini Cholik'e doğru çevirdiler. Gemici fenerlerin bir kıs-mı, ışığı tek noktaya odaklamak üzere yapılmıştı ve doğrudan Cholik'i aydınlatıyorlardı.

Cholik kör edici ışıkla yanan gözlerini kıstı ama elini kaldırıp ışığı engellemeye çalışmadı.

"Bunlar sadece benim kişisel muhafızlarım," diye cevapladı Lord Darkulan. "Senin için bir tehlike teşkil etmiyorlar. Aslında bu günkü olanlardan sonra varlıklarından memnun olacağını düşünmüştüm." "Hayır,"

dedi Cholik. "Bu görüşmeyi sen istedin, ben kabul ettim. Bu şekilde olacak." "Ya ısrar edersem?" diye sordu Lord Darkulan.

Cholik, güç sözcükleri mırıldanarak ellerini öne doğru uzattı. Parmak uçlarından alevler çıktı ve yılanın başının etrafındaki yağ dolu kanalları ateşe verdi. Bir kez daha canlanan yılan kafası, duvardaki yerinden fırlayıp muhafızın üzerine atladı.

Korkan muhafız geriye doğru sıçradı. Diğer muhafızlarla birleşmek için aceleyle koşarken, metal tabanlı çizmeleri taş zeminden kıvılcımlar çıkarıyordu. Savaşçılar, Lord Darkulan'm etrafında

toplanıp onu tehlikesiz bir bölgeye çekmeye çalıştılar. Ana girişte fenerler, ateş böceklerinden oluşmuş bir bulut gibi görünüyordular.

"Metresinin ölmesine izin mi vereceksin?" diye sordu Cholik, kıvrı-

lan yılanın kafasının üzerinden. "Leydi'nin boynundan asılmasına izin mi vereceksin? O çok değerli kendi isminin, şehrin çöpleri ve çamurlarının

arasında sürüklenmesine izin mi vereceksin? Özellikle be bunu değiştire-bilecekken?" Lord Darkulan küfürler ederek etrafındaki adamlarını kendisinden uzaklaştırdı. Savaşçılar istemeye istemeye ondan ayrıldılar. Lider-leri lordlarıyla konuşup kendi fikirlerini hızla anlatmaya çabaladı.

Lord girişin ağzında durup taştan yılan kafasının üstündeki Cholik'e baktı. Cholik, alevlerin yılanın çenesinde yanmaya devam ettiğinin farkındaydı. Karanlık katedralin ortasındaki bu görüntü korkunç olmalıydı.

"Bu sabah öldürüldüğünü söylediler," dedi Lord Darkulan.

Cholik, oynadığı rolden son derece zevk alarak kollarını iki yanına doğru açtı. "Ölü bir adam gibi gözüküyor muyum, Lord Darkulan?" "Daha çok bir zombi gibi," diye homurdandı muhafızlardan biri.

"Ben zombi değilim," dedi Cholik. "Daha yaklaşın Lord 278 Darkulan, ki kalp atışlarımı duyabilesiniz. Yine de gerçekten inanmazsanız belki de kanımı akıtmanıza izin verebilirim.

Zombiler ve ölü şeylerin kanları yaşayanlarınki gibi akmaz." "Adamlarım neden beni takip edemiyorlar?" diye sordu Lord Darkulan.

"Çünkü kurtarmak istediğiniz hayatınızdaki insanları kurtarmam için, sizi kurtarmam için, bana güvenmelisiniz." Cholik bekledi. Lord Darkulan'ın kararının kendisi için de ne kadar önemli olduğunu göstermemeye çalışıyordu. Kabraxis'in olanları seyredip seyretmediğini düşündü. Sonra bu düşüncenin yanlışlığının farkına vardı. Soru, nereden seyrettiği olmalıydı.

Lord Darkulan adamlarından birinin elinden aldığı fenerle katedrale doğru ilerlemeden önce bir an kendini topladı. "Nasıl oluyor da kişisel sorunlarım ve yönetim meseleleri hakkında bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Ben Yolbulanım," diye açıkladı Cholik. "DienApSten'in seçilmişisi. Nasıl olur da bilmem?" "Danışmanlarımın bir kısmı başıma gelen sorunların ardında senin ve kilisenin olduğunu düşünüyorlar." "Buna inanıyor mu-sunuz, Lord Darkulan?" diye sordu Cholik.

Lord duraksadı. "Bilmiyorum." "Bu sabah benim hain bir kiralık katilin okuyla öldürüldüğümü gördünüz. Ama burada, karşınızda duruyorum.

Sapasağlam ve canlı olarak, ihtiyacınız olduğunda size yardım etmek için hazır bekliyorum, lordum. Belki de aranızda kalmaya başladığımızdan beri, sizin bu kiliseye ve DienAp Sten'e sırtınızı

döndüğünüz gibi, ben de size sırtımı dönmeliyim." Cholik bir an sustu.

"Biliyorsunuz ki bunu yapabilirim. Benim danışmanlarımdan bazıları da beni bu gün öldürmeye çalışan katilin sizin tarafınızdan tutulduğunu, sizin, kendi toplumunuz içinde benim güçlenişimi kıskandığınızı söylüyorlar." "Bunların hepsi yalan," diye cevapladı Lord Darkulan. "Ben hiç bir zaman sinsice hareketlerde bulunmanı." "Peki Leydi Darkulan da kendi hakkınızdaki bu yoruma katılıyor mu?" diye sordu Cholik, yumuşakça.

Lord Darkulan'm eli, belindeki kılıcının kabzasına gitti. Sesi sertleşmiş ve hırçınlaşmıştı.

"Şansını zorlama, rahip." "Bu gün ölümün gözlerinin içine baktım, Lord Darkulan. Tehditlerinizin beni pek etkilediğini söyleyemem. Ben DienApSten ile beraber yürüyen biri olduğumu biliyorum." "Seni bu kiliseden attırabilirim," dedi öfkeyle Lord Darkulan.

"Bunu yaptırarak ordundan ya da donanmandan daha kalabalık bir ziyaretçi ve inanan kesimi var." "Kimle uğraş..." "Hayır," diye kesti Cholik, taştan yılanın kafasını lordun üzerine yükselterek. "Sen kiminle uğraştığını bilmiyorsun." Yılan sivri dişlerle dolu çenesini açıp muhafızların önündeki taş zemine doğru alev püskürttü. Adamlar gerilediler.

"Bana ihtiyacm var," dedi Lord Darkulan'a Cholik. "DienApSten'in sana sunacağı kurtuluşa ihtiyacın var. Metresin kurtulursa, karın da kurtulacak. İki kadın da kurtulacak olursa, gücün kurtulacak." "Burada kalmanı-

za izin vermek bir hataydı," dedi Lord Darkulan. "Sizi şehirden sürmeliydim." "Buradaki mucizelerle dolu ilk geceden sonra," dedi Cholik, "bunu yapamazdın.

DienApSten ve Rüyalara Yolu, insanlara güç verir. Zenginlik ve imti-yaz kazandırır. Her şey orada alınmayı bekler. Hastalara şifa, dertlilere deva..." Sessizce yılan, kafasını yere koyup beklemesini buyurdu.

Lord Darkulan geriye doğru bir adım attı ama ateş, taş zemine çarptığı yerde hâlâ yanıyordu. Adamlarından ayrılmıştı. Cholik, yine de muhafızların bir kısmında ok ve yay ya da bu mesafeden atabilecekleri, bıçak cinsi silahlar olduğunun farkındaydı.

"Bu gece buraya gelerek, yapabileceğin tek şeyi yaptın," dedi Cholik. Yılanın boynuna dolanmış platformdan aşağı indi.

Yılan sessizce yatıyordu ama alevli gözleri pür dikkat etrafını inceli-yordu. Duman tüten dili, ağzına hızla girip çıkıyor, havayı kokluyordu.

Koyu turuncu közler karanlık katedralin içindeki durgun havada uçuşuyor, tavana varamadan kül olup yere dökülüyorlardı. Taştan, yilandan bir ısı dalgası yayılıyordu.

Cholik yılanın önünde durdu. Yaratığın hatlarını belirsizleştirdiğini, ölümcül bir zebaninin önünde duran karanlık bir gölge gibi görünmesine sebep olduğunu biliyordu.

"Bu gece buraya gelerek kendi ölümünüzü hazırladığınızı düşünüyor olabilirsiniz, Lord Darkulan," dedi yavaşça Cholik.

Lord hiç bir şey söylemedi. Fenerin ve yılanın ışığında bile yüzündeki korkunun izleri görülebiliyordu.

"Ama emin olun ki," dedi Cholik, "tam tersi söz konusu: siz gelece-

ğinizi hazırladınız." Yılanı işaret etti. Yaratık çenesini açarken çıkan sıcaklığı hissediyordu.

"Benimle gelin, Lord Darkulan. Korkularınızı ve endişelerinizi DienApSten'e verin. Verin ki hepsini alıp götürsün." Lord Darkulan kıpırdamadı.

"Bu gün buradaydınız," dedi Cholik. "DienApSten'in, Siyah Yol'da birbirlerine yapışmış kardeşleri ayırma mucizesine şahit oldunuz. Daha önce hiç, böyle bir şey görmüş müydünüz?" "Hayır," dedi lord, zayıf bir sesle.

"Böyle bir şey duymuş muydunuz?" "Asla." "Yanında DienApSten olunca," diye söz verdi Cholik. "Rüyalar Yoluna giren biri her şeyi yapabilir." Elini uzattı. "Benimle gelin, ki size daha pek çok mucizeler göstereyim." Lord Darkulan'm yüzünden endişesi anlaşılıyordu.

"Sabah," dedi Cholik. "çok geç olur. Zehir metresinizin hayatını çoktan sona erdirmiş olacaktır. Babası da karşılık olarak karınızın hayatını isteyecektir." "Sizinle giderek, onların hayatını nasıl kurtarabilirim ki?"

"Rüyalar Yolunda," dedi Cholik, "her şey mümkündür. Gelin." Korkusunu

göstermemeye çalışan Lord Darkulan ilerleyip Cholik'n kendisini kolundan tutarak yol göstermesine izin verdi.

"Cesur olun, Lord Darkulan," diye tavsiyede bulundu Cholik. "İnsan gözüne çok seyrek gösterilmiş mucizeler göreceksiniz. Yılanın ağzına girin.

Eğer inanırsanız, tüm korkularınızdan arındırılacaksınız." Lord Darkulan, Cholik'i hemen ardından izledi. .Taş yılanın sivri dişleri arasından geçip tüten dilinin üzerinden gırtlığına kadar ilerlediler. Dil, burada uzun bir geçide yönelen karanlık bir yola dönüştü.

"Neredeyiz?" diye sordu Lord Darkulan.

"Rüyalar Yolunda," diye cevapladı Cholik. "Kaderinizi bulacağız. DienApSten'in öğretilerini izlemek güçlü insanların seçeneğidir. Ve sonunda daha da güçlü bir insan olursunuz." Geçit daralarak, genişleyerek ilerliyordu ama Cholik'in ayaklarının altındaki siyah yol hiç değişmiyordu. Cholik daha önce iyileşmek ya da kutsanmak için bu yolu yürüyen müritler-den bir kaçıyla konuşmuştu ama hepsi

yolu farklı tarif etmişlerdi. Kimileri tanıdık koridorlardan, kimileri de görmedikleri ve görmek istemeyecekleri yollardan indiklerini söylemişlerdi.

Önlerindeki holün sonunda yeşil bir güneş doğdu. Birdenbire artık o holde değillerdi. Siyah Yol bu defa bir yamaca tırmanıyordu. İzledikleri patika o kadar yüksekteydi ki aşağıda ne olduğu bulutlar tarafından gizlenmişti. Yine de sarp dağ, daha da yukarılara doğru uzuyordu.

Biraz daha ötedeki zirvelerde buzlar parlıyordu.

Lord Darkulan durdu. "Geri dönmek istiyorum." "Dönemezsin," di-ye cevapladı Cholik, "Bak." Dönüp geldikleri yönü işaret etti.

Siyah Yol'u, üç insan boyunda, dans eden alevler kaplamıştı.

"Gidebileceğin tek yön ilerisi," dedi Cholik.

"Bir hata yaptım," dedi Lord Darkulan.

"İlk hatan değildi," diye cevapladı Cholik.

Aniden dönen Lord Darkulan, kılıcını Cholik'in korumasız gırtlığına dayadı. "Beni buradan, şimdi çıkartacaksın. Yoksa kafanı omuzlarından ayırırım!" Kabraxis'in kendilerini seyrettiğinden emin olmanın rahatlığıyla Cholik, kılıcı yakaladı.

Kılıcın keskin kenarı elini yarıyordu. Kılıcın ucundan süzülen kan Siyah Yol'a damlıyor, her damla ayaklarının dibinde, yumruk büyüklüğünde alevler canlandırıyor.

"Hayır," dedi Cholik, "yapmayacaksın." İçinden bir güç aktı ve kılıcı bir anda kora çevirdi.

Acıyla bağırarak Lord Darkulan silahını bırakıp geriledi. İnanmaz gözlerle yanan eline bakıyordu.

Cholik kendi elinin cızırdayan acısına, yanık et kokusuna ve yükselen dumana aldırmadı.

Kabraxis'in onu sürüklediği Siyah Yol üzerindeyken çok daha kötü şeylerle karşılaşmıştı.

Hâlâ iblisin pençelerinin beyninin içinde, kafatasını kazıdığını hissettiği zamanlar oluyordu.

Cholik, kendi etrafında dönerek lordun kılıcını yamaçtan aşağı attı.

Yanmış ve kanayan elini yüzüne yaklaştırıp incelemeye başladı.

"Sen delisin," dedi Lord Darkulan, yaşadıklarına inanamayarak.

"Hayır," diye sakince belirtti Cholik. "Ben DienApSten'e ve Rüya Yolunun gücüne inanıyorum." Elini kaldırdı. Gözlerinin önünde kesikler birleşti ve yanıklar iyileşip kayboldular. Bir dakikadan kısa sürede eli tamamen iyileşmişti. "Sen de inanabilirsin. Elini uzat ve söylediklerimi kabul et."

Titreyen Lord Darkulan korkuyla ve acı içinde elini kaldırdı.

"İnan," dedi Cholik sessizce. "İnan ki kendini iyileştirme ve acını dindirme gücü sana bahşedilsin." Lord Darkulan konsantre oldu. Şakaklarında ter damlaları belirdi. "Yapamam," diye fısıldadı güçlkle. "Lütfen, sana yalvarıyorum. Bu acıyı sona erdir." "Yapamam," dedi Cholik. "Bu senin yapman gereken bir şey. DienApSten'e kendi rızanla gel. Birazcık iman yeterli olacaktır. Buna güven." Lord Darkulan an eli yavaşça iyileş-

meye başladı. Yanıklar kabuk bağladı ve bir iki dakika içinde, korkunç yaraların yerinde yumuşak derisi görünüyordu.

"Başardım." Lord Darkulan şaşkınlıkla yarasız eline baktı. Parmakları hâlâ titriyordu.

"Evet," dedi Cholik. "Ama henüz en kötüsü ile karşılaşmadın." Bir anda, üzerinde durdukları yamaç kayboldu ve aşağıdaki bulutlara doğru düşmeye başladılar.

Lord Darkulan bağırdı.

Cholilk kendi korkusunu kontrol eti. Şu anda Siyah Yol'daydı. İç çembere dahil olan tüm savaşçı ve rahipler, bundan çok daha kötüsüyle karşılaşmışlardı. Bu noktaya gelen tüm o insanlar, içlerinde sakladıkları en korkunç kabuslarını tekrar yaşamak zorundaydılar.

Pamuk gibi bulutların arasından düşüşleri, Cholik'in beklediği gibi, kemikleri kıracak şekilde kayaların üzerinde son bulmadı. Bunun yerine, bir tüy kadar hafif, açık bir gecede ay ışığının yansıdığı bir bataklığa düştü-

ler.

Lord Darkulan etrafına çamurlar sıçratarak, bataklığa daldı.

Cholik, bir süre sonra bir şeylerin ters gittiğini düşünerek endişelendi. Siyah Yol'da ölen çıraklar olmuştu ama Kabraxis, genellikle, iç çembere kimin alınacağı konusunda seçici davranırdı.

"Bir şeyi yok," dedi iblis. "Ona bir dakika daha ver. Bu yeri ve olayı, bu günlerde pek ziyaret etmediği oldukça gizli bir yerde buldum. Dikkatli izle." Cholik, bataklığın yüzeyinde nasıl olup da batmadan durduğunu merak ederek bekledi.

Sonra Lord Darkulan, bir kolunu bataklıktan çıkardı ve uzun süre önce oraya düşmüş ve yarı gömülmüş bir ağaç kü tüğüne tutundu. Kafasını ve yüzünü çamur kaplamış, asil görüntüsünü yok edip altında gizlenen korkmuş adamı ortaya çıkarmıştı.

Lord Darkulan, Cholik'e doğru uzandı. "Yardım et! Çabuk!" 285

"Neden korkuyor?" diye Kabraxis'e sordu Cholik. İkisi de çırpman lorda doğru bir hamle yapmamıştı. "Bataklık boğulacağı kadar derin değil."

"Geçmişinden korkuyor," dedi iblis. "Korkmalı da." Lord Darkulan korkuy-

la omzunun üzerinden bataklığa doğru baktı. Gevşek çamurdan ölü ve kuru ağaçlar fırlamıştı. Kül renkli, kırış kırış yapraklı, ölü çalılıklar kıyıyı çevreliyordu.

Kıyıda ya da yarı yarıya çamura batmış bir halde bataklıkta, küçük hayvan iskeletleri yatıyordu. Ölü kuşlar, pençeleriyle tepe taklak asıldıkları çıplak ağaç dallarına tutunuyorlardı.

Bataklığın üzerinde kurbağa ölüleri yüzüyordu.

Lord Darkulan bir çığlık attı. Sonra kuvvetli ve vahşi bir şey tarafından bataklığın altına çekildi.

"Burada ölecek mi?" diye sordu Cholik.

"Ölecek," diye cevapladı Kabraxis, "şayet ben yardım etmezsem. Bu kabusla başa çıkamaz.

Onun için çok güçlü bir kabus bu." Adamın kolu gene yüzeye çıktı ve kütüğe tutunarak, üzerine tırmanmayı başardı. Ortaya çıktığında sırtına bir iskelet yapışmıştı.

Yıllarca bataklığın içinde kalmak kadının derisini kösele gibi yapmış-

ti. Deri, kafasına sımsıkı yapışmıştı. Bir zamanlar güzel bir kadın olabilirdi ama şu anda böyle bir şey söz konusu değildi. Bir zamanlar kadınsı kıvrımlarını gizleyen yumuşak mavi elbise, şimdi Lord Darkulan'm sırtına binmiş

karabasanın sıska bedenini sarıyordu. Ölü kadın, parça parça etinin altın-da dişlerini göstererek adama doğru eğildi. Kayış gibi, öjü diliyle kulağını yaladı. Sonra aynı kulağı, kırık dişlerinin arasına aldı. Bir üzüm gibi ısırıldığı adamın kulak memesinden kan hşkırdı. 286 Lord Darkulan acıyla bağırdı

ve hem ölü kadını sırtından atmak, hem de kütüğün üzerine tutunabilmek için çırpınmaya başladı.

"Yardım edin!" diye bağırdı lord.

"Kadın kim?" diye sordu Cholik.

"Bir zamanlar," dedi Kabraxis, "aşığıydı. Evliliğinden önce, genç ol-duğu zamanlarda, Azyka adında sıradan bir kızdı. Bir dükkan sahibinin kızı... Evlenmeden önce Lord Darkulan'a, çocukları olacağını söyledi. Buna izin veremeyeceğini bilen Lord Darkulan, onu öldürüp cesedini BramweU'm dışındaki bu bataklıkta bıraktı." "Kız bulunamadı mı?" diye sordu Cholik.

"Asla." Cholik dehşet içindeki lordun, yosun tutmuş kütüğe tutunmaya çalışmasını izledi. Ölü kadının ağırlığı yavaş yavaş batmalarına sebep oluyordu. Cholik, Kabraxis'in hikâyesinden etkilenmemişti. Zakarum Kilisesinin bir parçası olarak, soyluluğun getirdiği bazı önceliklerin farkındaydı. Westmarch tarihinde de faili meçhul cinayetler ve kilise tarafından aklanmış katiller vardı.

"Yardım edin bana!" diye bağırdı Lord Darkulan.

Kabraxis öne çıktı. Koca ayakları bataklıkta küçücük dalgalanmalar yapıyor ama asla ıslanmıyorlardı. "Lord Darkulan," dedi iblis.

Lord kafasını kaldırıncaya, iblisi ilk defa gördü. Lord Darkulan bir an dondu kaldı ama kulağını lime lime edencesine çiğnemeye devam eden ölü kadın dikkatini tekrar toplattı.

Kadından kurtulmaya çalışırken, kütükten kaydı ve çenesine ka dar bataklığa gömüldü. Ölü kadının saçları bataklığın üzerinde yüzüyordu.

"Lord Darkulan," dedi iblis. "Ben DenApSten. Ben senin kurtarıcı-

mın." "Sen kurtarıcı falan değilsin," diye haykırdı Lord Darkulan. "Sen bir iblissin." "Sen de boğulan bir insansın," diye belirtti Kabraxis. "Ya beni kabul edersen, ya ölürsün." "Senin göz boyamalarına kanım.." Ölü kadın Lord Darkulan'm arkasından uzanıp saf kemikten parmaklarını adamın saçlarına doladı ve asıldı. Lord Darkulan'm başı, bataklığın çamurunun altında kayboldu.

Kabraxis sabırla bekledi.

Cholik bir an için her şeyin sona erdiğini, lordun, yıllar önce öldür-düğü kızın hayaletiyle beraber bataklıkta kalacağını zannetti. Bataklığın soğuğu Cholik'in kollarını, önünde kavuşturmasına sebep oldu. Siyah Yol'da yaptığı bunca yolculuğa rağmen hâlâ bu deneyime alışamamıştı.

Her defasında farklı, her defasında o sefere has bir şeyler oluyordu.

Lord Darkulan'm eli bataklığın yüzeyine çıktığında, Kabraxis onu tuttu. Hiç kuvvet harcamadan, onu ve sırtındaki kadın ölüsünü bataklıktan çekip çıkardı.

"Yaşam ya da ölüm," diye sundu Kabraxis, sakın bir sesle. "Seçim senin." Lord Darkulan sadece bir an durdu. "Yaşam. Kutsal Işık beni affet-sin, yaşamak istiyorum." Kabraxis'in korkunç yüzünde acımasız bir gülümseyiş belirdi. "Ben seni affediyorum," diye alay etti iblis. Kan ve çamurla kaplı lordu, bataklıktan çekmeye devam etti. Ölü kadın hâlâ ona tutunuyor, dişleriyle adamın kulağını parçalarken, sağlam eliyle de yüzünü tırmalıyordu.

Kabraxis kadını elinin tersiyle Lord Darkulan'm sırtından attı. İblis adamı bataklıktan tam olarak çıkardığında, Cholik bataklığın kaybolduğu-nu ve bir kez daha yüksek dağların ara288 smdan kıvrılan Siyah Yol'un üzerinde olduklarını gördü.

Lord Darkulan korkusuna boyun eğdi. İblisin öfkesiyle yüz yüze ka-lınca tir tir titreyerek yalvarmaya başladı. "Beni öldürme," diye yakardı lord.

"Seni öldürmeyeceğim," dedi Kabraxis. Adamı aşağılayarak dizlerinin üzerine çöktürttü.

"Sana hayatını vereceğim." Titreyen Lord Darkulan, iblisin önünde durdu.

"Zayıfsın," dedi Kabraxis, tok bir sesle. "Ben senin kuvvetin olaca-

ğım." İblis koca ellerinden biriyle Lord Darkulan'm kafasını sardı. "Yoldan çıkmışsın. Ben yönün olacağım." Parmakları uzun ve keskin kazıklara dö-

nüştü. "Kendi kendine yaptıklarından dolayı ve çocuksu istekleriyle henüz dağınıksın. Ben seni bir insan ve bir lider olarak toplayacağım." Bileğini hızla oynatan iblis, kazık parmaklarını Lord Darkulan'm kafasına sapladı.

Adamın yüzüne yapışmış çamurların arasından kan akıyordu. "Bilinç, beden ve ruh. Sen benimsin." Dağların üzerindeki kapkara gökyüzünde bir şimşek çaktı. Hemen ardından her sesi bastıran bir gök gürültüsü duyuldu. Siyah Yol, Cholik'in ayakları altında sallandı ve rahip, bir an, tüm dağın yıkılacağını düşündü.

Sonra şimşekler ve gök gürültüsü sustu. Kabraxis kazık parmaklarını Lord Darkulan'm kafasından çıkardı.

"Ayağa kalk," diye emretti. iblis. "Sana verdiğim yeni hayatına baş-

la." Lord Darkulan ayağa kalkarken, üzerindeki çamur ve kan, hatta yorgunluk bile yok oldu.

Sırtı dik, sakin ve bilinçli gözlerle ayakta durdu. "Duydum ve itaat ettim." "Sadece bir şey kaldı," dedi Kabraxis. "Seni gözetmem için üzerinde benim işaretimi taşıman lazım." Lord Darkulan hiç duraklamadan göm-leğini, zincir zırhını ve altındaki mintanı çıkartarak göğsünü açtı. "Buraya,"

289 diye sundu. "Kalbimin üzerine olsun ki seni yakınım da tutabileyim."

Kabraxis avucunu Lord Darkulan'm göğsüne yerleştirdi. Elini çektiğinde, lordun göğsünde kendi işareti olan bir dövme vardı.

"Benim hizmetimdesin," dedi iblis.

"Günlerim sona erene dek," dedi Lord Darkulan.

"O halde git, Lord Darkulan ve bil ki metresini kurtaracak ve karının asılmasını engelleyecek kudrete sahipsin. Kendi kanından bir miktarı şarapla karıştır ve metresine içir.

Bu onu iyileştirecektir." Lord Darkulan kabul edip iblise ölümsüz sadakatini bir kez ' daha sunduktan sonra, taş yılanın ağzına giden Siyah Yol'a döndü. Cholik yolun sonunda, bir kez daha, büyük katedrali içini görüyordu.

"Sonunda onu ele geçirdin," dedi Cholik, Lord Darkulan muhafızlarının yanına varırken.

"Biz onu ele geçirdik," diye onayladı Kabraxis.

İblisin sesinde beklediği tatmini duyamayan Cholik, ona baktı. "Ters giden bir şey mi var?" "Bir adamın varlığından haberim oldu," dedi iblis.

"Taramis Volken. Bir iblis avcısı ve benim peşimde." "Nasıl?" "Önemli değil. Bu gecedan sonra beni ilgilendirmeyecek. Ama benim daha önce göremediğim bir şey olarak, bu gün, o yanık adamın seni öldürmeye ça-lışması önemli. Bence kilise etrafındaki güvenliği arttırmalısm." Kabraxis durdu. "Emi nim Lord Darkulan bu konuda sana yardımcı olmak için can atıyordur." "Kilise güvenliğini tam olarak sağlamanın imkanı yok," 290

diye itiraz etti Cholik. "Çok fazla insan kabul ediyoruz. Çoğunluğunun kimliğini saptama ihtimalimiz yok." "Daha çok çalışın," diye kesti attı Kabraxis.

"Elbette," dedi Cholik. İblis kaybolurken başını eğerek selam verdi.

Cholik'in aklı düşüncelerle doluydu. Kabraxis'in korktuğu bu iblis avcısı kimdi? Beraber oldukları son bir yıl içinde Cholik, iblisin hiç bir şeyden endişelendiğini görmemişti. Olay hem bir bilmece gibiydi, hem de Kabraxis'in önemsiz olduğunu söylemesine rağmen, son derece can sıkıcıydı.

Hem Kabraxis kendisini avlayan bu adamın işini nasıl halledecekti?

on dokuz Ticaret kervanlarında görevli olduğu zamanlarda bir kaç kez ata binmiş olsa da Darrick, hiç bir zaman o sallantılı hareketlere alışmamıştı.

Fırtınalarla boğuşan bir geminin güvertesinde olmak bile, kendini ormanlık tepenin yanından ilerleyen atın üstünde olmaktan daha güvenilir hissetmesini sağlıyordu.

Neyseki hayvan, dar yolda gerçekten yönlendirilmeye ihtiyaç duy-madan Taramis Volken'in bineğini izliyordu. Darrick'in tek isteği, yanındaki bazı adamların yapabildiğini düşündüğü gibi, eğerin üstünde uyumayı becerebilmektir.

Bir gece önce Mavi Fener meyhanesindeyken Darrick, Taramis'in Arayan Burnunun hemen dışında konaklayan küçük bir orduya sahip ol-duğuna inanmazdı. Ama adamların profesyonelliklerini ve görevlerine olan bağlılıklarını görünce, bir şekilde gözlerden uzak durmayı başarabile-ceklerine inanmıştı.

Tüm savaşçılar tek sıra halinde atlarına binmiş, ilerliyorlardı. İki tane binicisiz at, öncülerin yolun ilerisini taramak üzere ayrıldıklarının göstergesiydi. Adamlar neredeyse hiç ses çıkartmadan ilerliyorlardı. Atların ve kendi giydikleri zırhları hiç ses çıkartmayacak şekilde bağlanmıştı. Hepsi de ava çıkmış kurt sürüsü gibi, sert bakışlı adamlardı. Donduran kış rüzgarı ve üzerlerindeki kurşuni gökyüzü bunu daha da belirgin hale getiriyordu.

Darrick, rahat bir pozisyon bulabilmek için, eğerin tepesinde kı-

pırdandı. Dün akşam Mavi Fener'den ayrıldıklarından beri at sürüyorlardı.

Attan düşme korkusunun yorgunluğa yenik düştüğü bir kaç sefer, eğerin tepesinde sızmış, bir iki dakika içinde kaymaya başladığını fark edip sıçrayarak uyanmıştı.

Sessiz ormanda bir kuş sesi duyuldu.

Darriçk'in keskin kulakları sesin sahteliğinin farkına varmıştı. Çünkü aynı sesi daha önce de duymuştu. Bu ses ilerideki öncülerden birinden geliyordu. Geceleyin haberleşmek için baykuş taklidi yapmışlardı. Ama gündüz vakti, denizcilerin bazen yola çıkarken, eğitmek üzere gemilerine aldıkları, küçük, kızıl boyunlu çalığışunun sesini kullanıyorlardı.

Öncülerden biri ağaçların arasından çıkıp Taramis Volken'in uzun bacaklı hayvanının yanında, fazla da zorluk çekmeden koşmaya başladı.

Öncü ve bilge arasında kısa bir konuşma geçti. Sonra öncü, tekrar kayboldu.

Taramis önemsiz bir haber gibi davranıyordu. Bu yüzden Darrick de rahatlamaya çalıştı.

Kasları dünkü ağır çalışma ve bütün gece süren yolculukları sebebiyle kasılmış, ağrıyordu. Şu anda en çok istediği şey attan inebilmektir ve belki de Ara yan Burnu'nda kalması gerektiğini düşünüyordu. Bu adamların arasında hiç bir işi yoktu.

Adamların hepsi deneyimli savaşçılara benziyorlardı. Darrick'in aralarında geçen konuşmalardan anladığı kadarıyla hepsi de geçmişte, Kabraxis kadar 293 güçlü olmasa da iblislerle savaşmışlardı.

Darrick sıcak nefesini dışarıya üfleyerek, sabah soğukunda küçük bir bulutçuk oluşturmasını seyretti. Etrafında bu kadar savaşçı varken Taramis'in onun da gelmesini istemesinin sebebini anlayamıyordu.

Biraz daha ileride, üzerinde buldukları yol bir açıklığa çıkıyordu.

Darmadağın duran ağaç kütüklerinin arasında sazdan damlı, küçük bir ev vardı. Evin güney tarafı bahçe için temizlenmişti. Şu anda bahçede soğan ve havuç var gibiydi ama yazdan kalma sarmaşık ayakları da görünüyordu.

Bahçenin gerisinde, küçük bir tepeye gömülmüş, Darrick'in kilere açıldığı-

nı düşündüğü küçük bir kapı vardı. Bahçeyle küçük ahır arasında bir kuyu göze çarpıyordu.

Ahırdan bir adam ve küçük bir çocuk çıktı. Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki Darrick bunların aynı aileden, büyük ihtimalle dede ve torun olduklarını düşündü.

Yaşlı adamın elinde bir tırmık ve süt kovası vardı. Kovayı çocuğun eline verip ahıra geri yolladı. İhtiyar uzun gri sakallı ve keldi. Üzerinde geyik derisi kıyafetler vardı ama ceketinin yakasından, içindeki mor bir gömlek gözüküyordu.

"Kutsal Işık sizi kutsasm," dedi ihtiyar, tırmığı iki eliyle birden tutarak. Gözlerinde hafif bir korku vardı ama tırmığı tutuşundaki kendinden emin tavır, Darrick'in adamın sorunla karşılaşmaya hazırlıklı olduğunu anlamasını sağladı.

"Kutsal Işık seni de kutsasm," dedi Taramis, atını adamdan uygun bir uzaklıkta durdurarak.

"Adım Taramis Volken ve eğer tarifi doğru aldıysam, siz de Ellig Barrovvs olmalısınız." "Evet" dedi adam, duruşunu bozmadan. Parlak mavi gözleri savaşıların ve Darrick'in üzerinde dolaştı. "Ve eğer siz söylediğiniz kişiyseniz, hakkınızda bir şeyler duymuştum." "Ben oyum," dedi Taramis, zarifçe atından atlarken. "Sözümün doğruluğunu kanıtlayacak belgelerim var." Elini gömleğinin içine soktu. "Üzerlerinde kralın mührü var." Yaşlı adam elini kaldırdı. Taramis'i safir bir ışık sardı. Bir süre kıvılcık bir ışık bilgenin etrafında parlayarak, safir ışığı uzak tuttu. Sonra kıvılcık ışık sönükleşti ve hepten yok oldu.

"Özür dilerim," dedi Taramis. "Vvooten sizin dikkatli olacağınızı söylemişti." "İblis değilsin," dedi Ellig Ballows.

"Hayır," diye onayladı Taramis. "Kutsal Işık onları kör etsin, bağlasın ve sonsuza dek yaksın." Yere tükürdü.

"Evime hoş geldiniz," dedi Ellig. "Şayet adamların ve sen bir şey yemediyse, kısa süre sonra bir kahvaltı sofrası hazırlayabilirim." "Yük olmak istemeyiz," dedi Taramis.

"Yük değilsiniz zaten," dedi ihtiyar. "Geldiğiniz yoldan da anlayacağınız gibi pek seyrek ziyaretçimiz olur." "Bir şeyi daha bilmeniz gerekli," dedi Taramis.

Ellig adamı inceledi. "Kılıç için geldiniz. Sana yaptığım büyüyle içini okumuştum. Gelin.

Evin içine gelin de konuşalım. Sonra onu alıp almayacağınızı görü-

rüz." Taramis adamlarına attan inmelerini işaret etti. Darrick de onlarla beraber indi. Rüzgar ağaçların tepesinden ıslıklar çalıyordu.

Cholik, Kabraxis'i çatı bahçelerinden birinde buldu. İblis kollarını göğsünde kavuşturmuş, kuzeye bakıyordu. Bahçe üzerinde yaptığı illüzyon büyü, aşağıda, sokaktaki insanların kendisini görmesini engelliyordu.

Duraklayan Cholik, çatının kenarından aşağıya, binanın içine akan inananlar kalabalığına baktı.

"Beni mi çağırdın?" diye sordu Cholik, iblisin arkasında durarak. Elbette Kabraxis'in kendisini çağırdığını biliyordu. Aksi takdirde sabah ayini-ne hazırlanırken, iblisin sesini kafasında duymazdı.

"Evet," dedi Kabraxis. "Bahsettiğim adamla uğraşırken, oldukça ilginç başka bir şey daha buldum." "Taramis Volken mi?" diye sordu Cholik. İblis avcısının adını bir önceki geceki konuşmalarından hatırlıyordu.

"Evet. Ama Taramis Volken'in grubunda daha önceden tanıdığım bir adam var. Senin de bakmam istedim." "Elbette." Kabraxis dönüp, çatıdaki küçük havuzlardan birinin başına gitti. Elini havuzun

üzerinde şöyle bir gezdiren iblis, geri çekildi. "Bak." İlerleyen Cholik, dizlerinin üstüne çö-

küp, havuza baktı. Suyun yüzeyi bir an dalgalandı sonra duruldu. Kısa bir süre için Cholik, sadece yansıyan mavi gökyüzünü gördü.

Sonra uzun meşe, köknar ve akçaağaçların kollarında duran küçük bir evin görüntüsü belirdi. Evin dışında, hepsi de zorlu gözüken savaşçılar oturmuştu. Cholik sayılarına bakarak, bu evde yaşayamayacak kadar kalabalık olduklarını fark etti. O zaman ziyaretçi olmalıydılar ama rahip evi tanııyordu.

"Onu gördün mü?" diye sorguladı Kabraxis.

"Pek çok adam görüyorum," diye cevapladı Cholik.

"Şurada," diye sabırsızca işaret etti Kabraxis. Havuz bir an bulandı, sonra tekrar berraklaşıp soluk tenli, kızıl saçları başının arkasında kuyruk yapılmış, genç bir adam üzerinde odaklandı. Adam koca bir meşenin dibinde, kucağında bir palayla, sırtını ağaca yaslayıp uyuyakalmış gibi gözü-

küyordu. Kaşlarından biri kabuk bağlamış bir yarayla ke296 silmişti.

"Onu tanıdın mı?" diye sordu Kabraxis.

"Evet," diye cevapladı Cholik. Adamı hatırlamıştı. "Tauruk'un Li-mamndaydı." "Ve şimdi Taramis Volken'le beraber," dedi Kabraxis, dü-

şünceli bir şekilde.

"Birbirlerini tanıyorlar mı?" "Henüz bildiğim bir şey değil. Tüm bildi-

ğim, Taramis Volken'in ve bu, Darrick Lang'm, dün gece Arayan Burnunda karşılaştıkları." "İblis avcısını gözleyen casusların mı var?" diye sordu Cholik.

"Ben kendim izlemezken, elbette. Taramis Volken tehlikeli bir insandır ve sahiplendiği görev bizi ilgilendiriyor. Eğer aradığı şey bu çiftçinin evinde kendisine verilecek olursa, bizim üzerimize gelecektir." "Aradığı şey ne?" "Fırtmaöfkesi," diye cevapladı Kabraxis.

"Yüzlerce yıl önce barbar akınını durduran mistik kılıç mı?" diye sordu Cholik. Hızlı düşünen aklı, Kabraxis'in niye bu kılıçla ilgilendiğini ve neden iblis avcısının bu kılıcı ele geçirdiğinde kendilerine saldıracağını düşündüğünü anlamaya çalıştı.

"Ta kendisi." İblisin korkunç yüzü öfkeyle buruştu.

Cholik o anda Kabraxis'in o kılıçtan ve yapabileceklerinden korktu-

ğunu düşündü. Ama bunu belirtmemesi gerektiğinin de farkındaydı. Aceleyle bu tehlikeli düşüncüyü, iblis fark etmeden, kafasından uzaklaştırmaya çalıştı.

"Kılıç bir sorun yaratabilir, ' dedi Kabraxis. "Ama şu anda bile Taramis Volken ve grubuna yaklaşan yaratıklarım var. Kaçamayacaklar. Kılıç da oradaysa, yaratıklarım onu da ele geçirir." Cholik kullanacağı kelimeleri dikkatle seçerek konuştu. "Kılıç ne gibi bir sorun yaratabilir?" "Güçlü bir silah," dedi Kabraxis. "Bundan yüzlerce yıl önce bir demirci, kılıcı, Kutsal Işığın gücüyle doldurarak, barbar akıncılarına ve taptıkları karanlık güce karşı kullanmak için dövmüştü." Cholik neler döndüğünü anladı. "Onlar sana tapıyorlardı. Buzpençe sendin." "Evet. insanlar bu kılıçla beni dünya-

larından uzaklaştırdılar." "Tekrar sana karşı kullanılabilir mi?" diye sordu Cholik.

"Şu anda, o sırada olduğumdan daha güçlüyüm," dedi Kabraxis.

"Yine de o kılıcı sonsuza dek yok etmeyi tercih ederim." İblis duraladı.

"Ama bu öteki adamın varlığı beni rahatsız ediyor." "Neden?" "Lord Darkulan ile yaptıklarımızın getirecekleri hakkında büyüler yaptım. Bu adam hep karşımıza çıkıyor," dedi Kabraxis.

Cholik düşündü. Lordun kalesine yerleştirdiği casuslardan öğrendiği kadarıyla, Darkulan'm metresi şimdiden daha iyiydi. Lord Darkulan dün gece kiliseyi terk eder terk etmez yanma gitmişti.

"Bu adamı Tauruk'un Limanm'dan sonra ne zaman gördün?" diye sordu Cholik.

"Sadece bir kaç dakika önce," dedi Kabraxis. "Lezantileri çağırıp Taramis ve askerleri üzerine saldığım zaman. Lezant leri peşlerinden gön-dermem için grubu görüntülemem gerekiyordu." Lezantileri düşünen Cholik titredi. Yaratıkların her zaman 298 bir efsane, bir mit olduğunu düşünmüştü.

Hikâyelerde anlatılanlara göre lezantiler, dişi bir insan cesedi, yeni öldürülmüş bir kurt ve kertenkeleden yapılırlardı. Böylece ortaya vahşi ve hızlı, hayvansı bir zekaya sahip, kuvvetli bir fiziği olan, dayanıklı ve kopan uzuvlarını tekrar çıkartabilirdi bir kimera çıkıyordu.

"Eğer bu adamı yeni gördüysen," dedi Cholik. "nasıl oluyor da yaptığın büyülerde karşımıza çıkanın o olduğunu biliyorsun?" "Güçlerime güvenmiyor musun, Buyard Cholik?" dedi iblis.

"Bu sebeple sormadım," diye hemen cevapladı Cholik. Kabraxis'in buz gibi öfkesini serbest bırakmak istemiyordu. "Sadece onu Taramis ve diğer savaşçılardan nasıl ayırdığımı merak ettim." "Çünkü yapabilirim,"

diye cevapladı iblis. "Tıpkı yılların senden çaldığını geri alıp gençliğini bah-

şettiğim gibi." Cholik havuzdaki genç adamın rahat yüzüne baktı. Adamın aradan geçen bir yıldan sonra, Tauruk'un Limanından buraya nasıl geldi-

ğini merak etti.

"Geçidi açmak için kullanılan büyüden dolayı endişeliyim," dedi Kabraxis. "Alevli Cehennemlerden iblisler gelirken, kendilerinin sonunu yaratabilecek şeylerin tohumları da gelir. Kutsal Işıkla karanlık arasındaki bir dengedir bu. Ama Kimera, Chimera, Chimaera: Yunan mitolojisinde aslan kafalı, keçi gövdeli, yılan kuyruklu alev püskürten canavar. Antal-ya'nın Çıralı köyünün yanında öldürüldüğü söylenir. yni mantıkla, Kutsal Işığın her fedaisi de ortaya çıkartılabilen bir zayıflığa sahiptir.

Kuvvetin ya da zayıflığın kazanması, bu fedaiye bağlıdır. Kendisini bu dünyadan kovacak güce karşı durması da iblise bağlıdır." 299 "Sence bu dünyaya gelişini sağlayan geçitten çıktığın o gece, bu adam orada ol-duğu için, ona böyle bir güç mü verilmiş?" diye sordu Cholik.

"Hayır. Bu adamda öyle bir güç yok. Üstelik bu adamın ruhunda karanlığa doğru bir eğilim de var." İblis gülümsedi. "Aslında onu buraya getirip uygun bir dille konuşabilirsek, bana hizmet etmeye razı edebiliriz.

İçinde kuvvetinin yanında zayıflıkları da var. Bu zayıflığı su yüzüne çıkart-makta zorlanacağımı zannetmiyorum." "O halde neden endişeleniyor-sun?" "Değişkenlerin sıralanması," dedi Kabraxis. "Taramis Volken'in Fırtınaöfkesi'ni bulması yeterince kötü. Ama bu adamın, sana yapılan saldırıdan hemen sonra ortaya çıkması düşündürücü. Durumumuzun nasıl

bir tehlikeye maruz kalacağını hesaplamam lazım. Kutsal Işıkla Karanlık arasındaki denge her zaman korunur. Bu yüzden de dışarılarda bir yerde dikkate almam gereken bir tehlike muhakkak vardır." Görüntüler hare-ketlenirken havuzu seyreden Cholik, lezanülerin parlak şekillerinin küçük evin etrafındaki bayıra yayıldıklarını gördü. Lezantiler, bir atın arka ayakları gibi kıvrılmış pençeli bacaklarının üzerinde, kamburlarını çıkartmış bir şekilde duruyorlardı. Kertenkele derileri, bir bukalemun gibi etrafın renk-leriyle uyuyor, lezantilerin fark edilmesini neredeyse imkansız kılıyordu.

Omuzlarında ve üçgen kulaklarının üzerinde kürk parçaları vardı. Gene kürkle kaplı arkalarında, tüsüz bir kertenkele kuyruğu kıvrılıp bükülüyordu.

Çeneleri büyük dişlerle doluydu.

Çalan kilise çanları sabah ayinini haber verdiler.

Cholik ayağa kalkıp çekilmesi ve kiliseye dönmesi için izin verilmesini bekledi. "Durum senin kontrolünde," dedi. "Lezantiler kimseyi sağ bı-

rakmazlar." "Belki," dedi Kabraxis. Havuza doğru bir hareket yaptı.

Görüntüde lezantilerin küçük eve ve savaşçılara doğru sessizce yaklaştıkları görüldü.

Yaratıkların yapabilecekleri söylenen vahşetle hipnotize olmuş Cholik, aşağıda katedral dolmaya devam ederken, olanları seyretti.

Darrick, evin biraz uzağındaki büyük meşe ağacının altında, elinde kendisine verilen tahta bir tabakla

oturmuş, evin daha büyük olmasını ya da yanlarında daha az adam olmasını diliyordu. Bacadan yükselen kaim duman, içeride ateş yakıldığının işaretiydi. Üşümüş değildi ama bir kaç

dakikalığına da olsa yanan bir ateşin yanında oturup içine işlemiş soğuğu geçirmek çok iyi olurdu.

Ellig Barrovvs'un beklenmedik misafirlerine gösterdiği misafirper-verlik inanılmazdı. Böyle büyük bir grubu ağırlamayı kabul etmesi bir ya-na, bunu başarabilmesi bile başlı başına bir mucizeydi. Basit bir kahvaltı sunmuştu: yumurta, ince geyik eti parçaları, patates püresi, kaim, kahverengi bir yağ ve tombul ekmek dilimleri. Ama hepsi de sıcaktı ve minnet-tarlıkla kabul edilmişlerdi.

Taramis'in öncüleri, ormanda geyik avlamış ve ihtiyarın kilerinden çıkan etleri tazelemişlerdi. Ama ekmeğin yerine konma ihtimali yoktu.

Darrick'in tahminince yaşlı adamın karısı bu sabah yedikleri ekmeklerin açığını kapatmak için günlerce fırından çıkamayacaktı.

Darrick yumurta ve yağın sonunu kalan ekmeğiyle sıyırıp ağzına attı.

Sonra da su matarasını kafasına dikti. Tabağını ya mna koyup bir an at sırtında olmamanın ve kendini tok hissetmenin keyfini çıkardı.

Çantasından bir battaniye çıkartıp omuzlarını sardı.

Kış zorlu dağlardan inerek geliyordu. Çok yakında sabahları insanın içine işleyen, kemiklerine kadar titremesini sağlayan soğuklukta olacaktı.

Diğer savaşçıların, küçük gruplar halinde çene çaldıklarını izleyen Darrick, yalnızlığı tercih etti. Yemek yerken nöbet tutanları da değiştiren savaşçı-

lar, herkesin tok ve dinlenmiş olmasını sağladılar.

Ellig Barrows ve Taramis Volken evin önündeki, üstü kapalı sun-durmada konuşuyorlardı.

İki adam da diğerini dikkatle tartıyordu. Taramis üzerlerine gümüş

şekiller işlenmiş, turuncu bir cüppe giymişti. Darrick yolculukları sırasında Vizjerei cüppelerinden bahsedildiğini duymuştu ama hiç görmemişti.

Efsunlu cüppeler kullanıcılarını iblislerden ve büyülerden korurdu.

Darrick Taramis'in, ihtiyarı efsanevi kılıç Fırtmaöfkesi'ni vermeye ik-na etmeye çalıştığını biliyordu. Tauruk'un Limanında iblisle yüzleşmesinden de önce, bir Westmarch denizcisi olarak pek çok şey görmüş olması-

na rağmen, bu kılıç gibi efsanevi bir şeyle hiç karşılaşmamıştı. Aklında kılıcın neye benzediği, ne gibi güçleri olduğuna dair sorular vardı.

Ama bu soruların da ötesinde dönüp dolaşp tekrar aklına takılan tek şey, Taramis'in ne için kendisini bu maceranın içine soktuğuydu.

"Darrick," dedi Taramis, bir iki dakika sonra.

Darrick, tam rahatını bulmuşken tekrar hareket etmekten memnu-niyetsizlik duyarak, bilgeye baktı.

"Bizimle gel," dedi Taramis, ayağa kalkıp ihtiyarı bahçe boyunca izlerken.

Darrick istemeye istemeye kalkıp tabağını sundurmaya bıraktı. Sonra da tepenin yanma gömülü kilere giden Taramis ve Ellig Barrovvs'u izlemeye koyuldu. 302 Darrick eşikte durdu. Islak toprağın, patates, soğan ve ba haratın iç bayıltan kokusu burnuna doldu. Kilerin karanlığından ya da raflarda dizili şarap şişeleri ve kavanozların uyandırdığı kapalı olma hissinden hoşlanmamıştı. Donuk Deniz sahillerinde kaybolmuş bir yerde yaşayan Ellig Barrovvs ve ailesinin oldukça büyük bir kilerleri vardı.

"İçeri gir," dedi Taramis, kilerin arka taraflarına giden ihtiyarı takip ederek.

Darrick, küçük taşlarla döşenmiş toprak zemini geçti. Kilerin tavanı o kadar alçaktı ki bir iki defa başını vurduktan sonra, iki büklüm ilerlemek zorunda kaldı.

Kilerin diğer ucunu büyük, taş bir yüzey kapatıyordu. Ellig Barrovvs bu yüzeyin yanında durduğunda taşıdığı fener taşa çarptı.

"Kılıç bana emanet edilmişti," dedi ihtiyar, Taramis'e doğru dönerek, "büyükbabam tarafından. Ona da kendi büyükbabası, büyükbabasına da onun büyükbabası tarafından... Ben şimdi bu sorumluluğu kendi toru-numa öğretiyorum. Yüzlerce yıldır Fırtınaöfkesi benim ailemin korumasında, iblisin tekrar geleceği ve kılıca ihtiyaç duyulacağı zamanı bekledi."

"Kılıca bundan önce de ihtiyaç duyuldu," dedi yavaşça Taramis. "Ama Kabraxis akıllı bir iblis ve aynı ismi iki defa kullanmıyor. Eğer bundan bir yıl önce Darrick, Tauruk'un Limanında onunla karşılaşmış olmasaydı, şu anda da neyle yüzleştiğimizi bilmeyecektik." "Buzpençe vahşi ve kötü bir iblisti," dedi yaşlı adam. "Eski hikâyeler, dünyamızdayken sebep olduğu katliam ve cinayetleri anlatır." "Kabraxis dünyamıza iki kere daha geldi,"

dedi Taramis. "Bu iki seferde de Diablo ve kardeşleri gelip onu Alevli Cehennemlere geri döndürdüler. Şimdi ise iblise karşı tek şansımız bu kılıç."

"Kılıcın daha önce ailemden niye alınmadığını biliyorsun," dedi Ellig Barrows. Fenerin ışığı göz çukurlarım derinleştiriyor, adama sanki günler önce ölmüş hissi veriyordu.

Darrick bu düşünceyle titredi.

"Kılıç alınmasına izin vermedi," dedi Taramis.

"İki kral, kılıcı almaya çalışırken öldüler," dedi yaşlı adam.

Darrick'in bundan haberi yoktu. Taramis'e bakıp donuk sarı fener ışığında bilgenin görünüşünü inceledi.

"Öldüler," dedi bilge, "çünkü kılıcın gerçek doğasını anlamadılar."

"Sence öyle," diye cevapladı Ellig Barrovvs. "Kılıç hakkında benim bile bilmediğim gizemler var. Büyükbabamın ve onun büyükbabasının bilme-dikleri de... Ama sen şimdi çıkagelip hepsinden daha fazla bilgin olduğunu söylüyorsun." "Kılıcı göster," dedi Taramis, "Böylece kendi gözlerinle görürsün." "Kılıcın sorumluluğu çok uzun süredir bizde. Taşınması kolay bir yük değil bu." "Öyle olmalı," diye hak verdi Taramis. Adama döndü.

"Lütfen." İçini çeken yaşlı adam duvara doğru döndü. "Kendi hayatınızı riske atıyorsunuz," diye uyardı. Parmakları havada unutulmuş semboller çizdi. Her sembol tamamlandığında bir an parlayıp duvara gömülüyordu.

Darrick, Taramis'e dönüp araştırmalarının bu kısmına neden başka bir savaşçının getirilmediğini sormak istedi. Ama tam ağzını açacakken kiler bir ışıkla titreyip saydamlaştı.

Ellig Barrows fenerim kaldırıp saydam duvarın diğer tarafındaki odayı aydınlattı. Fener ışığıyla aydınlanan duvarın içinde, doğüstü bir enerji çatırdıyordu.

Duvarın ötesinde, gizli odanın gölgelerine sarınmış ölü bir adam, tepenin kenarına oyulmuş bir nişin içinde yatıyordu. Kar beyazı sakalı göğ-

süne kadar iniyordu. Kaba bir zincir zırh üzerine hayvan derileri giymişti.

Siperlikli bir miğfer ölü adamın sönmüş simasının bir kısmını kapatıyordu.

Kolları göğsünün üzerinde kavuşturulmuş ve kurumuş, eklem yerlerinden sararmış kemikleri görünen elleri uzun bir kılıcın kabzasını kavramıştı.

YIRTTII Ellig Barrows'un mahzenindeki gizli bir odada, Darrick, Taramis Volken'in almak için bu kadar uzun yoldan geldiği kılıcı inceledi ve silahın, bilgenin ona anlattığından beri hayal ettiği hiçbir şeye benzeme-diğini gördü. Kılıç sade ve işlemsiz görünüyordu. Bir ustanın elinde dö-

vülmüş çelikten yapılmıştı ama bir sanatçının yeteneğinden yoksundu.

Kılıç bir piyade silahıydı. İblisleri korkutacak bir özelliği yoktu.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" diye sordu Ellig Barrows, Darrick'e bakarak.

Darrick adamı gücendirmemeye çalışmak istemediği için tereddüt etti. "Sadece daha fazla bir şeyler bekliyordum." "Mesela, mücevherli bir silah gibi mi?" diye sordu yaşlı adam. "Her karşılaştığın haydudun isteyip çalmaya çalışacağı bir şey mi? Eşi benzeri olmayan, gören herkesin hemen ilgisini

çekecek ve onun ne olduğunu tanıyacak çarpıcılıkta bir silah mı?" 306 "Öyle olduğunu düşünmemiştim," diye kabul etti Darrick.

Ama aynı zamanda gerçek kılıcın uzun zaman önce çalınıp yerine bu sıradan şeyin bırakılıp bırakılmadığını merak etti. Bundan dolayı hemen bir suçluluk duygusu hissetti, çünkü bu, yaşlı adamın hayatını boşuna muhafızlık yaparak geçirdiği manasına geliyordu.

Ellig Barrovvs fark edilmeyen duvardan geçti. "Bu silahı yapan demirci, bütün bu şeyleri düşündü. Belki Fırtmaöfkesi şık bir silah değil ama daha sadığını asla bulamazsın. Tabii ki bunu sadece onu alabilirsen bileceksin." Taramis duvarın içinden yaşlı adamı takip etti.

Bir saniye sonra, Darrick de esrarengiz duvarın içine doğru adım at-tı. çinden geçerken bir soğuk dalgası onu kapladı ve sık bir ormanın içinden, kendine zorla yol açarak ilerliyormuş gibi hissetti.

"Kılıç gereksiz kimselerden korunuyor," dedi Ellig Barrovvs. "Kabraxis bu dünyada olmadığı sürece hiç kimse ne ona dokunabilir, ne de onu alabilir." "Ya birisi denerse?" diye sordu Darrick.

"Kılıç alınamaz," dedi yaşlı adam.

"Ya ölen krallar?" "Biri ailemin diğer üyelerini öldürdü," dedi Ellig Barrovvs. "O ve savaşçıları bir gün geçmeden öldüler. Kutsal Işık iblisler gibi kötü değildir ama ona karşı gelenlerden intikamını alır. Başka biri Hauklin'i yerinden çekmeye çalıştı. O zaman da Hauklin canlandı ve hepsini öldürdü." Bir mağaranın içine oyulan yer altı mezarında duran Darrick korktuğunu hissetti. Tauruk'un Limanının altındaki bu yük mağaralar ve geçit daha tehditkar gözüke de elinde kılıcıyla yatan ölü adam da en az onlar kadar tehlikeli görünüyordu. Darrick seve seve mezardan gider ve büyü olan bir şeyi bir daha asla görmemekten dolayı memnun olurdu.

Taramis'e bir göz attı. "Benim buraya gelmemi niçin istedin?" "Çün-kü sen buna bağlısın," dedi bilge. "Kabraxis'in bu boyuta gelişine tanık olduğundan beri öylesin." Ölü adama baktı. "Sanırım iblise karşı kullanmak için Hauklin'in kılıcını alabilecek kişi sensin." "Niye sen olmayasın?"

diye sordu Darrick. Bir an için bilgenin sadece onu kullanıp kullanmadığını merak etti. Kılıcı almak için onun hayatını riske atmayı isteyebilirdi.

Taramis döndü ve kılıcı almak için uzandı. Eli, silahtan birkaç santim uzakta durup titremeye başladı. Kılıca uzanmak için sarf ettiği güç kolundaki adaleleri şişiriyordu.

Yüzündeki hatlardan acı çektiği görünüyordu. En sonunda, hayal kırıklığına uğramış bir tiksintiyle kolunu geri çekti.

"Alamıyorum," dedi bilge. "Ben o kişi değilim." Darrick'e döndü.

"Ama senin o olduğuna inanıyorum." "Niçin?" "Çünkü Kutsal Işık ve Karanlık birbirlerini dengelerler," dedi Taramis. "Kutsal Işık ya da Karanlıktan bu dünyaya her hangi bir güç geçtiğinde

bir denge olmak zorundadır.

İblisler bu dünyaya gelirlerse onları yenmek için bir yol da yaratılır. Eğer Kutsal Işık, Karanlığa karşı kullanılabilecek bir nesneyi ortaya çıkararak dengeyi bozmaya kalkarsa, Karanlığın güçleri dengeyi tekrar sağlamak için devreye girerler. Sonuçta, dünyamızda Kutsal Işık'ın mı, yoksa Karanlık'm mı daha güçlü olacağına biz karar veririz. İnsanlar. Karanlık Sürgün diye bilinen dönemde, tıpkı Baş Kötülerin bu dünyada belirmelerine karşı, Melek Tyreal'in büyücü, savaşçı ve Doğunun bilginlerini toplayıp Horad-rim Kardeşliğini kurması gibi. Eğer iblisler dünyamıza böyle salıverilme-seydi, bu insanlar bir araya gelip 308 böyle bir güç oluşturamazlardı. Eğer Tyreal, Baş Kötüler buraya gelmeden bunu yapmaya kalksaydı, Karanlık dengeyi kurmak için başka bir karşı saldırı yolu bulacaktı." "Bu, niçin kılıcı benim alabileceğimi düşündüğünü açıklamıyor," dedi Darrick. Almak için en ufak bir hareket bile yapmamıştı.

"Vestmarch'a geldiğimde senin hakkında söylentiler duydum,"

dedi Taramis. "Ve seni aramaya başladım. Ben geldiğimde sen ortadan kaybolmuştun. Gemine yetiştim ama hiç kimse senin nerede olduğunu bilmiyordu. Herkese de seni aradığımı söyleyemezdim, çünkü bu Kabraxis'm emrindekilerin dikkatini çekebilirdi ve hayatını kaybedebilirdin."

Gözlerini Darrick'inkilere dikerek ara verdi. "Kılıç konusunda hata yapmış

olabilirim. Eğer öyleyse, almanı engelleyecektir. Kaybedecek hiçbir şeyin yok." Darrick, Ellig Barrows'a bir göz attı.

"Kılıç saklanmadan önceki yıllar boyunca," dedi yaşlı adam, "bir çok kişi Taramis gibi onu almaya çalıştı. Eğer kalplerinde gerçek kötülük yoksa, sadece kılıcı almaları engellendi." Darrick cesede baktı. Sonra bakışları elinde tuttuğu basit kılıca kayd. "Hauklin'in kılıcı daha önce hiç alındı mı?" "Asla," dedi Ellig Barrovvs. "Bir kere bile onun elinden alınmadı. Ben bile alamam. Ben sadece onun koruyucusuydum. Torunumun benden sonra olacağı gibi." "Dene," diye zorladı Taramis. "Eğer kılıcı akmazsan, o zaman boşu boşuna, aptalca dolaşmış ve gizli kalması gereken sırları ortaya çıkarmış olacağım." "Evet," dedi Ellig Barrovvs. "Hayatım boyunca hiç kimse kılıç için gelmedi. Dünyanın onu unuttuğunu düşünmeye baş-

lamıştım. Ya da iblis Kabraxis'in bu dünyadan kalıcı bir şekilde sürüldüğü-

nü." Taramis elini Darrick'in omzuna koydu. "Ama iblis geri 309 geldi,"

dedi bilge. "Bunu biliyoruz, değil mi? İblis geri geldi ve kılıç alınacak."

"Ama o kişi ben miyim?" diye kısık bir sesle sordu Darrick.

"Senin olman gerekiyor," dedi Taramis. "Başka birisini düşünemiyorum. Arkadaşın orada öldü. Senin hayatta kalmanın bir manası olmalı. Bu denge, Darrick. Kutsal Işığın ihtiyacı her zaman Karanlığın gücüyle denge-lenmeli." Darrick kılıca bir göz attı. Babasını kasap dükkanının arkasındaki ahırın pis kokusunu tekrar aldı. Sen asla bir çe yaramayacaksın! diye ba-

ğırımıştı babası. Sen salak ve aptalsın! Salak ve aptal öleceksin! Günler, haftalar ve yıllar Darrick'in zihninden geçti. Vücudunu saran acı, ona dayandığı ve bir şekilde hayatta kaldığı kırbaç darbelerini hatırlattı. Babası-

nın sesini geçen son yıl süresince sık sık duymuş, içki, yoğun ve zorlu çalışmayla onu yok etmeye çalışmıştı.

Ve bir yanda da Mat HuRing'in ölümündeki suçluk duygusu vardı..

Bu yeterince büyük bir ceza değil miydi? Darrick ölü adamın elindeki basit kılıca dik dik baktı.

"Ya kılıcı akmazsam?" diye sert bir şekilde sordu.

"O zaman gidip gerçek sırrı arayacağım," dedi Taramis. "Ya da Kabraxis ve o lanet Kutsal Işığın Peygamberinin Kilisesiyle savaşmak için baş-

ka bir yol bulmaya çalışacağım." Ama bilge ona inanıyordu ve Darrick bunu biliyordu. Bu taşıyamayacağı kadar ağır bir yükü.

Korkularını bir kenara itip Hillsfar'daki o küçük ahırda, babasının karşısında yaptığı gibi kendisini hissizleştirerek, Darrick ölü adama doğru ilerledi. Kılıca doğru uzandı.

Kılıçtan birkaç santim uzakta, eli donup kaldı. Daha fazla ilerleyemeyeceğini fark etti. 310 "Yapamıyorum," dedi Darrick, teslim olmayı kabul ederek. Kılıcı almayı ve kendi değerini sadece kendisine olsa bile ispat etmeyi müthiş istiyordu.

"Dene," dedi Taramis.

Darrick harcadığı güçten dolayı titreyen eline baktı. Sanki taş bir duvarı itiyordu. İçine bir acı doldu ama bunun kılıçla bir ilgisi yoktu.

Sen salak ve tembel bir çocuksun. Sana harcadığım zamana, çabaya ya da verdiğim yemeğe değmezsin.

Darrick bu engelle savaştı, içinden elini geçirmek için bütün gücünü kullandı. Artık bütün vücuduyla bastırırken, ağırlığının çoğunun desteğini hissediyordu.

"Ağır ol," dedi Taramis.

"Hayır," dedi Darrick.

"Hadi, evlat," dedi Ellig Barrows. "Alman gerekmiyor." Darrick gü-

cünü sınırlarının ötesinde, alabilmesine yardım edecekse birkaç santim daha uzanmaya zorluyordu. Sanki kemikleri etlerinin içinden çıkıp fırlayacakmış gibiydi. Acı hızla kolundan yukarı doğru çıkıyordu. Bunun karşısın-da dişlerini iyice sıktı.

Seni doğduğun gün kafana vurup ldrmeliydim, velet. Böylece, bir yüz karası olarak yaşaman gerekmeyecekti.

Darrick artık acının ve gücünün doruğuna erişmişti.

"Boş ver," dedi Taramis.

"Hayır!" dedi yüksek bir sesle Darrick.

Bilge uzanıp onu omzundan tuttu ve çekmeye çalıştı.

"Canımı yakacaksın, evlat," dedi Ellig Barrows. "Bu şeyi zorlayamaz-sın." Acı Darrick'in duyma gücünü azaltmıştı. Mat'in uçurumdan düşme görüntüleri yine beyninde dolaşıyordu. Babasının tekrarlanan sözlerinde hissettiği değersizlik, Darrick'in içini dolduran suçluluk duygusunda yankı-

lanıyordu. Bir an için, acının onu 311 yok edeceğini, durduğu yerde onu eriteceğini düşündü. Kılıcın peşine takılmış, istese de geri çekilebileceğini düşünmüyordu.

Eğer başaramazsa buradan sonra nereye gidecekti? Bu konuda bir cevabı yoktu.

Sonra, sakın, hoş bir ses, muzipe, eğlenir bir havayla kafasının için-de çınladı. Kılıcı al, kaptan.

"Mat?" dedi yüksek sesle Darrick. Mat'in sesini duymak onu o kadar çok şaşırtmıştı ki cesedin üstüne düştüğünü, toprak zeminde dizlerini yaraladığını bile o an fark etmedi.

İçgüdüsel bir hareketle eli kılıcın kabzasını kavradı ama gözleri etraftaki mezarın gölgelerinde Mat HuRing'i arıyordu.

Orada duran sadece Taramis ve Ellig Barrows vardı.

"Kutsak Işık adına," diye fısıldadı yaşlı adam. "Kılıcı aldı." Taramis bir zafer duygusuyla gülümsedi. "Alacağını sana söylemiştim." Darrick burnunun dibindeki l adama bir baktı. Ceset anormal bir şekilde soğuk görünüyordu.

"Kılıcı al, Darrick," diye zorladı bilge.

Yavaşça, inanamayarak, farkında olmadan, sanki ya Mat'in sesini gerçekten duymuş ya kılıcı koruyan büyünün bir parçasıymış ya da kendi kendini kandırmış gibi, Darrick kılıcı l savaşçının elinden çekip aldı.

Uzunluğu ve alışık olmadığı stiline rağmen, kılıç Darrick'in eline rahatça oturdu. Kılıcı önünde tutarak doğruldu.

irkin ve karanlık metalin içindeki bir şey, Ellig Barrows'un fenerinin ışığında donuk, gümüşümsü bir şekilde parıldıadı.

Taramis denercesine kılıca uzandı ama eli birkaç santim uzakta durdu. "Hâlâ kılıca dokunamıyorum." Yaşlı adam da silaha dokunmak istedi ama sonuç aynıydı. 3 1 T "Ben de. Ailemden hiç kimse daha önce ona

dokunamamıştı. Onu taşıdığımızda, Hauklin'in cesedini de taşımamamız gerekti." Yaşlı adamın sesinde hafif bir üzüntü tınısı vardı.

İlk kez olarak, Darrick kılıcı almasının yaşlı adam ve torununa koru-yacak bir şey bırakmadığını fark etti. Darrick yaşlı adama bir göz attı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Ellig Barrovvs başıyla onayladı. "Kılıcı koruyan herkes bu günün gelmesi için dua etti, bu yükün sırtımızdan alınacağı günün. Ama onun hakikaten geldiğini görmek..." Kelimeler ağzının içinde kayboldu.

"Taramis!" diye adamlardan biri dışarıdan bağırdı.

Bilge tam büyülü kapıya doğru giderken, insan dışı, canavarımsı bağıriş ve hırıltılardan bir gürültü mahzene doldu.

Darrick, yiyecek ve içecek dolu rafların arasında bilgeyi takip ederken, Ellig Barrows feneriyle arkadan geliyordu. Girişi gösteren mahzen kapısından içeri süzülen zayıf bir gün ışığı vardı.

Toprakla kaplı merdivenlerden yukarı doğru hızla çıkarken, savaşan insanların gürültüsü, küfürleri, bağırişları, savaştıkları yaratıkların hırıltı ve ulumalarıyla beraber Darrick'in kulağına çarptı. Mahzenden dışarı fırladıklarında Taramis'in hemen arkasındaydı.

Birkaç dakika öncesine kadar sakin ve sessiz olan, evin etrafındaki açıklıkta artık bir çatışma vardı. Taramis'in savaşçıları, ormandan onlara doğru kudurmuş bir şekilde saldıran kana susamış yaratıklara karşı hızla bir çatışma hattı kurmuşlardı.

"Lezantiler," diye nefes nefese konuştu Taramis. "Kutsal Işık adına, Kabraxis bizi buldu." Darrick iblisin yarattığı zebanileri tamdı ama sadece gemide anlatılan öykülerden. Bütün yolculuklarında, bu yaratıklarla hiç karşılaşmamıştı.

Lezantiler bir buçuk metreden biraz daha kısaydılar. İnşa 313 na benziyorlardı ama kurt gibi ters eklemlili dizleri ve kertenkele gibi kaim derileri vardı. Kafaları da kertenkeleye benziyordu. Uzun hortumları tes-tere gibi dişlerle doluydu ve düz, geniş burun delikleri vardı.

Şaşırtıcı bir şekilde insan gözlerine benzeyen birbirine bitişik gözleri yumak gibi kılların arasına yerleşmişti. Aşırı büyük el ve ayaklarında kocaman, sivri tırnaklar vardı. Sivri uçlu kertenkele kuyrukları arkalarında sağa sola savruluyordu.

"Okçular!" diye bağırarak Taramis, durdu ve elleriyle havada yanmaya başlayan semboller çizdi.

Dört savaşçı uzun yaylarını alıp kılıç taşıyanların arkasına geçtiler ve yayları gerdiler. Her biri iki ok atıp yaratıkların ilk dalgası onların yanma ulaşmadan lezantileri öldürdüler. Sonra kılıçlı savaşçılar lezantilerin hızları, güçleri ve ağırlıklarıyla gerileyerek, onları kalkanlarıyla durdurdular.

Birbirine çarpan etlerle çeliğin tınması açıklıkta gümledi.

"Darrick," dedi Taramis, elleri hâlâ oynuyordu, "eve giren kapıyı tut.

İçeride kadın ve çocuklar var. Çabuk ol." Darrick, savaşçı hattının sırtını koruyacağına güvenerek küçük eve doğru koştu.

Taramis'in, lezanti sürüsünün ortasına gönderdiği patlayan, parıldayan bir güç dalgası, dağılıp onları bir alev yağmuruna tuttu. Yanan ceset-

lerin bir çoğu ya ağaçlara takıldı ya da kemik kıran bir sesle yere çakıldılar.

Sadece bir kaç ayağa kalkabildi. Okçular yaylarına yenilerini takıp tekrar attılar; Darrick'in bu güne kadar gördüğü en iyi mürettebat kadar soğuk kanlıydılar. Oklar düşmanların boğaz ve gözlerin sap lanıp onları öldürdü.

Ama avantaj savaşçılardan yana değildi. Darrick de dahil olmak üzere yirmi altı kişiydiler. Ama lezantiler en az seksen tane olmalıydı.

Öleceğiz, diye düşündü Darrick ama bir kez bile kaçmayı düşünmedi. Hauklin'in gizemli kılıcı, alışılmamış uzunluğuna rağmen elinde kımıldamadan ve sessizce duruyordu.

Bir tırmanma sesi Darrick'i uyardı. Tam zamanında etrafına dönerek damdan üzerine atlayan lezantiyi gördü. Yaratığın pençeleri ona deymek üzereydi.

Darrick yana kaçıp yaratığın saldırısından kurtuldu ve lezanti güm diye yere çarparken doğruldu. Bir anlık bile şaşkınlık yaşamayan lezanti hırlayıp hızla üzerine doğru geldi. Uzun hortumunu Darrick'in kafasına doğru salladı. Savaşçı kılıcıyla saldırıyı savuşturdu, sonra tekmesini lezantinin midesine geçirip onu iki büklüm bir hale soktu.

Hareketini kesmeyen Darrick, yana çekildi ve kılıcı, güç veren yarım bir hamleyle yaratığın böğrüne indirdi. Şaşırtıcı bir şekilde, kılıç lezantiyi doğrayınca yaratık iki parça halinde yere düştü. Gövdenin parçaları kıvranıp titredi ve sonra kımıldamadan öyle kaldılar. Kılıç boyunca mavi bir enerji çatırtısı oldu. Lezantinin kanı kurudu, parça parça yere dökülüp çeliği yine pırıl pırıl bıraktı.

Açıklıktaki adamlar küfredip savaşırken acımasız yaratık gürhunun ilerlemesini durdurmaya çabalıyorlardı. Darrick, iki adamın öldüğünü ve diğerlerinin yaralandığını gördü.

Taramis başka bir mistik enerji oku attı ve lezantilerden ikisi buzlar-la kaplandı. Oldukları yerde

donan yaratıklar, bu zayıflıklarından yararlanan savaşçıların kılıçlarıyla parçalandılar.

Evin içine dalan Darrick, oymalar ve birkaç kitapla dolu küçük bir odaya girdi. Yaşlı adam kadar cılız ve kır saçlı olan Ellig Barrovvs'un karısı kollarını göğsüne kavuşturmuş odanın ortasında ayakta duruyordu.

Darrick, odanın ön ve yan duvarlarındaki geniş pencerelere bir göz attı. Çok ortalık yerdeydiler; yaşlı adamın ailesini 315 burada koruması ihtimali yoktu.

Torun döşemeyi kaplayan kaim halıyı çekiştirdi. "Bana yardım et!"

diye bağırdı. "Bunun altında saklanabileceğimiz bir yer var." Onu anlayan Darrick bir eliyle halıyı yakalayıp çekince altındaki gizli kapak ortaya çıktı.

Barbar kabilelerin sık sık geçip akınlar yaptıkları sınır civarındaki evlerin çoğunun inşasında gizlenme yerleri yapıldı. Aileler kendilerini evle-rinin altına kilitler, orda sakladıkları yiyecek ve suyla günlerce yaşarlardı.

Çocuğun usta parmakları gizli kilidi buldu ve kapak tak diye attı.

Darrick kılıcı kapağın akma soktu ve kaldıraç gibi yukarı kaldırdı. Altındaki el merdiveni ortaya çıkıyordu.

Çocuk yerdeki feneri aldı ve yaşlı kadına uzandı. "Gel, Büyükanne."

"Ellig," diye fısıldadı yaşlı kadın.

"Sizin güvende olmanızı istiyor," dedi kadına Darrick. "Sonuç ne olursa olsun." Yaşlı kadın, torununa onu gizli yere indirmesine isteksizce izin verdi.

Darrick ikisi de içeri girene kadar bekledi, sonra gizli kapağı kapattı ve üzerine halıyı çekti.

Arkasındaki cam kırıldı. Lezanti kırık pencereden uluyup ona doğru saldırırken doğruldu.

Evin içinde pek hareket edecek yer yoktu. Darrick kılıcı sağ elinde ters çevirip kolu ve dirseği boyunca uzattı. Sol elini geride ama hazır bir şekilde tutup vücudunun kılıcın şeklini almasını sağladı.

Lezanti ona ulaştı. Darrick kılıcı salladı. Bunu yaparken, yakın savaş-

ta gördüğü en kirli dövüşenlerden bir olan Maldrin'in öğrettiği gibi, kılıcı vücudundan hafifçe bile uzaklaş316 masına izin vermeden sıkıca tutuyordu.

Darrick lezantinın pençelerine ters kılıcın bir yüzüyle vurdu, sonra vücudunu diğer yönde sertçe silkeleyip hâlâ kolu boyunca duran kılıcı çevirdi ve yaratığın yüzünü boydan boya yardı. Lezanti bir eli parçalanmış

gözünde, acılar içinde bağırarak geriye doğru sendeledi.

Darrick kılıcı yakın tutarak ilerledi ve yaratığın yüzünü tekrar yardı.

Daha fazla geri çekilmeden kafasını omuzlarından ayırdı.

Kopan kafa tahta döşemede yuvarlanırken, başka bir lezanti kapı-

dan içeri daldı. Bir üçüncüsü ahır ve kuyuya bakan pencereden içeri girdi.

Suluk soluğa olmasına rağmen, sakin ve dövüşe odaklanmış Darrick, ilk yaratığın elindeki mızrağı şaşırtıcı bir yetenekle savuşturdu, mızrağın ucunu sol kolunun altına sıkıştırdı ve sol eliyle tuttu. Mızraklı lezantiyi mızrağı tutarak durduran Darrick, döndü, kılıcı bırakıp elini ters çevirdikten sonra daha düşmeden silahı kabzasından düzgün bir şekilde yakaladı ve diğer lezantinin bir kolunu kesti.

Mızraklı lezanti ileri doğru ittirip Darrick'i minderli sıranın üstüne doğru geri geri sürüklemeye çalıştı. Darrick mızrağı ittirip ucunu arkasındaki duvara dayayınca lezanti durdu.

Mızrağı bıraktı, tek kollu lezantinin arkadan yaklaştığını bilerek öne ilerledi. Önündeki lezantinin kafası ve bir omzunu boydan boya kestiğinde kılıcın inanılmaz keskinliği karşısında şaşırdı. Kılıcın hareketini kesmeden tutuşunu değiştirip arkasından gelen lezantinin göğsüne soktu.

Enerji yine kılıcın üzerinde çatırdadı. Darrick, daha lezantiyi tekmeleyip kılıcını kurtarmadan önce, kılıcın yaratığın vü cudunu yardığı yerden mavi alevler fiş kırdı ve bir parlamayla onu yakıp yok etti. Küller Darrick'in şaşkın gözlerini önünde yerlere doğru süzöldüler.

Savaşçı daha kendini toparlayamadan başka bir lezanti, 317 ahır tarafındaki pencereden kendini içeri attı. Darrick, lezantinin ilk pençe saldı-

rısından kaçmayı başardı ama yaratığın hücum darbesini yedi. Geriye doğru uçup sırtını kapıya çarptı ve tökezlendi; dengesini sağlayamadı ve sundurmanın üstüne düştü. Lezanti tekrar hücum ederken ayağa fırladı.

Bu kez yana kaçan Darrick, kılıçla yaratığın uyluklarını biçip iki bacağını da kesti. Lezantinin gövdesi geriye doğru, sundurmanın önündeki toprağın üstüne düştü.

"Kılıcın peşindeler, Darrick!" diye bağırdı Taramis. "Kaç!" Bilgenin söylediklerinin doğru olduğunu fark etse de, Darrick kaçamayacağını biliyordu.

Tauruk'un Limanında Mat'i ve geçen senenin çoğunda kendini kay-bettikten sonra, artık daha fazla kaçamazdı.

"Hayır," dedi Darrick, ayağa kalkarak. "Artık kaçmak yok." Kılıcın kabzasına sıkıca sarıldığında içinin yeni bir taze güçle dolduğunu hissetti.

O an, içindeki bütün kararsızlığı yok oldu.

Birkaç lezanti onlarla çarpışan savaşçıların etrafa yayılan cesetleri geçtiler. Taramis'in adamlarının neredeyse yarısı yerde yatıyordu. Darrick, çoğunun tekrar ayağa kalmayacağından emindi.

Darrick kılıcı iki eliyle kaldırıp hücum eden yaratıkları bekledi. Yedi tanesi birbirlerinin yoluna çıkarak ona saldırdılar. Enerji kılıç boyunca çatırdadı. Erimine gelen düşmanlarını kesip parçaladıktan sonra mistik alevlerin ardında dağılan küllerin bıraktığı boşluğa girdi. Bu saldırıda üçü ölmüştü ama diğer dördü tekrar saldırdılar.

Darrick toparlandı, sanki bütün hayatı boyunca onunla eğitim gör-müş gibi kılıcını elinde oynatıp hepsini kesti; bir kafa, iki kol ve bir bacak-tan sonra kılıcı iki yaratığa saplayıp 318 onları da küle dönüştürdü. Sakatladığı yaratıkların üstüne çıktı, büyülü kılıçla kalplerini deldi ve yerde kav-rulan alev yığınlarına dönüşmelerini izledi.

Darrick'in lezantilere karşı gösterdiği güçten etkilenen savaşçılar kı-

lıçlarını kaldırdılar ve cesaretlerini topladıktan sonra düşmanlarına yenilenmiş bir kuvvetle saldırdılar. Ödedikleri bedel ağırdı, çünkü adamlar

durdukları yerde ölüyorlardı. Ama lezantiler daha çabuk tükeniyorlardı.

Taramis ve Ellig Barrovvs'un yaptığı büyüler de iblisleri yakıyor, donduruyor ve şekilsiz yaratıklara dönüştürüyordu.

Darrick onu coşturan vahşetle savaşmaya devam etti. Yaptığından dolayı, yapması gerekenden dolayı kendinden bu kadar emin olmak ve kuşku duymamaktan dolayı kendini çok iyi hissediyordu. Kesip doğrayıp saplayarak ona doğru çekilmişçesine gelen lezantileri biçti.

Göz ucuyla, bir lezantinin Ellig Barrovvs'a, yaşlı adam fark etmeden, yandan saldırdığını gördü. Yaşlı adama ulaşmadan yaratığını saldırısını engelleyemeyeceğini bilerek, Darrick kılıcı tutuşunu ters çevirdi ve sanki bir çok kez yaptığı bir şeymiş gibi kılıcı bir mızrak gibi fırlattı.

Kılıç aradaki mesafeyi bir yıldırım gibi aldı ve lezantini göğsüne gö-

müldü. Kılıç yaratığı durdurdu, sonra kırmızı acayip enerjiler tekrar toplanırken göğsünde titredi. Ani bir ateşli parlamayla lezanti hemen küle dö-

nüştü. Kılıç baş aşağı yere doğru düştü ve saplandı.

Reflekssel olarak Darrick elini kılıca doğru uzattı. Silah tekrar titredi, sonra topraktan kurtulup eline doğru uçtu.

"Bunu yapacağını nereden biliyordun?" diye sordu Taramis.

Yaptığının şokundaki Darrick kafasını iki yana salladı. "Bilmiyordum.

Şey... Birden, öylesine oldu." "Kutsal Işık adına," dedi Ellig Barrovvs,

"Hauklin'in kılıcını almayı hak eden kişi sensin." Ama Darrick, Mat'in kafasının içindeki sesini hatırladı. Eğer Mat bir şekilde orada olmasaydı, Darrick silahı asla alamayacağından emin olduğunu fark etti. Döndü ve savaş

alanına bir göz attı. Neredeyse hiçbir yara almadan bir şekilde hayatta kaldığı katliama inanamıyordu.

"Hadi," dedi Taramis, adamlarına yardım etmeye giderken. "Burada kalamayız. Bir şekilde Kabraxis bizi keşfetti. Yapabildiğimiz kadar çabuk buradan ayrılmalıyız." "Peki sonra ne olacak?" diye sordu Darrick, kılıcını kemerine sokup bilgenin önüne attığı ilaç torbasını yakalayarak.

"Sonra Bramwell'e yollanacağız," diye yaralı savaşçıların iniltileri arasında karşılık verdi Taramis. "Kabraxis, artık Fırtınaöfkesi'nin bize ol-duğunu biliyor ve ben hiç saklanan bir tip değilimdir. Hem, artık kılıç bizde olduğuna göre iblisin bizden korkması için her türlü nedeni var." Bilgenin sözlerinin rahatlatıcı olduğunu bilmesine ve kılıcın gücünün çok fazla gü-

ven vermesine rağmen Darrick, bu maceranın yine de hepsinin ölümü olabileceğini biliyordu. Bu gün ölen ve ayağa kalkamayan savaşçılar bunu acımasızca hatırlatıyorlardı. İlaç torbasını açtı ve hâlâ yaşayanlara yardım etmeye çalıştı.

Ama kafası hâlâ karışıktı. Hauklin'in kılıcını benim almam gerekiyor-duysa, o zaman niçin hemen alamadım? Ve Mat'in sesi nereden geldi? Bu soruların önemli olduğunu hissediyordu ama cevapların ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Hüzünlü bir şekilde işe koyulup bütün gücüyle daha ötesini düşünmemeye çalıştı.

YİRTrlİ BİFL BrarmveH'e ve güneydeki Kutsal Işığın Peygamberinin Kilisesine bakan kuzeydeki bir tepenin üzerinde duran Darrick, geçen yılın en kötü zamanında bile yanından ayırmamayı başardığı dürbünle görkemli yapıyı inceledi. Çeyrek mil uzakta, kilise ışıklandırılmış ti.

Yapıyı tapınmak için ziyaret edenlerin sıra sıra meşale ve fenerleri görülüyordu.

Daha ötede limana doğru, birkaç gemi de ışıklandırılmış ti. Rüyalar Yolu boyunca şanslarını denemeye çalışan inananlar arasında, kaçakçılar da halka karaborsa mallar sağlayarak kazanç elde etme fırsatlarını gör-müşlerdi. Nöbetçiler gemilerdeki nöbet yerlerini bırakmamalarına rağmen

men korsan saldırıları ve talan hâlâ normal bir beklentiydi. Hırsızlar ara sokaklarda insanları soyuyor ve gasp ediyorlardı.

Bramvvell, hızla Westmarch Körfezinin en tehlikeli liman şehirlerinden biri haline geliyordu.

Darrick dürbününü indirdi ve ağrıyan gözlerini ovdu. Grubun kuzeyden Bramwell'e yolculuğu üç hafta sürmüştü. Kış peşlerine takılıp soğuk boralarını estiriyormuş gibiydi.

Ellig Barrovvs'un evindeki lezanti saldırısında yedi adam ölmüştü ve iki kişi tedavi edilemeyecek şekilde sakatlanmış ti. Taramis Volken'in iblis avcısı grubunda on yedi kişi kalmıştı.

On yedi, diye düşüncelere daldı Darrick, soğuk hava etrafından ormanı delip geçerken, Kabraxis'in kilisesinin içindeki yüzlerce ya da binlerce kişiye karşı. Avantaj düşmandan yanaydı ve kazanma şansları yok gibi görünüyordu. Bir ordunun bile şansı olmaz.

Ama yine de Darrick dönüp gidemiyordu. İçinde korku diye bir şey kalmamıştı. Ama beklenti de yoktu. Son üç haftadır, babasının sesi kafası-

nın içindeydi. Uykuda olduğu kadar uyanık anlarında da onun ne kadar işe

yaramaz biri olduğunu söylüyordu. Rüyaları, kasap dükkanının arkasındaki küçük ahırda olan olaylardan kesitlerin birbirine geçtiği kabuslardı.

En kötüsü de Mat HuRing'in ona yiyecek ve ilaç getirip kilit altındaki Darrick'e yalnız olmadığını göstermek için, kaçana kadar orada olmasıyla ilgili anılardı.

Darrick'in arkasındaki çalılarda bir hareket oldu. Savaşçı hafifçe yer değiştirdi. Eli belindeki uzun kılıcın kabzasına gitti. Darrick yaklaşan gecenin uzun gölgelerinde kaybolurken, kınısız kılıç hazırды.

Loş bir gün batımı, soluk biraya kaplanmış üzümler gibi kehribar ve koyu turuncu renklerle, batıda görünüyordu. Gündüzün son kalıntıları limanın üstüne gümüşümsü bir parlaklık döküp gemi ve tekneleri suyun üzerindeki iki boyutlu siyah şekillere çevirmişti. Işık şehre ancak dokunuyor, Kutsal Işığın Peygamberinin Kilisesine hiç deymiyormuş gibi görünü-

yordu.

Darrick, duyulmasın diye nefesini yavaşça verdi; harekete geçmesi gerekirse derin bir soluk alabilmek için ciğerlerini tamamen boşalttı. İblis avcıları son iki gündür dağların tepelerindeki ormanlarda kamp kurmuş ve hiçbir olay yaşamamışlardı. Soğuğun onlara ulaşabildiği, buldukları yükseklikler, BramvveH'm dışına yayılan çadır şehirden dolayı dağların eteklerinden kaçan av hayvanlarıyla doluydu.

Belki de sadece bir geyiktir, diye düşündü Darrick. Sonra bu olasılığı kafasından attı.

Duyduğu ses çok sakin ve ölçülüydü.

"Darrick," diye seslendi Rhambal.

"Evet," dedi alçak sesle Darrick.

Darrick'in sesini takip eden Rhambal sürünerek yaklaştı. Savaşçı iri yarı bir adamdı ama ağaçların arasında orman hayvanları gibi sessizce ilerliyordu. Geniş yüzünü çevreleyen köşeli bir sakalı vardı. Bir lezanti pençesinin sebep olduğu, son üç haftada hâlâ tam iyileşmemiş bir kesik, burnundan sol gözünün altına kadar uzanıyordu. Sert hava koşulları ve tamamen dinlenememek iyileşmeyi yavaşlatmış ti. Diğer savaşçıların ço-

ğunda da bu tip yara izleri vardı.

"Seni almak için geldim," dedi Rhambal.

"Burada kalmayı tercih ederim," dedi Darrick.

İri adam tereddüt etti.

Aralarında Hauklin'in büyülü kılıcım taşıyabilecek tek kişi o olmasına rağmen Darrick'in diğer savaşçıları tanımak konusundaki ilgisizliği onların şüphesini çekmişti. Taramis Volken lider olmasaydı, Darrick, savaşçıların onu terk edeceğini ya da onu ayrılmaya zorlayacaklarını düşünüyordu.

Tabii ki Taramis Volken olmadan Kutsal Işığın Peygamberinin Kilisesini yok etme görevinden vazgeçilirdi. Sadece Taramis'in karizması ve kararlı cesareti onların ilerlemesini sağlıyordu.

"Taramis şehirden geri geldi," dedi Rhambal. "Herkesi toplamak ve konuşmak istiyor.

Kiliseye girmemiz için bir yo 23 lu olduğunu sanıyor." Darrick iblis avcısının döndüğünü biliyordu. Bir saat kadar önce Taramis'in dağın kenarından geldiğini görmüştü.

"Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu Darrick.

"Bu gece." Cevap Darrick'i şaşırtmadı.

"Ve ben bu işi halletmeye hazırım," dedi Rhambal. "Kuzeyden o kadar mesafe gelip kabuslarla geçen günlerimizden sonra öyle ya da böyle bu işi bitirmeye hazırım." Darrick karşılık vermedi. Bu kabuslar hayatları-

nın değişmez bir parçasıydı. Ellig Barrovvs ve Taramis'in, Kabraxis'in onlar için durugörü yapmasını engellemek için dikkatlice bir muhafız büyüsü yapmış olmalarına rağmen, hepsi de yakalanırlarsa hayatlarını kaybedeceklerini biliyorlardı. Son haftalarda bir çok kez, onların peşinde olan savaşçı devriyeleri ve iblislerden oluşan yaratık sürülerinden kıl payı kurtulmuşlardı.

Ama grup kabuslardan kurtulamamıştı. Taramis, gece dehşetinin kaçamadıkları, sinsî bir büyüden kaynaklandığından emin olduğunu söylemişti. Gruptaki tek bir savaşçı bile bundan kurtulamamıştı. Üç haftadır süren uykusuz geceler ve yaşanan kişisel cehennemler etkisini gösteriyordu. Hatta savaşçıların bir kaçı bu kabusların, asla kurtulamayacakları bir lanet olduğunu ileri sürmüştü.

Aralarındaki en yaşlı savaşçılardan biri olan Palat Shires, ona dadanan şey her ne ise, buna dayanamayıp gruptan ayrılmaya kalkmıştı. Darrick, Palat'ın bir zamanlar korsan ve herkesin korkabileceği bir katil oldu-

ğu, Taramis'in, Palat'ı ta şıdığı büyülü silahtan dolayı zihnine giren ve onu neredeyse kana susamış bir deliye çeviren iblisten kurtardığı hakkında

fısıltılar duymuştu. Bu korkunç şeyleri yapmasının nedeninin 324 onu ele geçiren iblisten dolayı olduğunu bilmesine rağmen, Palat işlediği cinayet-lerden ve sakatladıklarından dolayı kendini asla affetmemişti. Ama Taramis'e amacında hizmet etmek için yemin etmişti.

Gruptan ayrıldıktan üç gün sonra Palat geri dönmüştü. Bitkin ifade-sinden anlaşıldığı kadarıyla kabuslardan kurtulmaya becerememişti. İki gün sonra, şafak sökmek üzereyken, Palat bileklerini kesip kendini öldürmeye çalışmıştı. Palat'ın ölmesini engelleyen uyuyamayan başka bir sa-vaşçıydı. Taramis yaşlı savaşçıyı elinden geldiği kadar iyileştirmiş, sonra sağanak yağmurdan korunmak için dört gün boyunca saklanıp Palat'ın kaybettiği gücünü kazanmasını beklemişlerdi.

"Hadi," dedi Rhambal. "Oradaki kazanda hâlâ yiyecek yaKni var.

Hem Taramis ekmek ve bal getirmiş. Hatta kendini cömert hissettiğinden dolayı bir torba da elmalı kek var." Koca bir gülümseme savaşçının yüzü-

ne yayıldı ama orada gözüken bitkinliği aşamadı.

"Ya nöbet?" diye sordu Darrick.

"İki gecedir buradayız," dedi Rhambal. "Bu kadar süredir kimse ya-nımıza yaklaşmadı.

Önümüzdeki bir saatte de yaklaşacağını sanmam." "Önümüzdeki saatin sonunda gidiyor muyuz?" Rhambal başıyla onayladı ve kararın güne doğru baktı. "Böyle soğuk bir gecede sadece bir deli ya da umutsuz biri dışarı çıkar." Bu, savaşçıların yanında olmak, yolculuğun haşin zararları ve uykusuz gecelerin üzerlerindeki etkilerini görmek manasına geldi-

ğinden, Darrick isteksizce doğrulup ormanın arasından yukarı tırmandı.

Kalın odun yığını, dağı mahveden kuzey rüzgarının çoğunu engelliyordu.

Kamp yeri, dağın zirvesine yakın tek girişi olan ve batıya bakan, kayalık bir girintideydi.

Girinti bodur çalılar ve rüz 325 garın eğdiği çamlardan oluşan küçük, taşlı bir kutuydu.

Kamp ateşinin sadece ismi vardı. Odun yığından burada toplanan savaşçıları ısıtacak kadar alev yükselmeyordu. Sa'dece turuncu renkte ışıldayan köz yığını gizleyen gri küller hafif bir asi veriyordu. Bir kazan tavşan yahnisi közlerin üzerinde duruyor ve arada sırada kayınıyordu.

Savaşçılar kamp ateşinin etrafında oturmuşlardı ama bunun nedeni közün onları ısıtacağı konusundaki

beyhude bir beklentiden çok girintinin küçük olmasından kaynaklanıyordu. Atlar kanyonun gerisinde duruyorlardı; nefesleri havada gri tüycükler oluşturuyordu. Üzerlerindeki uzun örtüler buzla kaplanmıştı. Hayvanlar girintiyi ıslak at kokusuyla doldurmuştu ve savaşçıların onlar için önceden topladıkları uzun otları yiyorlardı. atmadan önce yakaladıkları üç dikkatsiz tavşanla yaptıkları yahniye daldırdı. Yahni kazanından kupaları kaldıran Rhambal temizlemek için koca parmağını kenarlarında gezdirdi, sonra parmağını ağzına soktu.

Bitkinliği ve üzerindeki huzursuzluğuna rağmen Darrick kupayı kabul edip başını sallayarak teşekkür etti. Yahninin sıcaklığı kupadan ellerine geçti. Bir süre için öyle tutup sadece sıcaklığın yayılmasını bekledi, sonra daha fazla soğumadan içmeye başladı. Yahninin içindeki tavşan parçaları sert ve ufacıktı.

"Kiliseye giren bir yol buldum," diye bildirdi Taramis.

"O kadar büyük bir yerin," diye homurdandı Palat, "çoraplarım gibi deliklerle dolu olması gerek." Kamp ateşinin yanındaki bir sopanın üstün-de kuruyan çoraplarından birini aldı. Çorap deliklerle doluydu.

"Deliklerle dolu," diye ona katıldı Taramis. "Bir yıl önce, Üstat Sayes BramweH'e geldi ve bir karavanın arkasından Siyah Yol Kilisesine başladı.

Şimdi kiliseyi oluşturan yayıntı binalar, bölüm bölüm ama sağlam yapılmışlar. Kilise, Üstat Sayes ve çıraklar tarafından olduğu kadar, muhafızları tarafından da kullanılan gizli geçitlerle dolu. Ama kilise iyi korunuyor.

"Ya .kanalizasyonlar?" diye sordu Rhambal. "Binaya kanalizasyon-lardan girmeyi konuşmuştuk." "Paralı askerler kanalizasyon girişlerinde nöbet tutuyorlar," diye karşılık verdi Taramis.

"Aynı zamanda binaya giren diğer yeraltı yollarını da tutuyorlar." "O

zaman senin bahsettiğin şu yer nerede?" diye sordu Palat.

Taramis sönmek üzere olan közlerin arasından kömürleşmiş, küçük bir sopa aldı. "Kiliseyi çok çabuk, çok muhteşem inşa etmişler ama ilkba-hardaki su baskınlarım unutmuşlar. Kıyıdaki bütün binalar, kilisenin içindeki su depoları ve havuzları besleyen yeni kuyular da dahil olmak üzere sorun yaratıyorlar." 327 Bilge, nehri göstermek için iki düzensiz çizgi çizdi, sonra da yanında büyük bir dikdörtgen; ardından da nehre doğru çıkan bir kare ekledi.

"Kilisenin nehrin üstünde durduğu yer burası," diye devam etti Taramis. "İbadete gelenlerin bir sonraki ayını bekledikleri büyük mazgalın olduğu yer. Nehir kıyıyı aşındırmış ve terasın desteklerini çürütüp oldukça zayıflatmış." Rhambal'm verdiği bal sürülmüş ekmeği alan Darrick, mekanik bir şekilde yerken Taramis'i dinledi. Kafası bilgenin toprağa çizdiği

planla dolmuş olarak, açığa çıktıkça detayları dikkatlice inceliyor ve zorluyordu.

"İnşa sırasında, o mazgalı diğer her şeyden çok azametli olsun diye yaptıkları için karşılaştıkları sorunlardan biri," diye devam etti Taramis,

"mazgalın desteklerinin yerleştirilmesi idi. Bu yüzden kilisenin'taştığı kanalizasyon sistemlerinden birini atlamışlar.

Kilisenin dışı pırıl pırıl ve tamamlanmış görünse de altındaki arazi, halkın buraya bir bina yapmama sebebi olan bataklıktan daha öteye gitmemiş." "Peki ne düşünüyorsun?" diye sordu Palat.

Taramis turuncu közlerle zor bela aydınlanan çizimlere bir göz attı.

"Birazcık şans ve hırsızlıkla oradaki teknelerden biriyle, bu gece dikkati başka yöne çekerek kiliseye gireceğiz." "Bu gece mi?" diye sordu Rhambal.

Bilge başıyla onayladı ve kafasını kaldırıp önündeki bütün herkese baktı. "Bu ikindi Bramvell meyhanelerinde konuştuğum insanlar, kilise ayinlerinin güneş battıktan sonra bile saatlerce devam ettiğini söylediler."

"Bu her zaman karşılaşılmayan bir şey," dedi Corrigor. "Genelde tarlada ya da balık teknesinde çalışan bir adam, güneş battıktan sonra kıvrılıp uyuyacağı sıcak ve kuru bir yer 328 arar. Kilise ayini istemez." "Çoğu kilise ayininde insanlara aşk, güç ya da servet getiren şans dağıtmaz. Ya da o sırada insanları iyileştirmezler." "Doğru," dedi Corrigor.

"Bu yüzden bu gece gidiyoruz," dedi Taramis. "Tabii ki aramızda bir gece daha beklememizin daha iyi olacağını düşünen birisi yoksa." Bunu söylerken Darrick'e baktı.

Darrick kafasını iki yana salladı ve diğer adamlar da aynı şekilde karışıklık verdiler. Herkes beklemekten bıkmıştı.

"Dün gece dinlendik," dedi Rhambal. "Eğer daha fazla dinlenirsem sinirlerim bozulacak." "İyi." Taramis içinde neşesizce ve belki de biraz korku izi taşıyan sert bir şekilde gülümsedi. Kendini iblis avlamaya adanması ve ailesini kaybetmesine rağmen, bilge hâlâ yapmaya kalkışacakları şeyden korkacak kadar insandı.

Sonra, sakin ve ölçülü bir tonda Taramis onlara planı anlattı.

Hafif bir sis nehri örtmüştü. Ama kıyı boyunca ve depolarla meyhanelerin önüne demirlemiş teknelerdeki meşaleler le fenerler pusun pa-muğumsu gri dumanını parçalıyorlardı.

İnsan sesleri, gemi donanımları ve gevşek yelkenlerdeki rüzgarın sesini aşıyordu. Başka birileri ya şarkı söylüyor ya da belden aşağı fıkralar anlatıyorlardı.

Taş köprüler nehrin iki yakasını birleştiriyordu. İki yaka 'da yiyecek ve içecek arayarak birinden diğerine giden insanlarla doluydu. Bazı insanlar turistti, kilisedekiler çıkıp bir sonraki ayin başlayana

kadar vakit geçiriyorlardı. Diğerleri hırsız, tüccar ve muhafızdı. En gürültücüler olan fahişeler teknelerindeki denizci ve balıkçılara tekliflerini bağıarak söylüyorlardı.

Darrick bilgenin hedefleri olarak saptadığı yük gemisine 329 doğru kıyı boyunca Taramis'i takip etti. Mavi Meltem, pis bir şekilde balina yağı kokan, çirkin ve bodur bir yük gemisiydi. O kadar pis kokuyordu ki işe yarar bir denizcinin onda çalışmak istemeyeceğini Darrick biliyordu. Ama az bir mürettebata emeklerinin karşılığında iyi para kazandırabilirdi.

Küçük kargo gemisinin güvertesinde üç kişi kalmıştı. Kaptan ve mü-

rettebatın geri kalanı Liman boyunca uzanan caddedeki meyhanelere gitmişlerdi. Ama dikkatli bakıldığında gemide de bir şişe olduğu ve mürettebatın bunu içmek için kıçta toplandığı görülüyordu.

Bramvell'deki hırsız ve soyguncuların Mavi Meltem'in kargosunu istemediklerini Darrick biliyordu. Fıçılar dolusu balina yağını çalmak ve limandan kaçmak kolay değildi.

Uzun adımlarını hiç bozmayan Taramis, kargo gemisine çıkan iskelenin dibine geldi. Bilge durmadan yukarı çıkmaya başladı. Darrick arkasından onu takip etti. Çizmeleri tahta iskelede fıkırdarken kalbi göğsünden güm güm atıyordu.

Geminin kıçında toplanmış olan üç denizci birden döndüler. Adamlardan biri harita masasının üstündeki duran bir feneri aldı ve onlara doğru tuttu.

"Kimdir o gelen?" diye fenerli denizci sordu.

Diğer iki denizci ellerine kılıçlarını aldılar ve savunma pozisyonuna geçtiler.

"Orloff," dedi Taramis, hiç duraksamadan adamlara doğru yürürken.

Darrick bilgeden ayrıldı ve geminin donanımını inceleyerek hangi yelkenin kullanılacağına ve nasıl çözüleceklerine karar verdi. Bilgenin savaşçılarından sadece dördünün gemicilik konusunda bilgisi vardı ve onların da bilgisi, kendisinininkiyle kıyaslanamazdı.

"Orloff diye birini tanımıyorum," dedi fenerli adam. "Sanırım yanlış

gemiye geldin, ahbap." "Doğru gemiye geldim," diye adamı temin etti Taramis. Kendine güvenen bir yürüyüşle onlara yaklaştı. "Kaptan Rihard benden bu paketi size getirmemi istedi." Deri kaplı bir şişeyi kaldırdı.

"Onun bu gece soğuşunda sizi ısıtacak bir şey olduğun söyledi." "Kaptan Rihard diye birini tanımıyorum," dedi denizci. "Yanlış gemiye geldin. Git-sen iyi olur." Ama artık, Taramis aralarına gelmişti bile. Havaya dünya dışı bir sembol çizdi. Sembol birden bire zümrüt yeşili bir renkte yanmaya başladı.

Son renk ortadan kaybolmadan önce, parıldayan bir güç duvarı üç denizciye doğru patladı ve onları, azgın bir rüzgarla uçuşan yapraklar gibi kış güvertesinin parmaklıklarından aşağı uçurdu. Fener tutan gemici, nehre doğru bir kavis çizerek, gökten düşen bir kuyruklu yıldız gibi gürültüyle suya düştü.

Aynı zamanda, Taramis'in yaptığı büyüyle sinyal alan, Rhambal dikkati başka yöne çekmek için, nehrin güney yakasındaki büyükçe bir deponun yağlanmış dış cephesini ateşe verdi. Deponun yanlarından yükselen alevler yakında yaşayan insanları alarma geçirdi. Birkaç saniye içinde, üç gemici Mavi Meltem'in kışından atılmış, aynı zamanda nehrin iki yanındaki sokaklarda yangınla ilgili bağrışmalar yükselmişti.

Gemiciler suyun yüzüne çıktıklarında, sorunları için fazla destek alamadılar. Palat kışta Taramis'e katıldı; bir yaya ok yerleştirilip kulağına kadar gerdi. Mesajı alan gemiciler kıyıya yüzdüler.

"Şu yelkenleri indirin," diye emretti Darrick. Artık geri dönüş için çok küçük bir şansla harekete geçmiş oldukları 331 için kan damarlarına

pompalanıyordu. Bir yıldır öldürmeye çalıştığı bir yönü tekrar canlanmıştı.

O ve Mat'in bir savaş ya da beklenmedik bir saldırıya karşılık vermek için bir geminin güvertesine tırmandıkları zamanları hatırladı.

Gemicilik deneyimi olan dört savaşçı dağıldılar. Biri dümeni almak için kışa gitti. Diğerleri geminin direklerine tırmandı.

Darrick bir maymun gibi yukarı tırmandı; yelkenli bir geminin direklerine son tırmanmasının üstünden aylar geçmesine rağmen bütün hareketler hemen aklına gelmişti.

Tırmanırken Hauklin'in büyü kılıcı pat pat sırtına vuruyordu. Pala-lar belinde olabilecek kadar kısaydı ama bu kılıç omzunda daha doğal duruyordu.

Direğe tırmanıp yelkene ulaşırken düzgünce toplanmış halatları belindeki bıçakla kesti.

Gemici ruhu, her zaman denizdeki bir geminin değerli bir eşyası olan halatın ziyanından dolayı alındı ama onu bir daha kullanmayacakları-

nı biliyordu. Böyle düşünmek, Taramis'in kargo gemisi için neyi planladı-

ğını aklına getirdi ve bu onu daha da üzdü. Küçük gemi çok önemli bir şey değildi ama denize aitti ve bir amacı vardı.

Direğin tepesinde, altındaki bütün yelkenler açılmış olan Darrick gü-
verteye bir göz attı.

Geride kalan on bir savaşçı Rhambal kısa bir süre sonra onlara katı-

lacaktı ambardan küçük balina yağı şişeleri çıkarmakla meşguldüler. Mavi

Meltem'e büyük fiçılar gibi küçük şişler de yüklüydü, öyle olmasaydı onları güverteye çıkarmak için palangalara ihtiyaçları olacaktı.

Darrick direktten inip güverteye atladı. 'Yelkenleri iyice açın. Çabuk olun.' Nehrin demir atılan yerlerini gözleriyle taradı.

Taramis'in aşağı attığı üç gemici kıyıya varmış, diğer gemiciler ve muhafızları çağırıyorlardı. Çoğunlukla kimsenin umurunda değillerdi. Depodaki yangın çok daha önemliydi, çünkü eğer yayılırsa şehir tehlikeye girebilirdi.

Alevlerin yükselişini, deponun üzerinden gökyüzüne uzanan dillerini izlerken Darrick, çabucak yelkeni bağladı. Taramis gibi o binayı yakma emrini veremeyeceğini biliyordu. Ne deponun sahipleri kötü bir şey yapmışlardı, ne de mallarını orada depolayan insanlar.

Bilge hepsine, kötülük yapmanın zorunlu olabileceğini söylemişti.

Savaşçıların hiçbiri planla ilgili bir sorun ortaya sürmemişti.

"Darrick," diye geminin kışından seslendi Taramis. Giydiği paltoyu çıkarıp üstünde gümüşü mistik semboller olan turuncu rengi Vizjerei cüppesini ortaya çıkarmıştı.

"Evet," diye seslenerek karşılık verdi Darrick.

"Yelken hazır mı?" "Evet," diye cevapladı Darrick, son düğümü de atıp. Sonra etrafında yelkenlerle uğraşan diğer savaşçılara göz attı. Hepsi de ondan yavaştlar ama bütün işler bitmişti.

"Mükemmelsiniz." Tekrar diğer adamlara baktı. "Hazır olun, beyler.

Eğer becerebilirsek bu iş kısa sürecek." Taramis konuştu ve ağzından çı-

kan kelimeler hırıltılar gibiydi. Hiçbir insan boğazı bu sözcükleri çıkaramazdı. Darrick, bilgenin büyüünün bu dünyaya Vizjereiler arasındaki iblisler tarafından getirilen en eski sihirlerden olduğuna emindi. Bazı bü-

yücüler büyülerin ilk öğretildiği eski dilde kullanıldığında daha saf olduklarına inanırlardı.

Depodaki yangının dalgalanan bir yansıması nehrin çalkantılı yüzeyine yayılmıştı. Kıyı boyunca dağılmış diğer parlak noktalar da nehirden yansıyor. Çoğu, kilise ve gemi arasında uzanan ikinci köprünün altında düz bir çizgi halin 333 deydi. Kısık sesli bağrışlar her zaman olduğu gibi suya yakın bir şekilde sürüklenip orada kalmışlardı. Deponun yanında bir kova sırası oluşmuştu.

Hazırlıklı olmasına rağmen, Taramis'in büyüünün batıdan getirdiği çılgın rüzgar Darrick'in ayaklarını neredeyse olduğu yerden kesiyordu.

Üstlerindeki yelken şişip dolduğunda çatırdadı. Yelkenleri büyüyle yarattı-

lan rüzgarla şişen gemi, nehirde akıntıya karşı gitmeye başladı.

YIRFFII IK ö ni bastıran rüzgarla ileri sürüklenen Mavi Meltem ne[

hirde ilerliyordu. Ani hareket üç savaşçıyı hazırlıktı JLSız yakaladı ve güverteye düşürdü. Yağ şişeleri devrilip yuvarlandı ve geminin omurgası düze-lene kadar kısa bir tehlike yarattılar. Savaşçılardan biri neredeyse yuvarlanıp tahta iskelenin verildiği parmaklıktaki açıklıktan düşüyordu ama son anda durmayı başardı.

"Elinize ne geçerse tutunun!" diye bağırdı Darrick, yelkendeki diğer savaşçılara doğru, kükreyen rüzgarın içinde. Halatlara asılıp yelkenin tamamen rüzgarla dolmasını sağlamaktan yorulmuştu. Ama gemide yetiş-

miş insanlara biraz çalışma iyi gelirdi. Taramis'in rüzgarı tekneyi tamamen kavramış, nehirde hızla götürüyordu.

Diğer gemiler demir attıkları yerlerde sallanıyor, nehirde karşıdan karşıya yük taşıyan ufak yelkenli tekneler yelkenleri yırtılmış, suda yatı-

yorlardı.

"Dümen!" diye bağırdı Darrick, Mavi Meltem'in alçak bir mavnaya doğru hızla yaklaşmasını izlerken.

"Tamam," diye karşılık verdi Farranan.

"Sancak alabanda, lanet olası yoksa geminin ortasından gireceğiz,"

diye emretti Darrick.

"Sancak alabanda," diye karşılık verdi Farranan.

Kargo gemisi hemen döndü. Teknenin limana bakan tarafı, sudan ancak biraz yüksekteki alçak mavnaya tahtaları çatırdatarak süründü.

Darrick çatırdayan tahtaların çoğunun mavnaya ait olmasını umdu.

Yelkene bağlı halatlara asılarak, mavnanın köşesinin kargo gemisinin altına girmesi izledi.

Kutular, kasalar ve liman işçileri sulara döküldü. Suya iki de fener düştü ama sular alevlere ulaşır ulaşmaz söndüler.

Sonra kargo gemisi mavnayı geçip nehrin ortasındaki kanala çıktı.

Birbirlerine yakın duran diğer gemilerin aralarında manevra yapacak pek mesafeleri yoktu. Darrick,

büyük gemilerin üzerinden küçük kargo gemisine bakan bir çok gemicinin yüzündeki şaşkın ifadeleri gördü.

"Yağları dökün," diye emretti Taramis.

Yağ şişelerini el baltalarıyla kıran savaşçılar koyu sıvıyı pruvadan aşağı döktüler. Balina yağı, bir adamdan kanıyormuş gibi yavaş yavaş ve yoğun bir şekilde akıyordu.

Kargo gemisi liman bölgesinin son sınırlarını belirten ikinci köprü-

nün altından geçerken, Darrick, köprünün diğer ucundan kendini atan Rhambal'ı görece kadar kafasını kaldırdı.

Savaşçı geçen direğe umutsuzca atıldı, yakaladı ama sır tını bir ip merdivene çarptı, sonra kendini en yakın yelkene fırlattı ve güverteye doğru kaydı. Kıçığı üzerine sertçe düştü.

"İyi misin?" diye soran Darrick, rüzgar üzerlerinde gürleyip gemi baş

vururken ona elini uzattı.

"Gururumdan başka bir yerim yaralanmadı," dedi Rhambal, Darrick'in elini tutarken.

Savaşçı ayağa kalktı ve yüzünü buruşturdu. "Ve bir de belki kıçım."

Alevler içinde yanan depoya baktı. "Bence bu artık yeteri kadar dikkat çeker." "Zaten yeteri kadar sürdü," diye karşılık verirken pruvadan aşağı süzülen yoğun, şurup gibi sıvıya baktı Darrick.

"Taramis'in bahsettiği temellere gitmemize yetsin yeter," dedi Rhambal.

"Oraya ulaşacağız," dedi Darrick. Sesini yükseltti. "İskele alabanda."

"İskele alabanda!" diye kıçtan bağırdı Farranan.

Darrick Mavi Meltem'in karşılık verip Kutsal Işığın Peygamberinin Kilisesinin görkemli yapısının durduğu nehrin kuzey kıyısına doğru ilerledi-

ğini hissetti. Nehrin üzerinde duran mazgala üç yüz metreden daha ya-kındı ve mesafe hızla kapanıyordu. Köşeli kesilmiş bloklardan iki sütun, mazgalı nehir yüzeyinden altı metre yukarıda tutuyor, sel mevsimi yükselen nehrin akıp geçmesini sağlıyordu.

Nehrin iki yanında da Mavi Meltem'i takip eden meşale ve fenerler şehir muhafızlarının geldikleri yolu gösteriyordu. Kargo gemisi çıkıntıya yüz metre kadar yaklaştığında kilise muhafızları mazgalı doldurdular. Bir çoğunda arbalet vardı. Gökyüzü bir anda oklarla doldu.

"Siper alın!" diye feryadı koparan Palat, yana eğildi .ve geminin ortasındaki kargo ambarına daldı. Oklar güvertede durduğu yerin etrafına salandılar.

Darrick kafasının birkaç santim üstünden geçen okların sesini duydu. Mizana direğinin arkasına geçip Taramis'in Mavi Meltem'i tahta desteklere doğru hızla götüren büyülü rüzgarına güvendi. Kafasının üstünde, başka oklar yelken bezini de 337 lip geçtiler.

"Dümeni tutun!" diye emretti Darrick, kıça göz atarak.

Farranan çaresizce siper almaya çalışarak eğilmişti. Dümeni zayıf tuttuğu için gemi nehrin ortasındaki kanala doğru geri süzülüyordu.

Direğin oradan fırlayan Darrick geminin kığına doğru hızla koştu.

Sallanan güverteyi geçerken sırtı ve omuzları, her an gelebilecek çelik bir ok ucunun acımasız ısırığı hissetmeyi bekleyerek kasılmıştı. Kısa merdi-

venlerin yanında tırabzanını yakalayıp basmakların hepsini bir seferde atlayınca o hızla neredeyse Farranan'm üstüne düşüyordu.

Taramis küpeştede duruyordu. "Pruvadan geri çekilin!" diye bağırdı.

Darrick dümeni yakaladı, tamamen iskeleye çevirip kargo gemisini tekrar rotasına soktu.

Rüzgar dinmeden devam edip okların deldiği yerlerden yelkeni par-

çalayıp yırtıyordu. Nehrin akıntısı ve büyülü rüzgarla savaşıyan dümen Darrick'in elinden kurtuldu.

Parlayan yedi noktalı bir sembolü havaya çizen Taramis, tek bir kelime söyledi. Büyüyle harekete geçen sembol, döne döne güverteyi boylu boyunca geçti ve pruvaya yayılmış balina yağını tutuşturdu. Koyu sıvı bir anda sarı ve morumsu alevlerle kaplandı.

Bir sıcak dalgası Darrick'in sırtına çarpıp gözlerini kısarak ona bakmasına neden oldu.

Uçuşan alev ve közlerden dolayı mazgalı artık göremediğini fark et-tiğinde içini bir anlık bir panik dalgası doldurdu. Direklere atlayıp yelken-lere geçen yangın, hızla yukarı tırmanıyordu.

Darrick, rotayı yıldızlardan tutturabileceğini düşündüğü çılgıncasına bir an için yukarı baktı.

Ama onun yerine Kutsal Işığın Peygamberinin Kilisesinin en yüksek yerindeki, uzun çan kulesini gördü. Mazgalla çan kulesi arasındaki bağlantıyı kurup geminin rotasını oraya ayarladı.

"Ne bulursan onunla idare et," dedi Taramis.

Darrick neşesizce başıyla onayladı.

Oklar gemiye doğru yağıp tahtalara gömülmeye devam ettiler. Biri Darrick'in ellerindeki geminin dümeden sekti ve sol tarafına saplandı.

Denizci bir an için kaburgalarında bir ateş hissetti, sonra aşağı bakıp okun orada takılıp kaldığını gördü.

Okun karnı ya da göğsüne girmiş olabileceğini düşünen Darrick'in midesi bulandı. Sonra kaburgalarından kayıp hiç bir adale ya da organa zarar vermediğini fark etti. Eğer seyyah pelerini olmasaydı ok büyük ihtimalle çok daha derine saplanacaktı.

Kendini kasan Darrick uzanıp etine girmiş oku çekip çıkardı ve kenara attı. Elleri kendi kanından kıpkırmızı olmuştu.

"Dikkat!" diye bağırdı Palat.

Bir an için donup kalan Darrick, önündeki mazgalı destekleyen kalasları gördü. Çok yükseğiz, diye düşünüp kargo gemisinin yapıdan tahmin ettiklerinden daha yukarıda olduğunu fark etti. Çarpışma bizi uzaklaştıracak.

Ama vahşi rüzgarın o durdurulamayan, saf şiddetini unutmuştu.

Kargo gemilerinin çoğu, normalde yağ taşıyan gemiler kadar tepeleme ve ağır yüklenmezlerdi. Mavi Meltem rüzgarın bütün gücüyle gemi azığa almış gidiyordu.

Gemi, desteklere çarpıp onları nehir yatağına çakıldıkları yerden çı-

karınca, mazgal aniden bir moloz yığını halinde çöktü; kocaman bir dalga

yarattı ve aşırı rüzgardan sular ani bir muson yağmuru gibi üstlerine yağ-

dı. Mavi Meltem'in san 339 cağı yukardan düşen kayalardan bir darbe aldı. Bir demircinin çekicinden gelen muazzam vuruş gibi hissedilen sarsıntı gemi boyunca ilerledi. Mavi Meltem örstü, sarsılmazdı ve kararlıydı.

Kaya ve molozlar, ortaya çıkmış nehir yatağı boyunca sürtünerek sancağa yatmış güverteden sektiler.

Kilisenin muhafızları da molozlarla beraber düştüler. Darrick onların düşüşünü izledi; bazıları geminin sancak tarafında akan köpüklü nehre düşüyor, diğerleri güverteye çarpıp taş ve moloz çığının altında kalıyorlardı. Muhafızlardan ikisi ön direkte yanan yelkene düştüler.

Çılgınlık içinde aşağı atladılar. Mum alevleri adamlar suya girene kadar parıl parıl yanmaya devam etti.

Artık ciddi bir sakatlık riskini almadan tutmayı sürdüremeyeceğini bilen Darrick, dümeni bırakıp geriledi ve küpeşteyi tuttu. Gemi nehir ve rüzgar arasında savaşıırken orada kaldı.

Kendini küpeşte boyunca çekip kıça giden halata uzandı ve yakalayıp iskele tarafına doğru güç bela ilerledi.

Mavi Meltem kayaların üstünde karaya oturdu.

Darrick kayaların geminin omurgasını kazıyan sesini duydu. Sanki dev dişler bir kemiği parçalamaya çalışıyordu. Tekneye yaptıkları zararın miktarını ve onu tekrar denize açılacak hale getirene kadar geçecek sayı-

sız saatleri düşününce irkildi. Bütün riske attıklarından sonra amaçladıkları işi başarıp başarmadıklarını merak ederek güverteye bir göz attı.

Yağan moloz ve nehir kıyısının koyu çamurları gölgeler içindeydi.

Darrick nehir yatağını aradı ama Taramis'in araştırmasının sonucunda ortaya çıkan tehlikeli kanalizasyon sis temini görmedi. Durumlarının ciddi-liğine rağmen hâlâ gerçek korku Darrick'in yanına bile ulaşmamıştı. Tek hissettiği endişe ve geçen senenin çılgınca bir umutsuzlukla dolu suçluluk duygusunun kısa zamanda biteceği umuduydu. Kabraxis'in kilise muhafızları bu saldırıdan sonra onların yaşamasına izin vermeyeceklerdi.

Taramis küpeştedeki Darrick'e katıldı. Bilge bir kelime söyledi ve elindeki meşaleyi işaret etti. Alevler anında meşaleyi yaktı ve ışık geminin yanını aydınlattı.

"O meşale arbaletçilerin bizi görmesine sebep olacak," dedi yanlarına gelen Farranan.

"Burada duramayız," dedi Rhambal.

Mavi Meltem nehir yatağının ortaya çıkan kireçtaşlarına ileri geri sürtünmeye devam ediyordu.

"Gemi de burada uzun süre kalmayacak," dedi Darrick. İlk olarak fırtınası rüzgarın kesilmesinden sonraki sessizliği fark etti. "Akıntı bizi yerimizden çıkarıp sürükleyecek." "Suya bir sandal indirmişler," diye uyardı Palat.

Kıç küpeştesinden bakan Darrick onlara doğru hızla ilerleyen bir muhafız kayığı gördü.

Fenerler, herkes tekneyi tanısin diye, pruva ve kıçtaki Lord Darkulan'm bayraklarını aydınlatıyordu.

"Meşale çok zayıf," dedi Taramis. "Ama işe yaraması lazım." Meşaleyi sallayıp elinden geldiği kadar aşağı uzandı ama uğraşı boşunaydı. Işık nehir yatağına tam ulaşamıyordu işte.

Kılıcı çek, dedi Mat HuRing, Darrick'in zihninde.

"Mat?" diye fısıldadı Darrick. Suçluluk duygusu, kaçabilecek başka bir yerin olmadığı ortaya çıktığında sahip olacağını düşündüğü huzuru bozarak, bütün şiddetiyle geri gelmişti.

Kendi ölümünü kabul etmek Mat'inkini kabul etmekten çok daha kolaydı.

Kılıcı çek, diye tekrar etti Mat, uzaklardan.

Hissettiği gibi arkadaşını arkasında bir yerde bulamayacağını bilerek arkasına dönen Darrick, kışta toplanıp bundan sonra ne yapacaklarını söyleyecek Taramis'e doğru bakan sa 341 vaşçılan izledi.

Kılıç be salak herif! dedi Mat. 0 lanet olası uzun kılıcı çek. Şano yardım edicek. Bölece sen de onlara yardım etmiş olucan.

Darrick omzuna doğru uzanırken okun girdiği sol tarafı boyunca ya-yılan acıyı hissetti ve Hauklin'in kılıcının kabzasını tuttu. Elinde bir ürperti oldu. Kılıç elinin içine atlamak istiyor gibiydi. Silahı önünde tuttu; kocaman, gri keskin çelik parçasının üzerinde savaş izleri vardı.

Taramis ile balina yağı taşıyan gemiden aldıkları fener ve meşaleleri taşıyan diğer savaşçılar nehir yatağını kuşatan gölgeleri delmeye çalışıyorlardı.

"Belki biri aşağı inse," diye önerdi Rhambal.

"Aşağı inecek adam, eğer gemi açılırsa tekrar binemez," dedi Palat.

"Eğer buradan kurtulmak istiyorsak bu yaşlı tekneden ayrılmamız la-zım." "Şansımızı sokaklarda denemek için insek daha iyi olur," dedi Rhambal. "Limandan ayrılmayı basarsak bile bizi yakalarlar. Yelken ve halatlardan anlayan mürettebatımız yok." Kılıcın ismini söyle, diye emretti Mat.

"Mat," diye fısıldadı Darrick, sanki biraz önce arkadaşının ölümüne şahit olmuş gibi içi burkularak. Mat'm sesini hayal etmiyordu. Ses gerçek-ti. Ses gerçektir ve kafasının içindeydi.

Kılıcın ismini söyle, seni kaz kafalı herif, diye emretti Mat.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Darrick.

Senin yaptım, diye cevapladı Mat, sadece senden çok daha iyi görü-yom. Şimdi kayalara bindirip muhafızların kucaana düşmeden kılıcın gü-

cünü kullan. Bu akşam yapıcak çok işimiz var..

"Onu nasıl yapacağım?" diye sordu Darrick.

Adını baar.

"Kılıcın adı ne?" Bütün bu karmaşa içinde Darrick birden 342 hatırlayamamıştı.

Fırtınaöfkesi, diye cevapladı Mat.

"Sen yaşıyor musun?" dedi Darrick.

Bu konuya gircek vaktimiz yok şimdi. Zamana kaç yarışıyoruz ve hâlâ Kabraxis'k urasmamız gerekiyo.

Tekne yine kayalara sürtünüp daha öncekilerden çok daha güçlü bir Şekilde sarsıldı. Bir an için, Darrick geminin kurtulacağını sandı.

"Fırtınaöfkesi," dedi Darrick, kabzayı iki eliyle tutup neyle karŐılaŐa-cağını bilmeden. O alıŐılmadık ürperti elinden geçti.

Gz açıp kapayana kadar geçen bir süre içinde, soğuk mavi bir ışık kılıç boyunca parladı.

Isı ıkarmamasına rağmen ışık parlaktı ve gözleri rahatsız etmeye-cek bir renkteydi.

Kılıcın yarattığı büyülü ışık, nehir kenarını örten karanlığı kolayca deldi. Nehirden yansıyan mavi ışıklar kilisenin altına açılan  metrelik kanalizasyon sisteminin yıkılmış bölümünün içine süzülüyordu. Geminin nehir kenarın çarptığı yer, mazgal ve çamuru yarıp kanalizasyon tünelini açığa çıkarmıştı.

"İŞte orada," dedi Taramis.

Darrick fısıldadı, "Mat." Cevap yerine yelkenlerde dolaşan normal meltemin sesi duyuldu.

Balina yağı taşıyan gemi tekrar Őahlanıp bir metre kadar geri kayarak neredeyse kayalardan kurtuluyordu.

"Gemiye kaybediyoruz," dedi Taramis. "Fırlayın! Şimdi!" KpeŐteye çıkıp en nden nehir kenarına atladı.

Hadisene, diye Darrick'in kafasının içinde fısıldadı Mat. Bu kez ses daha da uzaktan geliyordu.

Mat'in onunla nasıl konuŐabildiđi konusunda daha fazla Şey ğren-mekle, arkadaşının aslında bir yerde hayatta olduğu düşüncesi arasına sıkışıp kalan Darrick küpeşteye tırmandı ve gemi nehir akıntısının etkisine girip hafifçe dönerken kımıl 343 daymca üstüne ıktı. Akıntı gemiyi bir kez daha öyle sıkıca ittirdi ki Darrick artık geminin kurtulacağını anlamıştı.

Kendini ileri doğru attı.

Çamurun içine düşen Darrick bileklerine kadar gömüldü. Dengesini kaybedip kontrolsüzce kaydıktan sonra yüz üstü. soğuk balçığın üstüne düştü. Nehrin akıntısı onu yıkadı ve kemiklerine kadar buz kesmesine sebep oldu. Göğsündeki yara bunun tersine, kızgın bir demirle dağlanmış gibi yandı.

Diğer savaşçılar arkasından atladılar. Çoğu amurun içine düştü ama son birkaç tanesi nehre indi ve neredeyse akıntıya kapılıp gidecekken arkadaşlarının yardımlarıyla kurtuldular.

Kendilerini toparlarlarken, Mavi Meltem bir an için bir sur gibi onlara yardımcı oldu. Onlara yaklaşan muhafız gemisinden yağan oklar gemiye saplandılar.

Bir nefeslik zaman sonra, yanan gemi bir kez daha kıvrandı ve nehrin akıntısına kapılıp uzaklaştı. Muhafızlarla dolu gemi, büyük gemiden kurtulmayı başardı ama geçişinin oluşturduğu dalga ve çarpmamak için sarf ettikleri çaba az kaldı onları alabora ediyordu.

Sonra kargo gemisi, gün Bramsvell üzerinde bir daha doğmadan ön-ce olabilecek her türlü yıkıma işaret eder gibi nehirde demirli gemilerin olduğu yere doğru sürüklendi.

"Lanet olsun," dedi Palat. "Bu gece şu şanssız şehri kurtaralım diye uğraşırken, taş üstünde taş bırakmayacağız, herhalde." "O takdirde," dedi Taramis, "eğer binaları iblisler yerine insanlar yenilerlerse burasının halkının işine daha çok yarayacaktır." Darrick kayarak bilgeyi kanalizasyon tüneline doğru izledi. Fark ettiği tek şey kılıcının sönükleşip yerini savaşçı-

ların taşıdığı fener ve meşalelere bırakmasıydı.

Kanalizasyon, Taramis'in gün boyunca Bramsvell meyhanelerinde yaptığı araştırmalarda öğrenmiş olduğu sorunlarla batmış durumdaydı.

Kargo gemisinin çarpışı Taramis'in planladığı gibi duvarı yıkmıştı ama zararın büyüklüğü Darrick'in tahmininden çok daha fazlaydı. Harçla sıvanmış

tuğla duvardaki bir insanın elinin parmakları girecek büyüklükte olan çat-laklardan fişkıran sular, hızla derinleşen, bele kadar gelen suya karışıyordu.

Kanalizasyon duvarları yosun ve mantarla kaplıydı; kokan suyun al-tındaki taş zemin balçıkla sıvanmıştı.

Taramis geniş kanalizasyonun ortasında durup sağa sola baktı.

"Nereden gideceğiz?" diye sordu Palat, yüzündeki çamur ve suları temizlemek için kolunu kullanırken. Yüzü yol yol leke olmuştu.

"Soldan," dedi Taramis ve o yöne döndü.

Sağa, dedi Darrick'in kulağına Mat. Sola gitçek olursanız yakalanırsınız.

Taramis yükselen suları yarararak ilerliyordu.

Sö'lesene onlara! Mat'in gerçekten onunla konuştuğuna inanmayan, çıldırmış olabileceğini ve şu ana kadar bunun farkına varamama ihtimalini düşünerek tereddüt eden Darrick konuştu. "Yanlış yöne gidiyor-sun." Taramis artık göğsüne gelen suda durdu. Dikkatle Darrick'e baktı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu bilge.

Darrick cevap vermedi.

Söyle ona, dedi Mat. Benden bahset.

Kanalizasyon sisteminin dışından gelen bağırsıklar tünelde yankılandı. Deliğe yaklaşan meşaleler vardı ve Darrick muha 345 fızlarm kısa bir süre sonra onlara saldıracağını biliyordu.

"Çünkü nereye gideceğimizi bana Mat söylüyor," dedi Darrick.

"Mat da kim?" diye şüpheyile sordu Taramis. "Tauruk'un Limanında ölen arkadaşın mı?" "Evet," diye cevaplayan Darrick, eğer ona anlatılsaydı bu hikâyeye kendinin inanmayacağını biliyordu.

"Nasıl?" diye sordu Taramis.

"Bilmiyorum," diye kabul etti Darrick. "Ama bana kılıcın gücünü harekete geçiren ve bize kanalizasyona inen yolu gösteren oydu." Savaşçılar Taramis'in etrafına toplandılar. Hepsinin üstü başı darmadağın ve sırılsıklamdı.

Hepsinin yüzünden aşırı bir şüphe ve endişe okunuyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Taramis'e Palat, bilgeye doğru bir adım atarak onunla Darrick'in arasına girdi.

İri savaşçının aldığı önlemin farkında olan Darrick bunu sessizce ve anlayışla karşıladı.

Mat'in sesini duyan kendisi olmasaydı o da kendisinin deli olduğunu düşünecekti.

Taramis meşalesini daha da yukarı kaldırdı. Alevler yukarıdaki taşları yalayıp orada büyümüş yosun ve mantarları yaktı. "İnsan dünyasına ne zaman bir iblis gelse," diye alıntı yaptı, "dengenin sürmesi lazımdır. Bir yol yapılacaktır ve sadece insan seçimi iblisi dünyadan temizleyebilir." Gü-

lümsedi ama ifadesinde neşe yoktu. "Bundan emin misin, Darrick?"

"Evet." Rhambal fenerini duvara tuttu. "Hareket etmekten başka seçene-

ğimiz yok. Şu lanet olası muhafızlar her an tepemize çullanabilirler. Ve çoğu sadece asayişini sağlamak için para alan, 346 dürüst adamlar. Eğer elimden geliyorsa burada durup onlarla savaşmak istemiyorum." Taramis başıyla onayladı. "O zaman sağa." Meşalesini önüne doğru uzatıp ilerlemeye başladı.

Kanalizasyon kanalı yavaş yavaş yükseliyordu. Darrick eğimi daha fazla hissediyordu, çünkü etrafındaki su akıntısı aniden artmıştı. Yokuş

yukarı yürümek daha da zordu. Su seviyesi yavaş yavaş alçaldı. Taramis'in meşalesinin ışığı önlerindeki yüzlerce gözden yansıdı.

"Sıçanlar," dedi Rhambal ve sonra küfretti.

Kanalizasyonun yanlarına dolmuş sığınlar, alt alta üst üste, sığın etinden ve tünden oluşmuş adacıklar gibi hareket ediyorlardı. Tüysüz kuyrukları hareket ettikçe kıvrılıp bükülüyordu.

Yükselen su kanalizasyonun yanlarına taşıyor, iç içe kümelenmiş kü-

çük sığın gruplarını geçici sığınlarından kaldırıyordu. Alçalan ve akan suyun üstünde gelen sığınlar gözlerini tüneldeki savaşçılara dikmişlerdi.

Ve bir saniye sonra saldırdılar.

Muhafızlar kalabalığın arasında dolaşırken Buyard Cholik taş yılanın başını geriye, duvara doğru yönlendirdi. Fısıldaşan seslerin akışı katedralin içinde konuşmayı imkansız hale sokan bir gürültü yaratmıştı.

Birisi kiliseye saldırdı.

Bu cümle Cholik'in kafasının içinde çınladı. Böyle bir şeye kimin kalkışabileceğini bilmiyordu. Geçen son ay süresince, Lord Darkulan ile ilişkileri daha da iyi bir duruma gelmiş ti. VWestmarch'da bir kilise yapmak için bağlantı ve anlaşmalar başlamıştı. Zakarum Kilisesi, Kutsal Işık Peygamberinin Kilisesinin başşehre girişine izin vermemek için politik olarak mücadele ediyordu ama Cholik bu direnişin bitmesi 347 nin sadece bir an meselesi olduğunu biliyordu. Kral, Lord Darkulan'dan ve bir çoğunu Cholik'in geçen ay boyunca kilisede eğlendirdiği kendi gözlemcilerinden, kutsal ziyarete gelen, umut dolu hacıların Bramvvell'e taşıdıkları servetin ne kadar olduğunu öğrenmişti.

Ama kilisenin VWestmarch'a getirebileceği basit servetin yanı sıra mucizeler de hiç şüphe götürmezdi. Ya da onları gerçekleştiren adam.

Kiliseye gelen insanların artmasıyla Cholik daha fazla ayin yapmaya baş-

lamıştı. Artık şafaktan gün batımına kadar altı ayin düzenliyordu.

Sıradan, basit bir insanın bu talepler karşısında olduğu yere yığıla-cağım, Cholik biliyordu. O ise bunlarla eğleniyordu; onları karşılıyor ve onlara baskın geliyordu. Kabraxis, Cholik'e gücünü vermişti, onu destekliyor ve böyle devam etmesini sağlıyordu.

Bir çok mucize daha olmuştu. Hepsi, Rüya Yolundan gitmek üzere seçilebilecek kadar şanslı olanlar tarafından alınmıştı. Geçen aylar süresince, mucizelerin sayısı ve büyüklüğü ayinlerin sayısı ile birlikte artmıştı.

Sağlıklar kazanıldı. Çarpık kemikler düzeltildi. Servetler dağıtıldı. Aşklar bahşedildi. Savaşlarda kaybolan kocalar ve oğullar, taş yılanın alevler içindeki açık ağzından çıkmış, her neredelerse Siyah Yol'u takip etmek üzere çağrılmışlardı.

Hayatta kalanların, yılanın ağzından katedralin içine adım attıkları ana kadar nerede olduklarıyla

ilgili hiçbir anıları yoktu.

Üç kez yaşlanan kişilere gençlikleri geri verildi.

Limandan limana giden gemilerin taşıdığı bu söylenti, VWestmarch Körfezinin kıyı şehirlerinin hepsinde konuşulu yordu. Liman şehirlerinden söylentiye duyan kervanlar onu doğuya, Lut Gholein ve hatta İkiz Deniz-lerden, Kurast ve ötesine taşıyorlardı.

Üç adama gençliklerini geri vermenin en zor iş olduğunu ve büyük fedakarlıklar gerektirdiğini Cholik biliyordu. Fedakarlıkları Kabraxis yapmıştı ama iblis bedeli kendi ödememişti. Kabraxis geceleri şehirden çocuklar almıştı. Onları Siyah Yol'a kurban edip uzatacağı yaşamlarla ödül-

lendireceği kişilerin yaşayacağı yılları onlardan almıştı. Bu üç kişinin hepsi de Kutsal Işığın Peygamberinin Kilisesine büyümesi ve kralın desteğini alması için yardım edebilecek kişilerdi. Hatta içlerinden biri, Lord Darkulan'm ısrarla söylediği kadarıyla, krala babası gibi yakın gözlemcilerden biriydi.

Bu bir mucizeler dönemiymi. Brarmvell'deki herkes Kutsal Işığın Peygamberinin Kilisesinden böyle bahsediyordu. Sıhhat, servet, aşk ve genç-

liğe dönüş; bir insanın yaşamdan umabileceği başka hiçbir şey yoktu.

Ama birisi kiliseye saldırmaya cüret etmişti.

Dolu katedralde gözlerini gezdiren Cholik'in içinde derin bir öfke belirdi. Cholik'in eğittiği yeni rahiplerden biri aşağıdaki aydınlık yere çıktı.

"Kardeşlerim," dedi rahip, "DienApSten'i sevenler muhteşem pey-gamberimize dua etmek için şimdi bana katılın. Yolbulan Sayes sizin adı-

nıza peygamberimizle konuşacak ve bu ayinden ayrılmadan birkaç mucize daha talep edecek." Kelimelerin sesi, bunun için özellikle inşa edilmiş

kürsüde, yükseldi, kilisedeki izleyicilerin üstünde dolaştı ve kiliseye yapı-

lan saldırıdan dolayı oluşan fısıltıları kesti.

Onları mucizelerden yoksun etmekle tehdit edersen, diye düşündü Cholik, içerideki herkesin dikkatini toplarsın.

Rahip ayinin DienApSten'e sunulan dualarını yönetirken, peygamberin büyüklüğünü, iyiliğini ve cömertliğini anlatıyordu.

Yılan tekrar duvardaki yerine girip kımıldamaz hale geldikten sonra alevler kayboldu ve katedralin o bölümü karartıldı. İşte o zaman ibadet

edenlerin çoğu DienApSten'in ismini tekbir ettiler. Peygambere geri gelip yeni mucizeler bahşetmesi için yalvardılar.

Cholik yılanın arkasındaki platformdan üçüncü katın balkonuna çık-tı. Gölgeler içinde saklanan bir muhafız kaim perdeleri çekti ve kapıyı açtı.

ki arbaletli muhafız her zaman perdelerin arkasında bekliyor, ayin esna-sında her saat başı değişiyorlardı.

Kapıdan koridora çıkan Cholik bir düzine özel muhafızının onu beklediğini gördü. Onun dışında hiç kimse bu koridoru kullanmazdı ve burası kilisenin içinde bir bal peteği gibi dolaşan gizli koridorlara çıkıyordu.

Adamlarda karanlık koridoru aydınlatacak fenerler vardı.

"Neler oluyor?" diye sordu Cholik, aralarında durup.

"Kiliseye saldırı var, Yolbulan," diye rapor verdi Yüzbaşı Rhellik. Sert ifadeli bir adamdı; paralı askerlere kumandanlık yapaya, küçük, zor kazanılan savaşları kazanmaya ve haydutların peşini sürmeye alıştı.

"Bunu biliyorum," diye kesti Cholik. "Kiliseye saldırmaya cüret eden de kim?" Rhellik kafasını iki yana salladı. "Henüz öğrenemedim, Yolbulan. Bana söylenene göre, bir gemi kilisenin nehir üzerine uzanan güneyindeki avluya çarpmış." "Kaza mı?" "Hayır, Yolbulan. Mazgala saldı-

rı kasıtlı yapılmış." O zaman niçin avluya saldırmışlar? Ne yapmayı planlı-

yorlardı?" "Bilmiyorum, Yolbulan." Cholik paralı askerlerin yüzbaşısına inanıyordu. Rhellik yaklaşık bir yıl önce kiliseye getirildiğinde, Lut Gholein'den gelirken haydutlarla yapılan savaşta boynuna basan bir at tarafından belden aşağı felç olmuş, ölmek üzereydi. Adamları onu bir sedyeye koymuş ve iyileşmesi için neredeyse iki yüz mil taşımışlardı.

İlk başta, Cholik paralı asker yüzbaşıda işe yarar bir şey görmemişti ama Kabraxis onu izlemeleri gerektiği konusunda ısrar etmişti. Adamları-

nın besleyip nehirde yıkadığı Rhellik her ayine katılmış, zayıf sesiyle elinden geldiği kadar bağırarak DienApSten'e şükranlarını sunmuştu. Sonra, bir gün, yılanın kafası onu kalabalığın arasından kaldırmış ve yutmuştu.

Birkaç dakika sonra, paralı asker komutan Rüyalar Yolundan yürüyerek geri dönüp peygamber DienApSten ve Yolbulan'ın sonsuza kadar hizmet etmeye yemin etmişti.

"Bunun hiçbir anlamı yok," dedi Cholik, koridordan aşağı bakarak.

"Yok, Yolbulan," diye karşılık verdi Rhellik. Yolu aydınlatmak için bir elinde taşıdığı feneri

kaldırdı. Diğer elinde ürkütücü görünümlü eğri kılıcı vardı.

"Bu adamlardan kim olduğu tanımlanan var mı?" "Hayır." "Kiliseye saldıran gücün büyüklüğü ne kadar?" diye sordu Cholik.

"Birkaç düzine savaşçıdan fazla değil," dedi Rhellik. "Şehir muhafızları onları engellemeye çalıştılar." "Gemi mazgala çarpmak için nehir yukarı çıkmak zorundaydı." Cholik döndü ve sağındaki koridora girip birkaç ba samak çıktı. Kilisedeki bütün koridorları biliyordu. Aceleyle giderken cüppesi hışırdadı.

"Hızla gidememesi lazımdı. Şehir muhafızları niçin onu durduramadı?" "Gemi büyüyle gidiyordu, Yolbulan. Onu durdurma şans 351 lan yoktu." "Ve biz bu adamların kim olduklarını bilmiyoruz." "Ne yazık ki bilmiyoruz demek durumundayım, Yolbulan. Bu değişir değişmez size haber

vereceğim," Biraz ileride, Cholik dördüncü katın ana koridorlarından birine açılan gizli bir kapıya ulaştı.

Kilidi açtı ve koridora çıktı.

Koridorda hiç kimse yoktu. Katedralde oturulacak yerlerin olduğu ilk ve ikinci kat dışında ziyaretçiler daha yukarıya çıkamazlardı. Ve hepsi ayine katıldıkları için orada yaşayan personelden de kimse yoktu. Dördüncü katın güney kanadı, altı ay ya da daha uzun süredir kilisede olan rahiplere ayrılmıştı. Küçük odaların ne kadar çabuk dolduğunu görmek çok şaşırtıcıydı.

cıydı.

Cholik sola döndü ve aşağıdaki nehir kenarında olan mazgala bakan balkona doğru yürüdü.

"Yolbulan," dedi rahatsız bir şekilde Rhellik.

"Ne var?" diye bağırdı Cholik.

"Belki sizi korumamıza izin verseniz daha iyi olur." "Beni korumak mı?" "Siz daha iyi savunabileceğimiz aşağı katlardaki odalardan birine götürerek." "Beni gizlemek mi istiyorsunuz?" diye öfkeyle sordu Cholik.

"Kilisem saldırıya uğradığı bir anda, benim bir korkak gibi saklanmamı mı istiyorsunuz?" "Özür dilerim, Yolbulan. Ama en güvenli hareket yolu bu."

Paralı askerin sözleri Cholik'i düşünmeye zorladı. Zihninde Kabraxis'i aradı ama iblis ortalarda yoktu. Durum onu sinirlendirmiş ve korkutmuştu.

Kilise ne kadar büyük olursa 352 olsun, eğer bir kiralık katilin hedefi ola-bilmişse, gidebileceği hiçbir yer yoktu.

"Hayır," dedi Cholik. "Ben DienApSten'in sevgisiyle korunuyorum.

"Bu benim zırhım ve kalkanım olacak." "Peki, Yolbulan. Kuşkulandığım için özür dilerim." "Kuşku duyanlar Kutsal Işığın peygamberinin lütuflarından fazla istifade etmezler. Bunu unutman gerekiyor." "Tabii ki Yolbulan."

Cholik balkona çıkan son basamakları tırmandı. Gece rüzgarı onu karşıladı. Ortada Rhellik'in bahsettiği büyülü rüzgardan eser yoktu ama Cholik'in gözleri nehrin akıntısında yanarak sürüklenen gemiye takıldı.

Alevler bütün gemi boyunca gökyüzüne doğru yükseliyorlardı. Turuncu ve kırmızı alevler direk ve yelkenlerin en uç noktalarından atlayıp göğe ulaşmak için ölümüne yarışıyorlardı. Bir saniye sonra, gemi limanda demirli teknelerden birine ortadan bindirdi.

Yelkenlerden yağan köz ve uçuşan enkazlar, birbirine geçmiş iki geminin ötesindeki gemi sırasına doğru uçtu. Gemileri kurtarmak ve ateşi söndürmek için koşuşturan denizciler meşale ve fenerlerden belli oluyorlardı. Gemiler birbirlerine çok yakın olduklarından, yangın eğer kontrol altında alınmazsa, çok çabuk yayılacaktı.

Cholik nehirden yukarı bakıp asma avlunun parçalandığı yerde nehrin aşağısındaki muhafızları gördü. Kafası karışmış bir biçimde muhafızların teknelerinden atlayıp suda zor bela ilerleyişlerini izledi. Neler döndü-

günü ancak adamların fener ve meşaleleri kanalizasyon girişini aydınlattı-

ğında anlayabildi.

"Kanalizasyondalar," dedi Cholik.

Rhellik başıyla onayladı. "Adamlarımın bir kısmını onları durdurmak için oraya yolladım bile." Ağzı ciddi bir şekilde gerildi. "Sizi koruyacağız, Yolbulan. Korkmanıza gerek yok." "Korkum yok," dedi Cholik, paralı asker

kumandanına dönerek. "Ben DienApSten'in seçilmiş kişisiyim. Ben bütün mucizelerin yer aldığı Rüyalar Yolunun Yolbulan'iyim. Bunu bilseler de bilmeseler de kiliseme zorla giren adamlar artık ölümler. Muhafızların elinde ölmezlerse, o zaman DienApSten'in elinde ölecekler. Ona inananlara karşı bonkör olan DienApSten ona saldıranlara karşı da acımasızdır." Muhafızlar açılan kanalizasyon tüneline zor bela giriyorlardı. Meşale ve fener ışıkları girişin, zehirli bir enfeksiyondan kötüleşmiş bir yara gibi kiraz kırmızısı bir renkte parlamasına neden olmuştu.

"Adamlarına haber ulaştır, yüzbaşı," dedi Cholik. "Bana geçen ay saldıran adama dikkat etmelerini söyle." "Emredersiniz, Yolbulan. Ben sadece bu gece hiçbir imanlının iyileşme umudundan doğan sıkıntıyla buraya gelmemiş olması için dua ediyorum. Öyle biri sadece ölümünü bulacak." Cholik siyah nehre doğru baktı. İki yakada da kümeler halinde ışıklar vardı. Şehrin güney ve kuzey bölümlerini birleştiren iki köprü boyunca koşuşturan başka ışıklar da görünüyordu.

Saldıranlar yakalandığında ve Cholik bundan emin olduğunda idam edileceklerdi. Kafaları kilise

duvarlarındaki ana girişte kargıların ucuna geçirilecek ve DienApSten'in, peygamberin bağışlayıcı olduğu kadar da acımasız olabileceğini, Kutsal Işığın Peygamberinin Kilisesinin düşmanları-

na göstermek için böyle emrettiğini söyleyecekti. Bu, inananların iti kadını güçlendirecek ve kiliseyle dini görmek için daha çok insan getirecek muhteşem bir öykü olacaktı.

Buyard Cholik.

Kafasının içindeki iblisin sesine şaşırıldı Cholik. "Evet, DienApSten."

Paralı askerlerin kumandanı adamlarına eliyle Cholik'den uzaklaşmaları

işaret edip iki adım geri çekildi. Kiliseye sadakat yemini ettiğinde kalbinin üstüne yapılan dövmenin üzerine kılıç elinin tersini dokundurdu. Dudaklarından peygamber için bir dua mırıldanıp DienApSten'in bilgeliği ve gü-

cünün güvenle daha da yayılmasını diledi.

Ayine geri dön, dedi Kabraxis. Onun bozulmasına izin vermeyece-

ğim. Zayıf ya da istekli görünmeyeceğim. İblis uzaklardaymış gibi konuş-

muştu.

"Kim kiliseye saldırdı?" diye sordu Cholik.

Taramis Volken ve iblis avcısı çetesi, dedi Kabraxis.

Cholik'in içine bir korku kurdu düştü. Kabraxis'le iblis avcısı hakkın-da konuşulmamış olmasına rağmen, Cholik bu adam hakkında bir şeyler okumuştur. Taramis Volken yıllardır iblislere karşı sağlam bir güçtü. Bir keresinde adam hakkında öyküler duymuş ve okumuştur, Cholik onları Zakarum Kilisesinin arşivlerinde okuduğunu hatırladı. Taramis Volken'in portresi kararlı bir adam olarak çizilmişti, asla yolundan dönmeyecek biri olarak. İblis avcısı son birkaç haftadır bunu ispatlamıştı. Hauklin'in kılıcı Fırtmaöfkesi'ni ele geçirdiğinden beri çete ortadan kaybolmuştu.

Sadece saklanıyorlardı, dedi Kabraxis. Şimdi bir kere daha avucuma düştüler.

Ama kendini kontrol edemeyen Cholik, acaba onlar Taramis Volken'in avucuna mı düştüler diye merak etti. Zakarum Kilisesindeki eğitimi ona, iblislerin Kutsal Işık ve Karanlık arasındaki dengeyi etkilemeden insan dünyasına giremeyeceklerini öğretmişti. Taramis Volken bir çok kez kendini Kutsal Işığın fedaisi olarak ispat etmişti.

Taramis Volken bu kanalizasyonlarda ölecek, diye Cholik'in içinde 355 homurdandı Kabraxis. Benden şüphe edersen, bunun karşılığını öde-yeceksin, Buyard Cholik, benim seçilmiş kişim olsan bile.

"Sizden şüphe etmiyorum, DienApSten," dedi Cholik.

O zaman git. Taramis Volken'in işini ben halledeceğim.

"Nasıl isterseniz, peygamberim." Cholik kutsama hareketi olarak kafasına dokundu, sonra cüppesini hışırdatarak döndü.

"Yolbulan," dedi kafasını kaldırarak Rhellik, "katedrale dönmek yapacağınız en güvenli şey olmayabilir." "En güvenli yerin orası olması gerekiyor," dedi Cholik, "eğer oraya DienApSten'm takdiriyle gidiyorsan." Ve takdiri olmadan gidiyorsan en tehlikeli yer olabilir. Ama bu düşüncüyü hemen düzeltti.

En tehlikeli yer Kutsal Işığın Peygamberinin Kilisesinin altındaki kanalizasyonlarda olmalı.

YIRffII İÇ Tüysüz kuyruklar oynar keskin dişler birbirlerine geçerken sıçan sürüleri Darrick, Taramis ve iblis avcılarının üstüne doğru aktılar.

Savaşçıların fener ve meşalelerinin soluk ışıkları, kanalizasyonun nehirle birleştiği yere doğru koşuşturan sıçanların üzerinde oynuyordu.

Bir an için, o kürklü vücutlardan bir yığınla kaplanıp su altına çekilme düşüncesi Darrick'in damarlarındaki kanın buz gibi olmasına neden oldu. Diğer savaşçılar küfredip Kutsal Işığı anarak savunma düzeninde açıldılar.

Rhambal gurubun önünde bir dev gibi duruyordu. Savaşçı kalkanı-

nın tersiyle vurarak havadan üstüne atlayan sıçanlardan bir düzinesini halletti. Kalkana çarpan sıçanların sesleri kanalizasyon tüneline tok diye yankılandı.

"Hazır olun, diye savaşçılarına emretti Taramis. "Onları benden bir az daha uzak tutun." Duvarlardan atlayan sıçanlar savaşçıların metal miğ-

fer ve omuzlarının üzerine indiler.

Pençeleri zincir ve tabaka zırhları çizip kan çıkartmaya çalıştı.

Darrick, Hauklin'in kılıcıyla iğrenç yaratıklardan birine vurup sıçanı baştan kuyruğuna kadar ikiye böldü. Sıçanın kanı üzerine sıçrayıp bir an için tek gözünü kör etti. Yüzünden kanı silip görüşünü temizlediğinde, üzerine üç sıçan daha düşüp ani ağırlıklarıyla sendelenmesine neden oldular. Sıçanlar yine yüzüne doğru saldırdılar, titreşen meşale alevi dişlerinde dans ediyordu. Küfreden Darrick, üzerindeki sıçanları attı. Suya düştüler ve tekrar yüzeye çıkana kadar bir süre ortadan kayboldular.

Ellerinden geleni yapmalarına rağmen, savaşçılar sıçanların şiddetli saldırısı karşısında gerilediler. Kılıçlar ve çekiçler havada parladı, neredeyse arkadaşlarına vuracak kadar yakından geçtiler. Kan,

koyu kanalizasyon suyu ve nehirden tünele giren beyaz köpüklere karıştı.

Nehrin çekişi ve kanalizasyonun itişinden doğan akıntı neredeyse Darrick'in balçık kaplı taş zemindeki dengesiz duruşunu bozuyordu. Darrick kılıcıyla vuruyordu, silahın ne kadar kolay ve akıcı bir şekilde gittiğini görünce şaşırıldı. Ölü sıçan ve ölü sıçan parçaları etrafında uçuşuyordu ama yine de bir çoğu ona ulaşmayı başardı. Dişler, kol ve bacaklarında giydiği zincir zırhtan açıkta kalan yerlere geçiyordu.

Çabucak hareket eden Taramis, havaya büyülü semboller çizdi.

Parmak uçlarını yeşil bir alev takip etti ve biten semboller pırıl pırıl parladılar. Başka bir el hareketiyle bilge sembolleri dönerek ileri yolladı.

Semboller bir metre kadar önde patladılar ve beyaz bir ışık çıktı. Işık huzmeleri sıçanlara doğru mızrak gibi gittiler ve iskeletleri kalana kadar etlerini parçaladılar. 358 Bir an için, Darrick tehlikenin geçtiğini sandı.

Isırıkların hiçbirini onu yavaşlatacak kadar kötü değildi. Bununla beraber hastalık kapmak onu endişelendirebilirdi ama bu, kiliseye saldırının sonucunda sağ kalırsa önem kazanıyordu.

"Taramis," dedi Palat, bir arkadaşını desteleyip bir elini boynuna bastırırken. "Sıçanlardan biri Clavyn'in boynunu parçalayıp atar damarı kesmiş. Eğer kanamayı durduramazsak ölecek." Savaşçıya bakmak için yükselen suda ilerleyen Taramis başını iki yana salladı.

"Yapabileceğim hiçbir şey yok," diye kısık sesle fısıldadı. Yolda şifa iksirleri bulamamışlardı ve zaten alacak paraları da yoktu.

Kan parmaklarının arasından akmaya devam ederken Palat'm yüzü buz gibi oldu. "Onun ölmesine izin vermeyeceğim, lanet olası," dedi kızgın yaşlı savaşçı. "Bu kadar yolu arkadaşlarımdan ölmesini izlemek için gelmedim." Kafasını olumsuzca iki yana sallayan Taramis dedi ki: "Senin de yapabileceğin bir şey yok." Dehşete kapılan Darrick, yerinde tutmaya çalış-

tığı gardım indirdi. Eğer Clavyn hemen oracıkta ölseydi, cesedini orada bırakacaklardı... Sıçanlara... Eğer savaşçı yavaş yavaş ölürse, tek başına ölmesi gerekiyordu, çünkü onunla kalmayı göze alamazlardı.

Tünele geldiğinden beri, Darrick babasının dayaklarına ve kötü sözlerine dayanmak için yarattığı güvenli yere çekilmişti. Clavyn'in ölümünün onu etkilemesine izin vermedi.

Hayır, dedi fısıldadı Mat. Ölmesi gerekmiyo. Kılıcı kullan. Hauklin'in kılıcını kullan.

"Nasıl?" diye sordu Darrick. Tünelin içinde, sesi iki tarafındaki duvarlara çarparak akan su sesinin yankılarını kesti.

Kabza, dedi Mat. Kabzanın Clavyn'in etine değmesi gerekiyor.

Adamın böyle berbat bir şekilde ölmesine istemeyen Darrick ilerledi. Onun ilerlemesiyle beraber kılıç yine mavi mavi parlamaya başladı.

Palat yaralı savaşçı ve Darrick'in arasına girip durdu. "Hayır," dedi Palat. "Onu öldürmene izin vermeyeceğim." "Onu öldürmeyeceğim,"

dedi Darrick. "Onu kurtarmaya çalışacağım." İri savaşçı hâlâ yerinden kıınıldamıyordu.

İşte o anda Darrick asla onlardan biri olmadığını ve olamayacağını anladı. Onlar beraber seyahat etmiş, beraber yemiş ve beraber dövüş-

müşlerdi ama kendisi onlardan uzaktı. Sadece Hauklin'in kılıcını alabilmesi denizciyi onlara bağlamıştı. İçinde öfkenin yükseldiğini hissetti.

Darrick, dedi Mat. Pat diye teslim olma. Tek basma deilsin.

Ama Darrick bunun doğru olmadığını biliyordu. O, bütün hayatı boyunca yalnızdı. Ve sonunda, Mat bile onu terk etmişti.

Hayır, diye karşı çıktı Mat. Hissettiklerin doğru deil, Darrick. İblisden dolayı öyle hissediyosun. Bu Kabraxis. Burda, bizimle beraber. Bizim farkımızda. Şu anda sizi engellemek için gelen savaşçılar var. Ama Kabraxis'in düşünceleri seninkine karışıyor. Onu senden uzak tutmaya çalışıyorum ama senin zayıf noktalarını bulmaya başladı. İblisin seni bu adamlardan uzaklaştırmasına izin verme. Sana ihtiyaçları var.

Darrick'in şakaklarının arasında korkunç bir baş ağrısı başlayıp öyle çılgın bir ritimde zonklamaya başladı ki neredeyse soğuk suyun içindeki dizlerinin üzerine çöküyordu.

Gözlerinin önünde siyah noktalar uçuşuyordu.

Kılıcı kullan, Darrick, diye ısrar etti Mat. O hepinizi kurtarabilir.

"Ne yapabilirim?" diye sordu Darrick. nan, diye cevapladı Mat.

Darrick uğraşarak kılıcın büyüsünü harekete geçirecek anahtarı bulmaya çalıştı. Büyülü bir kelime ya da başka bir şey olsaydı iyi olacaktı.

Bütün hatırladığı kılıcın Ellig Barrovvs'un evinde nasıl davrandığı, neler hissettiği ve birkaç dakika önce tırmandıkları nehir yatağına açılan tüneli aydınlatırken ne yaptığıydı. Bu inanç değildi, Darrick bunu biliyordu ama bu gerçek olduğunu bildiği bir şeydi.

Kılıç titredi ve tekrar mavi mavi parladı. Sakin bir sıcaklık tüneli doldurdu ve havayı dolduran mırıltı sesiyle Darrick'in vücudunu kapladı. Şaş-

kınlıktan baka kalmış bir şekilde Palat'm parmakları arasından akan kanın durduğunu gördü.

Palat tereddüt ederek elini Clavyn'in boynundan çekip savaşçının atar damarındaki koparan yarayı açtı. Hepsinin gözleri önünde et birleşip ardında ufacık bir yara izi bırakarak dümdüz oldu.

Mırıltı sesi ve sıcaklık devam etti ve Darrick aldığı bütün yaraların, daha önce okun kaburgalarına açtığı da dahil olmak üzere, iyileşmesini izledi. Bir dakika bile geçmeden savaşçıların hepsi iyileşmişti.

"Kutsal Işığa şükürler olsun," dedi geniş yüzünde çocuksu bir gülümsemeye Rhambal.

"Kutsal Işık bizi kutsadı." "Ya da daha sonra öldürülmek için bir kenara ayrıldık," diye homurdandı Palat, "eğer orada ağzın açık duracak-san." Darrick sesini duymak için Mat'e ulaşmaya çalıştı.

Gücünü topla, dedi Mat. En kötüsü henüz başlamadı. Bu sadece fir-tına öncesi sessizlik.

"Lanet olsun," diye küfretti Palat, geldikleri yönü işaret ederek.

"Muhafızlar neredeyse tepemize binecekler." Başu hâlâ ağrıdan zonklayan Darrick tünelden geriye doğru göz attı.

Arkalarındaki karanlıkta titreşen ışıklar, muhafız gemisinin geldiğini gösteriyordu. Şapırtı Darrick'in etrafında yankılandı 361 ve muhafızların geldiğini haber verdi.

"İleri," diye emreden Taramis. Fenerini kaldırıp kanalizasyonun içi-ne doğru yürüdü.

Grup akıntı ve kaygan zeminle mücadele ederek ilerlemeye başladı.

Önlerindeki karanlık, fener ve meşalelerle geriledi. Su ve gölgelerden

aniden çıkan birkaç sıçan onların yaklaşması karşısında cik cikledi ama saldırıya geçmeye kalkmadı.

Yanıdaki bir gürültü, Darrick'in dikkatini çekti. Aşağı baktığında sudan çıkan küçük fildişi rengi kemiği zor bela fark etti. Önce, kemiğin sert kabuğu olan bir yaratığın kolu ya da bacağı olduğunu sandı, sonra onun Taramis'in büyüyle öldürdüğü sıçanlardan birinin bacak kemiği olduğunu gördü.

"Hey," diye seslendi Rhambal, eğilip sudan küçük bir sıçan kafatası alırken. "Bunlar o sıçanların kemikleri." İri savaşçı daha başka bir şey söy-leyemeden, kafatası elinden fırladı ve yüzünü dişlemeye çalışıp Rhambal'in geri çekilmesine neden oldu. Rhambal zırhlı yumruğunu ona geçirmeye çalıştı ama kafatası tekrar suya düşüp ortadan kaybolmuştu.

"Dur," dedi Taramis, fenerini kaldırarak. Karanlığı kovalayıp gölgeleri dağıtan ışık, suyun dalgalana yerlerinden yansıdı.

Fenerin ışığı sudan çıkıp yeşilimsi bir renkle parlayan, yüzlerce kemiği ortaya çıkardı.

"Bunu iblis yapıyor," diye homurdandı Palat. "İblis burada olduğumuzu biliyor." Aynı anda, suların altından korkutucu bir şekil yükseldi.

Savaşçıların oluşturduğu en yakın hat bir adım geriledi.

Sıçan kemiklerinden oluşmuş, iki buçuk metre uzunluğundaki yaratık, yapılı ve bir goril gibi geniş göğüslüydü. Karanlık sularda bembeyaz gözükten çarpık bacaklarının üstünde duruyordu. İki kolu yerine, bacaklarından da uzun olan dört kolu vardı.

Ellerini sıkınca, kemik ve sıçan dişlerinden oluşan boynuzlar yumruklarının dışına taşıyor, bu yumrukları kullanıma hazır güzrlere dönüştür-

üyordu. Boynuzlar, saplamanın yanında kesmek için kullanılabilecek kadar keskin görünüyorlardı. Küçük kemikler, ki bazıları sivri kemik parçalarıydı, yaratığın sahip olduğu iblisimsi suratı oluşturuyorlardı.

"Bu bir kemik golem," dedi Taramis. "Silahlarınız ona pek fazla zarar vermeyecektir." Kıymık gibi kemiklerden sıkıca örülerek yapılmış, böylece oynar bir hal verilmiş kemik golemın ağzı sırttı, sonra yaratığın bir mezarlıktan yırtılırcasma esen gece yarısı rüzgarı gibi sert ulumasıyla açıldı.

"Ölümlerinize gelin, aptallar." Taramis boşdaki eliyle mistik bir sembol hareketi yaptı. Sembol, derhal balkabağı büyüklüğünde bir ateş topuna dönüşüp inanılmaz kemik yaratığa doğru hızla ilerledi.

Kemik golemın göğsüne çarptığında, ateş topunun patlamasının şiddeti yaratığın dengesini bir an için kaybettirdi. Alevler iblis yapısı yaratığı kaplayıp içinde de yamyormuş gibi görünerek kemiklerin arasından içeri süzuldüler. Kemik golemden buharlar çıktı ama başka bir zarar gör-müşe benzemiyordu.

Golem: Yahudi efsanelerinde sahibinin emirlerini yerine getirmek için sihirle canlandırılan kilden insan heykeli. Kil dışındaki diğer madde-lerden yapılanları da vardı.

Ağzım tekrar açan kemik golem, bir kere daha uludu ve bu kez çıkan havanın yanında alevler de vardı. Kanalizasyon boyunca yankılanan uğul-tu, insanı sağır edecek kadar yüksekti.

Savaşçıların bir kaçı ellerini kulaklarına kapattılar, acıdan 363 çığlık atan ağızları bir karış açılmıştı.

Darrick insanı olduğu yerde donduran savaşçıların çığlıklarını hiç duymadı. Onun yerine Mat'in sesini duydu.

İş sana kaldı, dedi sakince Mat. Kemik golem fırsatını yakaldı mı hepsini öldürür. Sadece Hauklin'in büyümlü kılıcı o yaratığa zarar verebilir.

"Ben kahraman değilim," diye fısıldadı Darrick, yaratığa bakarken.

Belki deilsin, dedi Mat, ama kaçacak yer yok.

Omzunun üzerinden geriye bakan Darrick, arkalarında kanalizasyonu dolduran kilise muhafızlarını gördü. Geri çekilme sadece muhafızlarla kaçınılmaz bir savaş sunuyor ve limanda bekleyen daha çoğunu vaat ediyordu.

Savaşçılar Darrick'in yanına çekildiler, görüldüğü kadarıyla kemik golem yerine insan düşmanlarla karşılaşma fırsatını tercih ediyorlardı.

Darrick yaratığa dik dik bakıp kendisini zorladı ve korkusunu yendi. Kemik golemi geçmek dışında kurtuluş ümitleri yoktu.

İlerleyip ona doğru yaklaşan yaratık karşısında savunma pozisyonu aldı. Yaratığın sivri boynuzlar olan yumruğu ona doğru hızla geldi. Yumru-

ğun altından yana çekilen Darrick toparlanıp kılıcıyla yukarı doğru bir hamle yaptı. Kemik golem kolunu kılıcının keskin kenarıyla bulan Darrick dirsekteki eklemi kesmeye çalıştı. Darbe birkaç santimle ıskaladı ve yaratığın kolundan sekti.

Görmekten çok, rakibinin hareketini hissedenden Darrick geriye eğilip kafasına doğru hızla gelen sol yumruktan az farkla kurtuldu. Yumruktan

çıkan keskin kemikler deri yolculuk kıyafetinin göğsünü kesip etraflarında girdaplar yapan ve derinliği beline gelen suya çarptı.

Kemik golem kolunu daha çekmeden Darrick büyü kılıcıyla 364 kez tekrar savurdu. Bu kez kılıç kolu kesip binlerce kemik parçasına dönüştürdü ve etraftaki sulara saçtı. Kemik golem Darrick'e bir sağ yumruk attı ki eğer gelseydi yüzünü kafata sımdan kazır di.

Darrick umutsuzca kendini geri attı. Yumruğun ustura gibi keskin kenarları tekrar göğsünü sıyırıp yolculuk kıyafetlerini kesti ama bu kez altındaki eti de çizdi. Korku Darrick'i tir tir titretip neredeyse umudunu kaybettiriyordu ama Hauklin'in kılıcı sağlam ve inançla dayanıyordu. Denizci kemik golem sonraki darbesini savuşturdu, koca yumruğu hedefinden saptırdı ve önünden çekildi. Kemikten gürzün suya doğru inişini takip edip yaratık ikiye büküldü. Olduğu yerde dönen Darrick kemik golem sol alt kolunun dibinin altındaki göğüs kafesine bir vuruş yaptı. Kırık-

lan kemikler her tarafa dağıldılar ama yaratık dağılmadı.

Bir şekilde suda ve çamurda dengesini sağlayan Darrick, Hauklin'in kılıcıyla hem saldırarak, hem savunarak geriledi. Kanaması sürdüğü için kıyafetleri koyu kırmızı renge dönüşüyordu. Gerilerken ayağı takıldı ve düştü.

Kemik golem, yumruğunu yüzüne hedefleyip Darrick'e bir kez daha saldırdı.

Sonra Rhambal araya girip darbeyi kalkarıyla kesti. Kemik golem yumruğunun ustura gibi keskin

kenarları, savaşçının kalkanını Darrick'in yüzünden bir karış uzakta parçaladı.

Doğrulan Darrick, kemik golem yumruğundaki keskin boynuzların Rhambal'm kalkanını parçalayıp onu tutan koluna girdiklerini gördü. Kemik golem yumruğunu geri çektiğinde kan fiş kırdı.

Aleni bir ıstırapla Rhambal geriye çekildi, sendeledi ve yaralı kolunu göğsüne bastırarak dizlerinin üzerine çöktü. Başı tamamen açıkta kalmış-

tı.

Suçluluk hissi Darrick'in canını göğsündeki yaradan daha 365 çok yaktı. Bu benim hatam, dedi kendi kendine. Eğer Hauklin'in kılıcını alama-saydım, buraya asla gelemeyeceklerdi.

Hayır, dedi Mat. Gelceklerdi, Darrick. Sen ve o kılıç olmasa bile.

Bunnarm nedeni senin içindeki iblis. Bu düşünceleri kafana sokan o. Seni kötü düşüncelerle doldurup zayıflatıyo.

Sen bunu değiştirebilirsin ve benim geri gelme nedenim bu. Şimdi fir-la! Kemik golem kendini toparlamakla zaman kaybetmedi ve bulunduğu yeni ava saldırdı.

Büyülü silahı iki elle kavrayan Darrick ilerledi ve vurdu. Silah kemik golem koluna gelince, kolu parçaladı.

Öfkeyle kükreyen kemik golem dikkatini tekrar Darrick'e verip kalan iki koluyla ona vurmaya çalıştı. Darrick darbelerden birinden kendini korudu, sonra havaya zıplayıp kolun üstünden atlayarak diğerinden kurtuldu.

Taramis ve Palat ileri fırlayıp Rhambal'ı kollarının altından yakaladı-

lar ve kemik golem ulaşamayacağı bir yere çektiler.

Ayakları üzerine düşen, Darrick gelen bir diğer darbeyi kesti. Çarpışmanın etkisi bilek ve kollarını zangır zangır titretmişti. Neredeyse kılıcı elinden düşürüyordu ama sıkıca tuttu. Eğer durursa kemik golem onu haklayacağını bilerek soldaki duvar boyunca koşan Darrick havaya zıpladı ve su dolu çizmeleriyle duvara vurdu. Darbenin etkisiyle çizmesinden sular fiş kırdı.

Sen bana yollanmış bir hastalıksın, velet, diye kafasının içinde gürlledi babasının sesi.

Benim için bir utançsın. Kutsal Işık adına, senin iğrenç suratını görmekten nefret ediyorum.

Bu bana ait olmayan bir surat. O kızıl saçlar bizim ailede yok. Anne-ninkinde de olmadığını garanti ederim.

Kelimeler Darrick in kafasının içinde bir karmaşa yarattı ve dizlerini eğip öne doğru düşerek çarpmanın etkisini azaltırken konsantrasyonunu bozdu.

Onu dinleme, dedi Mat. Senle konuşan o lanet olası iblis. 0 senin zayıf noktalarının peşinde. Hem bu senin kişisel meselen, ona ne ki? Ama Darrick kelimelerin iblisten gelmediğini biliyordu. Onlar babasının kasap dükkanının arkasındaki küçük ahırdan geliyordu. Bir çocuk olarak anlayamadığı yılların soğuk nefret ve eziyetiyle beraber geliyorlardı. Genç bir adamken bile, Darrick babasının acımasız laflarına karşı kendini savun-makta güçsüzdü. Darrick karşılık vermeye başladığında babası artık ellerini kullanmamayı öğrenmişti ama babasının sözlü saldırılarına ve annesinin ihmeline karşı kendini savunmayı asla öğrenememişti.

Darrick duvara doğru düşerken ileri hızı, yer çekimi onu suyla dolu tünele doğru çekmeden bir an önce duvara dokunmasına izin verdi. Göz ucuyla kemik golemın başka bir yumruk savurduğunu gördü. Duvara ulaş-

tığında kendini geriye itip saldırganın arkasında doğru bir takla attı.

Kemik golemın yumruğu çarpıp taşları söktü ve gevşek harcı parçaladı.

Darrick babasının sözlerini kafasının içinden zorlayarak attı, titreyen elini durdurdu ve etrafındaki pis kokulu havadan derin bir nefes aldı. Bü-

yülü kılıcı iki eliyle tutup kemik golemın ona doğru dönmesini izleyen Darrick, yaratığın diğer tarafındaki Taramis ve savaşçıların gördü. Onların ötesinde kilise muhafızları bir fırsat bekliyorlardı. Arbaletçiler ateş etmiş-

lerdi ama oklar savaşçı gurubunun arkasındaki adamların kalkanlarında kalmıştı.

Hadi yap! diye Darrick'in kafasının içinde gürlledi Mat.

Kılıç yine mavi mavi parladı. Bu derinlik siyaha dönüşmeden denizde görülen soğuk mavi renge benziyordu. Bütün gücünü kullanan Darrick, büyülü kılıcın kemik golemın kaburgalarını kırdığını ve yaratığın omurgasına saplanıp kaldı 367 ğını fark etti.

Kemik golem acıyla uludu ama korkunç sesinde kahkahalar da vardı.

"Şimdi öleceksin, böcek." "Hayır," dedi Darrick, kılıçtan gelen ürpertici gücü hissederek. "Geldiğin cehenneme geri dön, iblis." Tuhaf mavi alevler kılıç boyunca parladı ve Darrick'e doğru eğilen kemik golemın omurgası-

nın etrafını sardılar. Ateş, kemik golemi sarıp büyüdü ve ölü sıçanlardan kalan kemikleri bir arada tutan büyü her ne ise onu yaktı. Yanan kemikler kanalizasyon suyuna, tıslayarak düştüler.

Bir an için herkes, Darrick de dahil olmak üzere inanamayarak dona kaldı.

Kaçın! diye bağırdı Mat.

Darrick dönüp dizlerini suyunu yüzeyine kadar kaldırarak koşmaya başladı. Kılıç parıldamaya devam

edip tüneldeki gölgeleri yok ediyordu.

Taramis ve iblis avcıları Darrick'in peşine takıldılar.

Elli metre gitmeden yol, T şeklinde bir kavşağa geldi. Kılıç hiç tereddüt etmeden Darrick'i sağa çekti. Denizci tüneli dolduran buğunun da etkisiyle, vücudundaki her gözenekten dökülen terlerle kaplanarak koş-

maya devam etti. Nefesi boğazını yakıyordu. Bu yerin kokusunun içine işlediğine emindi.

Kısa bir mesafe sonra tünel aniden sona erdi. Yıllar önce bir zaman kanalizasyon yıkılmıştı.

Kılıç geçidi kaplayan moloz yığınının aydınlattı. Gölgele ve yıkık taşla-rın içine gizlenmiş sıçanlar yığının üzerinde dolaşıyorlardı. Yüzlercesi yıkık kayalar boyunca hızlı hızlı koşuşturup hareket ediyordu.

Moloz yığının üstünde çökmüş topraktan bir kubbe vardı. Artık taş-

larla desteklenmeyen toprak, yıllar içinde içeri doğru çökmüş ama tamamen yıkılmamıştı. Tüneli yüzeyden ayı368 ran kaç metrelik toprak ve kaya olduğunu tahmin etme olasılığı yoktu.

"Çıkmaz," diye homurdandı Palat. "Lanet kılıç bizi bu sefer yanılttı, Taramis. Muhafızlar her an tepemize binecekler ve kaçabilecek yerimiz

yok." Taramis, Darrick'e döndü. "Bunun anlamı ne?" "Bilmiyorum," diye kabullendi Darrick.

YİRMİ DÖR zaktan, kanalizasyon sularını şapırdatarak koşan ve gittikçe yaklaşan muhafızların sesleri, Darrick'in kulaklarına geliyordu. En azından, tünelin bu bölümündeki su seviyesi dizin biraz altındaydı ve akın-tı azalıp hafiflemişti.

Darrick kendine ihanet edilmiş gibi hissetti. Mat'in olduğunu sandığı ses iblis tohumunun bir başka hilesiydi. Kılıca bakarak, onvm sinsi bir tuzak için bir yem olduğunu düşündü.

Hayır, dedi Mat. Olman gereken yer burası. Bence durumunu bozma. Gidişat sana burada açıklanacak.

"Ne gidişatı?" diye sordu Darrick.

Taramis ve diğerleri dönüp onu izlediler. Yaklaşan kilise muhafızlarının şapırtıları daha da artmıştı. Kabraxis dünyamıza adım attığında o maarada üçümüz vardık, diye cevapladı Mat. Buyard Cholik Yanan Cehennemlerden gelen yolu açan büyüü serbest bıraktığında hepimizi işa-retledi. Kafanın içindeki şüpheler Kabraxis'in korkularıyla oynamasından.

Kendini koyverme yeter.

"Üç mü?" diye tekrar etti Darrick. "Biz üç kişi değildik." Buyard Cholik sayılmazsa.

Biri daha vardı, diye ısrar etti Mat. O gece hepimiz bi şey kaybettik, iblisler asla bu dünyaya kendi yıkımlarının tohumlarını atmadan girmez-ler. Bunların ne olduğunu bulmak insanlara kalmıştır. Ben mi? Ben uzun

süredir kaybolmuştum. Sen Hauklin'in kılıcını bulduunda kendime ve sana döndüm.

Darrick herşeyden şüphe ederek kafasını iki yana salladı.

Sen beş para etmez bir veletsin, dedi babasının sesi. Seni öldürmeye zaman harcamaya bile değmez. Belki biraz daha büyümeni, kemiklerini et kaplamasını beklemeliyim, sonra sana süslü kıyafetler giydirip herkesi çağırıp kaçmalıyım.

O eski korku Darrick'in içinde hortladı. Gölgele içinde neredeyse babasını gördüğünü düşündü.

"Darrick," diye seslendi Taramis.

Adamı açıkça duymuş olmasına rağmen, Darrick karşılık veremeyeceğini hissetti. Anılar ve eski korkular arasında kısılıp kalmıştı. Kasap dükkanının arkasındaki ahırın iğrenç kokusu burun deliklerini dolduruyor, etrafındaki insanları bir rüya gibi görmesine neden oluyordu.

Hadi, Darrick! diye seslendi Mat. Dikkat et, lanet herif! Bu Kabraxis'in seni elinde tutmasını salayan şey. O lanet iblis benim kaybolmama neden oldu, eer sen Hauklin'in kılıcını öle olmasaydın ben hâlâ o hayaletlerin arasmdaydım.

Darrick elindeki kılıcı hissetti ama onları çıkmaza soktuğu için onu suçladı. Belki Mat kılıcın hâlâ güçlü bir tılsım, iblislere karşı rahatça duracak bir şey olduğuna inanıyordu ama Darrick buna inanmıyordu. Bu lanetli bir şeydi, o bahsettiği diğer silahlar gibi. Palat'm lanetli bir silahı vardı; Hauklin'in kılıcını suçladığında neden bahsettiğini biliyordu.

Bu, iblis, Darrick, dedi Mat. Güçlü ol. 371 "Yapamıyorum," diye boş

bir şekilde fısıldadı Darrick. Tünelin diğer ucundan toplanan muhafızların meşalelerinin ışıklarını izledi.

"Ne yapamıyorsun?" diye ona sordu Taramis.

"İnanamıyorum," dedi Darrick. Bütün hayatı boyunca kendini inan-mamak üzere eğitmişti.

Dayak yemesinin nedeninin babası olduğuna inanmamıştı. Hayatın kasap dükkanında geçen günler, iyi günün, dayağın onu sakat bırakmadığı gün olduğuna inanmak için kendini eğitmişti.

Ama bundan kurtuldun, dedi Mat.

"Kaçtım," diye fısıldadı Darrick, "Ama olacaklardan kaçamadım."

Kaçtın.

"Hayır," dedi Darrick, muhafızlara bakarak.

"Bekliyorlar," dedi Palat. "Aralarından birkaç kişiyi yanımızda gö-

türmeden bizi haklayamayacak kadar çok olduğumuzu anladılar. Bekleyecek, oraya daha fazla okçu getirecek ve işimizi bitirecekler." Taramis, Darrick'e doğru yürüdü. "İyi misin?" Darrick cevap vermedi. Çaresizlik içini doldurmuştu. Denizci onu uzaklaştırmak için mücadele ediyordu. Bu his göğsüne ve omuzlarına çökmüş, nefes almasını zorlaştırıyordu.

Geçen yıl boyunca, gezdiği her meyhanede kendini içkiye vermişti.

Sonra ayılmaya çalışmak hatasını işlemiş ve hayatındaki boşluktan başka şeyler olduğuna inanmıştı.

Kötü şanstın ve bütün hayatı boyunca peşinden ayrılmayan isten-meme hissinden başka bir şey.

Beş para etmez, diye araya girdi babasının sesi.

Niçin kendini kurtarmıştı ki? Çökmüş bir kanalizasyonun sonunda bir sıçan gibi ölmek için mi? Darrick gülmek istedi 372 ama aynı anda ağlamak da istiyordu.

Darrick, dedi Mat.

"Hayır, Mat," dedi Darrick. "Yeteri kadar gittim. Buna bir son verme zamanı geldi." Daha da yaklaşıp feneri Darrick'in yüzüne tutan Taramis gözlerinin içine baktı. "Darrick." "Buraya ölmek için geldik," dedi Darrick, hem Mat'la, hem de Taramis'le konuşuyordu.

"Biz buraya ölmeye gelmedik," dedi Taramis. "Buraya iblisin kim olduğunu ortaya çıkartmaya geldik. Burada ona tapan insanlar kim olduğunu öğrendiklerinde, onu reddedecek ve özgür olacaklar." Darrick'i ele geçiren acı o kadar güçlüydü ki bilgenin sözleri ona doğru dürüst ulaşmadı bile.

İşte bu iblis, dedi Mat.

"Arkadaşınla mı konuşuyorsun?" diye sordu Taramis.

"Mat öldü," dedi kısık bir fısıltıyla Darrick. "Onun öldüğünü gördüm.

Onun ölmesine ben neden oldum." "O burada bizimle mi?" diye sordu Taramis.

Darrick olumsuzca kafasını salladı ama sanki başkasının gövdesiymiş

gibi hareket ona uzak geldi. "Hayır. O öldü." "Ama seninle konuşuyor,"

dedi bilge.

Bu yalan deil, salak oolu salak! diye patladı Mat. Lanet olası, kalın kafalı katır.

Göremedim, dokunamadım bi şey konusunda seni ikna etmek her zaman zor olduydu zaten.

Ama eer şimdi beni dinlemezsın Darrick Lang, ben sonsuza kadar hayaletlerin arasında dolaş çam. Asla rahat ve huzur içinde olmycam.

Bunu mu istiyosun? "Hayır," dedi Darrick.

"Ne diyor?" diye sordu Taramis. "Doğru yere mi gelmişiz?" "Bu bir oyun," dedi Darrick. "Mat iblisin kafamın içinde, beni zayıflatmaya çalıştı-

ğını söylüyor. Ve kendisinin iblis ol 373 madiğini söylüyor." "Ona inanıyor musun?" diye sordu Taramis.

"İblisin kafamda olduğuna inanıyorum," dedi Darrick. "Bir şekilde size ihanet ettim, Taramis. Özür dilerim." "Hayır," dedi Taramis. "Kılıç doğrudur. O sana geldi." "Bu bir iblis oyunu." Bilge kafasını olumsuzca salladı. "Hiçbir iblisin, Kabraxis'in bile, Hauklin'in kılıcı üzerinde etkisi yoktur." Ama Darrick kılıcın ona nasıl karşı koyduğunu, gizli mezara girdikle-rinde başlangıçta hemen çıkmadığını hatırladı.

Kılıç başlangıçta çıkamazdı, dedi Mat. Çıkamazdı. Beni beklemesi gerekiyordu. 0 gördüğün gibi ikimizi de aldı. işte bu yüzden ben oraya buraya takılmış, hayaletler arasında dolanıyodum. Ben de bu işin bir parça-sıyım. Ve üçüncü adam da senin kurtulma yolun.

"Üçüncü adam kurtulma yolum," diye monoton bir şekilde tekrarladı Darrick.

Taramis feneri gözlerinin önüne getirerek onu inceledi.

Işığın gözlerinin önünde olmasına kızmasına rağmen Darrick kımlı-dayamadığını fark etti.

Sen benim oğlum değilsin, diye kafasının içinde bağırdı babası, insanlar sana baksalar, anneni öldürsem bile beni suçlamazlar. Ama o beni büyüledi. Ona el bile kaldıramam.

Acı Darrick'in yanağı boyunca patladı ama bu acı, şu anda olan bir şeyden değil anılarla ilgiliydi. Çocuk hayvan tersi kaplı saman yığınınna düşmüştü. Ve babası yanma gelip onu dövmüş, ateşler içinde ve kırık bir kolla ahırda günlerce kalmasına neden olmuştu.

"Niçin o zaman ölmedim?" diye sordu Darrick. Her şey öyle daha kolay ve daha basit olurdu.

Mat hâlâ hayatta, Hillsfar'daki ailesiyle beraber yaşıyor olurdu.

Ben orada olmamayı seçtim, dedi Mat. Ben arkadaşımlla gitmeyi tercih ettim. Eğer sen bana Hillsfar'dan gitmek için bir neden bulma-saydm ben kendim oradan gitçektim. Hillsfar senin, benim gibiler için büyük bir yer deil. Babam bunu biliyodu, seninle gittiimi bildii gibi.

"Seni ben öldürdüm," dedi Darrick.

Eyer sen olmasaydın, şu ana kadar kaç kez ölmüş olcaktım? Biz daha Tauruk'un Limanına gitmeden önce? Darrick zihninde ona sülük gibi ası-

lan iskeletle Mat'ın uçuruma çarpmasını tekrar gördü.

Yanlarında mürettebatlık yaptığımız kaptanlar kaç kere bi Westmarch Donanması denizcisinin hayatının deerı olmadığını söylediler? Çok çalış, az para kazan ve hayatın kısa olsun. Onu deyecek hale getiren tek şey gemideki arkadaşların ve sanki büyük bir kahramanmışçasma sana bakan bikaç meyhane garsonuydu.

O günleri ve nutukları hatırladı. Mat her zaman bu konuda en iyiydi, her zaman en güzel garson kızları alır, her zaman en çok arkadaş sahibi olurdu.

Ve bundan sonra şansım yaver giderse son yüklendiimiz işi bitirip biti

— remiceimi bilirim, dedi Mat. Kılıcı al, Darrick ve hazır ol. Üçüncü adam geliyo.

Rahatsızlığın bir kısmı Darrick'in üzerinden kalktı. İşte ancak o zaman Taramis'in onu yakasından iki eliyle yakalamış salladığını fark etti.

"Darrick," dedi bilge. "Darrick." "Seni duyuyorum." Darrick diğer savaşçıların kaldırdığı metal kalkanlara çarpan okların sesini duydu. Bes-belli ki kilise muhafızlarına cesaret gelmiş ve eğer becerebilirlerse bir kaçını haklamaya karar vermişlerdi. O anda, oklar geçemesin diye savaşçı- lar kalkanlarını üst üste bindirmişlerdi.

"Ne üçüncü adamı?" diye sordu Taramis.

"Bilmiyorum." 375 "Buradan çıkış yolu var mı?" "Bilmiyorum." Bilgenin yüzü çaresizlik içinde buruştu. "Kılıcı kullan." "Nasıl kullanacağımı bilmiyorum." Bekliyeceksiniz, dedi Mat.

"Bekleyeceğiz," diye monoton bir şekilde tekrar etti Darrick. Kendi içine o kadar kapanmıştı ki hiçbir şey umurunda değildi. Kafasının derinliklerinde babasının sesi susmuştu.

Belki de Mat onun sesini kesmek için bir yol bulmuştu ama eğer bu-na inanırsa, o zaman Mat iblis olamazdı ve Darrick kafasının içinde olan iblisin Mat de olduğundan oldukça emindi.

"Diğer muhafızlar geliyorlar," diye haber verdi Palat.

Hiçbir uyarı olmadan taşlar birbiri üzerinde kaymaya başladılar.

Taramis, Darrick'in omzundan geriye baktı. "Bak," dedi bilge. "Belki de arkadaşın haklıydı." Darrick duyarsız bir şekilde döndü ve moloz yığı-

nın üstündeki kanalizasyon tavanında açılmış dikdörtgen biçiminde bir delik gördü. Dikkatle bakınca, onun açılmış bir kapı değil kaldırılmış bü-

yükçe bir kaya olduğunu fark etti. Altındaki su ve molozlarda ışık parlıyordu.

Bir adam kafasını delikten uzattı. "Darrick Lang," diye seslendi.

Fenerini kaldıran Taramis adamın gözükmelerini sağladı.

Adamın yüzünden kalan yanmış kalıntıya baka kalan Darrick o an için yardımın geldiğine inanmadı.

"Darrick Lang," diye tekrar seslendi adam.

"Seni tanıyor," dedi Darrick'e Taramis. "Kim o?" Kımıldayan ışık ve gölgeler içinde yanmış adamın hatları376 m tanyamayan Darrick kafasını iki yana salladı "Tanımıyorum." Onu tanıyosun, dedi Mat. 0 Kaptan Raithen. Tauruk'un Limanındaki korsanlardan. Korsan gemisinin güvertesinde onunla dövüş tündün.

Şaşkınlık içinde Mat'm doğruyu söylediğini bir şekilde anlayan Darrick adamı tanıdı. "Ama o ölmüştü." "Zaten ölüye benziyor," diye alçak bir sesle ona katıldı Taramis, "ama bizi kesin bir ölümden kurtarmak için yardım elini uzatıyor. Kesinlikle son anda kurtulma konusunda bir uz-man." "Buradan," dedi Raithen. "Eğer yaşamak istiyorsanız acele edin. O

lanet olası iblis arkanızdan daha da adam yolladı. Şimdi burayı açtığımı gördüler, büyük ihtimalle planlardan kontrol edip buraya nasıl geldiğimi bulacaklardır." "Hadi," dedi Taramis, Darrick'i kolundan çekerek.

"Bu bir hile," diye ona karşı çıktı Darrick.

Hayır, dedi Mat. Biz birleştik, üçümüz. Bu amaç uuruna.

"Eğer burada kalırsak, fiçidaki bir balık gibi öleceğiz," dedi Taramis.

Darrick'i itekleyerek isteksizce harekete geçmesi sağladı.

Moloz yığımına yaklaştıklarında, sıçanlar dağıldılar. Oklar taşlara, bazen de sıçanlara saplanıyorlardı ama savaşçılar şans eseri yaralanmadılar.

Raithen elini Darrick'e doğru uzattı. "Bana kılıcı ver," dedi korsan kaptanı. "Seni yukarı çekeceğim." Daha Darrick kılıcı çekmeden Raithen ona doğru uzandı. Adamın parmakları kılıca dokununca tıs diye bir ses çıkardılar.

Raithen bağırdı ve elini birden hızla geri çekti. Kanalizasyonun üzerindeki tünele geri çekilirken yanan parmaklarından dumanlar tütüyordu.

Küfretti ve iki kayayı daha yerinden söküp iblis avcılarını daha da rahat geç-

sinler diye boşluğu ge 377 nişletti.

İlk önce Taramis geçip üstlerindeki küçük tünelden tırmandı. Darrick boş boş arkasından gitti, büyü kılıca dikkat ediyordu.

Kendini tanıttıktan sonra, Taramis elini uzattı.

Korsan kaptan onun ulaşamayacağı mesafede durdu ve eli umursamadı. Bakışları Darrick'e odaklanmıştı. "Ölü arkadaşın seninle ilişki kurdu mu?" diye sordu korsan kaptan.

Darrick ona baktı, cevap vermek içinden gelmiyordu. En ufak bir şey olsa, Darrick, Hauklin'in kılıcını korsan kaptanın kalbine sokmaya hazırды.

Soğuk bir gülümseme Raithen'in dudaklarında dolaştı. Yanmış etin arasında bir çatlak açıldı ve ağzından kan damladı. "Cevap vermen gerekmiyor," dedi korsan kaptanı. "Eğer her şeye burnunu sokan arkadaşın olmasaydı burada olmanın imkanı yoktu." Her şeye burnunu sokan arkadaş, demek ha? diye sordu Mat. Eğer elime geçersen ya da elime uzun bir kılıç geçirirsem, bu ettiğin laflar için kafanı omuzlarından ayırırım, denizci bozuntusu.

"Bakıyorum, o hâlâ bizimle," dedi Raithen.

Şaşırان Darrick sordu. "Sen de onu duyabiliyor musun?" "Eğer et-raftaysa, evet. Azimli bir şekilde saçmalıyor. Biraz önce, onu sadece son birkaç haftadır dinlemek zorunda kaldığım için, Kutsal Işığa teşekkür et-

tim." Raithen'in bakışları Darrick'in elindeki kılıca kaydı. "Bana Hauklin'in kudretli kılıcını getireceğini söyledi. Bu mu?" "Evet," diye cevapladı Darrick.

Diğer savaşçılar küçük tünelden tırmandılar ve etraflarında toplandılar. Taramis alçak sesle emirler verip adamları yeni tünelin dibindeki girişin iki yanına dizdi.

"Ve Kabraxis'ı öldürecek mi?." diye sordu Raithen.

"Bana da öyle söylendi," diye cevapladı Darrick. "Ya da en azından iblisi bu dünyadan Alevli Cehennemlere geri yollayacak." Kanı tünelin zeminine tüküren Raithen dedi ki: "Ben gırtlığımı kesip köpekbalıklarına attıktan sonra ısıra ısıra yemelerini seyretmeyi tercih ederim." "Kilise muhafızları geliyorlar," dedi Palat. "Yola koyulsak çok iyi olur." "Dibimiz-den bizi takip ederlerken bu tünelden mi kaçacağız?" diye sordu Raithen.

Yüzünü ekşitti ve ağzında köpüren kan çıldırmış gibi görünmesine neden oldu.

0 çıldırmış, dedi Mat. Kabraxis'in ona yaptıkları nerdeyse aklını başından almış.

"Orada ne yapıyorsun?" diye Raithen'e sordu Darrick.

Korsan kaptan gülümsedi ve dudaklarından başka kan lekeleri belirdi. "Sanırım senin yaptığın şeyi.

Ben buraya iblisten kurtulmak için geldim. Bununla beraber, arkadaşının ölümünü ve bana ne olduğunu öğren-dikten sonra, sana hepimizden daha iyi davranılmış gibi görüldüğünü söylemem lazım." Darrick hiçbir şey söylemedi.

Altlarındaki kanalizasyondan şapırtı sesleri geldi.

"Kilise muhafızları ikinizin laklağının bitmesini beklemeyecekler,"

dedi Palat.

Raithen geriledi ve açıklığın yanındaki duvardan bir fiçı çekti. Ağır fi-

çıyı birden hızla çekerken, ellerini kaplayan deri yarılıp kanadı. Darrick ve Palat'm yardımıyla açıklığa doğru onu iterlerken fiçıda kırmızı lekeler oluştu. Fiçının kapağını kaldıran korsan kaptanı içerideki koyu renkli yağı gözler önüne serdi.

"Dökün," diye emretti Raithen. 379 Hep beraber, fiçının içindekileri aşağıdaki kanalizasyon suyu ve kayalara döktüler. Sıçanlar koyu sıvının altından hızla kaçtılar ve muhafızlar dikkatlice oldukları yerde kaldılar.

Aşağıdan iki arbalet oku geldi. Bir tanesi fiçının kenarım sıyırdı, diğeri de Raithen'in sağ baldırını yaradı. Acıdan küfreden Raithen gerideki duvara doğru çekildi ve oradaki tutacaktan bir meşale aldı. Meşaleyi yerdeki delikten aşağıdaki moloz yığınının üstüne attı.

Dikkatlice deliğin kenarından aşağı bakan Darrick, yağın alev almasını izledi. Alevler moloz yığınının üstünde yayılıp sıçanları saklandıkları yerlerden çıkararak onları muhafızlara ve suya doğru kovaladılar. Suyun yüzündeki yağ da alev aldı. Kanalizasyonun hafif akıntısının da dağıttığı, alevler muhafızlara doğru yayılıp onları gerilemeye zorladı.

"Bu bize biraz zaman kazandıracaktır," dedi Raithen. Sola döndü ve hızla yürüdü.

"Bizi nereye götürüyorsun?" diye sordu Taramis.

"İblise," dedi Raithen. "Gitmemiz gereken yer orası." Sadece ilerideki tutacaktan başka bir meşale alacak kadar durup tünelden aşağı doğ-

ru koştu. Bu koridor aşağıdaki kanalizasyondan daha küçüktü. Sadece üç savaşı yan yana koşabilirdi. İçinde titreşen zorlamanın teşvikiyle Darrick iblis avcılarının başına geçtiğinde Taramis ve Palat kısa zamanda ona katıldılar.

"Bu adam kim?" diye sordu Taramis, gözleri önde koşan kişiye kilitlenmişti.

"Raithen," diye cevapladı Darrick. "O şey.." Şeydi, diye onu düzeltti Mat.

"O," diye tekrarladı Darrick, "Westmarch Körfezinde bir korsan kaptanıydı. Bir yıl önce Raithen, Buyard Cholik ile beraber çalışıyordu." "Kabraxis için yol açan Zakarum rahibi mi?" "Evet."

"Ona ne oldu?"

"Tauruk'un Limanında iblis tarafından öldürüldü," dedi Darrick, önlerinde koşturan yanmış adamı izlerken bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini bilerek.

"Bana göre yeteri kadar ölü değil," dedi Palat.

Tam Raithen öldüğünde, dedi Mat, Kabraxis bizi takip etmeleri için zombi ve iskeletleri kaldırıyordu. Büyü Raithen'in cesedine de geldi ve onun tekrar dirilmesine neden oldu. Sen kılıcı aldıktan sonra ben burda ona dooru çekildim. Seninle konuştuum gibi onunla da konuşabildiimi fark ettim. Üçümüz de birbirimize balıyız, Darrick ve bu baimız Kabraxis'in sonunu getirecek yol.

"O ölü," diye açıkladı Darrick, Mat'in ona anlattığı detayları vererek.

"Hauklin'in kehaneti," dedi Taramis.

"Ne kehaneti?" diye sordu Darrick. Raithen'in ardından tüneldeki bir kavşağı döndüler.

"Haûklin'm kılıcının Üçlü birleşmeden asla mezardan alınamayacağı söylenirdi," dedi bilge.

"Ne üçlüsü," diye sordu Darrick.

YIRPLI BEŞ Wa iri ölümde kayıp, biri hayatta kayıp, biri kendi I m içinde kayıp," dedi Taramis. "Biri geçmişte kal Jfcimış, biri şu anda kalmış, biri gelecekte kalmış." Soğuk bir dehşet hissi Darrick'in içini doldurdu.

"Ölümde kalan arkadaşın Mat olmalı, geçmişteki ölümüne kavuşamamış. Raithen hayatta kalmış olan, ölemeyip şu andaki yaşamaya mahkum edilmiş." Darrick'e göz atı. "Geriye sen kalıyorsun." "Bundan niye daha önce bahsetmedin?" diye sordu Darrick.

"Çünkü bütün kehanetler doğru değildir," diye cevapladı bilge. "Bü-

tün silah ve kalıtların onlar hakkında anlatılan öyküleri vardır ama bunların hepsi de doğru değildir. Sen Ha uklin in cesedindeki kılıcı çekip aldı-

ğında kehanetin yanlış olduğunu düşündüm." Taramis'in kelimeleri Darrick'e yıldırım gibi çarptı.

Evet, dedi kafasının içinde Mat, sen kendi içinde kaybolansın. Ama kederli zamanlar geride kaldı. Aynı Hillsfar ve babanın kasap dükkanının arkasındaki ahır gibi. Bunu aklında tutsan iyi edersin. Ben seni terk etmiy-cem.

"Kehanet devam ediyor," dedi Taramis. "Biri kılıcı alacak, biri yolu gösterecek ve biri iblisle yüzleşecek." Bilge Darrick'e dik dik baktı. "Sen başlangıçta kılıcı alamadın, çünkü arkadaşın o zaman senin yanında değil-di. Mat'in sesini duyana kadar kılıcı alamadın." Darrick bunun doğru oldu-

ğunu biliyordu ve bir şekilde o zamandan beri olan bütün olaylar açıklık kazandı.

"Ve o bize yol gösteriyor," dedi Taramis, önlerinde hâlâ koşan Raithen'i göstererek. "Bu da iblisle yüzleşmeyi sana bırakıyor." "Bilgenin ya-nında," diye alay edercesine homurdandı Palat.

Savaşçının, onun Hauklin'in büyülü kılıcıyla bile iblisle karşılaşacak kadar güçlü ve cesur olduğuna inanmadığım bilen Darrick'in yüzü utanç-

tan alev alev yanıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, o da kendini yeteri kadar güçlü ve cesur hissetmiyordu.

Beş para etmez, dedi babasının sesi.

İçin için büzülen Darrick önünde ona bırakılan seçenekten umutsuzca kurtulmak istedi. O bir kahraman değildi. Olsa olsa iyi bir VWestmarch donanma subay olabilirdi; bir de belki, ama sadece belki iyi bir gemi kaptanı olabilirdi.

Ama bir kahraman? Hayır. Darrick bunu kabul edemezdi. Ama eğer o ayrılır, bu karşılaşmadan kendini kurtarmak için çekip giderse, o zaman ne olacaktı? Gerçeğin soğuk acısı içine doldu ve neredeyse tökezlenip düşüyordu. Eğer önündeki savaştan kaçınırsa, 383 babasının onu olmakla suçladığı her şey olacağını biliyordu.

Ve eğer bunu yaparsa, Mat ve Raithen gibi o da hayat ve ölüm arasında kalacaktı.

Bunda hepimiz için bir kurtuluş var, dedi Mat.

Bir şehit olsam bile mi? diye merak etti Darrick.

"Arkamızda adamlar var," diye savaşçıların gerisinden seslendi Clavyn.

"Muhafızlardır," dedi Raithen. "Bizi bulacaklarını size söylemiştim.

Bu tünel yenilerden biri. Onu kiliseye erzak getirmek için kullanıyorlar. Bu bina petek gibi gizli geçit ve tünellerden oluşuyor. Son birkaç haftadır çoğunu araştırıp durdum." "Bizi nereye goturuyorsun?" diye sordu Taramis.

"Ortadaki katedrale," diye cevapladı Raithen. "Eğer Kabraxis ile kar-

şılaşmak istiyorsanız, onu ve Cholik'i orada bulacaksınız." Birkaç metre sonra, korsan kaptanı bir tavanın yana yatmış bölümünün altında durdu.

Kapı aynı tavan gibi, ona uyacak şekilde yana yatmıştı.

"Muhafızlar bazen burada beklerler," dedi Raithen. "Ama şimdi burada değiller. Sizi kanalizasyonda kıstırmak için aşağıya indiler, benim gibi kanalizasyonun tünelin üzerine yıkıldığım bilmiyorlardı." Darrick kılıcını elinde sıkıca tutarak korsan kaptanına katıldı. Taramis diğer tarafında duruyordu.

Aralıktan bakan Darrick, yanan yüzlü dev bir taş yılanın üzerindeki platformda duran Buyard Cholik'i

gördü. Darrick izlerken, yılan aşağı yukarı hareket edip umutlu izleyicilerin üzerinde kıvrıldı. İzleyicilerin yılan ve

üzerindeki adama yalvarmaları ve bağrımları Darrick'in midesini bulandırdı.

Tapmanların bir kaçının kendilerinin kötülüğün önünde eğildiklerini bildiğini ama çoğunun bundan haberleri bile olmadığını biliyordu. Onlar masumdu, mucizeler için dua ediyor ve cehennem tohumu bir iblisin tu-zığına düştüklerini asla bilmiyorlardı.

"Orada yüzlerce, belki binlerce kişi var," dedi hayretler içindeki Palat, aralığın etrafına sıkıştığında. "Eğer oraya çıkarsak, sayıca eziliriz."

"Kalabalık aynı zamanda bize kaçma fırsatı sağlayabilir," dedi Taramis.

"Kilise muhafızları bütün çıkışları tutup kalabalığı kontrol altına alamaya-caklardır. Buyard Cholik'i öldürdük mü, geri çekilmemizi gizleyecek kadar karmaşa olması gerekiyor. Ondan sonra, Kabraxis hakkındaki gerçeği şeh-re yayacağız." "Buyard Cholik'i öldüremezsiniz," dedi Raithen.

Darrick korsan kaptana baktı. Tünelde yankılanan çizme seslerinin farkına olan denizci fazla zamanları kalmadığını biliyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Taramis.

"O piçi öldürmeye çalıştım," dedi Raithen. "Haftalar önce. İzleyicilerin arasındaydım.

Küçük bir el arbaletiyle muhafızların arasından geçtim ve kalbine bir ok yerleştirdim.

Yerleştirdiğimi biliyorum. Ama birkaç saat sonra Buyard Cholik bir ayın daha düzenledi.

Benim onu öldürmeye kalkışım ününü daha da arttırmaktan başka bir şeye yaramadı.

Onun nedeni Kabraxis'ti, dedi Mat. Onu iblis kurtardı. Ama iblis bile onu Hauklin'in kılıcından kurtaramaz.

"Burada duramayız," dedi Palat. "Ve geri çekilmenin sözü bile edilemez." Darrick iblis avcılarını gözüyle tarayıp böyle başa çıkılamayacak olasılıklar karşısında kiliseye girecek kadar cesur 385 olan bu küçük gruba hayranlık duydu. Büyülü bir kılıç tarafından seçilmeseydi ve ölü arkadaşı-

nın hayaleti yanında olmasaydı, kendisinden böyle bir şey istendiğinde onlara eşlik edeceğini sanmıyordu. Kendisinin başka seçeneği yoktu, onların vardı.

Senin de seçenein vardı, dedi Mat. Bu işi bırakıp gidebilirdin.

Babasının kasap dükkanının arkasındaki ahırda bulunan yoğun saman kokusu Darrick'in etrafında girdap gibi döndü. Samanların konduğu çatı kirişleri arasındaki küçük dar boşlukta, o günkü boğucu sıcağı neredeyse hissedebiliyordu: Yattığı yerde ölmeyi ya da babası tarafından dö-

vülerek öldürülmeyi beklemişti.

Hayır, dedi kendi kendine Darrick. Başka bir seçenek yoktu.

Beş para etmez, diye homurdandı babasının sesi.

Kendini toparlayıp derin bir nefesle adalelerini gevşeterek enerji dolan Darrick, sesi umursamamaya çalıştı.

"Üzerimizde ne var?" diye sordu Darrick.

Yaklaşan muhafızlarının çizmelerinin gürültüsü iyice artıyordu.

"Basamaklar," dedi Raithen, "ama ağırlığa göre çalışıyorlar. Kilidi açınca kalkacaklar." Darrick, adamlarına göz atan Taramis'e baktı.

"Eğer burada durursak," dedi Palat, "öleceğiz. Ama orada, etrafta dolaşan taş yılanı rağmen bir şansımız var." Taramis başıyla onayladı.

"Katılıyorum." Bütün savaşçılar silahlarını hazırladılar.

"Cholik'e saldırırız," dedi Taramis, "sonra eğer başarabilirsek buradan çıkarız. Umarız iblis kendini ortaya çıkarır. Eğer çıkarmazsa, tekrar plan yaparız." Darrick'e bir göz attı. 386 "Hauklin'in kılıcı Kabraxis'i saklandığı yerden ortaya çıkarmak için tek şansımız." "Evet," dedi Darrick, kılıcı iki eliyle sıkı sıkı tutarak. Katedrale tekrar baktığında, hareket eden yılanın altındaki dairesel alanın bir arenaya benzediğini fark etti. Yılanın ağzımm . evresindeki alevler parladı. Yılanın boynunun üstünde, Buyard Cholik platformda sakın bir özgüvenle süzülüyordu.

"Hadi," diye Raithen'e emretti Taramis.

Korsan kaptan cüppesinin altından bir el arbaleti çıkardı. Yanıp kararmış ellerinde kaim, kabuklu yaralar çatladılar ve kanamaya başladılar.

Kafasının üstündeki küçük kola uzanırken kanlı dudaklarında delirmiş bir adamın sırıtışı belirdi. Darrick'e bir göz attı. "Yüzümü kara çıkarma, denizci. Barakiida'nın güvertesinde seninle daha önce kılıç tokuşturdum. Şimdi de o zamanki kadar iyi ol. Küçük ölü arkadaşının söylediği her şeyi yap."

Darrick karşılık vermeden önce, Raithen kolu çekti. Basamaklara yapılmış

gizli kapı bir tüy gibi yukarı kalktı. Katedralin içindeki ışık küçük tünele doldu.

Taramis havada arkasından uçuşan turuncu cüppesiyle önden çıktı.

Gizli yerden bilgeyi takip ederek çıkan Darrick devasa katedrali dolduran ses kakofonisi karşısında neredeyse eziliyordu. Binlerce ses, Kutsal Işığın Peygamberi, DienApSten'e şükrederek yükseliyordu.

Kilise muhafızları sağda yüksek bir bölümü doldurmuşlardı. Hepsi gizli kapının açıldığını fark etti. Okçulardan biri yayını kaldırdı. Muhafız dikkatlice nişan almadan önce, Raithen elini uzattı ve tetiği çekti. Küçük ok Raithen'in elinden çıktı ve muhafızın elmacı kemiğini delip boğazının arkasına saplandı. Muhafız yukarıdaki bölümden kalabalığın arasına dü-

şüp, küçük bir kargaşa yaratarak kısık sesli çığlık ve bağırış 387 malardan bir dalgalanma oluşturdu.

Kontrol noktalarındaki muhafızlar ileri fırladılar ve iblis avcılarını onlarla karşılaşmak için koşular. Çelik çeliğe çarpıyordu ve Darrick olanların tam ortasındaydı.

Taş yılanın başını arkasına tutturulmuş platformdaki Buyard Cholik yarattığı durdururken, koca alevler içindeki ağız açıldı ve kustuğu küçük çocuk, babası tarafından havada yakalandı.

Hazır ol, dedi Mat. Güç sende, Darrick. Güç sende. Ben ve Raithen, seni buraya getirdik ama geri kalan sana düşüyo.

"DienApSten'e tapanlar," diye gürledi Buyard Cholik'in sesi. "Önü-

nüzde, bu büyük kilisenin yıkılmasını, Kutsal Işığı ve Rüya Yolu barın-dırmamasını isteyen kafirleri görüyorsunuz." Korku ve öfke ulumaları katedrali doldurdu.

Darrick ölümüne dövüşüyordu. Düşmanın o için olan sayıca üstün-lüğü daha da artacaktı.

Darbeleri savuşturdu, hamle yaptı, kılıcı çevirdi ve arkasından ucunu bir paralı askerin kalbine soktu. Ayağını ölü adamın göğsüne dayayıp onun yerini almak için koşuşturun diğer üç kişiye doğru geri itti.

Taramis'in narin bir şekilde ve hızla hareket eden elleri havaya mistik semboller çizdi.

Birkaç kelime bağırdığında semboller katedralin sivri çatısına doğru uçtular.

Yukarıdaki çatıda siyah bir bulut oluşurken Darrick başka bir kılıcı engelledi. Darrick, silahı kısıtırıp yaralı kolundan dolayı zorlanan Rhambal'ı kötü sıkıştırmış bir paralı askere bir dirsek ve ters yumruk attı. Muhafız, Rhambal'm önünde yere yığıldı.

"Teşekkürler," diye soludu savaşçı. Miğferinin altına yüzü soluk görünüyordu.

Darrick rakiplerinden birinin işini bitirmesine rağmen bir diğeri onun yerini aldı. Darrick'in dövüştüğü adam silahını kurtardı. Muhafız Darrick'in yüzünü kesmeye çalışırken üstlerindeki kara bulut çalkalandı ve bir ışık parladı. Darrick adamın kılıcını yine sıkıştırdı, doğrulup döndü ve adamın kafasına bir tekme atıp ayaklarını yerden keserek, tapmanların oluşturduğu bir kümeye doğru yolladı.

Zor nefes alan ve havadaki ürpertiye hisseden Darrick, umutsuzca katedralde bir göz gezdirdi. Tapınanlardan bazıları bellerindeki bıçakları çekmiş ve dövüş katılmak için ilerliyorlardı.

Onlar masumlar, dedi Mat'ın sesi, Darrick'in kafasının içinde. Hepsi de kötü deil. Sadece kandırılmalar.

"İblis nerede?" diye sordu Darrick.

Yılanın içinde, dedi Mat. Siyah Yol'un olduğu yerde. Kabraxis kendi güçlü olduğu yere geri döndü. Hauklin'in kılıcının sende olduğunu biliyo.

Darrick başka bir kılıcın hamlesini kesti, karşılık verdi ve kılıcının ucunu adamın boğazına soktu. Muhafızın boğazından kırmızı köpükler fışkırdı. Adam öne doğru tökezledi ve kılıcını bırakıp akan kanı durdurmak istercesine iki eliyle sıkıca kendi boğazına sarıldı.

Taramis'in yarattığı buluttan birden soğuk bir uğultu yükseldi. Katedralin içinde dondurucu bir fırtına başladı. Etraf darmadağın oldu. Yılanın ağzından çıkan alevler hızla dağılıp azaldılar. Koca taş yaratığın üstü buz tuttu ama yılanın alev püskürtmesiyle hemen eridiler.

Etraf buharlarla kaplanmıştı.

Kafasını diken yılan iblis avcılarının oluşturduğu grup üzerine odaklandı. Kötülük dolu alevler yılanın gözlerinde dans ediyorlardı.

Önce Buyard Cholik, dedi Mat. Onun ölmesi gerekiyo, Darrick, çün-kü Kabraxis'in bu dünyadaki çapasını o tutuyor.

Birden katedralin içini bir kar fırtınası doldurdu. Kar taneleri tapmanlara olduğu kadar orta bölümün üstüne de yağıyordu. Fırıl fırıl dönen çarşaf gibi beyazlık görmeyi çok zorlaştırıyor ve kar taneleri deydiği çıplak tenleri asit gibi yakıyordu.

Taş yılan, açıkta görünen sivri dişlerinin arasından ateş çıkararak hızla ileri atıldı.

"Dikkat!" diye bağırdı Palat, Rhambal'ı yılanın yolundan itip düşü-

rürken.

İblis avcılarını alanı boşalttı ama muhafızların hepsi kaçamadı. Muhafızlardan üçü çarpışmanın etkisiyle ezilip kan yumağına dönüştüler.

Katedral zemininde kırılan taşlar ve oturacak yerlerden etrafa yayılan parçalara rağmen yılan hiç zarar görmemişti.

Cesaretini toplayıp ona dadanan şüpheleri yenen Darrick yılanı doğru koştu. Kendi etrafında dolanan ve dişlerinde hâlâ üç muhafızın kanlı parçaları olan yılan, Darrick'in peşine düştü. Anormal yaratığın ona doğru yaklaştığının farkında olan Darrick birden sağa döndü ve yerde yuvarlanarak yılanın gövdesinin altına kaydı.

Darrick uzanıp boştaki eliyle parça parça pullara tutundu. Yılanın başı katedralin zeminine hızla çaptı

ve bazı parkeleri yerinden çıkarttı, bazıları parçalandı. Darrick, pullara sıkıca yapışarak kendini yukarı çekip ayağa kalktı. Zıpladı ve yılanın burnunun üstüne atladı.

Tıslayan yılan ağzını açtı ve çatal dilinden Darrick'e doğru alevler geldi.

Alevler, yılanın burnundan yukarı koşan Darrick'in saçlarını alazladı.

Anormal yaratığın ağzını açmasından yararlanan Darrick, Buyard Cholik'in bulunduğu platforma doğru fırladı.

Darrick'in umutsuz hareketini birden anlayan Cholik, büyü yapmak için ellerini kaldırdı.

Ama artık çok geçti. Büyü tamamlanmadan önce Darrick, adamın cüppesini yakaladı. Cholik'i kurtaran şey, Darrick'in onunla beraber platforma inmemesiydi.

Umutsuz atlayışında platformu tutturamadığını bileh Darrick, boş-

taki eliyle uzanıp Cholik'in cüppesinin eteğini yakalamıştı. Ağırlık koluna bindiği zaman Darrick, adamı çekip demir parmaklıklara güm diye dayaya-rak konsantrasyonunu bozmuştu. Bir eliyle cüppeye tutunup çılgınca havada sallanırken, yılanın tekrar kıvrıldığını, onu yerinden çıkarmaya çalış-

şacağını ve yakalamak için düşürmeye çalışacağını anlayan Darrick, kolunu dirseğinden büktü ve kendini Cholik'e doğru çekti.

Etraflarında esen kar fırtınası göz gözü görmez bir yoğunluğa sahipti. Soğuk Darrick'in yüzünü ve açıktaki tenini yakıyordu. Taramis'in büyü-

süyle yarattığı fırtınanın rüzgarlarının dövdüğü Darrick kılıcını geriye çekti, elindeki kabzasını döndürdü ve bir mızrak gibi attı.

Hauklin'in büyüleri kılıcı berbat rüzgara rağmen dümdüz gitti. Buyard Cholik'in kalbine saplanınca, Darrick'in sıkıca tuttuğu cüppeye de takılan adam geriye doğru yıkıldı.

"Hayır," dedi Cholik, ona saplanan kılıcı sıkıca tuttu. Kılıcı tutmasıyla beraber elleri mavi bir alevle kaplandı. Kılıcı göğsünden çekip çıkaramadı-

ğı gibi, elinden de bırakamıyordu.

Cholik'in kendisiyle savaşamama avantajından yararlanan Darrick, diğer eliyle platformu yakalayıp kendisini yukarı çekti. Cholik geriye doğru bir adım attı, Darrick'in elinden kurtuldu ve platformun kenarından aşağı düştü.

Kılıç, diye Darrick'in kafasının içinde bağırdı Mat. Kabraxis halâ senin önünde! Yılanın inip çıkan kafasının arkasındaki platforma sıkıca yapışmış, görebildiği kadarıyla etrafını izleyen Darrick, sol eliyle sıkıca platforma tuttu ve sağ elini uzatıp Ellig Barrovs'un evinde yaptığı gibi kılıcın ona geri gelmesini istedi.

Cholik'in cesedi aşığıdaki parçalanmış taş zemine doğru düşerken, Darrick onu kılıca bağlayan. gücü hissetti. Büyülü kılıcın ölü adamdan çıkışını izledi. Hauklin'in kılıcı Darrick'e doğru hızla gelirken, yılan birden kafasını hızla ileri uzatıp onu havaya savurdu ve kılıca vurup uzaklaştırdı.

Çok yükseğe atıldığı için döne dene neredeyse katedral tavanına çarpacaktı Darrick.

Toparlanıp vücudunu kontrol etmeye çalıştı. Dehşet içinde, altındaki yılanın kafasını alçalttığım ve koca çenesini açtığımı izledi. Alevler yılanın boğazında fokurduyor, eğer yakalarsa oha sıcak bir ölüm haberi veriyordu.

Kılıcı al, diye bağıdı Mat. Kılıç sende olmadı sürece sen hiçbi şeysin.

Darrick kılıca odaklandı ama uçuşunun en yüksek noktasına varıp düşmeye başlarken aşığıdaki yılanı aklından çıkaramadı. Yılan onu ıskala-sa bile, bu düşüşten canlı çıkamayacağından emindi.

Kılıç! diye bağırdı Mat. Eğer alırsan kılıç seni koruyacak. Ve kılıcın bü-

yüsüyle sana yardımcı olabilirim.

Darrick aklındaki ölüm düşüncesini sildi. Eğer ölürse, bu, geçen sene yaşadığı o acı ve ondan önce taşıdığı bütün acıların sonu olacaktı.

O ve kılıç arasında olduğunu hissettiği bağı güçlendirerek Hauklin'in kılıcına odaklandı.

Büyülü kılıç Darrick'in eline doğru uçtu.

Kılıcı tut! dedi Mat. Kılıcı tut ki sana yardım edijm.

Havada yönünü değiştiremeyen Darrick bir taş gibi yılanın bekleyen ağızına düştü. Alevler onu sardı ve bir an için yanıp kül olacağını düşündü.

İnanılmaz bir sıcaklık onu sardı ve duyularını köreltti.

Sakin ol, diye onu uyardı Mat. Sesin kafasının içinden geldiğine emin olan Darrick aynı zamanda uzaktan ve hafif geldiğini hissetti. Bu en kötüsü olacak, Darrick ve başka bi yolu yok.

Darrick ölü olmadığına inanamadı. Sadece taş yılanın ağızına düşmek bile onu öldürmeye yetmeliydi ve alevler de eklendiğinde hayatta kalma olasılığı tamamen yok oluyordu.

Ama...

Yaşıyordu. Bunu, öfke, aldığı zoraki nefes ve her tarafını saran acı-

lardan biliyordu.

Orda öyle yatıp duramazsın, dedi Mat, sesi zayıf ve uzaktan geliyordu. Burası Siyah Yol.

Gölgelerin Çarpık Yolu. Kabraxis burasının mutlak hakimidir. En azından, öyle olduğunu sanıyor. Eğer orada yatıp durursan seni öldürcek.

Ayafta kal...

"Ayağa kalk," diye sert bir ses gıcırdadı. "Ayağa kalk, seni beş para etmez piç herif." Darrick babasının sesini tanıdı. Gözleri tık diye açıldı ve babasının kasap dükkanının arkasındaki o tamdık ahırını gördü. Samanları yerleştirdikleri tavan arasında samanların üstünde yattığım fark etti.

"Seni burada uyurken yakalayamayacağımı sandın, değil mi?" diye sordu babası.

İçgüdüsel olarak Darrick kendini korumak istercesine kapandı. Vü-

cudu bir gün önce yediği dayaktan acıyordu. Ya da o gün, daha önce yedi-

ği bir dayaktan. Bazen yediği dayaklardan sonra Darrick zaman kavramını kaybederdi. Zaman kavramını kaybettiği kadar kopukluklar da yaşardı.

"Kalk ayağa, lanet olası." Babası onu tekmeleyip ciğerlerindeki havayı boşalttı ve belki de bir kaburga daha kırdı.

Darrick korka korka babasının önünde ayağa dikildi. Darrick'in elinde bir şey sallanıyordu ama baktığında hiçbir şey göremedi. Belki de kolu yine kırılmıştı. Ama bu sonuncudan daha farklı bir duyguydu.

Mat HuRing'in sesini duyduğunu sandı ama babasının kafası attığın-da Mat'in asla ortalıkta görünmediğini biliyordu. O zamanlar Mat'in babası bile yaklaşılmazdı.

"Ayağa kal," diye gürlledi babası. Bir balta sapı gibi geniş omuzları ve koca göbeği olan iri yarı bir adamdı. Elleri sıkı çalışma ve sayısız meyhane kavgalarından dolayı iri ve sertti.

Göğsüne kadar uzanan kıvrırcık sakalına uyan kıvrırcık dağınık kahverengi saçları vardı.

"Burada olamam," dedi Darrick, afallamıştı. "Ben bir denizciydim.

Orada bir kilise vardı." "Salak, beş para etmez, piç," diye gürlledi babası, kolunu yakalayıp onu sarstı. "Senden nasıl denizci olur ki?" Babası alay ederek güldü. "Buraya saklanırken sık sık gördüğün o rüyalardan biri gö-

rüyordun." Yüzü utançtan alev alev yanan Darrick kendine baktı. Sekiz, dokuz yaşından büyük olmayan bir çocuktü. Babası için hiçbir tehdit edici unsuru yoktu. Ama babası ona, o güne kadar karşılaştığı en acımasız düşman gibi davranıyordu.

Babası onu tokatladı. Kafası acıdan çınılıyordu.

Seninle konuşurken kafanı çevirme, velet," diye emretti babası.

"Belki sana başka şey öğretemiş olabilirim ama senden daha üstün olanlara saygı duymayı öğreneceksin." Darrick'in gözlerinden yaşlar bo-

şamyordu. Yaşların yanaklarındaki sıcaklığı hissediyor ve titreyen dudaklarına ulaştıklarında tuzlu tatlarını alıyordu.

"Kendine bir bak, sulu gözlü korkak," diye gürlledi babası ve elini kaldırdı. "Sende yağmurdan bile kaçacak akıl yok." Darbe Darrick'in kafa-

sının arkasına gelip bir an için etrafındaki her şeyin döndüğünü hissetmesine neden oldu ve aklına, daha geçen hafta, Topal Kaz Meyhanesinin dışındaki çamurlu sokaktaki bir kavgada babasının üç kervan muhafızını nasıl dövdüğünü izlemesi geldi. Bir kasap olarak babası idare ederdi ama kavgacı olarak ona denk adam pek çıkmazdı.

"Sana söylediğim gibi hayvanlara yiyecek verdin mi, velet?" diye sordu babası.

Samanlıktan aşağı göz atıp cevabın ne olduğunu bildiği için korkan Darrick bütün yemlik ve yalakların boş olduğunu gördü. "Hayır," dedi.

"Doğru," diye ona katıldı babası. "Vermemişsin. Senden çok az şey istiyorum, çünkü senin gibi bir salaktan bekleyebileceğimin bu kadar ol-duğunu biliyorum. Ama sende hayvanlara yiyecek ve su verecek kadar akıl bile yok." Darrick iyice içine kapandı. Babası bu tip ruh hallerindeyken kazanma şansının olmadığını biliyordu. Hayvanları beslemiş olsaydı bile, babası çok az ya da çok fazla olduğunda ısrar ederek bir hata bulacaktı.

Darrick'in midesi denizdeki bir fırtmadaymış gibi alt üst oldu.

Ama bu hissi nereden biliyordu ki? Babasının akşamları sık sık gittiği meyhanenin dışında bazen kulak misafiri olduğu hikâyelerden biri dışın-da. Babası her zaman Darrick'i evde bırakmaya çalışırdı ama annesi nadiren akşamları evde olurdu ve Darrick evde tek başına olmaktan çok korkardı.

Darrick babasını meyhane meyhane izler, babası kadehle 395 re gömüldüğü için görülmekten dolayı rahat ederdi. Babası ne kadar kötü olursa olsun, annesi asla etrafta görünmediği için, aynı zamanda Darrick'in hayatının en değişmez odağıydı.

...orda diil...

Darrick, Mat HuRing'in sesini duyduğundan emin bir şekilde yavaşça soludu. Ama bu olamazdı, değil mi? Mat ölmüştü. O ölmüştü... ölmüştü...

Nerede ölmüştü? Darrick hatırlayamadı. Hatta, hatırlamak da istemedi. Mat ailesinden uzakta bir yerde ölmüştü ve bu Darrick'in suçuydu.

Sen Siyah YoPdasın, dedi Mat. Bunlar iblisin oyunları. Teslim olma...

Mat'm sesi tekrar yavaş yavaş kayboldu.

Ağırlık Darrick'in kolunun ucunda asılıydı.

"Bu da ne, velet?" Babası, Darrick'in birden hızla çekip bir ip ve sonundaki düğümlü halkayı gösterdi.

Darrick konuşmadı. Konuşamadı. Sadece birkaç yıl önce, denizci olan amcasından öğrenen Mat'dan öğrendiği numaraları kullanarak, kesilmesi için babasının dükkanına hayvanlarını getiren çiftçilerin bıraktığı ip parçalarından bu ipi yapmıştı, 1 Dört gün boyunca, Darrick kendini asmayı ve her şeye bir son vermeyi düşünmüştü.

"Yapamazsın, değil mi, velet?" diye sordu babası. İpi dolayıp burnunun önünde salladı.

Darrick çığlık attı ve sarsıldı. Burnu tıkanmıştı ve sesini berbat çıktı-

ğını biliyordu. Eğer konuşmaya kalkarsa babası onunla dalga geçer ve daha iyi konuşması için Darrick bayılana kadar onu tokatlardı.

Parçalanmış dudaklar ve yanaklarındaki yarıkların günlerce kanaya-cağım biliyordu. 396 Ama bu kez babasının aklında başka bir şey vardı.

Babası ipi çatıyı destekleyen kalaslardan birini üstünden attı, sonra inerken halkayı yakaladı".

"Böyle bir şey deneyecek kadar yürekli olman için ne kadar zaman geçeceğini merak ediyorum," dedi babası. Samanlığın çatısının yanından aşağı baktı ve halkayı biraz daha aşağı indirdi. "Sadece kendini asmak mi istiyorsun, velet, yoksa düşerken boynunu kırmak mı?" Darrick cevap veremedi.

Böyle olmamıştı, dedi Mat. ipi ben bulmuştum. Baban deil. ipi senden almış ve asla öyle bir şey yapmıycaana dair sana söz verdirmiştim.

Darrick düşününce neredeyse hatırladı, sonra aklmdakiler silinip gitti.

Babası halkayı boynuna geçirdi ve sıırıttı. Nefesi ekşi şarap kokuyordu. "Bence boynunu kırmak bu işten korkakça sıyrılmaktır. Ben, benim piç oğlumun ölmekten korkmasına izin vermeyeceğim. Ölümü bir erkek gibi karşılayacaksın." O iblis! diye bağırdı Mat ama sesi güçlü bir rüzgarda dağılmış gibi geliyordu. Dikkat et, Darrick! Hayatını hâlâ kaybedebilirsin orda. Hele bi de Siyah Yol'da ölmee kalkarsan, iblis sonsuz dek sana sahip olur! Darrick korkması gerektiğini bilmesine rağmen korkmuyordu. Ölüm kolay olurdu. Zor olan yaşamaktı. Onca korkuyla, hatayla ve acıyla yaşamak. Ölüm, ister hızlı olsun ister yavaş, mutluca karşılayacağı bir rahatlama olurdu.

Babası, cellat ipini Darrick'in çenesinin altından geçirdi. "Gitme zamanı," diye hırladı babası. "En azından haber kasabaya yayılınca, oğlumun babası gibi cesurca öldüğünü söyleyecekler." Darrick saman yığınının

ucunda, ayakta duruyordu. Babası ellerini, onu itmek üzere göğsüne koyduğunda, düşüşünü engelleyecek hiç bir şey yapamazdı.

Babası çocuğu itti.

Kollarını çarparak düşerken, aklının bir yerinde kılıca tutun çığlıklarım duyuyordu. Ama ipin boşluğuyla gerildiğinde boynu kırılmadı. Babası ipi, bunun olmasını sağlayacak kadar serbest bırakmamıştı.

Darrick ipin ucunda sallanıyor, ip boynunu keserken, hayatı yavaş

yavaş sönüyordu. Sol eliyle ipi kavrayıp nefesini tutmaya çalışırken, sağ eli yanında duruyordu.

"Bırak kendini," diye damarına bastı babası. "Kolayca ölebilirsin.

Topu topu bir kaç dakika sürer." Yalan söylüyo, dedi Mat. Lanet olsun, Darrick, gerçee bak! Bu hiç olmadı! Bu olsaydı beraberce denize gitmiş

olamazdık! Darrick babasına baktı. Adam saman balyasının yanma oturmuş, yüzünde yayvan bir gülümseme ve gözlerinde beklentinin alevleriyle duruyordu.

Arkasına bak! diye bağırdı Mat. Arkasına, duvardaki gölgesine bak!

Ölümün gözlerini karartan karanlığının arasından Darrick, babasının arkasındaki duvara düşen gölgesine baktı. Ama gölge babasının değildi. O

gölge her neye aitse, bu bir insan olamazdı. Sonra Darrick, Bramsvell'deki katedrali ve ateş ağızlı taş sürüngenini hatırladı.

O anda Darrick birdenbire kalasın ucunda sallanan yetişkin bir insan olduğunu fark etti.

"Artık çok geç," dedi iblis. Görüntüsü değişerek, Darrick'in babasından kendi şekline döndü. "Sen burada öleceksin ve ben senin ruhunu alacağım. Buyard Cholik'i öldürmüş olabilirsin ama bu dünyaya yeni çapam sen olacaksın." Öfke Darrick'i bir alev gibi yaktı. Denizci bu alevi yel-pazeledi, korudu, ona tutunarak kendini kuvvetlendirmesine izin verdi.

Kılıcı başının üstüne, ipe doğru savurdu ve kesi398 len ipten, saman kaplı zemine düştü.

Ama artık orası, kasap dükkanının arkasındaki yeri saman kaplı ahır değildi. İndiği yer hiçliğin üzerine asılmış ince, kara bir şeritti.

Kabraxis Siyah Yol'a, Darrick'in önüne düştü, iblis tek kelime etmeden, tırnakları önde, ağız dişlerini ortaya çıkaracak şekilde açılmış olarak Darrick'e saldırdı.

İp hâlâ boynunda olan Darrick, nefessiz kalarak ve gözünün önünde beliren kara noktacıklara rağmen, savaşmaya devam etti. Ellerindeki kılıç canlı gibiydi. İnsandışı bir varlık gibi süratle hareket ediyor

ama bu sadece karşısındaki insandışı yaratığın kendisini öldürmesini engelliyordu.

Kabraxis kuyruğunu Darrick'e doğru savurdu ancak Darrick bu saldırı-

yı kılıcıyla karşıladı ve kuyruğun ucunu kesti attı. İblis öfkeyle kükreyerek, kollarını bir makas hareketiyle salladı.

"Beni yenemezsin, seni değersiz insan." Bu darbeden eğilerek kurtulan Darrick, ileriye atılıp kesik kuyruktan akan kanın da etkisiyle uzun boylu iblisin bacaklarının arasından kayarak geçti. Sonra ayağa fırladı ve iblisin sırtına doğru saldırdı. Darrick, tüm ıskalama ya da Siyah Yol'un her iki tarafındaki sonsuz boşluklardan birine düşme düşüncelerini ardında bırakarak, zıplayıp iblisin sırtına çıktı.

Kabraxis, Darrick'i sırtından atmaya çabalarken, birden durdu. Denizcinin bir koluyla kafasını geriye bastırıldığını, diğer elinde tuttuğu Hauklin'in kılıcını boynuna dayadığını hissetmişti.

"Bekle," dedi Kabraxis. "Beni öldürecek, olursan bir bedel ödemek zorunda kalırsın. Sen Hauklin gibi saf değilsin. İçinde seni sonsuza kadar kirletecek korkuların var. Beni öldürürsen, sonsuza dek sana dadanacak benden bir parçayı da içine 399 alacaksın. Bir bedel var." Darrick sadece bir an durdu. "Bedelini...öderim..." diye fısıldadı gırtlaktan gelen bir sesle.

Ve efsunlu kılıçla iblisin gırtlakım kesti. Metalin kemiğe sürtünme sesiyle etraflarındaki karanlık, şimşeklerle aydınlandı.

Güçlü bir ışık parlaması Darrick'in görme duyusunu kaybetmesine sebep oldu.

Gözlerini tekrar açtığı anda katedralin ortasında dikiliyordu. Etrafındaki zemin karla kaplanmıştı. Yılanlarından birinden kavradığı Kabraxis'in kafası hâlâ ellerindeydi.

Taş sürüngen hâlâ hareketli, Buyard Cholik'in cesedinin üzerinde asılı duruyordu.

Taramis ve diğer iblis avcıları, kilise muhafızlarının amansız saldırısı altındaydılar.

Savaşçıların dördü yerdeydi, ölmüş veya ağır yaralı olarak.

Taş yılan çöreklenip Darrick'e saldırdı.

"Hayır," dedi Darrick, içindeki doğüstü gücü hissederek. Hauklin'in kılıcım kaldırıp kar kaplı taş zemine indirdi.

Katedralin tavanından taş yılanın üzerine, kendisini taş ve harçtan bir yığına çeviren, soğuk mavi bir yıldırım indi. Yılanın ağızındaki ve gözlerindeki ateş titreyerek söndü.

Darrick onlara doğru dönerken katedraldeki herkes put kesilmişti.

İblisin kafasını kaldıran Darrick, bağırdı. "Bitti! İblis öldü! Yalancı peygamber öldü!" Kilise muhafızları silahlarını yere bırakarak geri çekildiler. Taramis ve savaşçıları, kan kaybetmiş ama

rahatlamış bir şekilde dö-

nüp dikkatlice Darrick'e baktılar.

"Evlerinize dönün," dedi Darrick tapmanlara. "Her şey bitti." Onlara söylerken bile bunun gerçek olmadığını biliyordu. Hâlâ ödenecek bir bedel vardı ve daha şimdi, bunun ne olduğunu anlamaya başlıyordu. On soz oğuda gökyüzü soğuk ve uzak güneş ışıklarıyla aydınlandı. Beyaz bulutlar, doğuma çok yakın bir zamanda kırılmış bir yumurta sarısındaki kan gibi koyu kırmızı ve mora boyandılar.

Dağlardan inen soğuğa rağmen gün ışıkları, gecenin gölgelerini Bramwell'den uzağa, açık denizlere kovaladı.

Darrick Lang uzun gece boyunca yaptığı gibi, Kutsal Işığın Peygamberi Kilisesinin bahçe çatısında duruyordu. Üzerinde kaim pelerini olmasına rağmen soğuk içine giriyordu; ama yine de dönüp gitmedi. Babasının sesi saatler boyunca kafasının içinde yankılanmış, daha yeni yeni susmaya başlamıştı. Darrick artık Mat'in sesini duymuyor, hayaletlerin arasında

yürümeye devam mı ettiğini, yoksa son karşılaşmada yine mi öldüğünü bilmiyordu. Bunu bilmemek zordu.

D Buyard Cholik'in paralı askerlerinin bir kısmı savaşmaya kalkmıştı ama iş verenleri de öldüğü için, buna gönülden katılan pek olmamıştı.

Palat kan tükürmüş, kaybettikleri kolay işlerinden başka bir şeyler daha yitirmek istiyorlarsa öne çıkmalarının yeterli olacağını söylemişti. Askerlerin hiç biri başka bir şey kaybetmek istememişti. O karmaşa sırasında Raithen ortadan kaybolmuştu.

Taramis, şoka girmiş kalabalığın karşılık vermesinden çekinerek, grubunu bir arada tutmuştu. İlk başta izleyiciler, Darrick'in Kabraxis'in kafasını gösterip kandırıldıklarını söylemesine rağmen, iblis avcılarında saldıracak gibiydiler. Oraya gelmelerinin sebebi mucizelere şahit olmak ve bunlardan yararlanmaktı. Ama gördükleri şey, bu şansın ellerinden çekilip alındığı olmuştu. Bazıları sıralarda saatlerce oturmuş, Kutsal Işığın Peygamberinin ve Yolbulan'ın gerçekten iman edenlere döneceğini beklemiş-

lerdi.

Çatıda ayak sesleri duyuldu.

Darrick döndü. Hauklin'in mistik kılıcı hâlâ elindeydi. Taramis ve di-

ğer iblis avcılarıyla beraber çalışmasına ve hem Buyard Cholik'i hem de Kabraxis'i öldürmüş olmasına rağmen, adamların hâlâ kendisine güvenmediğini biliyordu. Yolu, onların yoluyla bir değildi. Başka bir iblisle sa-vaşmak için yeni bir şafağa doğru at sürmeyecek ya da aynı sebeple limandaki bir gemiye atlamayacaktı.

Başka bir iblis... Darrick'in içinden acı bir kahkaha yükseldi ama bu-nu susturmayı bildi.

Henüz son iblisle işi bitmemişti. Babasının içine yerleştirdiği iblislerle de.

Taramis Volken bahçe boyunca ilerledi. Bilgenin turuncu cüppesin-de, bir kısmı kendine bir kısmı başkalarına ait kan izleriyle geride bıraktıkları savaşın hatıraları vardı. Şafağa rağmen yüzünde gölgeler gözükiyordu. Tertemiz ışığın altında, bir şekilde daha da yaşlanmış gibiydi.

"Hâlâ burada olup olmadığını merak ettim," dedi bilge.

"Hayır, etmedin," dedi Darrick. "Koridoru izletmek için Rhambal'ı çatıya yerleştirmiştin." Taramis bir an durdu. "Haklısın, tabii." Darrick bir şey söylemedi.

Çatının kenarına doğru yürüyen bilge, aşağıya baktı. Rüzgar turuncu cüppesini havalandırıyordu. "İnananların çoğu ayrılmıyor." Darrick çekinerek daha yaşlı adamın yanına gidip, aşağıya baktı. Şehir muhafızlarının tüm çabasına rağmen kilisenin önündeki sokaklar tıka basa insan doluydu. Yanan bir kaç binadan dumanlar yükseliyordu.

"İnançtan ayrılmıyorlar," dedi Taramis.

"Cholik ve Kabraxis onlara istediklerini vermişti," dedi Darrick.

"Bazılarına," diye düzeltti Taramis. "Ve bedeli çok yüksekti. Ama bu bile diğerlerini bir gün sıranın kendilerine geleceği umuduyla burada tutmaya yetti." Darrick'e baktı. "İblisin yaptığı korkunç bir şeydi." Darrick sessizliğini korudu. Kuzey rüzgarı bile bilgenin sözlerinden daha soğuk değildi. "Şehir muhafızları şehirde inananlarla savaş halindedir," dedi Taramis. "Çoğu, gece olan olayları protesto ediyorlar. Cholik'in ve Die-

nApSten'in Lord Darkulan tarafından, sırf kıskançlık yüzünden öldürüldü-

günü, aslında bir iblisin hiç bir zaman var olmadığını söylüyorlar." "İblis gitti," dedi Darrick.

"Kabraxis'in bir iblis olmadığına inanmak onu geri getirmeyecek." "Hayır. Ama hissettikleri suçluluk ve öfkenin intikamını şehirden almaya çalışıyorlar.

Bramvell şanslıysa, muhafızlar olayları kontrol altına alana kadar sadece bir kaç bina yanar 404 ve bir kaç hayat yitirilir." Darrick kendi karanlık öfkesini yansıtıyordu. Bu öfke babasının kendisine yaptıklarının kalıntılarıydı. Bunu artık anlamıştı. Ama bu kalıntıların silinemeyeceğini ve sonsuza dek içinde kalacağını da anlamıştı.

"Derler ki," dedi Taramis, "bir insan bir iblisle karşılaşınca, kendisinin daha önce hiç bilmediği yanlarını fark etmiş. Sen Kabraxis'le karşı-

laştın Darrick, hem de daha önce hiç kimsenin karşılaşmadığı bir şekilde."

"Sen de iblislerle savaştın ve onları öldürdün," diye karşılıdı Darrick.

Taramis çatının kenarına dayanıp, kollarını kavuşturdu. "Hiç bir zaman onları, senin yaptığın gibi, Alevli Cehennemlere kadar izlemedim."

"İzler miydin?" "Mecbur kakaydım, evet." Bilgenin sesinde hiç bir şüphe yoktu. "Ama senin bunu niye yaptığını kendime sormak ihtiyacı duyuyorum." "Yolu ben seçmedim," diye belirtti Darrick. "Beni yılan yuttu." "Yı-

lanın seni yutma sebebi Kabraxis'in seni Siyah Yol'da yenebileceğini düşünmesiydi.

Fırtınaöfkelerini yenebileceğini de düşünmüştü. Benim sana sorum, iblis niye böyle düşündü?" Darrick bir süre sustu ama bilgenin bir yere gitmeyeceğini anlamıştı. "çimde taşıdığım suçluluk yüzünden," dedi sonunda.

"Arkadaşın Mat için mi?" "O ve daha fazlası," diye kabullendi Darrick. Sonra kendini tutamadan, bilgeye babasını ve Hillsfar'daki kasap dükkanında yediği dayakları anlattı. "Annemin babama sadık olmadığını ve gerçek babamın kim olduğunu bilmediğimi anla 405 mam oldukça uzun bir zaman aldı.

Gerçek babamın kim olduğunu hâlâda bilmiyorum." "Öğrenmek istedin mi?" "Bazen," diye kabullendi Darrick. "Ama öğrenseydim başıma ne dertler açılırdı, Kutsal Işık bilir. Yeterince derdim oldu zaten." "Kabraxis babanın öfkesiyle seni yüzleştirirse, seni yenebileceğini düşündü."

"Başaracaktı da," dedi Darrick. "Mat olmasaydı. O dayaklar sırasında Mat hep yanımda olurdu. Siyah Yol'da da yanımdaydı." "Sana Kabraxis'in hile-sini gösteriyordu." "Evet." Darrick, bilgeye baktı. "Ama zafer tamamen benim değildi, görüyorsun." Taramis, Darrick'e baktı.

"Kabraxis'i Alevli Cehennemlerde yendim," dedi Darrick. "Ama onun bir parçasını içimde geri getirdim." Sinirli bir hareketle Fırtınaöfkelerini yanındaki çiçek yatağına sapladı. Bu hareket normal bir silahı paslandıracağı için yapılmazdı ama Darrick, Fırtınaöfkeleri'nin normal bir silah olmadığını ve bu hareketten zarar görmeyeceğini biliyordu. Kılıcı sapladığı yerde bırakarak elini uzattı. "Lanetli iblis beni bir şekilde kirletti." Darrick'in eli bir an parlamaya başladı. İnsan görünümünü yitiriyor, iblisvari bir şekle giriyordu.

"Kutsal Işık adma," diye fısıldadı Taramis.

Buyard Cholik'i ve Kabraxis'i buraya getiren yolu yok ettim," dedi Darrick, "ama bu, beni bu hale soktu." Kara ve yeşil derili, kıllı parmaklarından pençeler çıkmıştı.

"Bu ne zaman oldu?" "Siyah Yol'dayken," dedi Darrick. "Bir şey da-ha söyleyeyim. Kabraxis ölmedi. Bu dünyada yaşamasını sağlayacak başka bir vücut bulur mu bilmem ama Alevli Cehennemlerde o hâlâ yaşıyor. Ara sıra bana fısıldadığını, benimle alay ettiğini duyuyorum. Beni bekliyor, anlıyor musun? Vazgeçmemi, ölmemi, kontrolden çıkıp sarhoş olmamı ya da hayatta kalmayı veya ölmeyi önemsemememi bekliyor." Hauklin'in kılıcına uzandı ve kabzasından tuttu. Eli tekrar eski haline dönmeye baş-

ladı.

"Hauklin'in kılıcı seni kurtarıyor," dedi Taramis.

"Evet," dedi Darrick. "Ve benim insan kalmamı sağlıyor." "Kabraxis seni lanetledi." Darrick kılıcı yanındaki kınına soktu. "Kabraxis'in Aevli Cehennemlerden bu dünyaya gelen geçidi artık Dyre Nehri altındaki şehir kalıntılarındadır değil. O geçit artık benim." "Peki biri seni öldürürse?" Darrick başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Belki vücudum tamamen yok olursa, Kabraxis bu dünyaya bir daha gelemez." Gülümsedi ama bu gü-

lümseyiş, içinde sadece acı barındıran, soğuk bir gülümseyişti. "Sana bu-nu anlatarak hayatımı riske atmış gibi hissediyorum." Taramis bir süre bir şey söylemedi. "İblisin geri gelmesini riske atmaktansa seni öldürmeyi düşünecek insanlar var." "Peki ya sen?" "Bunu yaparsam avladığım canavardan farkım kalmaz," diye cevapladı bilge. "Hayır, benden korkmana gerek yok.

Ama bir gün içindeki savaşı Kabraxis'in kazandığını duyarsam, seni izleyip öldürürüm." "Bence adil bir düşünce," diye onayladı Darrick. Bundan daha azını kabul etmeyeceğini biliyordu.

"Hauklin'in kılıcını yanında bulundurmalısın," dedi Taramis. "Olayı Ellig Barrovvs'a ben anlatırım. Bence kendisi de ailesi de bu sorumluluk-tan kurtulduklarına sevineceklerdir." Darrick olumlu manada başını salladı.

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Taramis. "Nereye gideceksin?"

"Bilmiyorum." "Bizimle gelebilirsin." "İkimizde yerimin sizin yanınız olmadığının farkındayız," diye cevapladı Darrick. "Her ne kadar bunu yapmam gözünü üzerimde tutman konusunda kolaylık sağlasa da." Taramis'in yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Doğru." "İblisin ölümüyle aldığım bir şey daha var," dedi Darrick. Bilgeye yaklaştı. "Yaralısın.

Göster bana." Taramis çekinerek cüppesini açtı ve yan tarafındaki yarayı ortaya çıkardı. Biri yarayı beceriksizce sarmıştı ama kan hâlâ sızmaya devam ediyordu.

Darrick bilgeyi irkilten bir hareketle, elini yaranın üzerine koydu.

Vücudundan gücün akışını hissediyor, bu sırada aklının derinliklerinde Kabraxis'in sesinin gittikçe yükseldiğini fark ediyordu. Elini çekti. "Yaraya bak." İnanmaz gözlerle Taramis, çektiği bandajın altındaki yaranın olduğu yere baktı.

"İyileşmiş." "Evet," dedi Darrick. "Dün akşam aldığım yaralar gibi.

Ama bu şifanın bir bedeli var. Bunu yaparken, Kabraxis ba na çok daha kolay ulaşıyor. Akılımı başımda tutmamın ve insan kalmamın tek sebebi Hauklin'in kılıcı." "Şimdiye kadar karşılaştığım şifacılarından çok daha iyi, iç408 tiğim iksirlerden de çok daha çabuk iyileştiriyorsun," dedi Taramis.

"Büyük yardımların dokunabilir." "Kime?" diye sordu Darrick. "Ve karşılığı ne olur? Belki

Kabraxis'in bana bu gücü verme sebebi onu kullanıp iblise

giderek daha çok yaklaşmamdı." "O halde ne yapacaksın?" "Bilmiyorum,"

diye cevapladı Darrick. "Buradan gitmem gerektiğini biliyorum. Bir süreli-

ğine de olsa denize ihtiyacım var, Taramis. Kafamı dinlendirebileceğim bir şeye... İyi, namuslu bir iş bulmalıyım, tekrar. Bir denizcinin hayatı gibi.

Böylece düşünmeye de fazla zamanım olmaz." "Kutsal Işığa inan," dedi Taramis. "En karanlık zamanlarda bile yolunu aydınlatacaktır." Saatler sonra güneş bu defa okyanusun batısına kaymıştı. Gemi yola çıkmak üzereydi.

Darrick, Taramis ve diğer iblis avcılarıyla beraber, iskelede duruyordu. Yolculuğun hiç olmazsa bu kısmında ona eşlik etmeye kara vermişlerdi. .

İskeleler tıklım tıklımdı. İnsanlar kargo gemilerine bindirilen koyun-lar gibi bir o yan bir bu yana koşuyorlardı. Dalgalar gemileri iterek iskele kenarlarındaki korumalara vurduruyor, limanda sürekli bir gülmeye sebep oluyorlardı.

Aniden bir kadının tiz çığılığı tüm gürültüyü bastırdı.

Bineceği gemiye dayanmış iskele tahtasının ortasındaki Darrick, dönüp sesin geldiği tarafa baktı.

İnsanlar, uzun elbisesinin içindeki bedeni yaralar ve kırıklar içinde bir kızı denizden çıkartmaya çalışıyorlardı.

İskelede çıkartılan kızın vücudu yere yatırılırken, yaşlıca bir kadın büyük ihtimalle kızın annesi, yanma çöktü. "Lütfen," diye yalvardı kadın.

"Birisi küçük kızıma yardım etsin. Bir şifacı yok mu?" "Bir şifacı işe yaramaz," dedi Darrick'in yanında duran kaba saba bir denizci. "Kızcağız gemi

limana girerken gemiyle iskele arasına düşmüş. İçinde sağlam bir kemik bile kalmamıştır. Artık yapacak bir şey yok. Kız ölü sayılır." Darrick, kızın çarpmanın etkisiyle şişmiş vücuduna ve acı içinde kıvranışına baktı.

"Darrick," dedi Taramis.

Darrick bir an iskele tahtasına çakıldı kaldı. Ya kızın düşüşü bir kaza değilse? Ya bu, Kabraxis tarafından iyileştirme gücünü kullanmak üzere hazırlanmış bir tuzaksa? Ya kalabalıktan biri, bir Vizjerei ya da başka bir büyücü olup da Darrick'in kullandığı gücün Kutsal Işıktan değil Alevli Cehennemlerden çıkma bir iblisten geldiğini anlarsa? Sonra Darrick hareket etti. İskeleden atlayıp kıyıya indi. İçindeki eski bir öfke ve taşkınlıkla insanları yolundan iterek ilerledi. Bir an sonra, küçük

kızın yanındaydı.

Kızın annesi, yüzünde korku dolu ve çaresiz göz yaşlarının izleriyle Darrick'e baktı. "Ona yardım edebilir misiniz? Lütfen, ona yardım edebilir misiniz?" Küçük kız altı yedisinde, kabaca Darrick'in son gördüğünde, Mat'in kız kardeşlerinden birinin yaşlardaydı.

"Hiç yolu yok," dedi yakındaki bir adam. "Daa önce de bole ezilmiş

adam gördüm. O kız ölü sayılır." Darrick hiç sesini çıkartmadan elini, al-tında hareket eden kemiklerin hissedildiği, kızın vücuduna koydu. Lütfen, diye düşündü, aklının gerisinde Kabraxis'in içini kirleten, kaba fi sıklılarını göz ardı ederek. İblisin sözlerini dışarı vurmaya ya da anlamayı istemiyordu.

Darrick'in vücudundan akan güç, kızın bedenine doldu.

410 Uzun süren bir dakika sonra kızın bedeni aniden gerildi ve nefes almayı kesti. O bir anlık hareketsizlikte Darrick, Kabraxis'in kendisini kandırdığını, kızı kurtarmak yerine ölümüne sebep olduğunu düşündü.

Sonra kız gözlerini açtı. Darrick'in gördüğü en berrak mavilikte gözlerdi bunlar. Kız adını söyleyerek annesine doğru uzandı. Annesi çocuğu-nu alıp heyecanla göğsüne bastırdı.

"Bir şifacı," diye fısıldadı biri.

"O sırf bi şifacı değil," dedi başka biri. "O kızı ölümden geri getirdi. O

kız bi cesetten başka bi şî değildi ve basitcecik geri getirdi onu." Darrick, birden bire etrafını saran meraklı ve şüpheci bir grupla sarıldı. Ayağa kalktı.

İçinden gelen kılıcını çekip kendine bir yol açma arzusunu güçlkle bastırıyordu. Aklının derinliklerinde iblisin kahkahalarını duyuyordu.

Birdenbire Taramis, Darrick'in yanında belirdi. Rhambal ve Palat da gelmişlerdi. "Hadi," diye sıkıştırdı Darrick'i bilge.

"O Kutsal Işığın Peygamberi," dedi bir diğer ses. "Bize geri döndü."

"Hayır," dedi başka bir ses. "Bunlar Yolbulanı öldürüp, Rüyalar Yolunu yok edenler. Asm onları!" "Gitmeliyiz," dedi Taramis.

Kabraxis'in isteği bu muydu acaba? diye düşündü Darrick. Bu kalabalığın ellerinde linç edilirse iblis dünyaya geri mi gelecekti? Darrick bunu bilmiyordu.

Onu korumaya kalkan, kollarında kızını tutan anne oldu. "Sakin ona dokunmaya cüret etmeyin. Küçük Jenna'mı bana geri verdi. Eğer Yolbula-

nı bu adam öldürdüyse, bence iyi bir sebep için yapmıştır. Bu adam mucize gerçekleştiren biri. Bu adam Kutsal Işığın bir seçilmişisi." "Yolbulan sizle-ri iblislerin kucağına götürüyordu," dedi Taramis. "Eğer bu adam Kutsal Işığın sahte Peygamberinin hizmetçisini öldürmemiş olsaydı, hepiniz Alevli Cehennemlerde yanacaktınız." Darrick'in midesi bulanıyordu. Bir kahraman değildi. Bir aziz de değildi. Sıkı sıkıya yapıştığı Fırtmaöfkesini güç-

lülle bıraktı.

Kalabalığın linç isteği, yavaş yavaş yerini mantığa terk etti. İnsanlar Kutsal Işığın Peygamberinin Kilisesinde olanlardan mantıklı bir şeyler çı-

kartmaya çalışıyorlardı.

Darrick, şaşkınlık içerisinde, yaralı arkadaşlarını ve ailelerini iyileş-

tirmesi için yalvaran insanların arasında kaldığını fark etti. Taramis'e dön-dü. "Şimdi ne yapacağım?" Bilge onu süzüyordu. "Seçim senin. O gemiye binip kendi ihtiyaçlarını elinden geldiğince karşılamaya çalışabilirsin. Ya da şu anda burada kalıp başkalarının ihtiyaçlarıyla ilgilenebilirsin.

Darrick kalabalığa baktı. "Ama çok insan var." Daha şimdiden iki dü-

zine ölmeye yakın insan iskelenin üzerine yatırılmıştı. İnsanlar onu çağırı-

yor, ölmek üzere olan ailelerine ve arkadaşlarına yardım etmesi için yal varıyorlardı.

"Ama gücüm," dedi Darrick, "Kutsal Işıktan kaynaklanmıyor." "Ha-yır," diye onayladı Taramis. "Ama bir de şunu dinle. Ya Kutsal Işık, seni tam şu anda bulunduğun yere koymak için bir çizgi çizdiyse?" "İçimde bir iblis var." "Aynı zamanda bir iblisin muhteşem gücüne sahipsin ve eğer istersen, bunu iyi amaçlar adına kullanabilirsin." "Ya bu gücü kullanırken kendimi kaybedersem?" diye sordu Darrick. 412 "Hayat dengedir," dedi

Taramis. "Kutsal Işık ve Karanlık arasında bir denge. Bizi yutmak için Alevli Cehennemlerde bekleyen Karanlık olmasaydı, Kutsal Işığın adını böyle heyecanla ve istekle koruyamazdım. Bir çeliğin tavlanması gibi, Darrick, insanın da tavlanması gerekir. Uzun bir yol geldin. Bu günün, dünün ve gelecekte olabilecekleri gösteren rüyalarınla dengede. Kabraxis'in geçidi gibi, Kutsal Işık ve Karanlık arasındasm. Ama geçidin açık olması ya da kapalı durması senin seçimin. Bu gücü saklamak ya da kullanmak senin seçimin. Ondan korkabilir, ya da onu kabullenebilirsin. Ne olursa olsun, o, senin hayatını zaten değiştirdi." Sessizce, kafası düşüncelerle dolu, aklının derinliklerinde bir yerde fısıldayan iblisle, Darrick gözlerinde umut parıltı-

ları görünen kalabalığa baktı. Sonra derin bir nefes aldı ve geleceğine doğru yürüdü. Sırtı dikti. Artık kimsenin sevilmeyen piç çocuğu değildi.

İnançlı ve şefkatli bir insandı. Yaralılara ve ölmek üzere olanlara doğru yürüdü ve onları iyileştirdi.

Aklının derinliklerindeki iblis çılgınlık atıyordu.

Siyah Yol VWestmarch donanmasının subayı Darrick Lang, kralın yeğenini kurtarmak için baskın yaptığı korsan yatağında ummadık bir şeyle karşılaşır. Siyah Yolu yaratan iblis Kabraxis'le.

Bütün iblisler, Baş Kötüler olarak adlandırılan Diablo, Baal ve Mephisto gibi sabırsız değildir, Kabraxis sabırlıdır ve doğrudan savaşmak yerine insanları kandırmayı tercih eder.

İnsanların içinde en güçlüsü korkularıyla yüzleşmeyi başarabilendir.

Güçlü insanların da tehlikeli iblislerin de yandaşları vardır. Bunların karşı karşıya gelmesi ise dünyayı değiştirecek olaylara yol açar. İblis karşısında

en iyi arkadaşı Mat fluRing'i kaybeden Darrick Lang'in kaderi artık Kabraxis'e bağlanmıştır.

Kılıçlar, büyü ve sonsuza dek sürecek olan bir kavgayla ilgili bu hikâye, Blizzard Entertainmenf in çok satan, ödüllü bilgisayar oyunu DI-ABLO'dan ilham alınarak yaratıldı.